

Cấm Lửa

Contents

Cấm Lửa	2
1. Chương 1: Em Là Của Tôi	2
2. Chương 2: Súc Sinh Ác Độc, Không Ai Bằng	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	26
6. Chương 6	31
7. Chương 7	37
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10	54
11. Chương 11	58
12. Chương 12	64
13. Chương 13	70
14. Chương 14	75
15. Chương 15	81
16. Chương 16	86
17. Chương 17	91
18. Chương 18	97
19. Chương 19	102
20. Chương 20	107
21. Chương 21	112
22. Chương 22	118
23. Chương 23	123
24. Chương 24	128
25. Chương 25	133
26. Chương 26	139
27. Chương 27	144
28. Chương 28	150
29. Chương 29-1	155
30. Chương 29-2	159
31. Chương 30: Tôi Biết	161
32. Chương 31: Trầm Luân Và Giấy Dưa	167
33. Chương 32: Cấu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu	173
34. Chương 33: Lựa Chọn	179
35. Chương 34: Đại Tiệc Báo Thù	185
36. Chương 35: Vực Sâu	189
37. Chương 36: Không Trở Lại Được	194
38. Chương 37: Ác Độc Cực Hạn	199
39. Chương 38: Điên Cuồng	205
40. Chương 39: Tự Làm Tự Chịu	210
41. Chương 40: Kết Cục	215

Cấm Lửa

Giới thiệu

Editor: Kem, Bánh Ú Thể loại: hắc bang, cường x cường, ngược thân ngược tâm. Chống chỉ định với phụ nam phụ nữ y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-lua>

1. Chương 1: Em Là Của Tôi

Ở phía tây Tân Giới (1 trong 3 khu vực lớn nhất ở HK) Hồng Kông có một nhà máy bỏ hoang, nơi này đã tồn tại từ trước những năm 97, xung quanh cây cỏ mọc rậm rạp um tùm, khung cảnh vô cùng hoang tàn vắng vẻ. Phía trước nhà máy là một cái hồ nuôi cá, xung quanh hai bên dựa lưng vào núi, là một địa điểm ẩn thân vô cùng hoàn mỹ.

Diệp Sở Sinh đốt một điếu thuốc, dùng sức hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra một làn khói trắng, phong thái rất nhõn nhỡ. Nhìn vào vẻ mặt của hắn, người nào không biết còn tưởng hắn đang thưởng thức nhạc jazz, mà bên tai không phải là tiếng chửi rủa, đấm đá, cả tiếng thanh thép đánh vào da thịt.

Diệp Sở Sinh dập tắt điếu thuốc, xoay người, tất cả huyên não liền im bật.

Hắn đi đến phía trước, dùng mũi giày nâng cằm nam nhân phía dưới kia lên: “Cậu là của tôi, lần đầu tiên nhìn thấy cậu, mọi thứ đã được định đoạt như vậy.”

Tuyên bố vô cùng ngang ngược, phong cách tàn bạo trước sau như một.

Nam nhân máu me đầy mặt, trong ánh mắt hiện rõ vẻ cương quyết không cam lòng, dùng sức “Phi” một tiếng.

Diệp Sở Sinh cười cười, đưa tay ra.

Có người tự giác đưa lên một khẩu súng lục, hắn không lấy, lại có người đưa lên bộ dao Thụy Sĩ (hình), hắn cũng không lấy, ống thép được đưa lên, hắn mới nắm chặt lấy nó trong tay.

“Trần Tử Kiệt, à, không đúng, Đào Tử Kiệt.” Diệp Sở Sinh mỉm cười, dùng ống thép đánh nhẹ vào mặt cậu ta: “Đào Tử Kiệt, 27 tuổi, cha mẹ đều đã mất, là một sinh viên tốt nghiệp trường cảnh sát, mã số cảnh sát là PC841397, có đúng không?”

Con người của người kia hơi co rút lại, không lên tiếng.

Diệp Sở Sinh giương ống tuýp lên theo tư thế đánh golf, vung xuống, tiếng xương gãy nát truyền đến cùng tiếng nam nhân kêu rên.

“Lần này là phạt cậu vì không có lễ độ, còn không mau nói cảm ơn.”

Người con trai bị đánh gãy tay mắng to: “Cảm ơn con mẹ mày ấy!”

Diệp Sở Sinh mỉm cười, hần đứng trên lập trường của lão đại một băng nhóm, hần đối với tư chất của cảnh sát rất coi trọng.

“Diệp Sở Sinh, là tao xui xẻo khi để mày tóm được, mày muốn giết cứ giết, đừng nói nhiều lời thừa thãi như vậy!”

“Tốt, khẩu khí không tệ, tôi rất thích.” Diệp Sở Sinh lại giơ ống thép lên.

Chính là ngay lúc này!

Người con trai hí mắt lại, toàn lực hướng về phía hần đung vào, đem mảnh kính vẫn giấu trong lòng bàn tay trước đó dí tới yết hầu hần. Diệp Sở Sinh bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, vừa né sang một bên vừa dùng tay chặn lại, mu bàn tay ngay lập tức xuất hiện một vết thương.

Người đó tấn công không được liền nhảy cửa chạy đi, từ lúc tập kích đến khi chạy trốn, mọi việc dường như chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Đám người trong nhà máy rút dao muốn đuổi theo, Diệp Sở Sinh liền ngăn bọn họ lại. Hần nhìn động tác thoăn thoắt như báo của cậu, khoảnh khắc cậu biến mất trong đám cỏ um tùm, hơi nhoẻn miệng cười.

Không vội, niềm vui của việc săn bắn chính là chờ tha để bắt thật. Từ từ, từng chút một áp sát, cho đến khi đường lui của con mồi bị chặt đứt, sau đó sẽ gây ông đập lưng ông.

Diệp Sở Sinh, hồi trước tên gọi Sở Sinh, biệt hiệu súc sinh.

Diệp gia tung hoành ngang dọc khắp chốn hắc bang đã vài chục năm, người đứng đầu Diệp gia Diệp lão gia tử, đã từng là giáo quan ở học viện Quân sự Hoàng Phố, thi hành chính sách báng súng (, ai có hứng thú tìm hiểu đó là chính sách gì thì cop lên baidu nha). Khi đó, Diệp Sở Sinh được điều đến cơ sở, hần dựng nên cơ nghiệp từ hai bà tay đao kiếm đâm máu, cùng Tam Lang liều mạng vô cùng hung ác, cái biệt hiệu súc sinh kia chính vì như vậy mà có được.

Hần từng bước một leo lên cao, mãi cho đến khi có được địa bàn của riêng mình, thành chúa tể của một phương, lão gia tử trong nhà mới chịu thừa nhận hần. Năm đó trong đám anh chị không ai là không bị bắt ngờ tội độ, nguyên lai Sở Sinh không phải họ Sở mà là họ Diệp, mà còn là người thừa kế của Diệp Gia.

Thế là không ai dám gọi hắn là súc sinh nữa, nhưng hai chữ này đã in sâu vào tiềm thức của mỗi người.

“Kiệt, Kiệt, Kiệt ca.....”

Quý Tử mở cửa phòng vệ sinh nhà mình ra, liền nhìn thấy một người thanh niên đang ngồi trên nắp bồn cầu, bộ dạng giống như chỉ còn một nửa cái mạng.

“Làm sao? Không hoan nghênh lão tử?” Đào Tử Kiệt đưa tay lau khóe miệng nhìn y.

Cậu đã rửa sạch vết máu trên mặt, ánh mắt hoang dã, lực sát thương vô cùng lớn. (Ú: xl, đoạn này tôi không hiểu lắm)

“Anh điên rồi! Anh là muốn hại chết em phải không?” Quý Tử một bên oán trách, một bên luống cuống tay chân tìm kiếm hòm thuốc: “Anh bây giờ là tội phạm truy nã, lực lượng cảnh sát đang đuổi bắt anh, bọn hắc bang cũng treo tiền thưởng truy sát anh, anh lại chạy đến chỗ này, em có chín cái mạng cũng không đủ để bị anh hại chết a!”

Đào Tử Kiệt dùng tay không bị thương ôm lấy eo cậu: “Xem ra cậu còn rất quan tâm anh, không uống công chúng ta yêu nhau một thời gian.”

Tim Quý Tử đập hụt một nhịp: “Em thật sự phục anh rồi, lửa cháy đến mông rồi mà còn có tâm tư đùa giỡn.”

“Cái mông của anh không cần cậu phải lo lắng, không bằng lo lắng cho cái mông của chính mình đi.”

Dứt lời cậu liền vươn mình đem người đặt lên sofa.

Đào Tử Kiệt bởi vì lán nạn mà đã phải nhịn rất nhiều ngày, bôi trơn qua loa liền trực tiếp đâm vào, khai phóng toàn bộ hỏa lực mà phóng tống rong đuổi. Quý Tử bị cậu dẫn dắt đến trắng dã hai mắt, hung hăng bảo nhẹ một chút, chậm một chút. Thế nhưng khi cậu làm theo yêu cầu của y thì lại tức giận bảo nhanh lên một chút, dùng sức mạnh một chút.

Đào Tử Kiệt buồn cười, ở trên mặt cậu cắn một cái: “Chú nghĩ lão tử là cây gậy mát-xa à? Có thể ở bên trong điều chỉnh nhịp điệu?”

“Ai, ca ca tốt, gậy mát-xa nhãn hiệu nào mà anh dùng tốt thì giới thiệu cho em, em liền mua về dùng cho đến chết a.” Quý Tử kẹp chặt lấy eo anh, khó nhịn mà vặn vẹo: “Ừ... Kiệt ca, em ra, anh dùng sức a.....”

Đào Tử Kiệt ánh mắt tối sầm lại, làm thẳng đến khi cậu kêu cha gọi mẹ mới ngưng.

Hoan ái qua đi, Đào Tử Kiệt ngậm thuốc lá, nhả ra từng làn khói trắng mờ ảo, vận động mạnh làm vết thương trên đầu ậu nứt toác, máu dọc theo mi tâm chảy xuống sống mũi, anh cũng không thèm quan tâm, nhìn chăm chăm trần nhà đến xuất thần.

Quý Tử xương cốt rã rời nằm lì trên giường nhìn cậu, không nỡ dời tầm mắt. Mãi cho đến khi y thấy Đào Tử Kiệt dùng một tay vụng về mặc quần áo, mới phục hồi lại tinh thần: “Anh muốn đi ư?”

Đào Tử Kiệt ừ một tiếng, Quý Tử trong lòng thở dài, người đàn ông này đều là đến rồi đi thoảng qua như một cơn gió.

“Trong tủ ngăn thứ ba có một thẻ ATM, mật mã là ngày sinh của em, dù gì cũng có thể giúp anh tốt hơn một chút.” Quý Tử không quan tâm đến thắt lưng đau nhức mà ngồi dậy, giúp anh thắt chặt dây lưng, ngẩng mặt lên nói: “Kiệt ca, cẩn thận một chút...”

Đào Tử Kiệt xoa xoa đầu cậu hai cái, tiêu sái rời đi.

Nếu như thật sự không được liền rời khỏi Hồng Kông đi, mang theo em.

Những câu nói này Quý Tử không thể nào thốt ra khỏi miệng, bọn họ chỉ là quan hệ bạn tình, Đào Tử Kiệt từ trước đến nay là kiểu người không thích bị ràng buộc.

Tiếng gõ cửa vang lên, Quý Tử vội vã chạy đi mở cửa, khi nhìn thấy ngoài cửa là một nam nhân hoàn toàn xa lạ, có hơi thất vọng.

“Xin chào, tôi tên là Diệp Sở Sinh, là anh của A Kiệt.”

Quý Tử toàn thân đều toát lên vẻ đề phòng, giống hệt một con mèo đang xù lông: “Tôi không hiểu anh đang nói gì? A Kiệt là ai?”

Diệp Sở Sinh nheo mắt, đầu ngón tay mơn trớn dấu hôn trên cổ cậu ta: “Mất của A Kiệt cũng thật không ra làm sao.”

Nam nhân trước mắt tuy rằng đang cười híp mắt, nhưng cũng khiến Quý Tử ra một thân mồ hôi lạnh. Âm thanh của cậu cũng không tự giác mà mềm xuống: “Anh không phải là gõ nhầm cửa chứ, tôi cũng không quen biết anh, cũng thật sự không biết anh đang ở đây nói cái gì...”

Quý Tử cảm thấy mồ hôi chảy ra hơi nhiều, cậu đưa tay lau đi, kết quả lau đến một tay đầy máu.

“Nhưng tôi biết cậu, là người duy trì quan hệ bạn tình với A Kiệt lâu nhất, giằng co nhau cũng được một năm lẻ bốn tháng.”

Quý Tử hoảng sợ nhìn hân, mãi cho đến lúc tắt thở. Trước khi chết, cậu từ trong ánh mắt của nam nhân ấy, thấy được ý muốn sở hữu cùng đồ kị rất sâu.

Diệp Sở Sinh bĩu môi, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Quý Tử thật vinh hạnh biết bao, hiện tại có rất nhiều người vì hân mà bán mạng, hân đã rất lâu không tự tay giết người rồi.

“Mẹ kiếp!” Đào Tử Kiệt cảm giận đập điện thoại công cộng.

Cậu hoàn toàn không liên lạc được với thủ trưởng của mình, này biểu thị một khả năng, cậu bị bán đứng rồi!

Đùa gì thế! Sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát, lấy thành tích của cậu, việc gia nhập đội Phi Hồ là không thành vấn đề, là bởi vì thủ trưởng lần nữa du thuyết* mới cố hết sức làm nằm vùng, kết quả làm đến độ soi gương như Trư Bát Giới, hình dạng bên ngoài đã không nhìn ra là người rồi.

(*)Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình.

Đột nhiên cảm thấy một cỗ sát khí kéo đến. Đào Tử Kiệt theo bản năng né sang phía ngược lại, ngay sau đó mảnh thủy tinh văng đầy đất, đạn bay dày đặc như mưa, bùng điện thoại bị bắn phá đến hoàn toàn biến dạng.

Đào Tử Kiệt lập tức chạy trốn, quét mắt trên đất, toàn bộ đều là đạn tự động của súng trường chuyên dụng. Súng của cậu lúc ở nhà xưởng đã bị tịch thu, trên người chỉ còn một con dao găm, vũ khí cách biệt nhau quá lớn, Đào Tử Kiệt “Phi” một tiếng, không cam lòng mà nhảy qua lan can, dự định nhảy xuống biển trốn chạy.

Kết quả lại không được thuận lợi, cậu không thể thuận lợi nhảy xuống biển, mà lại bị lưới đánh cá vây khốn. Xa xa, có người đứng trên ca nô chậm rãi tiếp cận, nụ cười vô cùng xán lạn.

Đào Tử Kiệt găm lên đầy giận dữ: “Diệp súc sinh!”

“Hey, đã lâu không gặp, phong cảnh phía trên đẹp không?”

Đào Tử Kiệt tức đến tối sầm cả mặt, lấy dao găm ra cắt lưới. Diệp súc sinh ngửa đầu, hướng về phía cậu mở rộng hai tay: “A Kiệt, hoan nghênh cậu đến nếp vào lòng tôi.”

Đèn trên thuyền chài không ngừng nhấp nhô, gió biển mang theo mùi vị tanh nồng nhàn nhạt, dường như là mùi máu. Đào Tử Kiệt biết mình lần này không còn đường lui, trời cao không dung đất rộng không chứa chấp.

Một ngày một đêm, ròng rã hai mươi bốn tiếng. Đào Tử Kiệt bị bịt hai mắt, hai tay còng trên ống nước.

Diệp Sở Sinh lúc còng tay cậu, thân thể nóng rực kề sát trên lưng cậu, hô hấp kịch liệt, ở trên đỉnh đầu cậu mà nói: “Đối phó với nằm vùng, tôi không phải rất nhân từ sao? Không chỉ thu nhận cậu, còn lo ăn lo uống.”

“Cút! Đừng đụng vào tao!” Cả người Đào Tử Kiệt đều nổi da gà.

“Vậy thì tôi đi, cậu đói bụng hay khát nước liền kêu một tiếng, tôi ở phòng bên trên, bảo đảm phục vụ chu đáo.”

Diệp Sở Sinh mang theo ý cười rời đi, mặc cậu chậm rãi chịu dày vò.

Đào Tử Kiệt sau một thời gian thật sự nhịn không nổi, bất đắc dĩ hô to: “Thả tao ra, lão tử muốn đi tiểu!”

Hiện tại đang là ba giờ rưỡi sáng, Diệp Sở Sinh rất nhanh đi tới, chân mang dép lê, không nhịn được mà ngáp một cái rõ to.

Bên trong một mảnh đen kịt, một đôi tay từ phía sau ôm lấy eo cậu, sợ soạng đi xuống, tháo dây lưng của Đào Tử Kiệt ra.

“Biến thái! Mày muốn làm gì?” Đào Tử Kiệt giãy dụa, cánh tay trái bị gãy đau nhức từng trận, thấp giọng hừ một tiếng.

Diệp Sở Sinh kéo quần lót cậu xuống, nắm lấy bộ phận mềm nhũn kia: “Cậu không phải muốn đi tiểu sao? Mau mau.”

Đào Tử Kiệt nhất thời cả da đầu đề tê dại, lông tơ dựng thẳng cả lên.

“Nhanh lên một chút a, tôi buồn ngủ lắm, trì hoãn thời gian nghỉ ngơi của người khác là hành vi không tốt a.” Diệp Sở Sinh tay còn lại mò vào trong áo cậu, ở trên lồng ngực sờ soạng.

Đào Tử Kiệt lúc này ngoại trừ buồn nôn vẫn là buồn nôn: “Mày chơi đủ chưa, nhanh để tao đi nhà vệ sinh!”

“Cậu có hai lựa chọn, một là đi ngay trong quần, hai là giải quyết tại chỗ.”

Đào Tử Kiệt dùng hết những từ ngữ độc địa nhất mà ba năm nằm vùng học được chửi bới hắn.

Diệp Sở Sinh không hề bị lay động, bắt được một con mồi có tính khí mãnh liệt như vậy rất bình thường, hắn rất có kiên nhẫn.

Rốt cục thì, Đào Tử Kiệt cũng không thể nhịn nổi, ở trên tay hắn đi ra.

24 giờ qua đi, khăn trùm mắt được tháo xuống, cậu từ tầng hầm được giải đến phòng khách trên lầu. Diệp Sở Sinh đang cùng khách mời dùng cơm, tư thái ưu nhã cầm lấy dao nĩa, ngẩng đầu lên mỉm cười với cậu.

“Chào buổi sáng, đây là lễ vật tôi cố ý tặng cho ông, hi vọng ông sẽ thích.”

Đào Tử Kiệt gắt gao nhìn chằm chằm vị khách mời đang bị trói ở trên ghế bàn ăn kia, con mắt đỏ đến mức dường như có thể chảy ra cả máu.

Đây không phải là thủ trưởng của cậu sao, một người đàn ông trung niên đôn hậu. Dưới ánh mắt gắt gao và dồn ép của Đào Tử Kiệt, người đó xấu hổ cúi đầu, sắc mặt đen như đất nung.

“20 triệu đô la Hồng Kông, đây là số tiền ông ta bán cậu cho tôi, đồng thời cũng là cái giá vu khống cậu tội phản bội.” Diệp Sở Sinh dùng khăn ăn lau khóe miệng, đi lên phía trước, nhẹ nhàng đặt khẩu súng vào trong tay Đào Tử Kiệt: “Súng này bên trong có một viên đạn, cậu có thể lựa chọn bắn tôi hoặc bắn ông ta, không ai ở nơi này dám ngăn cản cậu.”

Thanh âm lúc hắn nói chuyện vô cùng nhẹ, thậm chí mang theo ý tứ hững hờ.

2. Chương 2: Súc Sinh Ác Độc, Không Ai Bằng

Đào Tử Kiệt cầm chặt súng, để ở mi tâm của Diệp Sở Sinh, ngón tay trắng bệch.

Diệp Sở Sinh dáng vẻ nhàn nhã, lại một lần nữa bức cậu đến đường cùng.

“Giết tôi, cậu bảo được một mối thù, sau đó cao chạy xa bay. Giết hắn, giết một người giám sát cao cấp, có ý nghĩa thế nào không cần tôi phải nói nhiều, cậu sẽ làm như thế nào đây?”

Đào Tử Kiệt hừ một tiếng, đầu súng chuyển về để ở huyệt thái dương của chính mình: “Nếu tao không làm như ý của mày thì sao?”

Diệp Sở Sinh sững sốt, mở hai tay ra: “Không sao, nổ súng đi, nếu như cậu muốn.”

Đào Tử Kiệt thấy không đe dọa được hắn, mắng một câu thô tục, soàn soạt xông lên phía trước, một phát đem đầu thủ trưởng của mình bắn nát.

Sau đó, cậu lau đi vết máu vừa bắn lên mặt, tức giận trừng mắt nhìn Diệp Sở Sinh.

“Ba, ba.” Diệp Sở Sinh vỗ tay, vẻ mặt vui mừng nói: “ Không hổ là người tôi nhìn trúng.”

Đào Tử Kiệt ném súng, cười nhạo.

Diệp Sở Sinh từ phía sau ôm lấy cậu, nâng đầu gối lên, đưa người đặt lên trên bàn ăn.

“Đừng bày ra vẻ mặt oán nặng thù sâu với tôi như thế, tôi hiểu rõ cậu hơn ai hết, cậu căn bản không thích hợp làm cảnh sát”. Diệp Sở Sinh một tay nắm lấy tóc cậu, một tay cởi quần cậu, ngữ điệu mờ ám lại nham hiểm: “Cậu tự cho mình là trung tâm của mọi người, thiện ác chẳng phân biệt được, càng chưa nói tới tinh thần chính nghĩa, sở dĩ cậu lựa chọn làm cảnh sát, liều mạng muốn gia nhập đội Phi Hổ, chẳng qua là bởi vì có thể không kiêng nể gì mà giết người.”

Đào Tử Kiệt nhắm mắt lại, im lặng không lên tiếng.

Diệp Sở Sinh kéo quần dài cùng quần lót của cậu xuống, tay dọc theo đường cong của mông lướt xuống, tới cửa huyết đang khép chặt.

“Để tôi nói cho cậu nghe, bộ dáng vừa mới giết người của cậu thật sự vô cùng đẹp mắt, tôi nhìn không được mà cương lên, đến đây đi, hãy đến nơi này của tôi, tôi sẽ thỏa mãn ham muốn giết người của cậu.”

Diệp Sở Sinh gặm cắn vành tai của cậu, không để ý đến việc bôi trơn, hắn đã nhẫn nại rất lâu rồi, gấp gáp muốn tiến vào trong cậu.

Khi hắn đưa hạ thân nóng như lửa của mình đặt ở trên mông cậu thì Đào Tử Kiệt đột nhiên mở mắt ra, nắm lấy con dao ăn đâm về phía sau. Tiếp đó dùng khuỷu tay đánh liên tiếp vào bụng Diệp Sở Sinh.

“Biến thái buồn nôn!!!”. Thừa dịp Diệp Sở Sinh thối lui về phía sau, Đào Tử Kiệt thuận thế đá một cái, ngồi lên trên ngực hắn, hai tay gắt gao bóp chặt cổ họng hắn: “Đi chết đi!”

Hô hấp bị tắc nghẹn, Diệp Sở Sinh nheo mắt nhìn người bên trên mình.

Thật sự là cảnh đẹp khó thấy, Đào Tử Kiệt đặng đặng sát khí ngồi khóa ở phía trên hắn, quần áo không chỉnh tề, trên mặt còn dính vết máu, môi mỏng mím thành một đường thẳng tắp, giống như sư tử đang chuẩn bị cắn xé con mồi.

Đột nhiên, một chấm đỏ nhỏ chiếu vào sau gáy cậu.

Cả người Đào Tử Kiệt cứng đờ, chờ khi cậu phản ứng lại thì đã chậm, một cây phi tiêu gây mê bắn vào cổ cậu. Đào Tử Kiệt lập tức lấy tay nhổ ra, nhưng chả có tác dụng gì, cơ thể nhanh chóng bị tê liệt, trước mắt tối đen, cơ thể cứng ngắc ngã quỵ lên người Diệp Sở Sinh.

Diệp Sở Sinh cười lạnh, cùng dã thú liều mạng, phải sớm có chuẩn bị.

Hắn khê hôn thái dương của Đào Tử Kiệt, tôi đã chặt đứt quá khứ của cậu, bắt đầu từ bây giờ chính là lúc tôi nắm giữ lấy tương lai của cậu.

Ánh nắng của buổi chiều chiếu qua ô cửa sổ, dừng ở trên chiếc đàn dương cầm màu trắng.

Ngón tay thon dài linh động nhảy múa, ung dung, uyển chuyển diễn tấu khúc nhạc mơ mộng, giai điệu tuyệt vời, du dương dễ nghe. Đánh lên nốt nhạc cuối cùng, kết thúc hoàn mỹ, Diệp Sở Sinh thở dài, khép nắp đàn lại.

Hắn nâng má, ngắm nhìn cây bạch dương tươi tốt ngoài cửa sổ nói: “Mạc Bắc, tôi đã từng nói với chú chuyện này chưa? Kỳ thật ước muốn trước đây của tôi là trở thành nghệ sĩ dương cầm.”

Người đàn ông mặt than bị gọi vào đi đến phía sau hắn, đẩy cái kính trên mũi: “Lão đại, biểu tình đa sầu, đa cảm không thích hợp với anh chút nào.”

Diệp Sở Sinh lại thở dài, cúi người nằm bò lên đàn dương cầm, lần này dùng hai tay nâng má.

“Lão đại, anh rõ ràng là người có năng lực thật sự, cần gì phải mượn danh nhà nghệ thuật để lừa dối người.”

Diệp Sở Sinh bĩu môi: “Chú rõ ràng là xã hội đen, sao lại luôn làm ra bộ dạng bậc thầy triết học.”

“Tôi chẳng qua là đang tìm kiếm chân lý ở một góc tối tăm nhất của thế giới mà thôi.” Mạc Bắc cường điệu quan niệm sống của mình.

“Không thú vị gì cả, không cùng chú đùa giỡn nữa.” Diệp Sở Sinh đứng lên, đưa tay đút vào túi quần, ung dung đi lên cầu thang: “Nếu súng vật của tôi tỉnh lại, chắc chắn tính tình sẽ trở nên nóng nảy hơn, thật mong chờ...”

Mạc Bắc không nói gì, cúi đầu, thay súng vật xui xẻo kia mặc niệm ba giây đồng hồ.

Rơi vào trong tay súc sinh, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Đào Tử Kiệt khôi phục ý thức, phát hiện mình bị nhốt ở trong một căn phòng trống rỗng, thân thể không có gì che đậy, tay chân đều có thể cử động, nhưng bị một cái xích hạn chế phạm vi hoạt động. Cái xích một đầu nối liền với cái vòng tròn trên cổ, một đầu khác cài ở vòng sắt gắn trên vách tường.

Bởi vì bị thuốc mê ảnh hưởng, đầu cậu rất nặng, huyết thái dương một lát lại đau. Đã tới mức này, cậu ngược lại rất bình tĩnh, tạm thời nhìn xem tên biến thái kia muốn chơi đùa như thế nào.

“Yêu, sao lại ngoan như vậy, tôi còn nghĩ cậu sẽ đại náo một hồi chứ.”

Diệp Sở Sinh đẩy cửa bước vào, biểu tình có chút thất vọng, Mạc Bắc cũng tiến vào theo, tựa vào tường đánh giá người trước mặt.

Khóe miệng Đào Tử Kiệt nhếch lên: “Diệp súc sinh, một ngày nào đó tao sẽ bắt mày chết một cách rất khó coi.”

“Thật không, nhưng trước khi đến ngày đó, tôi sẽ định đoạt mọi thứ.” Diệp Sở Sinh nâng mặt cậu lên, nhử mày: “Thật bẩn, bao lâu rồi cậu chưa tắm rửa? Tôi cũng không thích đồ vật của mình bẩn thỉu.”

Đào Tử Kiệt liếc mắt nhìn hắn, hai ngày chưa ăn cơm, lại không uống nước, thể lực đã tiêu hao đến cực hạn.

“Trước tiên giúp cậu tắm rửa sạch sẽ đã.”

Diệp Sở Sinh vào toilet kéo ra một ống nước, mở vòi, nước bắn ra, phun lên trên người Đào Tử Kiệt. Đào Tử Kiệt nhắm chặt con ngươi, khớp hàm cắn chặt đến đau nhức, trong lòng kìm nén nhục nhã và thù hận, nhắc nhở bản thân phải nhẫn nại.

Sau khi dùng nước lạnh phun từ đầu đến chân cậu, Diệp Sở Sinh quay đầu nói: “Kế tiếp giúp cậu ta kiểm tra thân thể.”

Mạc Bắc thừa vâng, từ trong túi áo lấy ra cái bao tay, thành thạo đeo lên.

“Nhịp tim và mạch đập bình thường, nhiệt độ cơ thể hơi cao, vết thương trên người tương đối nhiều nhưng không nghiêm trọng, xương cánh tay trái bị gãy không có trị liệu thích hợp, có dấu hiệu tự liền, nhưng độ dài xương cốt bị sai lệch.”

“Sai lệch?” Diệp Sở Sinh nhún nhún vai: “Vậy đánh gãy thêm một lần nữa đi.”

Đào Tử Kiệt nhe răng, hận không thể bắt hắn ăn tươi nuốt sống.

Diệp Sở Sinh cười tủm tỉm vuốt tóc cậu: “Tôi biết cậu rất đói bụng, ngoan, nôi xương cốt cho tốt sau đó tôi sẽ cho cậu ăn cơm,”

“Lão đại, tôi không đồng ý với việc nôi xương một lần nữa, hiện tại cậu ta còn đang sốt, cần nhất chính là tĩnh dưỡng.”

“Không, tôi không thể chịu được khi trên người cậu ta có bất kì tỳ vết nào.”

“Nhưng ...”

“Tạm thời cũng không được!”

Diệp Sở Sinh soàn soạt chạy đến phòng đựng đồ, tìm một cây gậy bóng chày mang đến.

Đào Tử Kiệt nhìn hắn đem cây gậy bóng chày đến gần, trên mặt cười như không cười, đột nhiên cảm thấy mình không thể nhẫn nại được nữa!

Đồ cặn bã! Biến thái! Hắn là cái thá gì mà muốn làm gì mình thì làm!

Vì thế cậu xông lên, cắn vào cổ tay Diệp Sở Sinh, dốc hết toàn bộ sức lực, nghĩ muốn kéo một miếng da thịt xuống.

Đáng tiếc việc xảy ra không như ý muốn, Mạc Bắc ở phía sau cầm gậy hung hăng đánh xuống, thực lực Karate lực đẳng, thiếu chút nữa làm Đào Tử Kiệt ngất xỉu, đau nhức khiến cậu không thể không buông lỏng khớp hàm.

Diệp Sở Sinh nhìn dấu răng đang rớm máu trên cổ tay mình, hạ mí mắt xuống.

Mạc Bắc rung mình một cái, vội vàng nói: “Lão đại, anh bình tĩnh một chút, thân thể cậu ta hiện tại còn rất suy yếu...”

Diệp Sở Sinh dùng gậy bóng chày chỉ vào mặt hắn, Mạc Bắc lập tức im lặng, lùi xuống một bên.

Đào Tử Kiệt ở trên đường cũng coi như là một người có năng lực, đánh nhau tập thể mắt cũng không chớp, nắm đấm đủ mạnh, lá gan đủ lớn, gió tanh mưa máu đầm đìa bữa bãi, bị đánh cùng đánh người là chuyện thường ngày, nhưng chưa từng bị đối đãi như vậy.

Diệp Sở Sinh nâng tay, tát cậu liên tục mười cái, không một chút nương tay.

Đào Tử Kiệt miệng đầy máu, ánh mắt bắt đầu dại ra, lỗ tai chỉ nghe thấy tiếng vù vù, nếu không phải dựa vào vách tường, sợ đã sớm không chống đỡ nổi mà ngã xuống đất.

“Đây là trừng phạt cậu không biết tự lượng sức mình, nào, đưa tay trái của cậu ra đây.”

Đào Tử Kiệt vẫn không nhúc nhích, tiếp tục chống đối.

“Tốt lắm, bướng bỉnh với tôi phải không, tôi đếm tới ba, đến lúc đó đừng trách tôi không cho cậu cơ hội.”

Đào Tử Kiệt mặc lời nói của hắn, vẫn bất động như cũ.

Vì thế Diệp Sở Sinh sôi máu, tàn nhẫn đánh gãy cánh tay trái rồi tiếp đến tay phải của cậu. Đào Tử Kiệt hai tay vô lực buông thông xuống mặt đất, sắc mặt trắng bệch hiện ra sắc xanh, hơi thở mong manh.

Đến lúc Mạc Bắc nói lại xương cốt của cậu, quần nẹp cố định, Diệp Sở Sinh đã cầm theo gậy bóng chày rời đi.

Mạc Bắc một bên thu dọn hòm thuốc, một bên nói: “Làm người có cốt khí là chuyện tốt, nhưng phải xem tình thế, nếu cậu lại cùng lão đại như thế, chỉ có sống không bằng chết.”

Đào Tử Kiệt giật giật miệng, nhẹ nhàng mà phun ra một chữ: “Cút”

Mạc Bắc đi xuống cầu thang, nhìn thấy Diệp Sở Sinh đang cắt tỉa hoa cảnh trên ban công, động tác thuần thục biểu tình nghiêm túc, không có chút khí tức nào của xã hội đen.

“Lão đại, không có việc gì tôi đi trước.”

“Ừ, chú đến hình đường (nơi thi hành án phạt) lĩnh hai mươi roi.” Diệp Sở Sinh cũng không quay đầu lại, chuyên tâm tiếp tục chăm sóc cây: “Chú đánh người không nên đánh, mặc kệ lý do là gì, tôi cũng không tha thứ.”

Mạc Bắc không phục: “Chẳng lẽ bắt tôi trở mắt nhìn cậu ta cắn anh không tha?”

“Đúng, cho dù cậu ta có xé luôn thịt của tôi.”

“Tôi biết về sau nên làm thế nào rồi.” Mạc Bắc cúi đầu với hắn, rời đi.

Đóa tường vi trắng đang nghiêng mình hé nở, Diệp Sở Sinh đưa tay ra sờ, kết quả bị gai đâm một chút, hắn cười cười, liếm đi giọt máu tràn ra trên đầu ngón tay.

Khi Đào Tử Kiệt nhìn thấy một bát cơm chan canh lớn trước mắt, liền đã biết Diệp Sở Sinh đánh gãy tay cậu là có mục đích.

Người đàn ông kia muốn cho cậu và chó giống nhau, đều phải quỳ rạp trên mặt đất mà ăn cơm!

Cầm Đào Tử Kiệt để ở trên đầu gối, cả người run lên, cảm giác bị sỉ nhục thật lớn đang gặm nhấm trái tim cậu, so với đau đớn trên người càng khó chịu hơn. Cậu cứ nghĩ rằng tự tôn của mình đã không còn, mà cư nhiên, Diệp Sở Sinh cuối cùng vẫn có thể tìm thấy điểm mấu chốt của cậu, lại một lần nữa phá bỏ.

Lần này cũng không ngoại lệ, Đào Tử Kiệt khao khát được sống, khát khao một cách mãnh liệt.

Vì thế, ngoài thỏa hiệp thì cậu không còn lựa chọn nào khác.

Đêm đó, cậu bò đến bát cơm chan canh, duỗi dài cổ, lại chỉ có thể chạm vào miệng bát, hai tay bị phế làm cậu không thể cử động được cơ thể của chính mình. Đào Tử Kiệt há mồm cắn miệng bát, nước canh cùng cơm vãi ra trên sàn gỗ, quá đói bụng nên cậu dùng luôn cả đầu lưỡi để liếm, trên mặt đất có một ít canh, hai phút sau bị cậu liếm sạch.

Khổ sở không? Đương nhiên! Nhưng dễ dàng nhận thua như vậy? Tuyệt đối không thể!

Diệp súc sinh, đến cuối cùng tôi sẽ giống như vừa rồi, miệng từng miếng từng miếng cắn nuốt máu thịt của anh!

Người đàn ông ngẩng đầu, chân ngồi bắt chéo theo dõi màn hình, vội vội vàng vàng dập tắt khói thuốc, ánh mắt sâu thẳm, ngón trỏ để yên ở trên môi, hô hấp nặng nề.

Quá tuyệt vời, tư thế hèn mọn cùng ánh mắt căm hận, không những không đem lại cảm giác không tốt, ngược lại còn khiến cho người ta say mê vô cùng, nhịn không được mà ham muốn nhiều hơn nữa, càng chà đạp cậu, cho đến khi cậu cam tâm tình nguyện phục tùng.

Diệp Sở Sinh cầm hạ thân trưởng đến phát đau, ngứa đầu, hít một hơi thật sâu.

3. Chương 3

Mặc dù đang ở trong nhà của mình, Diệp Sở Sinh vẫn rất lịch sự gõ cửa.

Cốc cốc cốc, sau ba tiếng gõ, hần bùng khay đẩy cửa vào: “Bảo bối, ăn cơm thôi.”

Đào Tử Kiệt lạnh lùng liếc hần một cái, di chuyển tầm mắt.

“Này, đừng lạnh lùng như vậy chứ, hôm nay tôi đích thân chuẩn bị bữa tối cho cậu đó.” Diệp Sở Sinh đem khay đặt trên mặt đất, mở nắp cứ như là bê trong chứa vật quý hiếm: ” Bò bít tết ba phần chín bảy phần tái, nếu cậu cầu xin tôi dứt cho cậu ăn, tôi sẽ rất vui lòng phục vụ.”

“Tao có chết cũng không cầu xin mày!”

“Là như vậy a, vậy cậu tự ăn đi.” Diệp Sở Sinh ngồi ở một bên nhìn cậu.

Hai người đối nhau bất động thanh sắc mấy phút đồng hồ, Đào Tử Kiệt biết hần cố tình ở lại để làm mình lúng túng.

Cậu thầm cười một tiếng, bò qua, há miệng cắn miếng thịt bò trong đĩa.

Miếng thịt bò quá lớn khiến cho Đào Tử Kiệt ăn vô cùng chật vật, bên miệng dính đầy nước tiêu đen, Diệp Sở Sinh vẫn ngồi thưởng thức như cũ không nhúc nhích, thỉnh thoảng còn cười một tiếng.

Đào Tử Kiệt nuốt xuống miếng thịt bò cuối cùng: “Mày có thể lặn đi được rồi.”

Diệp Sở Sinh kéo mạnh dây xích vòng quanh cổ Đào Tử Kiệt, buộc cậu ngẩng đầu lên, bóp chặt phía dưới cằm của cậu, nhẹ nhàng liếm đi vết bẩn bên miệng, sau đó hôn lên môi cậu.

Đào Tử Kiệt bị hần quản chế, vô lực giãy dụa, khớp hàm liền bị cạy mở.

Diệp Sở Sinh tiến quân thần tốc, vô cùng ôn nhu ở trong cổ họng cậu mà càn quét, quán lấy đầu lưỡi của cậu, kỹ xảo vô cùng cao siêu, một nụ hôn bá đạo nhưng không thô bạo, cứ như vậy duy trì được khoảng hai ba phút.

Diệp Sở Sinh vì cậu mà nổi lại cánh tay bị trật khớp cho cậu, một mặt thưởng thức biểu tình của người con trai đang cắn răng ẩn nhẫn chịu đựng, một mặt thở dài.

“Ảnh hưởng của cậu đối với tôi thật quá lớn, A Kiệt, tôi lại cứng rồi.”

Mặt Đào Tử Kiệt liền biến sắc, nhanh chóng vọt vào phòng vệ sinh, cúi vào bồn cầu không ngừng nôn mửa.

Qua lớp kính mờ, có thể nhìn thấy bóng người cậu nửa quỳ xuống đất, cả thân thể đều phát run.

Diệp Sở Sinh biểu tình cứng đờ, ánh mắt băng lãnh, ngay cả dục vọng vừa mới tăng lên cũng đóng băng.

Màn đêm mập mờ, huân hương phả vào trong không khí, trở thành một mùi hương vô cùng ái muội. Chiếc đèn ngủ màu vàng cam được đặt dưới đất, ánh sáng hắt lên hai thân thể đang dây dưa. Một người con trai có khuôn mặt tuấn tú nằm ở trên sofa, sắc mặt đỏ ửng, thất lưng cong lên giống như vầng trăng khuyết, đang tiếp nhận từng đợt từng đợt va chạm từ phía sau.

Diệp Sở Sinh rũ bỏ phong độ giả tạo của ngày thường, áo tắm mở toang, miệng ngậm thuốc, tay nắm chặt lấy thất lưng của người kia mà luật động.

“Sinh ca! A...Sinh ca...!” Người con trai gần như bùng nổ, kêu gào, thân thể phát run.

Diệp Sở Sinh nheo mắt, cuối cùng cảm thấy vào, đem người đưa tới chín tầng mây.

Sau đó liền rút thứ đàn ông kia ra khỏi thân thể cậu trai, đầu ngón tay lau mồ hôi trên mi tâm, im lặng không nói, ý vị hút thuốc.

Người con trai chậm chạp hoàn hồn lại, quay qua ôm lấy hông Diệp Sở Sinh: “Sinh ca, để em hầu hạ anh.”

Diệp Sở Sinh đẩy hắn ra, buộc lại áo ngủ, ném lại một câu: “Đi theo ta.”

Nam tử đi theo hắn vào trong phòng ngủ, tiếp đó liền giật mình.

Trên một vòng tròn lớn đặt trên giường, có một người thanh niên đang nằm ngửa ra theo hình chữ đại, tứ chi bị chia ra buộc ở cột giường, miệng bị bịt lại bằng một quả bóng màu đen (ball gag).

Cơ thể người thanh niên thon dài căng chặt, bắp thịt rõ ràng, đường nét lưu loát, dương vị tràn đầy. Hai mắt của cậu có thể sánh ngang với màn đêm, tràn đầy dã tính cùng sự thần bí khó lường, cơ ngực cường tráng pháp phồng, dọc theo cơ bụng đi xuống là phần bụng dưới bằng phẳng, cùng với rùng đen nồng đậm, tất cả những thứ này, đều tản ra một loại mùi của giống đực vô cùng cám dỗ và tràn đầy sự hấp dẫn.

“Sinh ca, đây là...”

Người con trai ngừng lại câu hỏi của mình, bởi vì cậu phát hiện ánh mắt của Diệp Sở Sinh khi nhìn người này, không giống với khi hắn nhìn mình, lúc này, hai mắt của hắn ẩn chứa nhiệt độ nóng rực.

“Đi đi, khiêu khích cậu ta.” Diệp Sở Sinh nhẹ giọng nói.

Người con trai đề xuống nghi vấn của mình, làm theo phân phó của hắn.

Cậu ngậm vào đầu nhũ của Đào Tử Kiệt, cắn mút nhẹ nhàng, đầu lưỡi linh hoạt lúc mềm mại lúc lại cứng rắn, ở trên làn da màu mật ong mà du tẩu, lưu lại từng đường thủy ngân ướt nhẹp.

Mẹ nó! Tên súc sinh, đồ đáng chết, mày rốt cuộc là muốn chơi tao đến mức nào đây?

Đào Tử Kiệt miệng không thể nói, chỉ có thể dùng ánh mắt như lưỡi đao mà liếc hắn. Diệp Sở Sinh cười cười, khoanh tay đứng ở bên giường.

Có thể được Diệp Sở Sinh xem trọng, người con trai có kỹ xảo không thể chê vào đâu được, chỉ trong chớp lát, phần dưới của Đào Tử Kiệt đã có khuynh hướng ngẩng đầu. Người con trai cảm thấy hạ thân thô to nóng rực của cậu mà xoa nắn, trên đỉnh tràn ra chất dịch trong suốt, giờ khắc này, chính mình cũng không tránh khỏi động tình, hô hấp dồn dập.

Diệp Sở Sinh híp mắt một cái, kéo người con trai đó ra, tay cầm cây kích điện, nhắm thẳng vào ngạo vật đang bùng bùng khí thế mà ấn công tặc.

“A.” Đào Tử Kiệt cả người chấn động, run rẩy.

Bộ vị yếu ớt của nam nhân bị luồng điện tấn công, giống như có vô số cây kim đâm xuống, đau nhức khiến cho cậu trong nháy mắt liền uể oải mềm nhũn.

Diệp Sở Sinh thu lại cây kích điện, mặt không đổi sắc nói: “Tiếp tục.”

Nam tử không dám nhiều lời, lại một lần nữa giả trò với Đào Tử Kiệt.

Mỗi lần cương lên đều sẽ bị một nguồn điện lớn đột nhiên tập kích, cứ như vậy phản phản phục phục, giằng co đến hơn nửa đêm.

Đào Tử Kiệt một thân đầy mồ hôi, cả người bao bọc bởi một tầng hơi nước mờ mờ lung lung, đúng là con mẹ nó muốn chết, muốn chết, tiếp tục muốn chết!

Sau một lần lại một lần đau nhức, Đào Tử Kiệt tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Cậu nghe được một tiếng thét kinh hãi, ngay sau đó, nơi yếu ớt chịu đủ tàn phá bị một khoang miệng ấm áp bao lấy.

Diệp Sở Sinh vô cùng ôn nhu vì cậu mà thối kèn, kỹ thuật chẳng ra sao, nhưng thành ý thì tràn đầy, hai tay không ngừng ở trên thân thể Đào Tử Kiệt mà du tấu, vì cậu mà cảm xúc càng tăng thêm.

Thân thể vốn đã vô cùng mẫn cảm, khi được hấn vỗ về chơi đùa phía dưới liền có phản ứng.

Ngón chân Đào Tử Kiệt co quắp, khom lưng, rùng mình thống khoái bắn ra.

Khóe miệng Diệp Sở Sinh chảy xuống một tia thủy ngân, hấn bò về phía trước, bao phủ lấy cậu, ở trên khóe mắt ẩn xuống một nụ hôn,

Người con trai há hốc mồm nhìn, người thanh niên trên giường rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Có thể khiến cho Diệp Sở Sinh làm đến nước này, thật không thể tưởng tượng nổi, nếu không tận mắt nhìn thấy, có đánh chết cậu cũng không tin được một tên có ác danh súc sinh lại có thể hầu hạ một người đàn ông như vậy.

Diệp Sở Sinh ngồi ở bên giường, hướng cậu trai ngoắc ngoắc tay.

Cậu trai tiến đến, nhu thuận cúi người dưới chân hắn, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt xinh đẹp chăm chú nhìn hắn.

Diệp Sở Sinh cười cười, đầu ngón tay mơn trớn trên khuôn mặt trượt xuống phía dưới, đến sau gáy, tiếp đến dùng sức lắc một cái.

“Rắc rắc.” một tiếng, cậu con trai theo âm thanh ngã xuống bụi cỏ bên chân của hắn.

Bắt đầu từ đêm nay, Đào Tử Kiệt sẽ không ở lại gian phòng ngủ này nữa.

Cứ cách mấy ngày cậu sẽ lại bị trói trên giường, để cho đàn ông trêu đùa, Diệp Sở Sinh chỉ ở một bên nhìn cậu, cây kích điện cũng không rời tay.

Trừ khi là Diệp Sở Sinh tự mình khiêu khích cậu, lúc ấy cậu mới được vui vẻ mà phát tiết, một khi cậu đối với những người khác có phản ứng, tuyệt đối không thoát khỏi kết cục bị dòng điện ngược đãi.

Con người đều mang trong mình quán tính của động vật, dần dần, dần dần, sinh lý cùng tâm lý của Đào Tử Kiệt đều bị ảnh hưởng, bị mạnh mẽ cưỡng ép, mặc cho nam nhân khác có khiêu khích cỡ nào cậu cũng không có khoái cảm.

“Cậu đã hoàn toàn thuộc về tôi.” Diệp Sở Sinh nói.

“Con mẹ mày chó má!”

“Ít nhất cơ thể của cậu cũng đã thuộc về tôi.” Diệp Sở Sinh cúi đầu, cắn nhẹ lỗ tai của cậu, thở ra hơi nóng ẩm ướt: “Cậu nhất định phải thừa nhận, trên thế giới này, tôi là người duy nhất có thể làm cho cái của cậu ngừng đau, nếu không có tôi, cậu ngay cả cái của đàn ông cũng không có...”

Đào Tử Kiệt không có cách nào phủ nhận, bởi vì thân thể của cậu đã làm ra phản ứng thành thật nhất.

Diệp Sở Sinh một bên thay cậu thủ dâm, một bên bò tới cắn xương quai xanh của cậu: “Cảm giác này thật tốt, cậu là của tôi, chỉ thuộc về một mình tôi.”

Diệp Sở Sinh chìm đắm trong say mê, giao hợp một hồi lâu, hắn cúi người ngậm vào phân thân của cậu.

Đào Tử Kiệt buộc phải đạt tới cao trào, cùng lúc thần hồn điên đảo, tâm lại giống như bị đào khoét một hố thật lớn.

Cả ngôi nhà lớn lại giống như một cái thùng sắt, hệ thống an ninh được làm vô cùng cẩn thận, trừ bỏ có người tới quét dọn một lần một tuần, bình thường cũng chỉ có hai người.

Mỗi khi Diệp Sở Sinh đi vắng thì ngôi nhà chính là một mảnh tịch mịch, Đào Tử Kiệt nặng nề trở lại gian phòng trống rỗng, vẫn lỏa thể trần truồng như cũ, bị vòng cổ cùng xiềng xích trói buộc. Trong phòng bốn phía đều là tường, hai mươi bốn giờ đều mở đèn, cũng có máy điều hòa ổn định nhiệt độ.

Điều khó chịu nhất đối với Đào Tử Kiệt, là ngày hay đêm cũng không biết, cậu không biết mình đã bị nhốt bao lâu, loại cảm giác này rất tệ, giống như cậu đang sống một mình ở một không gian, bị ngăn cách, bị mọi người vứt bỏ.

Trên hành lang truyền đến tiếng vang, Đào Tử Kiệt không tự chủ vểnh tai, nhìn chăm chăm cửa.

Diệp Sở Sinh đẩy cửa đi vào, nhìn thấy hắc cậu vội vàng quay qua chỗ khác, khoe miệng hắc nhếch lên.

Xem ra là không uống công, để động vật một thời gian dài cô độc ở trong hoàn cảnh bị giam cầm, sẽ tự đối với người nuôi mình sinh ra cảm giác ỷ lại.

Diệp Sở Sinh trêu đùa mái tóc của Đào Tử Kiệt nói: “Tóc hơi dài, tôi giúp cậu sửa lại.”

Đào Tử Kiệt hạ ánh mắt xuống, mặc hắc dày vò mình.

Căn phòng trống trải, chỉ có tiếng kéo phát ra âm thanh “Xoẹt xoẹt” cùng tiếng hít thở của hai người.

“Diệp súc sinh, hôm nay là ngày mấy tháng mấy.”

Diệp Sở Sinh phỉ phỉ tóc bên mang tai, biết rõ còn cố hỏi: “Cậu rất muốn biết sao?”

Đào Tử Kiệt quay đầu qua, giữ im lặng.

“A Kiệt, nếu cậu không muốn mở miệng cầu xin tôi, vậy thì ra điều kiện trao đổi đi.” Diệp Sở Sinh dùng ngón tay vuốt tóc của cậu, dễ dàng nhận thấy hắc rất hài lòng với thành quả lao động của mình: “Tôi ra giá là một tờ báo ngày hôm nay, vậy còn cậu? Định dùng cái gì để trao đổi.”

Báo chí, hai chữ này đối với Đào Tử Kiệt vô cùng hấp dẫn, không thua gì kẻ nghiện nghe thấy thuốc phiện.

“Đã suy nghĩ kỹ chưa? Tôi rất dễ tính.”

“Tôi đồng ý khẩu giao cho anh!”

Diệp Sở Sinh sững sốt, mi mắt hạ xuống, từ bên trên nhìn xuống: “Giá trị vượt quá rồi, vậy thì bắt đầu đi.”

Đào Tử Kiệt xoay người, cởi quần của hắn, lấy tư thế vô cùng khuất nhục, phủ phục giữa hai chân hắn.

Diệp Sở Sinh nơi đó đã có phản ứng, quần lót tụt xuống, cự mãng giống như ác nghiệt liền lập tức bắn ra ngoài.

Đào Tử Kiệt dùng tay nắm chặt, không nhanh không chậm vỗ về chơi đùa, hơi thở hết sức ổn định.

Cậu đang chờ thời cơ, cần đứt vận mệnh của tên súc sinh này, sau đó thừa dịp hắn đau đớn bóp chặt cổ họng hắn, đoạt cây kéo. Chỉ cần có kéo, chẳng những có thể giết hắn, mà còn có thể cạy mở vòng cổ trời buộc.

Cậu do dự một chút, hé miệng, đầu lưỡi liếm qua vật đang ngẩng cao đầu phía trước.

Diệp Sở Sinh thở ồ ồ, thân thể căng cứng.

Đào Tử Kiệt tay kia tụ tập khí lực, chậm rãi di chuyển lên trên, thoát nhìn giống như hai tay muốn cầm cái ấy của hắn.

“Nếu cậu không trả nổi tiền đặt cược, cũng không nên khoe khoang khoác lác, diễn trò phải làm cho trọn vẹn, ít nhất cũng đợi đến lúc tôi ý loạn tình mê rồi hạ thủ, chứ không phải bây giờ.”

Diệp Sở Sinh bắt lấy tay cậu, hung hăng vặn về phía sau một cái, sau đó giơ cao lên, đánh vào xương ngực của cậu.

“Một chút tinh thần hy sinh cũng không có, thật làm cho tôi thất vọng.”

Đào Tử Kiệt cắn chặt môi, vừa mới được tháo bỏ thanh nẹp không lâu tay trái không làm được gì, cậu dường như chẳng quan tâm, tay nắm thành nắm liền hướng mặt của Diệp Sở Sinh tấn công. Cậu chịu đựng đủ rồi! Trao đổi điều kiện với hắn! Dùng miệng đi lấy lòng một tên mình hận thấu xương, chỉ cần nhớ tới thôi cũng đủ ghê tởm!

Diệp Sở Sinh thần nhiên hóa giải đòn công kích của cậu, nâng người lên quá đầu gối, lần này là đánh vào xương sống của Đào Tử Kiệt, một cước đạp cậu ngã trên mặt đất, đồng thời còn vặn chặt tay phải của cậu.

“Vì cái gì! Tại sao lại là tôi! Là tôi đào bới phần mộ tổ tiên nhà anh hay là giết chết cha mẹ anh! Anh như thể này thật biến thái đáng ghê tởm! Súc sinh! Chó má khôn khiếp! Vì sao hết lần này đến lần khác muốn làm tôi!”

Đào Tử Kiệt cố chịu đau, chất vấn hần giống như người bị điên.

“A, cậu hỏi vì cái gì?” Diệp Sở Sinh giẫm lên mặt của Đào Tử Kiệt, dùng sức dùng để giày dè nghiêng, ngữ khí nhu thuận tựa lông vũ: “Câu hỏi ngây thơ như vậy, nguyên do trọng yếu là như vậy sao? Nếu tôi có một lý do đầy đủ, cậu sẽ cam tâm tình nguyện hiến thân chứ?”

Trong đầu Đào Tử Kiệt liền nảy ra một ý nghĩ, không có khả năng, tuyệt đối không thể!

Sau đó cậu lại giật mình, nếu đã không có khả năng, vậy cần gì phải hỏi.

Diệp súc sinh lại cho cậu một bài học quý giá, hận một người, cứ điên cuồng mà hận là được rồi, còn tìm lý do để làm gì.

Cũng giống như việc muốn có được một người, không từ thủ đoạn đi chinh phục người đó là được rồi.

4. Chương 4

Đào Tử Kiệt phát hiện gần đây mình có chút không bình thường.

Mất ngủ, mất ngủ nghiêm trọng, rõ ràng là cực kỳ mệt nhưng không cách nào đi vào giấc ngủ, cho dù có ngủ được, cũng rất dễ giật mình tỉnh lại. Sau đó cảm xúc tiêu cực lan tràn, nóng nảy bất an, muốn đại náo một hồi, nhưng năng lực không có chỗ sử dụng.

Cho nên khi Diệp súc sinh đưa cậu đến trước cửa tầng hầm, ném tới một con dao phay (thật sự không biết gọi nó là gì, có thể xem thêm ở đây), bảo cậu đi giết người, Đào Tử Kiệt cũng không có cách nào cự tuyệt.

Đào Tử Kiệt hai tay cầm dao, Diệp Sở Sinh theo sau vây chắc cậu, tay nắm chặt cánh tay đang cầm dao của cậu, hơi thở hùng hục.

“Bên trong đều là người bán đứng tôi, ở trong từ điển của tôi, phản bội tôi chỉ có một con đường chết.”

“Hừ, không hổ là súc sinh, muốn mượn tay tôi thanh lý môn hộ sao?”

“Sai rồi.” Diệp Sở Sinh ngậm vành tai cậu, gần từng tiếng mà nói: “Tôi chỉ muốn mượn cơ hội này nói cho cậu, tôi tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người đã phản bội tôi.”

Đào Tử Kiệt tránh khỏi hần, cười lạnh: “Tôi vốn không trung thành với anh, tại sao lại phải phản bội anh.”

Nói xong, cậu đá văng cửa tầng hầm, cầm dao rảo bước đi vào.

“Thao, Diệp súc sinh tên biến thái chết tiệt!”

Sau khi Đào Tử Kiệt thấy rõ hoàn cảnh bên trong, không nhịn được hung bạo rống lên một câu.

Tầng hầm âm u, trống trải lại chật chội, trong không khí tản ra hơi ẩm mốc bốc mùi, trên vách tường treo đầy vũ khí, đây chính là hiện thực của một cuộc đánh nhau kịch liệt.

“Mày là ai?”

Người vừa đặt câu hỏi là một người đàn ông cao to, cánh tay xăm trổ. Đào Tử Kiệt không nhìn hắn, đảo mắt nhìn quanh, bốn phương có bốn người, thoạt nhìn đều không phải thứ tốt đẹp gì.

Cậu bẻ cổ, nhếch môi nói: “Các vị, chào mừng đến với địa ngục.”

Sau đó vọt lên, một trận chém giết liều mạng bắt đầu diễn ra.

Đối mặt với màn hình trực tiếp, hai mắt Diệp Sở Sinh sáng rực, nở nụ cười vừa quỷ dị vừa kinh người.

Quá tuyệt vời. thật sự quá tuyệt vời!

Thân thể của Đào Tử Kiệt lộ ra, cổ đeo vòng, hình ảnh múa dao chém người đẹp hơn bất cứ hình ảnh nào khác. Sức mạnh và sự dũng mãnh kia, giống như từ lúc sinh ra đã hòa vào xương cốt, không ai thích hợp để liều mạng hơn cậu.

Quả nhiên, áp lực càng lớn thì càng điên cuồng, đây là bản tính của dã thú.

Da đầu Mạc Bắc bắt đầu run lên, hỏi: “Lão đại, sao lại chơi đùa bằng cách này, chẳng lẽ anh không lo người chết sẽ là cậu ta sao?”

“Loại trình độ này mà không xử được thì đúng là phế vật, chết cũng không đáng tiếc.”

Quả nhiên là biến thái, lời này Mạc Bắc chỉ dám giữ trong lòng.

Trong tầng hầm, Đào Tử Kiệt đã giải quyết xong người cuối cùng, cả người đầm máu, cậu rút dao ra, đá văng người vô lực ngã vào mình, nhìn máy theo dõi giờ ngón tay giữa lên.

“Vút vũ khi đi, sau đi tới đây.” Thanh âm Diệp súc sinh trong máy khuếch đại âm thanh truyền đến.

Đào Tử Kiệt mắt điếc tai ngơ, nhặt một gói thuốc lá trên mặt đất, lại lấy bật lửa trong túi của thi thể, lưng dựa vào bức tường phía sau, chậm rãi thở ra một làn khói trắng, neho mắt hưởng thụ khoái cảm nicotin mang đến.

“Lão đại, anh chú ý hình tượng được không? Tôi vẫn còn ở đây mà.”

Diệp Sở Sinh kẹp chặt chân, cảm thấy bất lực đối với tiểu huynh đệ đang phát cở hò reo của mình, vẫy tay nói: “Lại đây, cúi đầu thấp xuống một chút.”

“Làm gì?” Mạc Bắc dù có nghi vấn, nhưng vẫn đi qua khom người cúi xuống.

Một lát sau, Diệp Sở Sinh mới nhìn xuống đũng quần nói: “Chiêu này quả nhiên rất hiệu quả, mỗi lần nhìn mặt cậu, không quá ba giây sau hứng thú của tôi sẽ bị dập tắt.”

Mạc Bắc: “....”

Bởi vì Diệp Sở Sinh lo Đào Tử Kiệt bị thương, cho nên cố ý gọi Mạc Bắc đến, kết quả không dùng đến, lại kêu người trở về.

“Bảo bối, cậu giỏi quá.” Diệp Sở Sinh lại ca ngợi.

Đào Tử Kiệt tránh khỏi ma trảo của hắn, vẻ mặt ghét bỏ.

Không thể phủ nhận, sau khi phát tiết, trong lòng cậu thoải mái hơn nhiều.

Diệp Sở Sinh nhanh chóng ôm lấy thắt lưng Đào Tử Kiệt, liếm lên miệng vết thương xinh đẹp của cậu, giọng nói phấn khích: “Vừa rồi biểu hiện của cậu thực sự quá tuyệt vời, tôi rất muốn thưởng cho cậu.”

“Muốn phạt thì phạt muốn thưởng thì thưởng, anh nghĩ mình là thần sao?” Đào Tử Kiệt vung nắm đấm về phía hắn.

Diệp Sở Sinh một tay bao lấy bàn tay của cậu, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh dữ tợn, cùng biểu cảm ôn nhu của hắn không tương xứng một chút nào: “Đúng vậy, tôi chính là thần của cậu, chúa tể duy nhất của cậu, chỉ cần cậu làm cho tôi vừa lòng, tôi có thể cho cậu cả thế giới.”

Dùng toàn lực công kích nhưng lại bị hắn dễ dàng kiềm chế, sắc mặt Đào Tử Kiệt biến hóa, ánh mắt u ám.

Cậu tốt nghiệp trường cảnh sát, sau đó nằm vùng ba năm, ở trên đường tuy rằng có chút danh tiếng, nhưng lại không thể sánh bằng Diệp Sở Sinh. Trong ấn tượng, số lần cậu gặp mặt người này chỉ đếm trên đầu ngón tay, lấy thân phận và địa vị của cậu lúc đó, chỉ có thể đứng xa xa nhìn về phía trước, cho nên cậu hiểu rất ít về Diệp Sở Sinh.

Diên cuồng, ác độc, tàn nhẫn, âm hiểm, không có nhân tính, có thù tất báo,...Đó đều là những đánh giá về hắn trên giang hồ, nhưng không ai nói rõ được, rốt cuộc Diệp Sở Sinh lợi hại đến mức nào.

Muốn giành thắng lợi, đầu tiên phải hiểu rõ kẻ thù của mình, đây là điều đầu tiên mà huấn luyện viên lúc trước dạy cho cậu.

Được một lúc lâu sau, Đào Tử Kiệt mới nói: “Tôi muốn đọc báo hôm nay.”

Diệp Sở Sinh nở nụ cười, hôn nhẹ lên môi của cậu: “Bảo bối, cậu vẫn không hiểu, tuy rằng tôi nói muốn thưởng cho cậu, nhưng thưởng cái gì là do tôi quyết định, cậu không có quyền lựa chọn.”

Đào Tử Kiệt híp mắt, nhân cơ hội cắn chặt môi. Diệp Sở Sinh coi như cậu chủ động, nắm chặt cằm cậu, cạy mở khớp hàm bắt đầu xâm chiếm, ở trong khoang miệng của cậu không kiêng nể gì mà công thành đoạt đất, đầu lưỡi ướt át, hơi thở nóng bỏng không để cho cậu kháng cự, vô hình đan thành thiên la địa võng.

Diệp Sở Sinh vì chứng minh mình là người thành thạo, quyết định cho Đào Tử Kiệt hít thở, nhưng điều kiện tiên quyết là phải làm tốt biện pháp phòng hộ.

Lúc này, Diệp Sở Sinh cười đến tà ác. Hắn định cho vào trong cơ thể Đào Tử Kiệt một cái cầu điện, nếu đối phương có ý đồ chạy trốn, liền ấn công tắc điện là chân cậu sẽ không còn sức lực, loại chủ ý hạ lưu như vậy, đương nhiên sẽ bị phản đối mạnh mẽ.

Diệp Sở Sinh cũng không miễn cưỡng, nhún nhún vai nói: “Cậu có thể cự tuyệt, nhưng những thứ cậu muốn cũng sẽ bị xóa bỏ.”

Đào Tử Kiệt dùng mắt lảng tránh hắn ba giây, thỏa hiệp: “Biến thái hết sức, anh đừng chạm vào tôi, tôi tự mình làm.”

“Không thể được, đây là lần đầu tiên của phía sau của cậu, ít nhất để tôi....ngón tay...”

Đào Tử Kiệt không lên tiếng, bởi vì cậu không có lời nào để nói.

“Đến đây đi, bảo bối, tôi sẽ thật dịu dàng.” Diệp súc sinh mắt tỏa ra hào quang.

“Cút! Anh cút xa lão tử ra! Tôi không muốn! Anh có gan thì giam cầm tôi cả đời đi!”

Diệp Sở Sinh cũng không miễn cưỡng cậu, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay là hai mươi chín tháng tám.”

Đào Tử Kiệt cả người chấn động, như vậy tính ra, cậu đã bị nhốt hơn ba tháng!

Điều này thật không có thiên lý, không có tôn nghiêm, mỗi ngày mở mắt ra là bốn vách tường, chuyện này còn kéo dài đến bao giờ nữa?

Thấy sắc mặt cậu thực sự khó coi, Diệp Sở Sinh thở dài: “Như vậy đi, từ nay về sau tôi sẽ mở rộng phạm vi hoạt động của cậu, đương nhiên, về phần mở rộng đến đâu, vẫn là do tôi quyết định.”

Đào Tử Kiệt nhắm mắt, nơi nào đó trong ngực lại bị xé ra, máu tươi đầm đìa.

Cậu xoay người sang chỗ khác, quỳ gối nằm sấp trên mặt đất, vênh móng lên, tư thế hèn hạ đến mức bản thân cũng tự khinh thường chính mình.

Diệp Sở Sinh liếm liếm môi, không chế hô hấp của mình, nắm lấy hông giữ chặt cơ thể cậu, mỗi một đường nét trên cơ thể đều mang đường cong xinh đẹp, tràn ngập năng lượng, để lộ sự dũng mãnh của chủ nhân.

Ngón tay có vết chai dọc theo cặp móng lướt xuống, đi tới cửa cúc đang khép chặt, cảm giác Đào Tử Kiệt vừa run lên, thân thể căng cứng, co rút.

“Thả lỏng một chút, nếu không cậu sẽ rất khó chịu.” Diệp Sở Sinh khàn giọng nói.

“Anh con mẹ nó nhanh lên! Đừng nói nhiều như vậy!”

Ánh mắt Diệp Sở Sinh lạnh lùng, mạnh mẽ đem ngón trở đi vào, thô bạo mà nới rộng. Đào Tử Kiệt gắt gao bám vào nền đất, kiềm nén đau đớn cùng sỉ nhục, cắn chặt môi đến bật máu.

Cầu điện hình trứng chim loại lớn, đối với người chưa từng trải nghiệm qua như Đào Tử Kiệt mà nói, chắc chắn đi vào không dễ dàng chút nào. Bên trong cậu chật đến mức làm cho Diệp Sở Sinh cảm thấy vừa thích vừa phiền não, vì thế hắn liếm ngón tay mình, nhờ nước bọt làm ướt rồi lại tiến công.

Hai người đều nhả nạt hết sức, tiếng hít thở ồ ồ đè lên nhau.

Diệp Sở Sinh tuyệt đối không phải quân tử, lúc chưa có được cậu trong đầu hắn đã có vô số ý nghĩ muốn chiếm giữ cậu.

Nhưng khi Đào Tử Kiệt thật sự rơi vào trong tay hắn, thì hắn lại không vội vã như vậy nữa. Giống như khi con người ta quá đói khát...thì bữa ăn sáng không thể thỏa mãn được cơn đói bụng, thứ hắn muốn chính là một bữa tiệc lớn, một bữa tiệc có thể đem lại cho hắn vui sướng tràn trề. Đơn phương cưỡng bạo và phát

tiết, tuyệt đối không phù hợp với mỹ quan của hân.

Bởi vậy có thể thấy được, Diệp súc sinh không chỉ độc ác với người khác, mà còn không nương tay với chính mình!

Đào Tử Kiệt cố kìm nén sự khó chịu đi vào trong phòng thay đồ, tiếp đó há hốc mồm.

Trên giá có đủ loại quần áo rực rỡ, ngay cả cà-vạt, khăn choàng cổ, găng tay cũng đầy đủ. Mấy thứ này đều là đồ mới, dựa vào số đo của cậu để làm, Diệp súc sinh hóa ra đã dự tính từ lâu. Buồn cười là cậu lại ở trong căn phòng trống trơn cách vách ngay người ba tháng!

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

Đào Tử Kiệt nhìn cửa kính xe hơi, chiếc Bentley màu đen lao vun vút, cảnh sắc trên đường đều lướt qua rất nhanh.

Diệp Sở Sinh không đáp, tay lục tìm trong túi, ấn mở nút điều khiển từ xa.

Đào Tử Kiệt không kịp chuẩn bị, dòng điện mạnh mẽ ở trong cơ thể tàn sát bừa bãi, cảm giác nóng bỏng làm cho cậu thiếu chút nữa đã kêu thành tiếng, ngồi trên ghế phía sau ôm bụng.

Diệp Sở Sinh túm tóc cậu, bắt cậu nhìn vào mắt hân nói: “Nhớ kỹ, tôi muốn cậu đi đâu, làm cái gì, cậu chỉ có thể tuân theo, tôi không thích nghe nghi vấn dài dòng.”

Diệp Sở Sinh hôn lên đôi mắt đỏ ngầu, hưởng thụ sự không chế phần hân của cậu. Đào Tử Kiệt, tôi muốn cậu phải tuyệt đối phục tùng tôi vô điều kiện.

Xe xuyên qua đường ngầm dưới đáy biển, dừng ở bãi đỗ xe ngầm của tòa án trung cấp đảo Hồng Kông.

“Không được rời khỏi phạm vi tầm mắt của tôi.” Diệp Sở Sinh bỏ lại câu nói, vỗ vỗ mặt cậu đi xuống xe.

5. Chương 5

Trước đây khi Đào Tử Kiệt bị cảnh sát truy nã, tội danh chính là buôn lậu thuốc lá.

Việc này cậu xác nhận là đã làm, trước đây cậu đã báo cáo tình hình rất cụ thể và tỉ mỉ cho thủ trưởng, tất cả thuyền hàng lớn đều bị cảnh sát vây chặn, Đào Tử Kiệt nhảy xuống biển, tất cả mọi chuyện đều diễn ra vô cùng thuận lợi.

Chuyện không ngờ là nhóm người đồng đội bị bắt lại khai ra cậu, đáng lẽ nếu xảy ra chuyện này thì với thân phận cảnh sát nằm vùng sẽ hiển nhiên như không có gì xảy ra, nhưng thủ trưởng của cậu lại không làm như vậy đây cũng chính là lý do vì sao cậu lại bị biến thành tội phạm truy nã.

Sau này khi bị Diệp Sở Sinh bắt được, cậu đối với chuyện ở ngoài thực sự không biết gì cả.

Phiên tòa được mở ra, Đào Tử Kiệt lấy thân phận là người tham dự có mặt, chuyện kỳ quái nhất là luật sư đại diện cho cậu dĩ nhiên lại là Diệp Sở Sinh. Chẳng biết hắn dùng thủ đoạn gì, những người khai ra cậu đều đồng loạt sửa lại khẩu cung, nhất trí nói không biết cậu là ai. Đặc sắc hơn là Diệp Sở Sinh còn cho người ở tại chỗ chứng minh thân phận của cậu, hoàn toàn chối bỏ mọi hiềm nghi.

Từ lúc phiên tòa được mở ra cho đến khi thẩm vấn kết thúc, Đào Tử Kiệt ngoại trừ trợn mắt há mồm thì chính là kinh ngạc sững sờ.

Cái tên chuyên nghiệp mặc tây trang giày da ngồi trên tòa án đọc thuộc lòng lâu lâu pháp luật chuyên ngành thật sự chính là Diệp Sở Sinh hay sao? Thế giới này rốt cuộc điên đảo đến mức độ nào??? Cảnh sát đều biến thành cổ hủ, trùm xã hội đen lại biến thành tinh anh xã hội.

Sau khi phiên tòa kết thúc, Đào Tử Kiệt nói: “Tôi muốn đi rửa tay.”

Diệp Sở Sinh đang đàm đạo cùng với vài luật sư “đồng hành”, không thể phân thân, chỉ liếc mắt nhìn phía dưới. Đào Tử Kiệt không nghĩ đến hắn dễ dàng đồng ý đến thế, tim đập nhanh một chút, lập tức xoay người rời khỏi.

Đào Tử Kiệt đi về hướng toilet, tập trung chú ý an toàn ở cửa ra vào, đến phòng rửa tay cậu giả bộ ngồi xổm xuống buộc dây giày, sau khi xác định hành lang không có người, cước bộ lập tức nhanh hơn.

Xoay người xác nhận nhiều lần, cậu đang muốn đẩy cửa thoát hiểm chuẩn bị lao xuống cầu thang, lại bị vồ vai một cái, quay đầu lại nhìn thấy đôi con ngươi màu xanh da trời, nhất thời hóa đá.

“A Kiệt! Thật đúng là cậu?”

“ Ngài Dương ... ” Đào Tử Kiệt nửa mừng nửa lo, chậm rãi mở miệng : “ Sao anh lại ở đây ? ”

Đây là Dương Thụy, cảnh sát nằm vùng cao cấp, đã từng giảng dạy trong trường cảnh sát, là một người vô cùng ghê gớm. Đào Tử Kiệt rất khâm phục hắn, một nửa trong lòng đã xem hắn như là sực phụ của mình.

“ Thật là trùng hợp tôi tiện đường tới lấy chút tài liệu, không nghĩ tới lại gặp cậu ở đây, chúng ta cùng đi uống một chén nào ! ”

Dương Thụy không nói gì thêm mà kéo cậu đi tới quán cà phê ngoài trời ở lầu ba. Đào Tử Kiệt ngồi xuống,

trong lòng bắt đầu tính toán, thoát nhìn Dương Thụy cái gì cũng không biết, cậu có thể thẳng thắn với hắn, sau đó tìm cảnh sát che chở. Nếu giải quyết bằng năng lực của cậu, đối phó với Diệp Sở Sinh có chút khó khăn.

Nhưng về phương diện khác, cậu tự tay giết thủ trưởng của mình, cũng không biết Diệp Sở Sinh có nắm được nhược điểm hay không, nên mới phải do dự.

Dương Thụy nhấp một miếng cà phê, con người màu xanh nhạt nhìn thật sâu vào cậu : “Tôi thật không nghĩ ra cậu lại làm phản.”

Thì ra hắn ta đã biết !!!! Đào Tử Kiệt thiếu chút nữa đã phun hết ngụm trà sữa ra ngoài.

“A Kiệt, cậu có biết hậu quả của việc làm phản không ? ”

Đào Tử Kiệt lắc đầu : “Ngài Dương.. tôi là thân bất do kỷ...”

Dương Thụy biết rõ lý do này chỉ là viện cớ, vẻ mặt hắn ngưng trọng nói: “Con người một ngày làm sai thôi cũng đã không có biện pháp quay đầu lại, ban đầu trong tất cả học viên, tôi coi trọng nhất là cậu, kết quả để cho tôi thất vọng cũng là cậu.”

“Không có biện pháp quay đầu lại, là có ý gì?”

“Hồ sơ của cậu đã bị tiêu hủy. Cũng có nghĩa là, trên đời này không còn người tên Đào Tử Kiệt nữa, những việc cậu đã từng trải qua trên thân phận này đều bị xóa đi, đồng thời thân phận bây giờ cũng tương đồng với việc xếp vào danh sách bị giám sát theo dõi cả đời.”

Đào Tử Kiệt bối rối, xanh cả mặt, một câu cũng không nói được.

Cậu rất cục ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, từ nay về sau, cậu chỉ có thể là Trần Tử Kiệt, chưa tốt nghiệp trung học, đã gây ra ba vụ án, được đánh giá là một tên xã hội đen bất lương. Thế còn thân phận trước của cậu thì sao ? Đã từng tấn tấn khổ khổ học bài, thi đậu trường cảnh sát, nỗ lực tranh thủ đạt thành tích xuất sắc, nhưng giờ đây... kết quả của những nỗ lực này toàn bộ đều bỏ sông bỏ biển? Đùa gì thế!

“Tôi còn tưởng rằng cậu đã chuẩn bị tâm lý thật tốt để đón nhận chứ.” Dương Thụy thở dài, vỗ vỗ bả vai cậu: “Mong rằng sau này cậu sẽ tự mình giải quyết tốt.”

Lúc Đào Tử Kiệt xoay người lại, Dương Thụy đã rời đi từ lúc nào.

Cậu đè lại huyết thái dương đang co rút đau đớn, bước từng bước một trở về. Hiện tại trong người cậu không có đồng nào, có bạn bè nhưng chỉ là không thân thiết, Hồng Kông là nơi chật hẹp nhỏ bé, cậu còn

thể chạy đi đâu.

Diệp Sở Sinh đứng ở cửa phòng rửa tay, nói vào điện thoại: “Tôi đã bắt được người, các cậu rút lui đi.”

Trở lại phía sau biệt thự, vừa mới bước vào cửa trước, Diệp Sở Sinh lại nhìn cậu bằng ánh mắt thâm ý khác. Không kịp mở miệng, Đào Tử Kiệt đã xông lên, đánh một quyền vào mặt hắn, cậu giống như đã phát điên, chỉ muốn dồn Diệp Sở Sinh vào chỗ chết.

Diệp Sở Sinh cũng không phải dễ trêu chọc, đánh trả lại, hai người anh tới tôi lui rất khó phân biệt thắng bại.

Diệp Sở Sinh cảm thấy nếu đánh tiếp nữa thì có lẽ cả căn phòng đều bị hủy đi, hắn liền cười trên lưng cậu, kéo tóc Đào Tử Kiệt đè xuống sàn nhà cẩm thạch: ” Cậu quậy đủ chưa?”

Đào Tử Kiệt phì phò thở dốc, lau máu mũi, xoay người cố sức đẩy hắn ra, sau đó nằm trên mặt đất, cả người như đi vào cõi vũ trụ thần tiên.

Ngoài trời đang mưa to, sấm chớp hiện rõ từng đường, cả bầu trời âm trầm một màu tối đen.

Đào Tử Kiệt đứng ở sân thượng, nhìn mấy con chó chột vật chạy vào đình viện trú mưa, đột nhiên cảm thấy mình và chúng nó không có gì khác nhau.

Những con chó này lại do chính Diệp Sở Sinh thuần dưỡng, hung tàn và nhạy bén, chỉ ăn thức ăn cho chính chủ nhân mình đút cho, nhận nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho cả tòa nhà này.

Diệp Sở Sinh đã từng ở trước mặt cậu biểu diễn hắn thuần dưỡng sủng vật yêu quý của mình như thế nào. Đầu tiên là dạy chúng nó cắn xé yết hầu của con mỗi sau đó là khuôn mặt, mắt, mũi, môi xuống nữa là phần bụng và một số bộ phận chưa được phòng bị. Hắn muốn chúng nó phải làm con mỗi bị thương thật nặng và đe dọa đến bọn chúng, không làm được lập tức giết chết, phải cắn xé con mỗi nhiều lần đến mức chúng tắt thở mới bỏ qua.

Chúng nó vì muốn lấy lòng chủ nhân mình mà giết người, cực độ sùng bái và kính nể chủ nhân, giữa bọn họ hầu như sẽ không bị bất cứ thứ gì phá vỡ.

“Cậu đang suy nghĩ gì thế?” Diệp Sở Sinh từ phía sau ôm lấy hông của cậu.

Đào Tử Kiệt không lên tiếng, cũng không giãy dụa để hao phí sức lực, dù sao đi nữa cậu cũng đánh không lại tên súc sinh này, đây là sự thực.

Ngoài phòng mưa to tầm tã, thế giới mờ mịt, Diệp Sở Sinh lại vô cùng hăng hái, tay đi xuống hạ thân của cậu, cởi quần lót ra dùng miệng hôn lên nơi đó.

Đào Tử Kiệt chán ghét rũ mắt xuống: “Anh không có việc gì làm thì lập tức sờ lão nhị của tôi, có ý gì đây?”

Diệp Sở Sinh dừng lại, buông tay nói: “Cũng đúng, quả thực không có ý gì, đi ăn cơm đi.”

Đào Tử Kiệt lười suy đoán chủ ý mà hắn đang muốn giấu, xoay người đi vào nhà ăn.

Trong nhà một người hầu cũng không có, cơm nước đều do Diệp Sở Sinh làm, mùi vị đều không thua kém nhà hàng xa hoa. Đương nhiên, Diệp Sở Sinh cũng không tốt lành đến thế, hắn vừa ra đến cửa sẽ đem Đào Tử Kiệt khóa vào phòng trống, chờ đợi lúc hắn trở về dứt thức ăn. Kỷ lục dài nhất, chính là hai ngày một đêm không về nhà.

Sau khi ăn cơm no, Đào Tử Kiệt đặt đôi đũa xuống, cơm nghiệm thuốc lá lại tái phát.

Cậu tuyệt đối sẽ không hỏi xin Diệp Sở Sinh, bất cứ hành động cầu xin hay tỏ ra yếu kém nào cậu cũng không muốn làm, cậu bắt đắc dĩ ngậm tăm thay thế, ngồi thần thờ nhìn tin tức buổi tối đang phát trên TV.

Diệp Sở Sinh bưng lên một đĩa hoa quả, đặt trước mặt cậu, Đào Tử Kiệt cũng không thèm liếc mắt.

Trong lúc bất chợt, gáy một trận đau nhức, Đào Tử Kiệt ngã xuống trên bàn cơm, quả táo vừa mới được rửa sạch sẽ lăn xuống bên chân.

Từ tòa án trở lại nơi ở mấy ngày nay, Đào Tử Kiệt dùng một phương thức rất tiêu cực đối mặt với Diệp Sở Sinh, không phản kháng cũng không đón ý nói đùa, ngay cả chữ bới cũng không chịu bố thí cho hắn. Cho dù Diệp Sở Sinh khiêu khích cậu như thế nào, ngậm lấy hạ thân giúp cậu khẩu giao, phản ứng của Đào Tử Kiệt cũng chỉ là ánh mắt lạnh lùng.

Nhưng tình hình bây giờ, làm cho Đào Tử Kiệt không có biện pháp dùng phương thức tiêu cực đối mặt với hắn nữa.

Cậu bị cởi sạch quần áo, hai chân gấp cong, mở rộng thật to, bị cột vào ghế da với tư thế không chịu được.

“Biến thái chết tiệt! Con mẹ nó anh lại muốn làm cái gì! Có bệnh thì đi bác sĩ tâm lý đi, cả ngày đem tôi lăn qua lăn lại anh có thấy phiền không!”

“Ồ, thì ra tôi đem lại phiền phức cho cậu.” Diệp Sở Sinh phun ra một ngụm khói thuốc, đem điếu thuốc dè nghiêng trên xương quai xanh của cậu, cười cười nói: “Thật ngại quá, tôi sẽ bồi thường cho cậu ngay.”

Đào Tử Kiệt bị tàn thuốc đâm vào đau rát, cậu cắn răng chịu đựng, trong lòng biết đêm nay nhất định phải nhịn nhục.

Diệp Sở Sinh dùng ánh mắt đậm ô nhìn cậu một lần, sau đó dùng tay, sờ lên phần cổ lỏa lồ bên ngoài, đầu ngón tay vuốt nhẹ trên da thịt.

“Tôi cũng hiểu là lão nhị của cậu không có hứng thú, cho nên chúng ta mới đổi nơi khác làm việc này.” Diệp Sở Sinh lấy ra chai bôi trơn, nhắm ngay cúc miệng, chen vào trong cơ thể cậu: “Bảo bối, đây là thuốc đặc biệt chuẩn bị cho cậu, sẽ làm cho cậu biến thành dâm phụ muốn ngừng mà không được, không biết dùng ở trên cậu thì sẽ có phản ứng gì.”

Đào Tử Kiệt mặt mũi trắng bệch, trong lòng mắng chửi cha mẹ tổ tông từng người nhà hắn.

Diệp Sở Sinh đúng là không nói đùa với cậu, hắn đốt một điếu thuốc, ngồi ở trên ghế sa lon đối diện, nghiêng đầu nâng má.

Rất nhanh, được hiệu phát tác. Một cảm giác ấm áp từ chỗ sâu trong thân thể tràn ra, nhiệt độ cấp tốc thay đổi, rất nhanh thì hóa thành lửa cháy thiêu đốt, trong ngọn lửa giống như có vô số con kiến đang bò ra ngoài, đang gặm cắn bên trong cậu.

Đào Tử Kiệt có cảm giác vừa nóng vừa ngứa tràn khắp cơ thể, huyết dịch cả người đều là tình dục nóng cháy, hạ thân đã ngẩng đầu thật cao đỏ hồng khắp toàn cây, tràn ra một lượng lớn dịch thể.

Cậu giãy dụa muốn thoát khỏi loại dằn vặt này, nhưng sợi dây chặt chẽ siết lấy da thịt cậu, càng khó nhịn.

Đó chỉ là bắt đầu, theo thời gian trôi qua, trong cơ thể càng ngày càng ngứa lợi hại, nơi nào đó bắt đầu hé ra hợp lại liên tục co rúc lại, khát vọng bị chà đạp, bị xỏ xuyên qua. Thật là khó chịu, gần như sắp điên rồi, Đào Tử Kiệt hé miệng thở dốc từng ngụm từng ngụm, mồ hôi thấm ướt khuôn ngực đang kịch liệt thở dốc.

Diệp Sở Sinh thưởng thức đủ mỹ cảnh, mới chậm rãi đi tới, hai ngón tay đặt ở bên miệng cậu: “Muốn tôi đùa bốn cậu sao? Nào, liếm nó đi.”

Lý trí Đào Tử Kiệt đã không còn dư lại bao nhiêu, lúc này khát vọng đã lớn xa hơn cảm giác xấu hổ, ngậm ngón tay của hắn, thuận theo bản năng mút vào, phun ra nuốt vào dùng chuyển động của đầu lưỡi âu yếm.

Diệp Sở Sinh nhìn cậu không còn bộ dáng ần ần nhẫn nhậm ngấm ngấm chịu đựng như thường ngày, mà lập tức ngoan ngoãn nghe lời, nhần thần mê ly, biểu tình cuồng dã, cùng với tư thái phóng đảng, không một lúc nào không tỏa ra hương vị quyến rũ kẻ khác điên cuồng.

6. Chương 6

Đèn tường trong phòng hắt lên ánh sáng mờ ảo hỗn tạp, ánh xanh âm u bao trùm lên cơ thể người đàn ông khiến gương mặt nhả nhận của hắn tăng thêm cảm giác thần bí. Ánh mắt thâm thúy, môi mỏng lạnh lùng,

có lẽ do tác dụng của thuốc mà lúc này Đào Tử Kiệt nhìn hẳn cực kỳ thuận mắt, nhìn không được càng muốn tới gần hẳn, thậm chí...

Đào Tử Kiệt rung mình một cái, cắn đầu lưỡi, ngăn cản bản thân tiếp tục ý loạn tình mê, may mắn lúc này cậu bị dây thừng trói lấy, nếu không sẽ vì tác dụng của thuốc mà làm ra những hành động thấp hèn.

“Cậu không tập trung nha.” Diệp Sở Sinh cất giọng khàn khàn, ngón tay đi vào thăm dò bên trong cậu, lướt qua tràng bách non mềm: “Cậu không thể chuyên tâm một chút được sao?”

Đào Tử Kiệt run rẩy, lý trí lại một lần nữa bị dục vọng lấn áp. Không được, chỗ tư mật bị đùa giỡn như vậy, chẳng những không cảm thấy thoải mái, mà ngược lại còn tê ngứa làm cậu muốn phát điên.

“Phản ứng không tồi, nếu đã ướt át như vậy rồi thì” Diệp Sở Sinh lại cho thêm một ngón tay, kịch liệt ra vào, không quên hôn cậu.

Đào Tử Kiệt lập tức đảo khách thành chủ, tựa như muốn hút cạn nước bọt của Diệp Sở Sinh, liếm lộng khoang miệng hẳn, gặm cắn cái lưỡi đang tránh né của hẳn. Lần đầu tiên cảm nhận được sự chủ động nhiệt tình của Đào Tử Kiệt, cả người Diệp Sở Sinh ngây ngất như trên mây, cố ý như gần như xa khiêu khích cậu, mãi cho đến khi sợi chỉ bạc tinh tế tràn ra khoe miệng.

Đào Tử Kiệt cúi đầu hừ một tiếng, ánh mắt bởi vì phấn khích mà đỏ lên: “Tiếp tục mạnh hơn chút nữa, mau cho tôi...”

“Nói đi, cậu muốn gì?”

Thân thể Đào Tử Kiệt run rẩy mãnh liệt, ngứa đầu nói: “Phía trước, mau thỏa mãn phía trước của tôi, căng cứng chịu không nổi...”

Cậu mặc kệ! Cái gọi là lễ nghĩa liêm sỉ, lòng tự trọng, toàn bộ đều vứt lên chín tầng mây, trong đầu chỉ còn lại duy nhất một ý niệm, muốn thống khoái phát tiết.

Khoe miệng Diệp Sở Sinh cong lên, trong con ngươi ngoài dục vọng, còn bí mật mang theo một tia sáng u ám tàn nhẫn: “Cậu không thích tôi sờ vào lỗ nhị của cậu cơ mà? Tôi còn nhớ rất kỹ, cho dù cậu cầu xin tôi thì tôi cũng sẽ không chạm vào nó đâu.”

Đào Tử Kiệt cắn môi, liều mạng giãy dụa đứng lên. Dây thừng ma sát trên làn da màu mật ong, lưu lại trên người từng đường rớm máu, nhưng cậu không hề cảm thấy đau, chỉ có thể thông qua việc không ngừng vận vẹo ma sát để vùi lấp dục vọng.

“Bảo bối, tôi mệt mỏi, ngày mai lại đến chơi cùng cậu.” Diệp Sở Sinh rút ngón tay ra khỏi thân thể cậu.

Dứt lời, hần nhét cầu điện vào trong cơ thể Đào Tử Kiệt, thuận tiện hạ xuống trên trán cậu một nụ hôn chúc ngủ ngon, tiêu sái rời đi.

Sau khi Diệp Sở Sinh đóng cửa lại, hần châm thêm một điếu thuốc lá, hung hăng hút vào hai cái, mới chậm rãi đi đến phòng ngủ. Sau đó, hần do dự, cởi quần lót xuống, đau đớn vì phải cưỡng ép kiềm chế quá lâu được giảm bớt, ác nghiệt đã muốn bạo trưởng nứt ra. Diệp Sở Sinh thở gấp, cầm lên chà xát thô bạo, nhắm mắt lại, trong đầu nhớ lại hình ảnh phóng túng vừa rồi của Đào Tử Kiệt.

Vừa rồi Diệp Sở Sinh tự nhiên rời đi là có lý do, chỉ có nhờ vào sự đau nhức mà quần lót mang lại, hần mới kiềm nén được ham muốn thao túng Đào Tử Kiệt.

Hôm sau, Diệp Sở Sinh quả nhiên tuân thủ lời hứa, không hề chạm vào phía trước của Đào Tử Kiệt, mà là dùng gậy mát xa hung hăng trên gheo quy đầu, cho đến khi bắn tinh.

“A Kiệt, tôi về rồi.” Diệp Sở Sinh đẩy cửa ra nói.

Đào Tử Kiệt nằm trên sàn nhà, mí mắt giật giật, không phản ứng. Diệp Sở Sinh không hề bị sự lạnh nhạt của cậu ảnh hưởng, hần đi qua, túm gáy cậu, giữ lại, hôn xuống, ngậm lấy đôi môi mềm mại của cậu mà liếm mát.

“Bảo bối đói bụng lắm phải không, muốn ăn cái gì?”

Đào Tử Kiệt nhân cơ hội này đánh giá, tâm tình Diệp Sở Sinh hần là không tồi, cho nên mới tốt bụng cho mình lựa chọn.

“Tôi muốn hút thuốc.”

Diệp Sở Sinh hơi ngó ra một chút, nói: “Được, nhưng phải ăn cơm.”

Tại phòng ăn truyền đến âm thanh bận rộn, Đào Tử Kiệt ngồi trên ghế, đầu ngửa về sau, từ từ phun ra một ngụm khói. Làn khói này, cậu hút rất chậm cũng rất chăm chú, mãi đến khi ánh lửa gần tắt, mới cam lòng vút mẩu thuốc lá đi.

Hôm nay Diệp Sở Sinh làm cơm gà rang thái hạt lựu, Đào Tử Kiệt ăn như hổ đói, chẳng may đánh rơi thìa xuống bát canh, liền vươn người lại nhặt.

“Đừng nhặt, đến nhà bếp lấy cái khác sạch sẽ.” Diệp Sở Sinh nói.

Đào Tử Kiệt đặt thìa lên mặt bàn, đứng dậy đi, sau đó trở về cúi đầu buồn bực không lên tiếng ăn cơm. Bởi vì ăn cùng nhau, Đào Tử Kiệt tuy rằng ăn xong trước Diệp Sở Sinh, nhưng cậu nhất định phải ngồi ở trên bàn cơm, cho đến khi đối phương ăn xong mới có thể rời khỏi chỗ ngồi. Không cần hỏi, đây lại là quy

định Diệp súc sinh đặt ra.

“Diệp súc sinh, anh như thế này sau khi chết phải xuống địa ngục chứ nhỉ?”

Diệp Sở Sinh hơi nhíu mày: “Xem ra cậu rảnh rồi đến mức bắt đầu suy nghĩ lung tung, địa ngục? Thật quá nhàm chán.”

“Thật ra.” Đào Tử Kiệt lấy ngón tay gõ mặt bàn, liếc mắt nhìn hắn: “Trước đây tôi không tin là có thiên đường và địa ngục, hiện giờ vẫn không tin, nhưng đối với anh lại hy vọng nơi ấy thật sự tồn tại.”

Diệp Sở Sinh đã nhận ra một việc kỳ lạ, hôm nay Đào Tử Kiệt nói nhiều hơn so với cả tuần lễ trước. Hắn dùng khăn ăn lau miệng: “Cậu vì sao phải đem hy vọng kỳ thác trên loại ảo tưởng này?”

“Bởi vì tôi mong đợi có thể được thấy anh trong vạc dầu dưới địa ngục.” Đào Tử Kiệt nhếch miệng nở nụ cười.

Có mùi lạ gay mũi truyền đến, là mùi của gas, Diệp Sở Sinh đỡ trán, thở dài.

“Tôi cho cậu rất nhiều cơ hội, nhưng cậu hết lần này đến lần khác làm cho tôi thất vọng. A Kiệt, tuy rằng tính nhẫn nại của tôi rất tốt, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ tha thứ cho sự càn quấy của cậu, cho dù cậu mở ra hơi gas, nhưng cậu cho rằng mình có cơ hội đốt lửa sao? Hơn nữa, hiện tại khí gas rò ra, còn không đủ thời gian để nổ mạnh.”

“Ai nói tôi sẽ đốt lửa, trúng độc khí gas cũng là kiểu chết không tồi.” Dứt lời, cậu nhào về phía Diệp Sở Sinh.

Nếu luận về thân thủ, Đào Tử Kiệt biết rõ mình không thể giết được Diệp Sở Sinh, nhưng giữ chân hắn vẫn là dư dả.

Diệp Sở Sinh dễ dàng lộn về phía sau, tránh sự công kích của cậu, xoay người đá một cái. Đào Tử Kiệt thể nhưng không né tránh, dùng bả vai miễn cưỡng nâng lên, ôm lấy đôi chân dài thẳng tắp của hắn, xuất quyền đánh vào bụng hắn.

Trong nhà ăn đã là một đồng hồ hỗn loạn, mùi gas càng ngày càng đậm. Đào Tử Kiệt bất chấp mọi thứ, cho dù bị đá vào xương sườn cũng không buông ra, liều mạng quấn lấy Diệp Sở Sinh, hai người lăn thành một đoàn.

Cậu dồn sức đánh, Diệp Sở Sinh cũng toàn lực ứng đối, khuỷu tay hung hăng đánh trúng huyệt thái dương của Đào Tử Kiệt, lần này tuyệt đối đạt tới mức chịu đựng tối đa của cậu. Đau đớn cùng chóng mặt hoa mắt đồng thời kéo đến, trước mắt Đào Tử Kiệt tối sầm, tay chân đồng thời khóa chặt hắn.

Diệp Sở Sinh nhặt lên một mảnh sứ sắc bén để trên động mạch chủ sau gáy cậu: “Buông ra!”

“Không, tuyệt đối không! Anh tốt nhất cắt sâu một chút, dù tôi chỉ còn một hơi thở cuối cùng, cũng tuyệt đối không thả anh ra!”

Ánh mắt oán độc mà kiên định, biểu tình dữ tợn, tất cả biểu đạt quyết tâm của cậu, Đào Tử Kiệt tính toán quyết tâm cùng tên đàn ông này đồng quy vu tận (cùng đến chỗ chết). Hít vào không ít khí gas, sắc mặt hai người đều bắt đầu tái xanh.

“Cậu hận tôi như vậy ư.” Thanh âm Diệp Sở Sinh lộ ra vẻ khổ sở.

“Chẳng lẽ tôi không nên hận anh?” Đào Tử Kiệt dường như nổi cơn điên rồ to lên: “Là anh bức tôi! Anh rất biến thái! Một đời của tôi bị một tay anh hủy hoại! Còn hy vọng tôi không hận anh?”

Diệp Sở Sinh rũ mắt xuống, không nói.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể giết chết cậu.

Hắn muốn Đào Tử Kiệt, muốn đến mê muội. Nhưng trong thế giới quan của súc sinh, tính mạng của mình mới là quan trọng nhất.

Nhờ phúc Diệp lão gia, Diệp Sở Sinh nhận được rất nhiều huấn luyện chuyên nghiệp của bộ đội đặc chủng, hắn biết một khi cắt đứt động mạch chủ phía sau, trong một thời gian ngắn người sẽ mất máu quá nhiều khiến tim ngừng đập, chắc chắn phải chết.

Mảnh sứ đã cắt vào da thịt, máu chảy như trút, Đào Tử Kiệt lại đột nhiên buông hắn ra, nghiêng ngả lão đảo mà chạy tới lấy điện thoại.

Ti vi màn hình phẳng treo trên tường đang chiếu tin tức quốc tế. Nước Mỹ bất ngờ gặp phải gió lốc mạnh nhất trong gần bốn mươi năm, thương vong nghiêm trọng, đặc biệt là các bang, Arkansas, Mississippi, Tennessee cùng Oklahoma và nhiều bang khác đang ở trạng thái khẩn cấp.

Bước vào biệt thự, Mạc Bắc có thể nói là từng bước cả kinh.

Trước mắt là một mảnh lộn xộn kinh hoàng, ghế sofa và bàn đều bị đổ ngã, đồ vật vỡ nát rải rác xung quanh. Hắn bước nhanh vào phòng, nhìn đến Đào Tử Kiệt ngã trên mặt đất, đầu gối lên đùi Diệp Sở Sinh, đã mất đi ý thức, mà Diệp Sở Sinh đang dùng khăn mặt đè lên miệng vết thương trên cổ cậu, hai người cả người đều là máu.

“Cứu cậu ta.” Diệp Sở Sinh bỏ lại ba chữ, phúi mông rời đi.

Mạc Bắc than thở bản thân xấu số, năm đó khi Diệp Sở Sinh bắt hắn đi học bồi dưỡng, hắn sao lại liều chết chọn y khoa.

Sau đó, Mạc Bắc đi vào thư phòng báo cáo cho Diệp Sở Sinh.

“Máu đã ngừng chảy, miệng vết thương đã băng bó, mất máu làm cho nhiệt độ cơ thể xuống thấp, phỏng chừng phải hôn mê một thời gian mới tỉnh lại được.” Mạc Bắc cúi đầu nhìn mũi chân của mình, nhin không được lại nói: “Lão đại, anh xuống tay thật độc ác, miệng vết thương kia nếu cắt sâu thêm một centimet thì cho dù tôi có là thần tiên cũng không thể cứu cậu ta về được.”

“Cậu ta mở khí gas, muốn cùng tôi đồng quy vu tận.”

Mạc Bắc há hốc miệng, ngẩng đầu, nhìn hắn một cái rồi lập tức cúi xuống.

Diệp Sở Sinh mới vừa tắm xong, gác chân ngồi trên ghế làm việc, tóc đen dài đến vai hỗn độn dán bên mặt, hắn mặc một chiếc áo dài màu xám bạc, lộ ra vết thương trên ngực trong cuộc vật lộn vừa rồi. Ngay cả Mạc Bắc vốn rất bình thản, cũng không ngừng được mà chấn động thị giác, hắn thật sự là rất động lòng người khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Lão đại, vậy anh muốn xử trí cậu ta như thế nào?”

Diệp Sở Sinh nheo mắt lại cười cười: “Đương nhiên là yêu thương cậu ta thật nhiều.”

Mạc Bắc rùng mình một cái, sâu sắc cảm thông cho người đang hôn mê kia.

Mặc dù là tâm phúc, cũng có lúc không hiểu được tâm tư của hắn. Cái gọi là yêu thương trong miệng Diệp Sở Sinh, chắc chắn có hàm nghĩa khác.

Tức nước vỡ bờ, con chó nóng nảy còn có thể nhảy tường, huống chi là dã thú. Có lẽ đây là thời điểm thay đổi kể sách, một tay cầm roi một tay cầm kẹo, hai bút cùng vẽ vừa cứng vừa mềm mới thành công.

“Đi tìm hiểu tất cả tư liệu về thân thể của Đào Tử Kiệt phải thật kỹ càng tỉ mỉ, tìm xem người đang sống ở nước Mỹ có quan hệ gì với cậu ta.”

Theo cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, là một bãi cỏ lớn, bể bơi tạo sóng dao động bập bênh, cây xanh phủ bóng mát che mặt đất, mây trắng nhẹ trôi giữa bầu trời xanh thẳm.

Đào Tử Kiệt nằm trên giường, hai tay bị trói, đang ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp Sở Sinh đi qua tới trước mặt Đào Tử Kiệt, bắt cậu đối mặt với mình: “Bảo bối, vì sao cậu có thể tình

nguyện ngăn người nhìn mặt kính nhưng lại không muốn nhìn tôi.”

Mỗi lần Đào Tử Kiệt nghe được hai chữ “Bảo bối”, da gà liền nổi lên: “Đừng gọi tôi là bảo bối!”

“Vậy cậu thích tôi gọi cậu là gì? Thân thân? Tiểu yêu? Cục cưng? Hay là Darling?”

Lông mi Đào Tử Kiệt run rẩy: “Biến thái hết mức, con mẹ nó tôi chịu đựng anh quá đủ rồi! Muốn hiếp muốn giết gì thì tùy, đừng bày ra vẻ mặt thân thiết đáng ghê tởm đó trước mặt tôi!”

Xem ra biện pháp mềm dẻo không thích hợp với mình, Diệp Sở Sinh bĩu môi, bưng bát canh đến bên miệng cậu: “Uống đi, tôi hầm canh bổ máu cho cậu đấy.”

Đào Tử Kiệt gắt gao ngậm chặt miệng, từ lúc tỉnh lại sau khi bị thương, cậu bắt đầu tuyệt thực, ngay cả nước cũng không chịu uống lấy một ngụm. Diệp Sở Sinh không ép cậu, nghiêng người liếm hai bờ môi khô nứt như cánh hoa kia, khó nhọc ma sát, động tác ôn nhu nhưng ánh mắt lại như sương lạnh.

“Cậu đã không muốn uống, vậy để tôi mời em trai cậu từ nước Mỹ trở về chăm sóc cậu, sinh viên xuất sắc của khoa sinh vật – Thomas, chắc sẽ rất biết cách chăm sóc người bệnh nhất nhỉ?”

7. Chương 7

Trong phòng, hai người đối mặt nhìn nhau không nói gì, một người ôn nhu uy, một người khó chịu uống.

Đào Tử Kiệt yên lặng uống xong bát canh, thấy Diệp Sở Sinh không có ý định rời đi, nhíu mày: “Anh còn muốn thế nào nữa? Một lần nói ra toàn bộ đi.”

“Tôi muốn nhiều lắm, một lần nói, nói thế nào cho hết đây.” Diệp Sở Sinh dùng đầu lưỡi giúp cậu lau miệng.

Đào Tử Kiệt chán ghét quay mặt qua một bên, cho dù về mặt sinh lý cậu không kháng cự lại người đàn ông này, nhưng tâm lý vẫn không có biện pháp nào tiếp nhận. Diệp Sở Sinh vuốt ve chiếc băng gạc trên cổ cậu, ánh mắt sâu thẳm: “Tôi muốn cậu khẩu giao cho tôi.”

Đào Tử Kiệt dùng ánh mắt gắt gao trừng hắn, nhe răng nhếch miệng.

“Nghe không hiểu sao? Tôi đây sẽ nói lại để giải thích cho cậu nghe hiểu. Tôi muốn cậu ngậm lão nhị của tôi, dùng miệng cùng đầu lưỡi hầu hạ tôi, thẳng đến khi tôi giải phóng ở trong miệng cậu.”

“Không! Con mẹ nó anh thực sự là biến thái không ai bằng...” Đào Tử Kiệt chửi mắng, khí thế càng ngày

càng yếu đi, cuối cùng cúi đầu:”Anh có thể thương tôi, tôi thề sẽ không phản kháng, như vậy đã đủ chưa?”

Diệp Sở Sinh giật mình, hắn vừa rồi chỉ là dò xét thử mà thôi, dù sao Đào Tử Kiệt cũng đang bị thương, cũng không có ý định ép cậu làm thật. Nhưng bây giờ hắn đã thay đổi chủ ý, Đào Tử Kiệt để tâm như vậy đến người em trai cùng mẹ khác cha của cậu như vậy, vậy thì dứt khoát để cậu làm một đại ca tốt đi, vì tình thân mà hy sinh thật tốt.

Hắn vuốt tóc Đào Tử Kiệt, đưa tới gần mặt hắn, chóp mũi hai người chạm vào nhau, hô hấp tương giao.

“Bảo bối, cậu có thể cự tuyệt, nhưng không có quyền lựa chọn, hảo hảo nhớ kỹ quy định đơn giản này cho tôi, lần sau tôi sẽ không nhắc lại.”

Đào Tử Kiệt siết chặt bàn tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, nặng nề nhắm mắt lại, ngẫm đồng ý yêu cầu vô sỉ của hắn.

Diệp Sở Sinh sắc mặt thâm trầm đứng dậy, kéo dây khóa cởi quần ra, đè xuống đầu của cậu, đem ngạo vật nửa ngẩng đầu để ở bên miệng cậu. Đào Tử Kiệt thuận theo hé miệng.

Bộ vị mẫn cảm được một trận ẩm áp bao trùm, đối phương là người hắn rất muốn có, Diệp Sở Sinh trong lòng tràn đầy lửa giận nhất thời chuyển thành dục hỏa, bộ vị ác nghiệt bạo trưởng, cơ hồ chất đầy khoang miệng Đào Tử Kiệt.

Đào Tử Kiệt cố nén cảm giác khó chịu cùng buồn nôn, phun ra nuốt vào không lưu loát.

Nói thật, kỹ xảo của Đào Tử Kiệt thật sự là quá kém cỏi, căn bản là không dùng đến đầu lưỡi, răng nanh còn không ngừng cắn vào. Nhưng Diệp Sở Sinh cảm thấy cậu đang cố gắng, ánh mắt ôn nhu, lấy tay vuốt ve, bắt đầu chỉ dẫn cho cậu.

“Ngậm sâu một chút, sau đó dùng lực hút vào, đúng, dùng đầu lưỡi liếm tôi, đúng...Cứ như vậy, bảo bối cậu giỏi quá, mở mắt ra nhìn tôi...”

Đào Tử Kiệt cũng từng là đại gia quen được người hầu hạ, một chút liền hiểu, cho nên Diệp Sở Sinh yêu cầu thể nào cậu cũng làm được, trừ bước cuối cùng.

Diệp Sở Sinh nâng mặt cậu, giọng khàn khàn nói: “Ngoan, không cần ngại, đưa mắt nhìn tôi đi...”

Đào Tử Kiệt ra sức lấy lòng hắn, nhưng lại không nghe theo.

Cậu không nghe lời khiến cho Diệp Sở Sinh không vui, thanh âm cũng lạnh xuống: “Lẽ tai bị điếc sao? Tôi muốn cậu nhìn tôi!”

Đào Tử Kiệt chấn động, làm theo yêu cầu của hắn, mở mắt. Nước mắt tích tụ đã lâu bỗng tràn ra khỏi hốc mắt, rơi xuống.

Giao hợp cùng khẩu giao là khác nhau.

Cũng không phải ở trong tình huống tự nguyện, người trước có thể không làm ra tư thế nghinh hợp, nhưng người sau nhất định phải chủ động lấy lòng đối phương.

Trải qua mấy lần bị cưỡng bức, khiến cho sự phản cảm cùng mâu thuẫn của Đào Tử Kiệt đối với Diệp Sở Sinh càng thêm sâu sắc.

Bởi vì Diệp Sở Sinh sử dụng thuốc, liên ép Đào Tử Kiệt cùng đến chỗ chết, mà lần này lại ở dưới tình huống hoàn toàn thanh tỉnh, bắt cậu chủ động tiếp nhận cùng lấy lòng đối phương, có bao nhiêu khó khăn đều có thể tưởng tượng được.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Sở Sinh là ngăn người, sau đó liền tát cậu một cái, tiếp đó lại hôn cậu, cướp đoạt dưỡng khí trong lồng ngực cậu, giống như muốn đem Đào Tử Kiệt hôn đến tắt thở.

“Đừng làm ra bộ dạng chịu nhục như vậy, cậu không có tư cách! Thế giới này cho tới bây giờ đều là do kẻ yếu phục tùng kẻ mạnh, cho dù cậu có oán hận thế nào cũng không thay đổi được sự thật, rơi lệ là biểu hiện của kẻ yếu hèn, muốn thay đổi vận mệnh chỉ có cách trở thành kẻ mạnh, nếu không ngoan ngoãn sẽ bị tôi giẫm đạp dưới lòng bàn chân, tùy ý để tôi chơi đùa!”

“Tôi nhất định sẽ giết anh, nhất định sẽ!” Đào Tử Kiệt từ trong kẽ răng nặn ra lời nói.

“Tốt lắm, hãy nhớ kỹ quyết tâm của cậu, muốn thực hiện nó thì cách duy nhất là trở nên mạnh mẽ.”

Diệp Sở Sinh nâng mặt Đào Tử Kiệt lên, liếm đi nước mắt còn đọng lại, đôi môi mỏng dán lên trán của cậu.

Em trai của Đào Tử Kiệt, có lẽ là nhược điểm của cậu, nhưng đồng thời cũng là điểm cân bằng giữa cậu và Diệp Sở Sinh. Bởi vì có cái điểm cân bằng này tồn tại, hai người ở chung đã duy trì được hòa bình, tuy rằng chỉ là mặt ngoài.

Mạc Bắc vừa mới giúp Đào Tử Kiệt gỡ đường chỉ khâu vết thương, nhìn thấy vết sẹo xấu xí kia liền nói: “Một lát nữa cậu tốt nhất nên cẩn thận, hôm nay lão Đại tâm trạng không tốt, tốt nhất đừng liêu với hắn.”

Đào Tử Kiệt không mở mắt, cúi đầu nhỏ tiếng nói cảm ơn.

Mạc Bắc thở dài, hai người này đều thích mềm không thích cứng, nhưng hết lần này tới lần khác đều kiên cường ương ngạnh, coi mình là trung tâm là đại trượng phu, đây chính là lời dự đoán hỏa tính đụng trúng địa cầu, vô cùng kịch liệt vô cùng thâm thiết.

Diệp Sở Sinh thời điểm không thoải mái thường sẽ làm hai việc, uống rượu cùng đánh đàn.

Nhịp điệu dâng trào lên xuống cao thấp, tiết tấu càng lúc càng nhanh, tiếng đàn sục sôi khơi mở cảm xúc của nam nhân. Diệp Sở Sinh hôm nay uống hơi nhiều, trên mặt phiểm một màu đỏ ửng mất tự nhiên, hần đang từ từ nhắm hai mắt, ngón tay diên cuồng gõ lên phím đàn.

Khúc nhạc vẫn chưa đánh xong, Diệp Sở Sinh nặng nề đóng nắp đàn, khẽ quát: “Tới đây!”

Đào Tử Kiệt ghét nhất là thái độ gọi tới là phải tới của hần, theo bản năng muốn phản kháng, nhưng nhớ tới lời Mạc Bắc dặn, vì vậy không tình nguyện mà đi tới. Diệp Sở Sinh hôm nay quả thật cùng ngày thường khác nhau một trời một vực, ánh mắt bình thường như cười lại như không kia, lúc này đang bị tơ máu che phủ, ánh mắt nóng cháy và hung dữ vô cùng dọa người.

“Cởi hết quần áo, nằm lên đó!” Diệp Sở Sinh chỉ vào cây đàn dương cầm, tiếp tục ra lệnh.

Đào Tử Kiệt cắn chặt răng, lại nhẫn nhịn, thuận thực đem mình cởi sạch, nằm ngửa trên cây đàn dương cầm.

Việc cậu thuận theo cũng không đổi lấy được sự nhân từ từ Diệp Sở Sinh, cổ họng bị bóp chặt, miệng bị chặn lại, lời lẽ bị cắn nuốt chiếm đoạt, hần thô bạo mà chà đạp khiến cho cậu cơ hồ muốn ngạt thở.

Mạc Bắc mang theo hòm thuốc từ trên lầu đi xuống, bởi vì lo lắng, cho nên cố ý hướng phía cây đàn nhìn thoáng qua.

Cũng chính là nhìn thấy cảnh này, làm cho hần sững sờ đứng ngây ngốc ở cạnh cầu thang.

Thân thể của nam nhân cao lớn khỏe mạnh, hoàn toàn được hiện ra ở trên chiếc nắp cây đàn dương cầm, đường nét lưu loát giữa hai người hòa vào nhau, ánh sáng nhàn nhạt từ ô cửa sổ chiếu vào, làm hình ảnh này tăng thêm một phần sắc điệu mê huyền.

“Cút!” Diệp Sở Sinh ngẩng mặt lên, ánh mắt hung tàn đỏ lên trừng hần, khóe miệng còn kéo theo một sợi chỉ bạc.

Mạc Bắc phục hồi lại tinh thần, vội vàng chạy ra ngoài, trái tim cơ hồ muốn nhảy khỏi cổ họng. Diệp Sở Sinh nhìn như vậy lực sát thương vô cùng lớn, giống như ác thú khi bị quấy rầy lúc đang ăn, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra xé nát hần.

Mạc Bắc lau mồ hôi lạnh, thở dài.

Quả nhiên là cứ tới ngày này hằng năm, Diệp Sở Sinh đều sẽ bạo động, giống như trong phim khi người sói gặp đêm trăng tròn sẽ lột bỏ lớp vỏ bọc bên ngoài trở về nguyên dạng.

“Ngô...Đủ rồi, đủ rồi!” Đào Tử Kiệt đẩy hẳn ra, xoa xoa đôi môi bị hôn tới xưng đỏ.

Diệp Sở Sinh miết tới vết thương ở cổ của cậu, trong mắt hiện lên một tia tàn độc, dùng răng nanh cắn lên cổ của cậu.

“Mẹ nó! Anh lại nổi cơn điên gì!” Đào Tử Kiệt bị đau, vùng một quyền hướng về mũi của Diệp Sở Sinh.

Diệp Sở Sinh bắt lấy cổ tay của cậu, vặn một cái, các đốt tay phát ra tiếng trật khớp, sau đó nhìn chăm chăm Đào Tử Kiệt. Ánh mắt sắc bén uy hiếp kinh người, ép Đào Tử Kiệt thỏa hiệp, dứt khoát nhắm chặt mắt để mặc cho người hiệp đánh.

Diệp Sở Sinh điên cuồng gặm cắn Đào Tử Kiệt, ở trên làn da màu mật ong lưu lại dấu răng của mình, trêu đùa cậu, chà đạp cậu, cho đến khi nghe thấy tiếng thở dốc của cậu, cảm nhận được sự run rẩy của cậu, hưởng thụ một trận yến tiệc phóng túng.

Trụ sở chính của tập đoàn Diệp thị nằm ở khu trung tâm của HongKong.

Thời đại đang dần thay đổi, ngay cả xã hội đen cũng đi buôn bán hàng hóa. Từ sảnh tiếp khách đến khu làm việc, tất cả đều được trang bị đầy đủ trang thiết bị, nam đeo caravat nữ mặc suit, ai có thể nhìn ra được đây là khu vực đầu mối then chốt của thế giới ngầm?

Chỉ khác biệt duy nhất một chỗ, phòng họp trong tổng bộ rất ít khi được sử dụng đến, một khi dùng đến thế nào cũng xảy ra đại chiến.

Diệp Sở Sinh nhắc chân bắt chéo nằm trên ghế bành, trang phục tùy tiện mà mặc lên, ngón tay giữ điều thuốc, cùng với bầu không khí trang nghiêm ở xung quanh thật không phù hợp. Diệp Sở Sinh mặc dù đối với chính mình chẳng có yêu cầu gì, nhưng đối với thuộc hạ lại đòi hỏi rất cao, hẳn nhìn xung quanh bàn hội nghị một vòng, người nào cũng mặc âu phục giày da bộ dáng giống hệt nhau.

Đào Tử Kiệt đứng phía sau hẳn, âm thầm cười lạnh một tiếng.

Trên bàn hội nghị Mạc Bắc cũng ở trong số đó, còn có một số người khác cậu cũng nhận ra được, đều là cán sự của Diệp gia, ở trên thương trường ít nhiều gì cũng là nhân vật có tiếng.

Diệp Sở Sinh rất ít khi lên tiếng trong hội nghị, cơ bản đều là nghe người khác báo cáo, hoặc là để lộ biểu cảm khuôn mặt hoặc là hừ hai tiếng, người báo cáo sẽ căn cứ vào phản ứng của hắn mà tự điều chỉnh phương hướng cùng sách lược.

“Hôm nay trước mắt cứ như vậy đi.” Diệp Sở Sinh hướng phía Đào Tử Kiệt vẫy tay, đợi cậu tiến đến liền nói: “Đây là Đào Tử Kiệt, sẽ đảm nhiệm vị trí phụ tá của tôi, mọi người nhận diện nhau đi.”

Lời vừa nói ra, Đào Tử Kiệt có cảm giác như vạn tiễn xuyên qua người, sống lưng thẳng tắp, thản nhiên đối mặt.

Diệp Sở Sinh đem tập văn kiện ném đến trước mặt cậu: “Món nợ này đã qua kỳ trả tiền, cậu đi đòi về đây.”

Đào Tử Kiệt trợn mắt nhìn hắn, ngay bây giờ thật muốn chửi con mẹ nó.

Có người trong lúc chặt vật đã đến Diệp thị vay tiền, lúc đầu mượn tám trăm vạn sau nửa năm phải trả một ngàn hai trăm vạn, lãi suất rất cao. Nếu vượt quá kỳ trả tiền hai tuần lễ, lãi sẽ tăng lên, đã cao tới một ngàn năm trăm vạn!

Sau khi trở lại sảnh chính, Đào Tử Kiệt rầu rĩ không vui, phi thường phi thường muốn hút thuốc.

Cậu luôn tự nhận là một thanh niên tốt, bây giờ lại bị cưỡng ép trở thành quân đi cướp tiền, buồn bực cũng là chuyện dễ hiểu.

“Theo tôi về phòng.” Diệp Sở Sinh nói.

Sau khi Đào Tử Kiệt về phòng, Diệp Sở Sinh đã ngồi sẵn ở bên giường chờ cậu, trong tay cầm súng bấm lỗ khoe khoang.

“Lại đây đi, ngày mai phải thả cậu đi ra ngoài tiêu dao, thật sự là luyến tiếc a, cho nên hôm nay để cho cậu hảo hảo mà lưu lại ấn ký đi.”

Đào Tử Kiệt hận không thể xé nát cái khuôn mặt cười hì hì của hắn: “Diệp súc sinh! Anh ép người quá đáng!”

Diệp Sở Sinh giống như không nghe đến lời kháng nghị của cậu, nhú mày lầm bầm nói: “Xỏ ở chỗ nào thì được đây? Khuyên môi hay khuyên mũi đều rất tâm thường, không hợp với cậu, khuyên nhũ mặc dù không tệ nhưng giống như mấy bà mẹ vậy, còn về khuyên lưỡi...”

“Súc sinh biến thái! Tôi cầu cho anh không được chết tử tế! Đầu tiên bị AIDS sau đó bị liệt dương!” Đào Tử Kiệt chỉ vào mũi hắn quát lớn.

Diệp Sở Sinh một cái nắm chặt lấy ngón tay phát run của cậu, ánh mắt híp lại thành hình trăng khuyết: “Àn, vậy quyết định khuyên ở trong này đi.”

Một lát sau, Diệp súc sinh cầm lấy ác nghiệt đang nóng lên suông sã mà chơi đùa, liếm liếm môi, mắt phiếm tà quang.

“Quá tuyệt vời, nếu xuyên ở trước lỗ nhỏ, một khi cậu phóng ra sẽ có cảm giác nóng bỏng, cho nên mỗi lần lên cao trào đều sẽ nhớ đến tôi, thật quá tuyệt vời...”

8. Chương 8

Đào Tử Kiệt nhìn danh thiếp tinh xảo trong tay, dùng sức vò thành một cục, danh thiếp có in tên cậu liền với chức trợ lý tổng giám đốc tập đoàn Diệp thị, nhìn qua thật đúng là rắc rối.

Nhưng có ai biết, tổng giám đốc coi cậu như đồ chơi.

Cái gọi là để cậu đi ra ngoài tiêu dao trong miệng Diệp súc sinh chỉ là lời nói mà thôi, phía sau là hai gã “trợ thủ”, xe cùng tài xế thực chất ở ngay tại dưới tầng công ty chờ cậu, khi cậu làm xong việc, phải ngay lập tức báo danh cho Diệp Sở Sinh.

Đào Tử Kiệt ngồi trong phòng khách, mặt không biểu tình, nhưng để giày luôn luôn ma sát theo nhịp ở dưới đất, bởi vì lúc này chỗ tư mật nóng bỏng chậm rãi mang đến cảm giác đau đớn.

Tối hôm qua cậu cùng Diệp Sở Sinh lại là một hồi ác chiến.

“Biến thái hết mức, anh sờ đủ nhiều!”

Đào Tử Kiệt phát điên, Diệp Sở Sinh không nặng không nhẹ ngấm nghĩa hạ thân cậu, còn chưa nắm lấy vị trí kia, không biết làm sao mà chậm chạp không đi vào.

Diệp Sở Sinh đưa ra nghi vấn không liên quan chút nào: “Cậu rõ ràng là có cảm giác, nhưng vì cái sao lại không muốn bắn tinh?”

Đào Tử Kiệt cười lạnh một cái, đại bác (súng thần công =))) của lão tử tung hoành sa trường nhiều năm, bất kể hướng đến nơi nào đều có tiếng kêu than dậy khắp trời đất, bằng hai móng vuốt của anh đã nghĩ làm cho tôi tước vũ khí đầu hàng? Không có cửa đâu!

“Quả nhiên A Kiệt vẫn là thích tôi dùng miệng sao?” Dứt lời, Diệp Sở Sinh ngậm lấy đại bác của cậu.

Trước kia trải qua quá trình không ngừng học tập cùng thực hành, trí tuệ hơn người của Diệp lão đại, dĩ nhiên tu luyện ra một bộ công phu dùng miệng kiệt xuất. Hút, liếm, giam lại, dùng răng nanh cạo sát, thậm chí là sâu vào cổ họng vận dụng từ từ thủ đoạn đến xuất thần nhập hóa, đem cái nỗi dỗi tông đường của Đào sĩ quan dụ dỗ một chút liền xuất ra.

Đang lúc Đào Tử Kiệt còn đắm chìm vào dư vị của cơn cao trào, Diệp Sở Sinh dùng tay, ở hạ thân cậu

nhấn một cái, đau đến mức trước mắt cậu biến thành màu đen ngã quỵ xuống phía trước.

Diệp Sở Sinh giang tay ra tiếp được cậu, cười đến vô cùng tà ác: “A Kiệt, cậu quá nhiệt tình, làm tôi sợ đến nhảy dựng lên.”

Đầu Đào Tử Kiệt tựa vào vai hắn, ngoài run rẩy ra thì vẫn là run rẩy, lời thô tục trong đáy lòng cuộn cuộn như nước sông, lại không có sức phun ra một chữ.

Vì thế trận chiến này, Diệp tuyển thủ toàn thắng.

“Đào trợ lý...” Có cô lễ tân đứng ở cạnh cửa, không dám bước lên một bước.

Đào Tử Kiệt nhận ra cô, thư ký của ông chủ công ty hậu cần, trước sau đi vào thay năm lần nước trà.

“Ông chủ chúng tôi còn đang theo khách hàng hiệp thương, phỏng chừng hôm nay không về được, nhưng chúng tôi ở đây phải tan làm ngay, anh xem...”

Đào Tử Kiệt giương lên nụ cười sáng rực mà xã hội đen không nên có: “Không sao, sau này tôi đây lại tiếp tục đến đây nữa.”

Thư ký tiểu thư liên tục đầu có, vừa giải thích vừa cảm tạ, cuối cùng đem vị sát tinh này ra cửa.

Đào Tử Kiệt không lập tức rời đi, mà đứng ngốc trước cửa công ty người ta, cơn nghiện thuốc lá trào lên, liền một bên ma sát mặt đất một bên gặm ngón tay. Chờ mãi đến khi trợ lý đem điện thoại đến, sau đó kính cẩn lễ phép mời cậu lên xe.

Lúc cơm chiều, Diệp Sở Sinh nắm dao nĩa nói: “Học việc không thuận lợi, nghe nói cậu đợi không công một ngày.”

Miệng Đào Tử Kiệt cố gặm cánh gà, quăng ánh mắt xem thường cho hắn.

Diệp Sở Sinh cười cười, dùng khăn giúp cậu lau hai gò má cùng quần áo dính mỡ: “Nhìn xem cậu ăn này, tựa như lũ chó đói đoạt phân.”

Nghe một câu của hắn, khẩu vị mất hết, Đào Tử Kiệt nôn ra cái xương gà: “Lão tử không ăn, món nợ kia không cần anh nhiều chuyện, tôi nếu đã tiếp nhận sẽ tự mình giải quyết tất cả.”

Lực chú ý của Diệp Sở Sinh không hề đặt trong lời nói của cậu, chỉ chỉ cái chân gà còn lại trong đĩa: “Ăn.”

“Đã nói không ăn, chẳng lẽ anh không nghe tôi nói sao?”

Diệp Sở Sinh cũng không miễn cưỡng hẳn, ánh mắt rũ xuống chuyên tâm ăn cơm.

Hôm sau, Đào Tử Kiệt lại đến công ty hậu cần ngồi một ngày, xác nhận đối phương vẫn không có thành ý, yên lặng mà rời đi.

Ngày thứ ba, cậu không đi công ty hậu cần truy cứu món nợ nữa, mà bảo lái xe đi đến một cái kho để hàng hóa chuyên chở ở địa hạt mới. Đào Tử Kiệt xuống xe, sau đó dò xét một phen, tìm một băng ghế, ngồi ngay trước cổng, tự nhiên mà dùng mông mình làm bệ tắc giao thông nghiêm trọng, khiến cho xe tải vận chuyển không ra vào được.

Có người đến khuyên, Đào Tử Kiệt liền cười đưa danh thiếp ra, ngồi bất động như núi.

Đái khái qua hai tiếng, vị đại gia thiếu nợ kia xuất hiện, vận chuyển chính là mạch máu của công ty hậu cần, cậu lại chặn, gián tiếp làm cả công ty bị tê liệt.

“Ông có hai lựa chọn, hoàn tiền hoặc báo cảnh sát, phía trước táng gia bại sản, phía sau nhà tan cửa nát, tự mình suy nghĩ đi.”

Đào Tử Kiệt để lại một tên trợ lý thay mình tiếp tục ngồi chờ, sau đó lên đường trở về.

Ở trên xe, cậu hung dữ thở hắt ra. Chẳng trách Diệp súc sinh lão yêu lại thích đưa ra lựa chọn, nguyên lai làm cho người cùng đường lại sáng khoái như vậy, nếu lời này mà có thể nói với tên súc sinh kia thì sẽ càng thích.

Đào Tử Kiệt trong người đã một thời gian dài không có tiền, cũng đã thật lâu không tốn tiền. Ngày hôm qua Diệp Sở Sinh không ở nhà, cậu ngay cả cơm cũng không được ăn, nhưng mà, hôm nay chủ nhân biệt thự đã trở lại, nhưng cậu vẫn không được ăn.

Diệp Sở Sinh tao nhã ngồi đối diện cậu, thưởng thức gan ngỗng mỹ vị, hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt hung tàn của Đào Tử Kiệt.

“Lúc tôi tuyệt thực, anh dùng em trai tôi để uy hiếp, hiện tại lại không cho ăn cơm, anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Diệp Sở Sinh cắn một miếng: “Ngại quá, tôi nghĩ cậu không đói bụng, cho nên không làm phiền của cậu.”

Đào Tử Kiệt hừ một tiếng, đây là lần đầu tiên Diệp Sở Sinh ở phương diện ăn uống hà khắc cậu.

“Tôi bây giờ, không thích lãng phí đồ ăn, hy vọng cậu có thể hiểu được.”

Đào Tử Kiệt bị chọc tức đến nổi cười: “Ha, hóa ra anh là người bảo vệ môi trường a, thế sao anh không chụp mấy tấm ảnh tuyên truyền vân vân gì đó, rồi dẫn dắt đồng đảng quần chúng noi theo luôn đi?”

“Cũng không phải như vậy.” Khóe mắt Diệp Sở Sinh khiêu khích, cười cười nhìn cậu: “Tôi từng rất sợ đói, cho nên quý trọng thức ăn, nếu cậu cũng lĩnh hội được tư vị này một lần, phỏng chừng sẽ có ý nghĩ giống tôi.”

“Nga, thì ra là tôi đang ở giữa cuộc thử nghiệm, hiểu rồi.” Đào Tử Kiệt đứng dậy, rời khỏi bàn ăn.

“Cậu đã quên quy củ rồi sao?”

Đào Tử Kiệt quay đầu lại, học giọng điệu vừa rồi của hắn: “Ngại quá, lúc trước anh nói ăn cơm phải cùng một chỗ, rồi bàn cũng phải cùng nhau, mới xem như là lễ phép, nhưng hiện tại chỉ có mình anh ăn, tôi sẽ không phụng bồi.”

Diệp Sở Sinh nhún vai, quên đi, tính tình sảng vật khi bị đói phần lớn đều làm hư như vậy, không so đo.

Cậu cho rằng mình là người rất tự chủ, loại trình độ thử nghiệm này, không bằng một phần mười lúc trước. Bị vây trong hoàn cảnh như địa ngục, không có đồ ăn, không có nước, thậm chí hy vọng cũng không có...

Đào Tử Kiệt ngã vào căn phòng trống rỗng, nhắm hai mắt lại.

Ông chủ công ty hậu cần là một người đàn ông trung niên sợ phiền phức, cho nên đã lựa chọn chính xác. Nhưng bởi vì thực sự không có khả năng trả khoản nợ lớn này, cho nên tính toán dùng cổ phần công ty gán nợ, Đào Tử Kiệt chuyển lời cho Diệp Sở Sinh xong, rất nhanh, liền có kế toán cao cấp chuyên nghiệp đến đây, bắt đầu hạch toán tài sản, sau đó thu nhận công ty bao gồm bốn mươi phần trăm cổ phần.

Đào Tử Kiệt thành công rút lui, phí một ít khí lực liền giải quyết xong chuyện này, không nghĩ tới lúc cậu trở lại tổng bộ Diệp thị báo cáo kết quả công tác, lại nhận được cơn tức giận của Diệp Sở Sinh.

“Mất của cậu dùng để làm gì vậy? Có thấy vấn đề tôi cấp rõ ràng không? Một ngàn năm trăm vạn, là tiền vốn cùng lãi lúc đó, nhưng hôm nay đã qua một tuần lễ rồi!”

Đào Tử Kiệt theo hắn vào văn phòng tính toán, sau đó liền thông suốt, lú lẫm: “Các anh tính lãi như vậy sao, mới một tuần lễ mà nảy ra hơn hai trăm vạn, so với in tiền giả còn có lãi hơn!”

“Là sai lầm của cậu, đừng nói mấy thứ lung tung vô dụng.”

“Là là là, dù sao tiền nợ và thư thể chấp tôi đã mang về rồi, còn lại một cái chỉ thị rách nát, anh xem rồi xử lý đi.”

Diệp Sở Sinh mỉm cười, tiến lên đem cậu đặt trên bàn làm việc: “Tôi luôn luôn thưởng phạt phân minh, lần này phương pháp thu nợ của cậu tốt lắm, gần như không hề lãng phí tài nguyên, nhưng phạm phải sai lầm đơn giản như vậy, cậu nghĩ muốn nhận trừng phạt trước hay là thưởng trước?”

Lại là lựa chọn chết tiệt, Đào Tử Kiệt cười lạnh: “Tùy ý.”

Phần thưởng của Diệp Sở Sinh là đưa cậu đến một cửa hàng của hắn, đó là khu bán giường để cho cậu lựa chọn hình dạng.

Suốt nhiều thángphariv ngủ sà n nhà, Đào Tử Kiệt đương nhiên không khách khí với hắn, từ khung giường cho đến đệm rồi đồ dùng trên giường, toàn bộ đều chọn thứ tốt nhất, giá tiền ít hơn năm chữ số cậu cũng không thèm liếc một cái.

Diệp Sở Sinh hào phóng quẹt thẻ, lưu lại địa chỉ, xác định thời gian đưa đến.

Như vậy, kế tiếp nên đến trừng phạt.

Trừng phạt rất đơn giản, Diệp Sở Sinh lái xe đến khu đỉnh núi của nhà giàu, đứng trước một đồng biệt thự. Hắn ném cho Đào Tử Kiệt một khẩu súng, năm viên đạn, yêu cầu cậu đi giết một nhà năm người.

“Lão tử mặc kệ, loại sự tình giết cả nhà này rất thiếu đạo đức, lão tử sợ sau này con của mình sẽ phải chịu trừng phạt thay.”

Diệp Sở Sinh rất ung dung mà nói với cậu: “Yên tâm, cậu cả đời cũng sẽ không có con.”

“Tôi thảo! Hoặc là đổi việc, hoặc là lão tử đi tự thú, sau đó ở trên đầu báo HongKong cùng anh chào hỏi!”

“Được, em trai cậu ở New York sẽ cùng cậu gặp mặt ở trên đầu thời báo.”

Hai người giằng co, không nhận ra trong chiếc xe chật hẹp có khí áp trầm thấp.

Diệp Sở Sinh đi tới hôn lên môi cậu: “Bảo bối, tôi đối với cậu đã vô cùng khoan dung.”

Đào Tử Kiệt dùng trán hung hăng đập vào mặt Diệp Sở Sinh, bịch một tiếng, hai bên máu đều chảy xuống. Cậu chịu đựng cơn choáng váng, hoa mắt, nắm súng cùng đạn xuống xe.

Không đến mười phút, Đào Tử Kiệt đã trở lại.

Diệp Sở Sinh đã lau sạch vết máu trên mặt, ngâm thuốc lá tưa trên cửa xe, mắt liếc nhìn cậu: “Bảo bối, tôi chỉ nghe được ba tiếng súng, còn lại hai viên đạn kia, cậu tính giữ lại để mình chơi sao?”

Đào Tử Kiệt không lên tiếng, đem súng vút lại cho hắn, đi thẳng tới xe.

Cậu thích liều mạng là không sai, nhưng chỉ là kiểu chém giết người tử ta chết mà thôi, chứ không phải đơn phương giết hại. Xuống tay với người thường trong tay không tác sát, chỉ có súc sinh mất đi nhân tính mới có thể làm được.

Nơi này không nên ở lâu, Diệp Sở Sinh không nói nhiều lời nữa, lên xe, lái xe đưa bọn họ quay trở về biệt thự.

Hai ngày sau, mọi thứ vẫn như bình thường, Diệp Sở Sinh không nhắc lại chuyện trừng phạt, thậm chí biết cậu thích ăn nhạt, cố ý nấu canh thịt bò cho cậu đỡ thèm.

Đào Tử Kiệt nằm trên giường lớn mới mua, trở mình, đem mặt vùi vào trong gối đầu mềm mại. Tuy rằng phòng cậu vẫn trống rỗng, nhưng bởi vì có giường, dường như có thêm không khí, không giống nhà giam.

Diệp Sở Sinh gõ cửa, cầm một bộ quần áo đi vào, không để ý tới sự phản đối của Đào Tử Kiệt, tự mình giúp cậu thay. Dùng ngón tay thon dài chuyên chú cài cúc áo, sau đó ôn nhu mà dùng khăn quàng cổ quần quanh cổ cậu. Tiếp đó là một cái hôn nhẹ nhàng, mùi thuốc lá quen thuộc vẫn vút lấy cậu.

“Bất kể cậu trở thành cái dạng gì, thủy chung đều là của tôi, điểm này tuyệt đối sẽ không thay đổi.”

Thời điểm Diệp Sở Sinh nói lời này cũng thật ôn nhu, được đối xử ôn nhu làm cho Đào Tử Kiệt sinh ra ảo giác, phẳng phất như sinh mệnh của mình chẳng còn bao lâu nữa, ngay sau đó sẽ bị đưa lên đoạn đầu đài.

Đương nhiên, trực giác của dã thú là không thể sai.

Ở trong hình đường, cậu nhìn thấy thay cho hai viên đạn của mình, hai mẹ con kia đang bị một đám đàn ông cầm thú vũ nhục, ngoài trừ khuôn mặt, trên người không có chỗ nào vẹn toàn. Quần áo cô gái dính máu, bị xé nát vút trên mặt đất, lời lẽ dơ bẩn của đám đàn ông, âm thanh than khóc tuyệt vọng của cô gái, tạo thành khúc mở màn cho tối nay.

Trò hay, sắp lên sân khấu.

9. Chương 9

“A Kiệt thật là người có phong độ a, không muốn xuống tay với phụ nữ sao? Thật đáng tiếc nhưng nhân từ có đôi khi cũng là một loại tàn nhẫn.” Diệp Sở Sinh mỉm cười nói.

Đào Tử Kiệt nhắm mắt, lửa giận không thể kiềm chế được khiến ngực cậu phập phồng kịch liệt.

Diệp Sở Sinh đứng sát phía sau lưng Đào Tử Kiệt, lấy tay nâng cằm cậu, buộc cậu phải nhìn thẳng vào thâm kích trước mắt: “Nếu cho cậu lựa chọn một lần nữa, cậu sẽ làm như thế nào?”

“Được, anh thắng!” Đào Tử Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đưa súng cho tôi, tôi sẽ không nường tay lần nữa.”

“Súng? Cậu nói cái này ư?” Diệp Sở Sinh không biết từ đâu lấy súng ra như ảo thuật, đặt sau lưng Đào Tử Kiệt, hơi thở như lửa nóng phun ở bên tai cậu: “Cho cậu cũng được, nhưng cậu không chấp hành mệnh lệnh của tôi, đứa nhỏ không ngoan phải bị trừng phạt. Trừng phạt kết thúc, làm cho tôi vừa lòng, thì mới có thể cho cậu cơ hội bù lại sai lầm.”

“Biến thái chết tiệt! Anh rốt cục muốn thế nào?”

Diệp Sở Sinh đẩy một mặt tấm gương ra, bên trong được bố trí ghế cùng bàn dài, hoàn chỉnh chính là một gian mật thất, xuyên qua mặt gương có thể thấy rõ mọi vật bên ngoài.

Đột nhiên, Diệp Sở Sinh dùng cán súng hướng phía sau lưng cậu nện xuống, Đào Tử Kiệt bị đau, cúi người nằm sấp trên mặt bàn. Ngay sau đó, Diệp Sở Sinh mạnh mẽ dùng chân tách hai chân của cậu ra, đồng thời cởi cả quần dài lẫn quần lót.

Tư thế này thật sự vô cùng khuất nhục, Đào Tử Kiệt tức giận chửi lớn: “Đồ súc sinh! Tôi thao con mẹ nhà anh! Anh rốt cuộc có phải là người hay không hả?”

Diệp Sở Sinh đánh một phát thật mạnh lên mông cậu: “Tiếp tục la hét đi, tôi thích nhất là vừa gây sức ép cho cậu vừa nghe được những lời vô vị từ trong miệng cậu, so với tiếng kêu trên giường của cậu thì êm tai hơn rất nhiều.”

Đào Tử Kiệt lập tức ngậm miệng, sống chết cắn chặt răng.

Diệp sở sinh cười cười, trước tiên hấn ở trên ngực cậu xoa nắn đầu nhũ đang vểnh lên một trận, rồi mới từ trong túi lấy thuốc mỡ ra, từng chút chen vào trong miệng cúc của cậu. Đào Tử Kiệt cảm thấy mặt sau mát lạnh, cả người cứng ngắc, lông tơ dựng thẳng lên, sắc mặt liền thay đổi.

Tiếng cười của nam nhân quanh quẩn trong mật thất, bí mật mang theo đùa cợt nhè nhẹ: “Đúng vậy, lúc trước để làm cho cậu thoải mái tôi đã tìm một loại thuốc đặc hiệu, tôi thấy hiệu quả không tồi liền nhập

về với số lượng lớn.”

Móng tay của Đào Tử Kiệt cào trên mặt bàn đến bong chóc, cậu tuyệt vọng mà nhắm mắt lại.

Diệp Sở Sinh nắm lấy tóc của cậu, kéo ra phía sau, một lần lại một lần đập thật mạnh xuống: ” Mở mắt ra nhìn rõ cho tôi, mấy người phụ nữ đó có kết cục này là bởi vì cậu!”

“Không, không phải! Là do các người, một lũ khốn khiếp tán tận lương tâm.”

“Buồn cười, cậu cho là mình vẫn còn là cảnh sát hay sao? Lòng nhân từ của cậu trong thế giới này là sai lầm, là nhược điểm không nên tồn tại! Lúc đầu người luôn miệng nói phải thay đổi trở nên mạnh mẽ chính là cậu, đến cuối cùng người mềm lòng nương tay cũng chính cậu, đã làm điểm còn muốn lập đền thờ. Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. “

Dược hiệu rất nhanh liền phát tác, từng đợt ngứa ngáy cùng tê dại truyền đến. Diệp Sở Sinh dùng ngón tay bôi thuốc mỡ tiến quân thần tốc vào trong dững đạo khuấy đảo, thẳng cho đến khi cả ngón tay đều vào bên trong.

Đào Tử Kiệt cắn chặt môi, không nói tiếng nào, bên ngoài mặt thất đang gào thét thê thảm, hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén, đem cậu đâm tới mức thiên thương bách khổ[1]. Trong tâm đang đau đến mức không muốn sống, thân thể lại càng ngày càng nóng lên, huyết lệ nóng bỏng như dung nham đồng thời tuôn ra, cậu cơ hồ cần muốn nát môi mới có thể đem toàn bộ sỉ nhục cùng tiếng rên rỉ nuốt xuống.

“Có thể làm cho nơi này của cậu thoải mái chỉ có mình tôi, nhưng tôi đoán cậu không muốn, vậy nên chúng ta dùng súng lục thay thế đi.” Diệp Sở Sinh đem đầu súng đâm vào trong miệng cúc của cậu, thâm nhập vào trong, chỉ để lại cò súng cùng chuôi súng ở bên ngoài, hần ngậm lấy vành tai của cậu “Tôi rất lâu rồi chưa dùng qua súng, bên trong vẫn còn hai viên đạn, đừng lộn xộn, nếu chẳng may cướp cò cũng không phải chuyện của tôi.”

Thuốc này rốt cuộc lợi hại đến mức nào, lần trước Đào Tử Kiệt cũng đã lĩnh giáo trọn vẹn rồi, nhưng vẫn cứ như thể một chút sức lực chống cự cũng không có. Cái cảm giác ngứa ngáy muốn chết chiếm giữ lấy ý thức của cậu, thở hổn hển, thất lực không tự giác vặn vẹo một chút, nghênh hợp với Diệp Sở Sinh để hần ra ra vào vào tàn phá bừa bãi.

Diệp Sở Sinh thở ồ ồ, động thủ xé rách chiếc áo sơ mi mà trước đó hần cẩn thận mặc cho cậu khiến cúc áo rơi tán lác trên mặt đất. Răng nanh cắn trên phần xương bướm bướm, cho đến khi máu ứa ra, rồi lại ôn nhu liếm đi.

Đào Tử Kiệt đã bị dục vọng mê loạn, nức nở một tiếng, ngứa đầu cong eo lên, hạ thân đã trướng phát đau cọ xát bên cạnh bàn, muốn nhanh chóng đạt được khoái cảm. Cậu nhin không được đưa tay tự an ủi mình, lại bị Diệp Sở Sinh gắt gao đè lại, Đào Tử Kiệt nhe răng, quay lại trừng mắt liếc hần một cái.

Ánh mắt hung tàn lại đói khát ngay lập tức giết chết Diệp Sở Sinh, hần cúi người xuống, dùng sức hôn lên

lưng Đào Tử Kiệt, trong tay động tác ngày càng nhanh hơn: “Chết tiệt...Bảo bối, cậu thật sự rất mê người! Cầu xin tôi đi, chỉ cần cậu chịu cầu xin tôi, tất cả hình phạt sẽ lập tức chấm dứt, cậu cũng không cần tự tay giết hai người đàn bà đó, mau cầu xin tôi đi...”

Đào Tử Kiệt sống chết lắc đầu, lại cắn môi đến huyết nhục mơ hồ.

Ánh mắt Diệp Sở Sinh lạnh xuống, rút cây súng đang cầm trong cơ thể cậu ra ngoài. Sự trống rỗng hư không cùng cảm giác tê ngứa kéo tới, dục vọng đã đẩy Đào Tử Kiệt tới đường cùng, chỉ có thể dùng ngón tay của mình cố sức đâm vào trong cơ thể, ra sức trù nhập. Thậm chí còn dùng móng tay liều mạng đâm vào nội bích non mềm, bất chấp việc chính mình có thể bị thương.

Dục hỏa điên cuồng thiêu đốt, không có dấu hiệu giảm nhiệt, Đào Tử Kiệt sống chết dùng đầu đập xuống mặt bàn, hận không thể cứ thế mà ngất đi, máu tươi trên trán trào ra ướt đầm mặt cậu, lộ ra vẻ dữ tợn dọa người.

Cho dù tinh thần cơ hồ đã muốn hỏng, cậu vẫn không chịu cầu xin người đàn ông giống như ác ma kia, chết cũng không chịu!

Người quản lý của hình đường là một lão nhân đã qua tuổi sáu mươi, tên gọi Cửu thúc, lão dáng người khô gầy tướng mạo cay nghiệt, ánh mắt vừa đục vừa tang thương.

Lão thấy Diệp Sở Sinh lâu như vậy cũng chưa từ mật thất đi ra, cũng không thông qua điệp báo viên nhắc chỉ thị cho lão, lão rất sợ hãi không hài lòng đối với hình phạt hiện tại, liền gọi người dắt tới hai con chó săn. Chó săn trong hình đường đều đã chịu qua huấn luyện, ra lệnh một tiếng liền nhào tới, phát tiết thú dục, sau đó cắn cổ họng thẳng cho đến khi đối phương tử vong.

Cửu thúc mới chuẩn bị hạ lệnh, cửa mật thất bỗng chốc mở ra.

Một nam nhân từ bên trong đi ra, trong tay cầm súng không mảnh vải che thân, trên người toàn là dấu vết của việc bị làm nhục, trên đùi lưu lại vết đỏ thẫm cùng tinh dịch. Bộ dáng chật vật như vậy, lại ngang nhiên đứng ở trước mặt mọi người, sát khí khiến người khác run sợ tràn ngập đại sảnh rộng lớn, không khí thoáng chốc trở nên vô cùng căng thẳng.

Cậu giơ tay lên, giữ cò súng, hai tiếng súng vang lên, trò hề tối nay đã kết thúc.

Diệp lão đại ngồi trong mật thất, híp mắt ngậm thuốc, một bên vừa thưởng thức hình dáng xinh đẹp khi Đào Tử Kiệt máu tươi đầm đìa, một bên than thở chính mình mềm lòng, đồng thời kẹp chặt bắp đùi, cái vòng khuyên gò bó khiến hắn khó chịu.

“Đã đến giờ đi hóng gió, muốn ra ngoài một chút không?”

Bởi vì là câu nghi vấn, nên Đào Tử Kiệt dứt khoát lắc đầu, nằm ngửa ở trên giường nhìn trần nhà.

“Đi, mang cậu ra ngoài tản bộ một vòng.” Diệp Sở Sinh thay đổi ngữ khí nói.

Quả nhiên, Đào Tử Kiệt đang nằm cứng đờ co người ngồi dậy, xuống giường, đứng ở phía sau hắn.

Diệp Sở Sinh bĩu môi, không biết nên sinh khí hay nên cười.

Sau khi trở về từ hình đường, Đào Tử Kiệt lại thay đổi tính tình, giống như người máy tùy ý sai khiến, bảo cậu ngồi cậu sẽ tuyệt đối không đứng, phục tùng hết thảy mệnh lệnh một cách vô điều kiện, hiền như khúc gỗ không có tinh thần cũng chẳng còn sức sống.

Diệp Sở Sinh đem người kéo lại gần, giữ lấy cổ của cậu hôn lên, Đào Tử Kiệt khai mở khớp hàm mặc hắn muốn làm gì thì làm. Diệp Sở Sinh ở trong khoang miệng cậu quét sạch một lần, lại đi xuống cổ của cậu, bất ngờ dùng đầu lưỡi liếm láp, Đào Tử Kiệt đứng thẳng tắp, trong mắt không có lấy một chút dao động.

Diệp Sở Sinh tự trải trí vui đùa một trận, cũng cảm thấy thực sự vô vị, liền buông cậu ra hướng dưới lầu đi xuống.

Trong đình viện, ba con chó kia cùng chủ nhân của bọn nó là cùng một dạng. Da lông bóng loáng mạnh mẽ rắn chắc, bề ngoài uy phong lẫm liệt, chỉ khác nhau ở chỗ bọn chúng là súc sinh chân chính, còn chủ nhân của bọn nó là súc sinh đội lốt người.

Đào Tử Kiệt một bước ra cửa lớn liền bị bọn chúng xông lên đụng ngã, bởi vì người được vị đạo của chủ nhân, pitbull [2] nhưng chỉ nhẹ răng nhếch miệng thị uy, không tấn công cậu.

Diệp Sở Sinh huyết sáo một cái, bọn chúng liền rối rít quay đầu chạy lại, vòng quanh chủ nhân vẫy đuôi làm nũng.

“Thế nào, bảo bối của tôi thực đáng yêu mà, chúng nó là đồng bọn mà tôi tín nhiệm nhất.”

Đào Tử Kiệt từ trên cỏ đứng lên, gật đầu, đã hiểu. Chẳng trách Diệp súc sinh gọi cậu là bảo bối, hóa ra trong mắt hắn mình thuộc loại này.

Diệp Sở Sinh duỗi lưng một cái, nhìn cây bạch dương ở phía xa: “Khí trời thật tốt, chúng ta chơi trò chơi đi.”

Năm phút đồng hồ trôi qua, Đào Tử Kiệt vô cùng chắc chắn rằng Diệp Sở Sinh ngay từ đầu đã muốn chơi cậu.

Diệp Sở Sinh đem đĩa bay nhựa màu trắng ném ra, mấy con chó pitbull bị dụ dỗ xông lên mà cướp lấy, Đào Tử Kiệt trên mặt đầy mây đen bất động tại chỗ, đánh chết cậu cũng không muốn gia nhập cùng bọn chúng.

“Nếu cậu cướp được, tôi sẽ cho cậu gọi điện qua Mĩ.”

“Thằng cha nhà anh!” Đào Tử Kiệt chửi một tiếng thô tục, tiến lên truy đuổi đĩa bay.

Diệp Sở Sinh đắc ý cười nham hiểm, bảo bối của hắn cuối cùng cũng khôi phục sức sống, không sai không sai. Lực cánh tay của Diệp Sở Sinh bình thường rất tốt, mỗi lần đều đem đĩa bay ném rất xa, Đào Tử Kiệt chạy tới chạy lui mấy lần cả người đã đầy mồ hôi.

Tốc độ của chó trời sinh so với người nhanh hơn nhiều, hơn nữa lại là chó thuần chủng được huấn luyện chuyên nghiệp, Đào Tử Kiệt ngay cả cơ hội chạm vào đĩa bay cũng không có, giận giữ ngồi ở trên cỏ thở dốc, lão tử không chơi nữa!

“Ai nha, thật là vô dụng.” Diệp Sở Sinh cầm đĩa bay qua, xoa đầu một con chó coi như khen thưởng, hắn chỉ vào cây bạch dương nói: “A Kiệt, tôi cho cậu một cơ hội, chút nữa tôi sẽ ném tới hướng kia, nếu cậu vẫn tiếp tục không giành được, tôi sẽ trừng phạt cậu.”

Đào Tử Kiệt liếc nhìn, khoảng cách giữa cậu và cây bạch dương khoảng chừng mười thước, phần thắng nắm chắc trong tay.

Đĩa bay bay theo quỹ đạo hình vòng cung rơi xuống, đám chó này đã đem Đào Tử Kiệt trở thành đối thủ cạnh tranh, mắt thấy cậu có ý hướng phía trước liền muốn đuổi kịp cậu. Đào Tử Kiệt ở dưới tình thế cấp bách nhào qua, đem đĩa bay đặt ở dưới thân. Vốn tưởng rằng đã đại cáo thành công, không ngờ khi cậu vừa đứng dậy, đĩa trong tay liền bị đoạt mất.

Con chó pitbull thuận lợi ngậm đĩa bay trở về, hai con còn lại liều mạng đuổi theo, còn Đào Tử Kiệt sững sờ đứng nguyên tại chỗ trừng mắt.

“Ha ha ha xem cái bộ dạng phát gốc của cậu kìa, buồn cười muốn chết!”

Đào Tử Kiệt hít thở sâu, ngăn chặn cảm giác muốn đánh người của mình, yên lặng hướng phía phòng ngủ đi vào.

“Đứng lại!” Diệp Sở Sinh gọi cậu lại

Đào Tử Kiệt cũng không quay đầu lại: “Lão tử đi tắm rửa, để cho ngươi tùy ý xử phạt.”

“Không cần tắm.” Diệp Sở Sinh gom góp chút thành ý đi lên, khi hắn lau mồ hôi trên cổ của cậu thuận tiện cắn một ngụm, ngữ điệu ác độc: “Tôi thấy cậu quá khinh thường đối thủ, tôi quyết định cho cậu cùng bảo bối của tôi ngủ chung một đêm, thân nhau rồi hảo hảo mà hướng chúng nó học tập.”

Đào Tử Kiệt nhìn thấy cái cũi chó thật lớn giống như một căn phòng nhỏ, sắc mặt hết xanh lại trắng.

Diệp Sở Sinh vô cùng đặc ý nhấn mạnh: “Đem quần áo cởi hết, nếu đã ở chung một chỗ với chúng thì không nên có đái ngọ đặc biệt.”

Chú thích: [1] thiên thương bách khổng : một thành ngữ trung quốc mô tả các tổn thương sự tàn phá đau đớn, vết thương nghiêm trọng.

[2] pitbull: là một giống chó nhà có nguồn gốc từ châu Mỹ, được nuôi ở Anh và nuôi để làm vật giữ nhà và cũng được sử dụng trong những cuộc chọi chó. Chúng là giống chó được chọn giống từ loại chó bun Anh và chó sục. Các bạn có thể xem thông tin ở đây

Ú: pitbull là giống chó ta thấy kinh hoàng nhất --, vô cùng dữ tợn không như chó ta mình.

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặt trời dần dần hé mình sau những tầng mây, một ngày mới lại bắt đầu.

“Chào buổi sáng.” Diệp Sở Sinh ngồi ở phía trước cũi sắt, tươi cười chào hỏi.

Đột nhiên, có ám khí từ trước mặt tấn công tới, Diệp Sở Sinh né qua một cách khó khăn, hấn cúi đầu xuống dưới chân nhìn lại, đúng là một đồng phân chó.

“A Kiệt, cậu thật buồn nôn! Sáng sớm đừng kích động như vậy chứ.”

Đào Tử Kiệt lại nắm một đồng phân chó ném qua: “Ăn đi! Anh là tên biến thái chết tiệt!”

Diệp Sở Sinh trái né phải nấp, đe dọa nói: “Tính khí lớn như vậy sao, vậy để cho cậu ở trong đó yên tĩnh vài ngày đi.”

Đào Tử Kiệt đứng dậy, nói lỏng xương cốt toàn thân đã cứng ngắc, nhắc chân hướng con chó đang ở trong lồng vẫy đuôi đập một phát. Lão tử không ra ngoài, sẽ cùng bảo bối của anh liều mạng một sống một chết, để cho anh ngay cả một miếng thịt cũng không đụng được đến!

Diệp Sở Sinh giật mình nhảy dựng lên, vội vàng kêu ngừng.

Hắn mở cửa lồng sắt: “Thực sự thua cậu rồi, sao có thể động thủ như vậy với bảo bối của tôi chứ.”

Đào Tử Kiệt xích lõa bước ra, nhớ lại Diệp Sở Sinh từng nói làm người phải có lễ độ, vì thế nâng mặt của hắn lên, thành thực nói tiếng cảm ơn, sau đó nghênh ngang rời đi.

Con người sống ở trên đời, luôn cần rất nhiều thứ, phương diện vật chất, tinh thần, khát vọng đều mong được thỏa mãn.

Tình cảnh hiện giờ của Đào Tử Kiệt, tinh thần tạm thời không đề cập tới, nhưng vật chất thì không thể không có.

Nếu cậu đi ra ngoài đứng ở giữa ngã tư đường, bất luận là ai nhìn thấy cũng đều nghĩ đây là một người đàn ông thành công có sự nghiệp cùng điều kiện vô cùng tốt. Từ đầu đến chân đều là hàng cao cấp của những nhãn hiệu nổi tiếng, quần áo giày dép thậm chí là cả dây lưng, màu sắc cùng kiểu dáng được kết hợp rất tỉ mỉ, có tài xé, có tài lý.

Đúng là Diệp Sở Sinh ở phương diện ăn mặc chưa từng bạc đãi cậu, thậm chí còn hào phóng quá mức, so với bao nuôi mấy em trai bao trắng trẻo xinh xắn còn dụng tâm hơn. Nhưng ở những phương diện khác, lại keo kiệt đến mức hà khắc.

Hắn không để cho Đào Tử Kiệt mang trên người một xu nào, muốn thứ gì, nhất định phải cầu xin hắn. Cho dù chỉ là một điều thuốc, một đĩa CD nhạc, một ly cà phê, một hộp bia hoặc một bó hoa, thậm chí là một giờ tự do.

Nhưng nếu tất thấy đều cầu xin hắn, nhất định sẽ phải trả một cái giá rất đắt, đây chính là quy định thông thường.

Trong văn phòng rộng rãi thoáng mát, Diệp Sở Sinh mở hai chân, từ trên cao nhìn xuống nam nhân đang nửa quỳ trước mặt mình. Đào Tử Kiệt dùng tay nắm lấy bộ phận nóng rực của hắn, chậm rãi bao lấy, ánh mắt hạ xuống, mặt không đổi sắc.

“Bảo bối, thái độ phục vụ của cậu như vậy là không được, tôi hoàn toàn không có cảm giác a.”

Đào Tử Kiệt cả người run lên, vén áo sơ mi của hắn, đầu lưỡi dọc theo bụng của hắn liếm lên, ở trên rốn lượn một vòng, sau đó ngậm lấy đầu nhũ của hắn. Lúc trước hắn cũng từng thử qua cách lấy cảm tình của bạn giường như vậy, cho nên vô cùng thành thực.

Diệp Sở Sinh thoải mái, lồng ngực phập phồng kịch liệt, đưa ngón tay luôn vào trong tóc cậu vuốt ve.

Đào Tử Kiệt dùng đầu lưỡi treu đùa đầu nhũ đã bắt đầu cương cứng của hắn, lại dùng răng nanh cắn nhẹ mút vào, hơi thở nóng hổi phun lên bộ vị mẫn cảm của hắn, đồng thời trên tay cũng tăng nhanh động tác.

Diệp Sở Sinh đã có chút mê loạn, đầu ngón tay miêu tả đường nét xinh đẹp của cậu, khàn giọng nói: “Đổi tư thế.”

Đào Tử Kiệt đã làm đồ chơi thì rất tự giác, thuận theo yêu cầu của hắn, ngồi ở trên bàn làm việc, chờ bị chủ nhân khinh nhờn. Diệp Sở Sinh đứng lên, hôn lên lỗ tai của cậu, kéo khóa quần xuống, đem cây thịt mềm mại nằm sắp nằm vào trong tay.

“Tiếp tục.” Diệp Sở Sinh nói xong cũng không động thủ đùa bỡn cậu.

Hai đại nam nhân ở trong phòng làm việc của công ty dây dưa với nhau, thân ảnh của bọn họ phản chiếu qua chiếc cửa sổ thủy tinh, bọn họ kề sát đối phương phẳng phất giống như đang thân mật khăng khít, thật sự có điểm buồn cười, nhưng Đào Tử Kiệt lại không cười nổi.

Hôn môi, vỗ về an ủi, khiêu khích, treu đùa, tất cả động tác diễn ra một cách tự nhiên.

Diệp Sở Sinh hóp bụng, trước khi bạo phát, hắn nâng mặt của Đào Tử Kiệt lên: “Tôi muốn bắn, nếu cậu chịu dùng miệng, đồng thời nuốt vào, tôi sẽ cho...cậu thời gian nhiều hơn một giờ.”

Lần này Đào Tử Kiệt thực sự không nhịn cười được, tính bao nhiêu cách giao dịch, chỉ để mình có thêm một chút thời gian, lại đổi lấy sự sỉ nhục không thuộc về mình.

“Tôi còn chưa nói xong, cậu còn có một lựa chọn, nhắm mắt lại, tiếp nhận tôi, đem mình giao cho tôi, thả lỏng cho đến khi ở trên tay tôi mà phóng thích...”

“Không cần nói nữa.” Đào Tử Kiệt lạnh lùng cắt đứt lời hắn.

Tự mình tăng thêm khí lực để chuẩn bị phục vụ cái cự vật ác nghiệt của hắn, cậu há mồm ngậm lấy, đem chất lỏng tinh dịch của cây thịt sống hút ra ngoài, nuốt xuống. Làm xong hết những chuyện đó, cậu đẩy Diệp Sở Sinh ra, kéo khóa quần, quay đầu ra khỏi văn phòng. Ở trong phòng vệ sinh ối hết ra, dùng nước lạnh gột rửa khuôn mặt của mình, sau đó đỏ mắt một quyền nện nứt tấm gương.

Sau khi rời khỏi tổng bộ Diệp thị, tài xế đưa cậu tới một cửa hàng bán hoa ở nội thành, Đào Tử Kiệt muốn mua một bó loa kèn sông Nin(*), trợ lý lập tức tiến lên trả tiền. Nhân viên cửa hàng nói một câu ông chủ đi thông thả, liền đổi lấy một nụ cười nhạt của cậu.

Hai giờ đồng hồ nháy mắt trôi qua, khi đèn đường rực rỡ vừa sáng lên thì Đào Tử Kiệt đã trở lại biệt thự, cậu ngã mình ngã xuống giường nhắm mắt dưỡng thần.

Diệp Sở Sinh thay quần áo mặc ở nhà đi vào phòng Đào Tử Kiệt, đầu tiên ở bên giường hảo hảo nhìn cậu một chút, tiếp đó mới cúi người xuống tinh tế hôn lên trán cậu, mi mắt, sống mũi, khóe miệng cùng với mu bàn tay sưng đỏ của cậu.

Sau đó nằm xuống bên cạnh cậu, thở dài một hơi: “Trong mắt cậu tôi là hạng người gì?”

“Không phải người, là súc sinh.”

Đáp án đúng như hần dự đoán trước, Diệp Sở Sinh cúi đầu nở nụ cười, trở mình gối lên bả vai của cậu: “Vì sao không nói cho tôi biết hôm nay là ngày giỗ của mẹ cậu?”

Đào Tử Kiệt im lặng không nói, giữa người và súc sinh vốn không cần phải khai thông.

“A Kiệt.” Diệp Sở Sinh chống người đứng dậy, đem cậu vấy vào trong hai cánh tay của mình, bầu không khí bỗng chốc trở nên buồn bực bức người: “Cậu phải thử học cách cùng tôi sống chung, đừng luôn một mặt kháng cự như vậy, tôi cũng không phải không biết đạo làm người...”

Diệp Sở Sinh một mực cúi đầu hôn xuống.

Đào Tử Kiệt mở mắt, ánh mắt không có lấy nửa điểm nhiệt khí: “Anh bây giờ nói câu đó, có thấy nó rất buồn cười hay không? Tôi bị anh hủy, anh một lần lại một lần chà đạp phía sau của tôi, giờ còn vọng tưởng chúng ta sẽ hảo hảo mà sống chung? Chẳng lẽ tôi trong mắt anh đã ti tiện đến mức độ này?”

“A Kiệt, cậu vẫn là không hiểu.” Khơi thông thất bại, Diệp Sở Sinh lại tiếp tục thở dài.

Lúc này Đào Tử Kiệt chỉ cảm thấy buồn cười khi nghe Diệp Sở Sinh thở dài, giống như là mèo khóc chuột giả từ bi.

Thật lâu thật lâu sau cậu mới hiểu được, tiếng thở dài của người đàn ông này, thật ra lại là một loại dung túng.

Diệp Sở Sinh không những đối tốt người, mà cái tốt người này còn vô cùng hoàn hảo, chỉ cần nghiêm túc chỉnh đốn cách ăn mặc một chút liền trở thành bộ dáng của nhân vật thân sĩ nổi tiếng. Đào Tử Kiệt lần đầu tiên mặc áo bành tô dài, cả người đều không được tự nhiên ngồi ở trên sofa, khí sắc dầy mùi.

“Bảo bối, hướng gia cười một cái đi.” Diệp Sở Sinh nâng cằm của cậu trên choker.

Đào Tử Kiệt hất tay hần: “Cút!”

Diệp Sở Sinh từ phía sau ôm lấy cổ của cậu, cắn lỗ tai cậu hỏi: “Vì sao lại không muốn đi dạ tiệc?”

Đào Tử Kiệt không đáp, buồn bực nói lỏng chiếc nơ hình con bướm trên cổ. Cậu là kiểu người phóng đảng quen rồi, thích đi dép lê ngồi xổm uống bia bên đường, thích chạy xe máy mặc dù không có mục đích dạo chơi, thích tùy tâm sở dục cất tiếng cười lớn, đối với cái kiểu giao thiệp của giới thượng lưu thực sự không có hứng thú.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên.” Diệp Sở Sinh xoay người đứng trước mặt cậu, tác phong lịch thiệp đưa tay ra mời: “Đến đây, A Kiệt, lớp học khiêu vũ cấp tốc, bây giờ bắt đầu học luôn đi.”

Ở dưới sự cưỡng ép nửa muốn nửa không, hai người ở phía trước đại sảnh cùng nhau khiêu vũ, không có âm nhạc, nhịp điệu đều là Diệp Sở Sinh dùng miệng ngâm nga.

Mạc Bắc cùng Lưu Huỳnh đi vào đại sảnh, hai người đứng hình tại chỗ, mặt đầy kinh ngạc.

Diệp Sở Sinh nhảy bước nữ, theo nhịp điệu uốn éo hắt đầu, ôm lấy cổ của Đào Tử Kiệt xoay vòng, ánh mắt thâm thúy giống như mang điện, khóe miệng gợi lên nụ cười phiêu phiêu. Đào Tử Kiệt có vẻ chật vật bị hần kéo theo, mơ hồ sinh ra một loại ảo giác chính mình giống như bị một nhánh cây mây xinh đẹp gắt gao triền miên quấn lấy, hô hấp có điểm khó khăn.

“Rất tốt, đến đây thôi, tiếp tục nhảy nữa sẽ muộn giờ mất.” Diệp Sở Sinh buông cậu ra.

Mạc Bắc một thân âu phục lập tức nói: “Lão đại, xe đã chuẩn bị xong.”

Diệp Sở Sinh gật đầu, tiếp đó hướng Đào Tử Kiệt giới thiệu: “Lưu Huỳnh, bạn gái đêm nay của tôi, rất đẹp phải không?”

Đào Tử Kiệt đánh giá cô, Lưu Huỳnh đồng thời cũng đánh giá cậu, hai bên nhìn nhau gật đầu chào hỏi.

Lưu Huỳnh là một người phụ nữ tóc ngắn thanh nhã, mở miệng nói lại giống như một cô gái ngây thơ, biểu tình không được tự nhiên: “Xin chào, cái kia...Thực xin lỗi, việc lần trước dùng súng gây mê bắt cậu, tôi không phải cố ý...”

“Không có việc gì, không có việc gì, A Kiệt cậu ấy không dễ giận như vậy đâu.” Diệp Sở Sinh đặc ý nhìn Đào Tử Kiệt: “Thật không thể tưởng tượng được, cô lại có thể là một tay súng thần.”

Được khen ngợi mặt Lưu Huỳnh đỏ rần, không dám ngẩng lên nhìn.

Trước khi lên đường, Đào Tử Kiệt chợt nhếch miệng cười: “Diệp súc sinh, con người anh đúng là không giống như vẻ bề ngoài, rõ ràng thích bị nam nhân thao nhưng lại đi tìm nữ nhân làm ra vẻ tình nhân.”

Dứt lời cậu uốn ngực bước ra khỏi cửa lớn để lại một mảnh trầm mặc.

Diệp Sở Sinh không thích xuất đầu lộ diện, nhưng có một số trường hợp xã giao không thể không tham gia, ví dụ như sinh nhật của lão gia tử.

Xe chạy đến cửa sau của ngôi nhà tổ, lập tức liền có người đến mở cửa xe, cong người mời bọn họ đi vào. Lưu Huỳnh kéo cánh tay Diệp Sở Sinh hướng vào trong, Đào Tử Kiệt cùng Mạc Bắc đi theo sau.

Điều bất ngờ là, buổi tiệc này không xa hoa giống như trong tưởng tượng, nhà tổ thật ra chính là cái trang viên, trên cỏ có dàn nhạc diễn tấu, khách có thể tùy ý hoạt động, càng giống như là một cuộc tụ họp của tư nhân.

Nhưng Đào Tử Kiệt vẫn không thích thể loại này, cho nên mới tách ra khỏi đám đông, nhưng không ngờ khi đến một nơi yên tĩnh lại gặp được người quen.

“Ngài Dương, anh cũng tới tham dự buổi tiệc này sao?”

Dương Thụy còn ngạc nhiên hơn cả cậu, bản thân tới tham gia buổi tiệc này là vì bối cảnh của gia tộc, vốn dĩ với thân phận của Đào Tử Kiệt trăm triệu lần đều không nên xuất hiện ở nơi này, vì thế liền hỏi: “Cậu đến đây cùng ai?”

Đào Tử Kiệt hạ thấp ánh mắt đáp: “Diệp Sở Sinh.”

Dương Thụy hơi ngần người, cũng không tiếp tục hỏi, móc ra một điều thuốc lá nói: “Tới đây hút một điều đi, tôi đang định tìm một nơi vắng người giải tỏa cơn thèm, không nghĩ tới việc lại gặp được cậu, ha ha.”

Đào Tử Kiệt nhận lấy, cười cười, nhớ lại tình cảnh khi hai người ở trường cảnh sát trốn sau cầu thang cùng nhau hút thuốc.

Hai người bọn họ rảnh rỗi cùng nhau nói mấy câu chuyện tào lao trên trời dưới biển, sau đó liền tản ra, mỗi người một mặt trận mai phục.

Cuối bữa tiệc, Diệp Sở Sinh cùng khách quý chào tạm biệt, ở trên xe ngồi cười nghe Mạc Bắc và Lưu Huỳnh tranh cãi, nhưng khi trở về đại sảnh đóng cửa lại, chỉ còn hần và Đào Tử Kiệt thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Đào Tử Kiệt đang chuẩn bị trở về phòng thay quần áo lại bị người kia dùng lực nắm lấy bả vai, ép buộc phải xoay người lại.

“Cậu hút thuốc sao?” Diệp Sở Sinh niết hàm dưới cửa Đào Tử Kiệt, hôn xuống, sau khi xác định có mùi thuốc lá liền giơ tay đánh xuống một cái bạt tai.

“Mẹ nó! Anh nổi điên cái gì!”

Đào Tử Kiệt vung cánh tay đang bị chế ngự, một giây sau, Diệp Sở Sinh nắm tay đánh vào bụng của cậu, lực đạo của hần rất lớn, cậu đau đến mức cả lực phủ ngũ tạng đều bị vắn thành một đoàn khom người lui về sau.

“Bảo bối, xem ra tôi đối với cậu thật sự quá khoan dung rồi.” Diệp Sở Sinh sắc mặt hung ác nham hiểm, nhắc chân một cái đạp xuống.

Xương chân cứng rắn đánh vào một bên mặt của Đào Tử Kiệt, khiến cả người cậu bay ra ngoài, lúc rơi xuống đất va phải bàn trà, thủy tinh rơi đầy đất, áo bành tô màu trắng nhiễm lên vết máu tươi. Đào Tử Kiệt vừa mới chống cơ thể dậy thì sau lưng liền bị đập xuống.

(*) Hoa loa kèn sông Nin.

Ú: tôi mệt. --. Nhân vật Lưu Huỳnh cuối cùng cũng xuất hiện rồi...

11. Chương 11

Đào Tử Kiệt không cam lòng, liều mạng giãy dụa, cố gắng thoát khỏi tình thế hiện tại. Cậu nắm lấy mảnh vụn thủy tinh của gạt tàn thuốc, trở tay hướng phía Diệp Sở Sinh ném tới, thừa lúc đối phương dời chân đi, giống như cá chép động thân đứng lên.

Mới vừa chịu một cú rất nặng, trong miệng đau nhức, Đào Tử Kiệt nhổ ra một ngụm máu tươi, ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Sở Sinh, chậm rãi cởi bỏ áo khoác vương vãi, giật nơ xuống, thủ thế chờ đợi.

“Tới đi, tên biến thái chết tiệt!”

Diệp Sở Sinh nở nụ cười, vẻ lo lắng trong ánh mắt tan đi, khát vọng chiếm đoạt cùng nhiệt quang hiện ra. Hắn ẩn xuống các khớp ngón tay phát ra tiếng vang thanh thúy: “Bảo bối, cậu có biết vì sao mà tôi không

bao giờ mang theo vũ khí trên người không?”

Đào Tử Kiệt nhất đèn tường lên vung tới: “Tôi không có hứng thú đi tìm hiểu anh.”

Diệp Sở Sinh không né tránh, hần gơ cao cánh tay rắn chắc, một tiếng vang lớn nổ ra, chao đèn trạm hoa nát nát, thân đèn bị bể cong.

“Bởi vì cơ thể tôi chính là thứ vũ khí vô cùng mạnh.” Vừa dứt lời, Diệp Sở Sinh tung người một cái nhảy đến trước mặt cậu.

Động tác nhanh như một tia sét, Đào Tử Kiệt còn chưa thấy rõ, một bên mặt trái liền bị đánh một quyền trúng xương gò má, ngay sau đó ngực một trận đau đớn, nhất thời liền ngửa mặt hướng lên trời rồi ngã xuống đất. Đào Tử Kiệt cố gắng thử vài lần nhưng đều không đứng dậy nổi, có chút không tin được. Cậu biết mình thất bại, chẳng qua là không nghĩ tới việc sẽ hoàn toàn bị hạ gục như vậy, trong lúc đánh nhau ngay cả góc áo của Diệp Sở Sinh cậu cũng chưa đụng được tới.

“Còn không phục sao? Loại người thích dùng vũ lực để tranh đấu như cậu, ngay cả tư cách để làm đối thủ của tôi cũng không xứng.”

“Được rồi tôi nhận thua.” Đào Tử Kiệt khó khăn ngồi dậy, lau đi tơ máu ở khóe miệng, ngữ khí phẫn khích lúc đó ngay cả bản thân cậu cũng không nhận ra: “Tên biến thái chết tiệt, tôi thừa nhận anh rất mạnh, nhưng cũng không phải không thể vượt qua, một ngày nào đó tôi sẽ đánh cho anh răng rơi đầy đất!”

“Lời nói hùng hồn của cậu tôi nghe đã chán ngán rồi, không bằng cúi đầu học cách chấp nhận sự thật đi.”

Diệp Sở Sinh nắm tóc cậu, đem người kéo đến tầng hầm, giống như lần trước lại lấy còng khóa tay cậu ở trên ống nước.

“Thao! Anh điên đủ chưa, đánh cũng đã đánh, còn muốn làm gì tôi nữa!”

“Cậu cho rằng tôi đang nổi điên?” Diệp Sở Sinh nhìn cậu có thâm ý khác.

Đào Tử Kiệt chịu đau rống to: “Biến mẹ đi! Nửa đêm khóa tôi ở nơi này, chẳng lẽ không phải là phát điên sao?”

“Ngay cả việc mình đã phạm sai lầm cũng không nhận thức được, tội tăng thêm một bậc.” Diệp Sở Sinh vỗ vỗ mặt cậu, xoay người đi: “Hảo hảo mà cảnh tỉnh đi, ngày mai tôi tiếp tục đến trừng phạt cậu.”

“Này! Anh đừng đi! Dựa vào cái gì mà khóa lão tử! Hồn dân! Cạn bã...”

Diệp Sở Sinh nhún vai, khóa cửa sắt lại, đem âm thanh la hét bên tai chặn lại.

Có lẽ vì hoàn cảnh đã quá tệ, có lẽ vì vết thương trên người đã quá đau, Đào Tử Kiệt bắt đầu suy nghĩ lại có khi nào chính mình lại làm gì chọc đến tên súc sinh kia. Cậu nghĩ hết nửa ngày cũng không nghĩ ra, cơ thể choáng váng nặng nề dựa vào vách tường thiếp đi.

Sáng hôm sau, Diệp Sở Sinh rời giường thức dậy rửa mặt, tự mình làm một bữa sáng thật thịnh soạn, sau đó cùng mấy bảo bối của hắn chạy bộ, gọi điện đến trụ sở chính xử lý công việc, xong xuôi mới chậm rãi đi xuống tầng hầm.

“Cậu đã biết mình phạm sai lầm gì chưa?” Diệp Sở Sinh hỏi.

Đào Tử Kiệt sắc mặt không tốt, hung hăng nói: “Hỏi tôi làm gì, dù sao tôi mắc lỗi gì cũng đều do anh định đoạt, trước hết để cho lão tử đi nhà xí đã!”

“Đúng là không biết hối cải.”

Hắn dùng còng tay khóa hai tay Đào Tử Kiệt vào, sau đó tìm một cái dây xích bằng sắt xuyên qua còng tay đem người treo lên. Trong tầng hầm chứa rất nhiều vũ khí, Diệp Sở Sinh tùy ý cầm lên một cây đao, rạch rách quần áo của Đào Tử Kiệt, từng mảnh vải vụn rơi xuống đất, cuối cùng cắt luôn cả vớ và giày.

Đào Tử Kiệt cả cơ thể đều bị hành hạ, chỉ có đầu ngón chân có thể chạm đất, ở trong tình trạng hiện giờ ngay cả húng trí mắng người cậu cũng không có. Nhưng khi cậu nhìn thấy Diệp Sở Sinh cầm ống dẫn nước tiểu tới gần thì mặt mũi liền trắng bệch, liều mạng giãy dụa, xiềng xích phát ra tiếng va chạm, da trên cổ tay cũng bị mài rách.

“Tên biến thái chết tiệt, con mẹ anh đừng có làm loạn!”

“Việc này đâu thể xem như làm loạn.” Diệp Sở Sinh cố ý hóp bụng dưới, cười híp mắt nói: “Cậu mau giải tỏa đi, đừng để nước tiểu vãi đầy đất giống như lần trước.”

“Nếu anh dám đem cái thứ đó cắm vào tôi, tôi thề chắc chắn sẽ giết chết anh! Không giết được anh tôi sẽ tự sát!”

“Tôi là kiểu người thích không nhiều, ghét cũng không ít, nhất là việc bị người khác uy hiếp.” Diệp Sở Sinh một bên cầm lấy hạ thân của Đào Tử Kiệt, một bên ôn nhu nói: “Nhưng vì tôi thích cậu, cho nên không so đo với cậu, nếu ngoan ngoãn nhận phạt cậu sẽ chịu ít đau đớn hơn, đúng không?”

Việc đau khổ nhất của đàn ông là cho dù bản thân không muốn nhưng cơ thể theo bản năng lại phản ứng quá rõ ràng. Hạ thân của Đào Tử Kiệt bị trêu đùa dần dần cứng lên, ở trong tay của hắn mà trương lên, ngạo nghễ chỉ thiên.

Vòng khuyên trên đỉnh tỏa sáng rạng rỡ, linh khẩu chậm rãi mở ra, Diệp Sở Sinh cầm ống dẫn nước tiểu chậm rãi cắm vào, không nương tay cắm thẳng vào. Phải chịu đựng sự tra tấn vốn không thuộc về mình khiến Đào Tử Kiệt đau đớn đến mức khóe mắt muốn nứt ra, cậu cắn chặt môi mới có thể đè nén tiếng kêu thảm thiết sắp thốt ra.

Diệp Sở Sinh biểu tình ẩn nhẫn đứng thưởng thức, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Vẫn chưa hiểu sao? Cậu là của tôi, từ linh hồn đến thể xác, từng sợi tóc từng ngón tay, một giọt máu hay một giọt lệ, tất cả đều thuộc về tôi.”

“A...Tên biến thái chết tiệt này!”

Diệp Sở Sinh lại bắt đầu bóp lấy bụng dưới của cậu, bàng quang không ngừng truyền đến cảm giác căng tràn, Đào Tử Kiệt liều mạng lắc đầu, mồ hôi lạnh chảy đầy mặt.

“Bảo bối, cậu có biết tôi đối với cậu hào phóng cỡ nào không? Nếu tôi keo kiệt thì cho dù chỉ là giải quyết sinh lý thiết yếu cậu cũng không thể tự mình làm được.”

“Mẹ nó, đừng nói chỉ bởi vì người ta cho tôi một liều thuốc...Cho nên anh mới tra tấn tôi!”

“Cậu chỉ nói đúng một nửa thôi, đầu tiên cậu không nên nhận liều thuốc đó mà không có sự đồng ý của tôi, lại càng không nên thở ra hơi khói từ liều thuốc mà người khác cho cậu.”

“Anh đúng là tên biến thái điên rồ! Tôi chẳng qua là gặp người quen, cùng nhau nói vài câu cùng nhau hút liều thuốc, con mẹ nó anh cho rằng mình là ai! Anh quản quá nhiều chuyện rồi!”

Diệp Sở Sinh nhú mày, dùng sức bóp bụng dưới của cậu, sát khí tràn ngập trên khuôn mặt lạnh lùng: “Được rồi, tôi chính là tên biến thái, cho nên cậu đừng ép tôi làm ra mấy chuyện biến thái nữa.”

Đào Tử Kiệt chấn động, cuối cùng cậu cũng không thể kìm nén được ý nghĩ muốn đi tiểu, càng không chịu nổi cách hành hạ của người đàn ông này liền ở trước mặt hần tiểu ra. Diệp Sở Sinh nâng khuôn mặt thất hồn lạc phách của cậu lên, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi vết thương trên môi, đem máu tanh nuốt vào trong miệng.

Đào Tử Kiệt mặc cho hần muốn làm gì thì làm, miệng liên tục lặp đi lặp lại một câu: “Giết anh, giết anh...Tôi nhất định phải giết chết anh...”

Diệp Sở Sinh kéo nhẹ chiếc khuyên bạc ở trước lỗ nhỏ, lạnh lùng nở nụ cười.

Đào Tử Kiệt, có thể làm cho cậu thỏa mãn chỉ có tôi, nếu bất kỳ ai cũng có thể thỏa mãn nhu cầu của cậu, cậu sẽ không còn cảm thấy tôi quan trọng nữa. Chính là nếu dễ dàng có được thì cũng không chút nuối tiếc mà vứt đi như dễ rách.

Chỉ bởi vì một điều thuốc mà làm ra một huyết án, hận ý của Đào Tử Kiệt đối với người đàn ông này lại sâu thêm một tầng.

Hận đến mức buông bỏ hết nguyên tắc cùng sự kiên trì của chính mình để tìm kiếm cơ hội cá chết lưới rách. (*)

()mất cả chì lẫn chài: hai bên đấu tranh cuối cùng đều bị tận diệt.*

Cậu chịu đựng như vậy là quá đủ rồi, sự độc tài ngang ngược của Diệp súc sinh, tính tình ngang bướng vui buồn thất thường của hắn, còn phải suốt ngày nơm nớp lo sợ cho cuộc sống của mình, loại áp lực này so với việc ngồi trong lao ngục còn kinh khủng hơn.

Mặt khác, vì cậu đã thu liễm rất nhiều nên Diệp Sở Sinh cũng dần dần bỏ bớt những hành động hạn chế, ít nhất cậu có thể ở trong biệt thự tự do hành động.

Đào Tử Kiệt tìm tòi hết nửa ngày mới thăm dò hết được hoàn cảnh trong biệt thự. Cụ thể tầng một là phòng khách, nhà ăn và rạp chiếu phim, tầng hai có một thư viện nhỏ và phòng tập thể thao, tầng ba một nửa là phòng đánh bài một nửa là phòng bi-a. Nhưng cậu cảm thấy hứng thú nhất là trường tập bắn dưới tầng hầm, nơi này được dựa trên tiêu chuẩn quốc tế mà xây nên, tổng hợp lại cả tòa biệt thự rất đầy đủ đồng bộ, quả thực có thể sánh ngang với các câu lạc bộ tư nhân.

Đào Tử Kiệt nhìn hết sức chăm chú vào bia ngắm bắn, mắt cũng không chớp lấy một cái, hoàn toàn không đếm xỉa đến kẻ đang gây rối ở phía sau.

“Bảo bối, gần đây cậu thật ngoan, tôi sẽ thưởng cho cậu, chịu không?” Diệp Sở Sinh vòng tay ôm trụ quanh hông của cậu, hai người dính sát vào nhau, cái thứ ác nghiệt cứng rắn để ở ngay trên mông cậu

Đào Tử Kiệt nâng tay bắn liên hai phát súng, tiếp tục không đếm xỉa.

Diệp Sở Sinh cười cười, mở chiếc tủ được gắn trên tường, lấy ra một khẩu súng ống cỡ lớn để ở trước mặt cậu.

Ánh mắt Đào Tử Kiệt sáng lên, cậu từng nhìn thấy nó trên tạp chí quân sự, đây là súng ngắm AWM* chống khủng bố chuyên dụng, một phát uy lực cường đại, một khi bắn trúng bộ vị trọng yếu trên cơ thể người thì tỷ suất tử vong là rất cao. Nhưng loại súng này thuộc loại hình quân sự, ở ngay trên nơi mà pháp luật đang cai trị mà Diệp Sở Sinh có được nó, còn công khai sử dụng trong biệt thự, thật đúng là to gan lớn mật.

“Tôi biết chắc cậu sẽ thích, tới đây thử đi.”

Đào Tử Kiệt ném cho hắn một ánh nhìn khinh bỉ, không đợi được mà tiến tới, nạp đạn, lên nòng, gắn lò xo định vị, sau đó nằm nhào người ra phía trước, híp mắt ghé sát vào ống ngắm.

Nhưng cậu còn chưa kịp bóp cò cho thỏa nguyện thì Diệp súc sinh lại tác quái.

“Tôi khẳng định cậu chưa học qua cách dùng súng ngắm, tư thế hoàn toàn không đúng.” Diệp Súc Sinh cúi người xuống, cần cần lỗ tai cậu nói: “Chân mở ra, dùng mũi chân ổn định cơ thể, đúng, tay để như thế này móc vào cò súng, dồn sức lực ngưng tụ lại bên vai phải để chịu lực đàn hồi khi nổ súng, rất tốt...”

Đào Tử Kiệt không thể nhịn được nữa, tái mặt tức giận mắng: “Súc sinh, anh không động dục một chút sẽ chết sao! Đừng có ở phía sau lão tử chọc rồi lại cọ xát, thật quá ghê tởm!”

Tình tròng đã lên đến não, Diệp súc sinh mắt bốc lục quang, một bên tiếp tục uốn eo cọ xát, một bên dùng tay vuốt ve chỗ tư mật của cậu, hơi thở nóng rực: “Bảo bối, cái tư thế này của cậu thật sự quá mê người! Cứ nghĩ thử xem, trên chiến trường trong chiến hào cậu dùng súng ngắm bắn quân địch, tôi ở phía sau cậu, thật sự là hình ảnh khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.”

Mẹ nó! Đào Tử Kiệt vội vàng đẩy hấn ra bỏ dậy, nếu cùng cái tên biến thái này tiếp xúc lâu tất sẽ sinh ra hiệu ứng ảnh hưởng.

Bóng đêm nhuộm đen bầu trời, gió từ ngoài biển thổi vào gợi lên từng đợt sóng, tự do tự tại chạy về nơi xa. Đào Tử Kiệt ngồi trên mỏm đá ngầm, nghe âm thanh tiếng sóng biển, say sưa nhìn ánh sáng như ẩn như hiện trên cây cầu Thanh Mã**

“Kiệt ca, đã qua giờ nhận hàng, chúng ta nên rút thôi.”

“Chờ một chút.” Đào Tử Kiệt vẫn không quay đầu lại.

Âm thanh của người nam nhân đứng ở phía sau bị cậu cắt ngang, hấn cảm thấy bất mãn đối với việc cậu phản đối đề nghị của mình.

Bọn họ đã ở bên bờ biển đợi hết nửa tiếng đồng hồ, nam nhân kia cuối cùng cũng không nhịn được, lần này không hỏi ý kiến của Đào Tử Kiệt, trực tiếp quát một tiếng cùng các anh em khác rút lui.

“Tôi có nói để các cậu được đi chưa?” Đào Tử Kiệt đứng trên mỏm đá ngầm.

“Con mẹ nó, anh cũng chỉ là một con chó mà lão đại nuôi, phách lối cái rắm! Con đường này từ trước đến giờ đều do tôi phụ trách, tên ngu đần cái gì cũng không hiểu như anh nên ngoan ngoãn im miệng đi.”

Đào Tử Kiệt híp mắt, nhấc chân liền đạp bay nam nhân kia, thừa dịp đối phương ngã gục xuống thì lao xuống dùng đầu gối đánh vào ngực của hấn, sau đó đem người đè trên bãi cát.

Nam nhân kêu thảm một tiếng, nhân cầu không động, suýt chút nữa đã hôn mê.

Lúc này, trên mặt biển xuất hiện bóng đen của thuyền hàng, đèn pin sáng rõ, ra ám hiệu ba nhịp dài ba nhịp ngắn.

“Lão tử cho dù là chó, cũng là một con chó điên mà cậu không thể trêu vào.” Dứt lời Đào Tử Kiệt hạ một nắm đấm thẳng vào sống mũi nam nhân, đứng dậy, nói với những người còn lại đang đứng gần ra: “Nhìn đủ chưa, còn không mau kiểm hàng đi!”

“Vâng, Kiệt ca!” Thái độ của mấy người này đột nhiên xoay chuyển một trăm tám mươi độ.

Giao nhận hàng xong, nhìn đàn em dọn dẹp đem hàng hóa cất trên xe, cơn nghiện thuốc lá của Đào Tử Kiệt lại tái phát, cậu thuận tay giật xuống một cây cỏ dại ngậm vào miệng. Hành động lần này hoàn thành thuận lợi, không ngờ lại đụng phải phiền phức lớn.

Tác phong quân nhân của Diệp lão gia đã in sâu vào trong xương tủy, chú trọng nhất chính là nghĩa khí đoàn kết, cho nên trong bang phái cũng có quy củ bất thành văn, trừ khi chắc chắn rằng đối phương là kẻ phản bội, nếu không cho dù có lý do bất đắc dĩ gì mà động thủ với người trong bang phái thì người vi phạm ắt phải chịu trừng phạt.

Chú thích: (*) súng ngắm AWM: <https://vi.wikipedia.org/wiki/AWM>

(**) cầu Thanh Mã: https://vi.wikipedia.org/wiki/Cầu_Thanh_Mã

Ú: cái tâm trạng đang phấn hưởng đang high khi ed 17c HHCT và 4c TĐYMCL đã bị đập văng khi beta 1c này. Chương sau lại đánh đập tiếp, tôi mệt -_-

12. Chương 12

“Đây gọi là không có quy củ không thành quy tắc, hôm nay cậu đến đây, cho dù là với thân phận gì Cửu thúc ta cũng nói trước một tiếng đặc tội, người trẻ tuổi khó tránh khỏi xúc động, nhưng lão gia đã có quy định...”

Đào Tử Kiệt cời trần quỳ gối trước hình đường, mắt kiên nhẫn ngắt lời: “Bớt nói nhảm, mau ra tay đi.”

Dễ dàng nhìn ra được, Cửu thúc này ở trong bang phái là người có địa vị, vậy mà lần này cậu dám đụng tới lão khiến cho mọi người trợn mắt nhìn nhau. Cửu thúc lắc đầu, xua tay, ý bảo có thể dừng hình.

Có người lấy một bó hương dulong để bái thần đặt vào trên chậu than đốt lên, một làn khói trắng khiến

người ta gay mũi lập tức tràn ra. Nam nhân lúc trước bị Đào Tử Kiệt đánh nhận lấy bó hương, phải tàn hương xuống, tiếp đó hấn đâm thẳng vào lưng của Đào Tử Kiệt.

“Khoan đã.” Diệp Sở Sinh vẫn nghiêm mặt xem hình bóng lên tiếng.

“Thiếu gia, cậu ta cho dù là người của cậu, nhưng còn có quy củ...” Cửu thúc nói.

“Ta có nói sẽ bênh vực cho cậu ấy sao?” Diệp Sở Sinh liếc cậu một cái, lạnh lùng nói: “Không được làm hỏng đồ chơi của ta, đối tượng hình đi, năm mươi trương, ta sẽ tự mình động thủ.”

Cửu thúc hơi chần chừ, không lên tiếng.

“Sao thế? Sợ ta hạ thủ lưu tình?”

Cửu thúc liên tục xua tay: “Không, không, chẳng qua là hình phạt đánh năm mươi trương thật sự quá nặng, làm không tốt sẽ...”

“Dù cậu ta có bị tàn phế cũng là đáng đời.” Diệp Sở Sinh nói xong, quay sang nam nhân mặt sưng vù như mặt heo hỏi: “Ta xử lý như vậy có ý kiến gì không?”

Nam nhân lập tức gật đầu lia lịa như trống lắc.

Đào Tử Kiệt quỳ trên sàn nhà, mắt nhìn thẳng, thân thể có chút cứng ngắc, mỗi một khối bắp thịt đều bị buộc chặt làm cho đường nét trên lưng nhìn qua lại càng đều đặn lưu loát. Diệp Sở Sinh cầm theo cây trường côn nặng nề đến gần, mỗi khi tâm tư dao động hấn có thói quen hạ mí mắt xuống, che dấu đi ưu tư trong mắt.

Vung tay, hạ côn xuống xuống hung hăng đánh vào vị trí sống lưng.

Đào Tử Kiệt chấn động, cảm giác đau đớn từ khớp xương phía sau lưng chậm rãi truyền đến, thấm vào lục phủ ngũ tạng. Đào Tử Kiệt cắn chặt răng, cậu biết rằng đây mới chỉ là bắt đầu, xương sống phía sau không ngừng bị đánh, đau đớn khổ sở dần dần chồng chất.

Diệp Sở Sinh thật không lưu tình, mỗi lần xuống tay đều có thể nghe thấy tiếng gậy đánh vào người, âm thanh trầm đục.

Trượng thứ mười, da thịt phía sau lưng của Đào Tử Kiệt đã thâm tím. Trượng thứ mười bảy, bàn tay cậu để trên mặt đất chống đỡ cơ thể, chịu đựng trọng kích từ phía sau. Trượng thứ hai mươi lăm hạ xuống thì Đào Tử Kiệt đã đau đến mức cả người đầy mồ hôi.

Diệp Sở Sinh thả chậm tốc độ hành hình, nói lỏng cổ áo, xắn tay áo lên.

Ánh sáng đèn huỳnh quang chiếu xuống lóa mắt, cơ thể màu mật ong của Đào Tử Kiệt mồ hôi chảy xuống bóng mượt, mồ hôi làm ướt nếp thái dương dọc theo hình dáng khuôn mặt chảy xuống cằm, rồi nhỏ giọt xuống sàn nhà. Từng giọt mồ hôi rơi xuống giống như nhỏ vào trong trái tim Diệp Sở Sinh, tạo nên gợn sóng.

Trượng hình thứ ba mươi năm, khoe miệng Đào Tử Kiệt trào ra một chút máu, nhưng phần lớn đều bị cậu nuốt ngược trở vào, lưng vẫn ưỡn thẳng, đầu gối chưa từng di chuyển quá phân nào.

Diệp Sở Sinh ngửa đầu, hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế xao động khó nhịn trong cơ thể. Hắn cũng không thể nói rõ đây là tư vị gì, Đào tử Kiệt càng quật cường cứng rắn, lại càng khiêu khích thần kinh của hắn, làm dục vọng làm nhục của hắn càng hung hăng.

Cho nên hiện tại hắn không thể làm chủ được chính mình nữa, hắn điên cuồng đánh xuống mười lăm côn trượng còn lại.

Hai vai Đào Tử Kiệt run rẩy, khả năng chống cự đã đến cực hạn, khung cảnh trước mắt biến thành một màu đen, nhưng với ý chí ngoan cường cậu vẫn không chịu ngã xuống.

Đứng nhìn người nhận hình phạt, trong lòng Cửu thúc cảm thấy vô cùng buồn bực. Diệp Sở Sinh và Đào Tử Kiệt rốt cuộc có quan hệ gì, tình nhân, bạn bè, thuộc hạ, đồ chơi cùng độc chiếm, dường như cái nào cũng đúng, nhưng cái nào cũng không đủ thỏa đáng.

“Ra ngoài.” Diệp Sở Sinh buông tay, âm thanh côn trượng rơi xuống.

Trong hình đường vắng vẻ, Đào Tử Kiệt thở hổn hển, hai tai ù đi.

Cậu chỉ muốn quên đi đau đớn, gom góp chút khí lực, đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái đi ra khỏi nơi này, lại không biết rằng từng tiếng thở của mình sẽ thúc đẩy hưng phấn của người nào đó.

Diệp Sở Sinh dùng tay phải nhẹ nhàng xoa bóp an ủi vết thương trên sống lưng của cậu, những đau đớn ở nơi này đã lắng đọng lại thành từng mảng xanh đen, lỗ chân lông thấm ra từng giọt mồ hôi nhỏ, bốc lên nhiệt khí thống khổ.

“A Kiệt...” Thanh âm của Diệp Sở Sinh đã khàn khàn, đầu ngón tay quanh quẩn sau lưng cậu: “Có phải rất đau đúng không? Có phải đau đến mức chỉ muốn chặt đứt xương cốt của mình thật nhanh không, muốn rơi lệ đúng chứ?”

Hắn đưa ngón tay nặng nề đè xuống, điểm rơi tinh chuẩn, ở giữa xương sống. Đào Tử Kiệt cắn môi, cúi đầu nức nở.

“Được rồi, cứ khóc đi, ở trước mặt tôi cậu không cần phải kiềm chế, nước mắt của cậu chỉ có tôi mới được nhìn thấy.”

Đào Tử Kiệt lắc đầu, cố gắng duy trì chút thanh tỉnh còn lại, chậm rãi thu tay về, lưng thẳng tắp, một động tác vô cùng đơn giản cũng làm cho vết thương trên lưng đau đớn kịch liệt.

Cậu ngửa đầu, ánh mắt vô hồn nhìn lên trần nhà.

Thiếu một chút nữa, chỉ thiếu một chút thôi cậu sẽ có đầy đủ khí lực để đứng lên.

Diệp Sở Sinh đúng lúc này đi tới, lồng ngực dán vào tấm lưng thấm đẫm mồ hôi của cậu, hần vuốt ve yết hầu của cậu, hơi thở nóng rất tràn đầy dục vọng: “Tôi đã nói rồi, cũng đã giải thích cho cậu, bởi vì chúng ta căn bản đều là cùng một loại...con mồi nếu chống cự sẽ chỉ làm dã thú điên cuồng hơn thôi.”

Hắn đè xuống, tùy tiện bẻ gãy sự ngang bướng của Đào Tử Kiệt: “Bảo bối, đừng trách tôi, đều tại cậu không ngoan, hết lần này đến lần khác câu dẫn tôi, khiến cho tôi đến cuối cùng không nhận nổi nữa...”

Diệp Sở Sinh cởi bỏ những vật cản dư thừa, Đào Tử Kiệt ý thức được nguy hiểm kề cận, bám lấy sàn nhà bò về phía trước, một phát bị hắn lôi trở lại, gắt gao giữ chặt eo, mạnh mẽ xâm nhập.

Không có âu yếm, không có khuếch trương, tách đôi mông tròn trịa, từ cửa huyết đang đóng chặt một lần lại một lần thô bạo đâm vào, đỉnh thẳng vào sâu bên trong.

Máu tươi từ chỗ hai người giao hợp chảy ra, Diệp Sở Sinh cúi đầu, gặm cắn cổ Đào Tử Kiệt.

Thiên tính của dã thú là cướp đoạt, là cưỡng chiếm, xé rách cậu, xuyên vào cậu, ở nơi mềm mại nhất trong cơ thể cậu mà vận động. Dã thú không có sự đồng cảm, lại càng không có sự thương hại vô vĩnh, đem cậu gắt gao chế trụ lại, đem hông của cậu gần như bẻ thành hai đoạn, rong ruổi luật động, ở trong nỗi thống khổ của cậu mà hưởng thụ khoái cảm vô thượng.

Mang danh tiếng của dã thú, cắn nuốt cậu, không lưu lại dù chỉ là một chút.

Mạc Bắc đang cùng Chu Công mãi mê đánh cờ, bị tiếng chuông điện thoại triệu hồn.

Hắn dẫn độn lái xe chạy tới biệt thự, chứng kiến tình cảnh trước mặt, giật mình, nhất thời thanh tỉnh.

“Lão đại, anh đã làm gì khiến cho chỗ này không khác gì phòng đẻ thế?”

Diệp Sở Sinh nhìn vào chiếc giường lớn bị nhuộm đỏ, mây đen kéo tới: “Bớt nói nhảm đi, mau tới xem xem tại sao lại không cầm được máu.”

Mạc Bắc sau khi xốc chân lên nhìn qua, kinh hô một tiếng. Đào Tử Kiệt nằm bệt ở trên giường, tình trạng vô cùng thê thảm, cả lưng đều sưng phồng lên, bởi vì dưới da bị xuất huyết hiện ra màu sắc khiến người ta sợ hãi, hạ thể lại huyết nhục mơ hồ, thực sự là vô cùng thê thảm.

Đào Tử Kiệt sau khi tỉnh lại mở mắt ra, nhìn thấy Diệp Sở Sinh gần trong gang tấc, giật mình, một lúc lâu mới chậm rãi nhớ lại việc phát sinh trên người mình. Cậu thử động dậy, xương cốt cả người đều muốn tan ra, đau tới thấu tâm. Diệp Sở Sinh đang ghé vào bên giường ngủ cũng tỉnh dậy, biểu cảm ôn nhu, nâng mặt cậu sát lại gần hẳn, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

Một nụ hôn đơn thuần không nhiễm dục.

“Nước...” Đào Tử Kiệt giọng nói khàn khàn.

Diệp Sở Sinh lấy một ly nước ấm tới, dùng miệng đút cho cậu uống, Đào Tử Kiệt cứng người, mặt không đổi sắc tiếp nhận nước Diệp Sở Sinh đưa tới.

Cậu cứ như vậy uống hết nửa ly nước, cậu lại phun ra một câu: “Cút!”

Diệp lão đại giật giật khóe miệng không nói tiếng nào, kéo mền lên cho cậu, lặng lẽ ra ngoài, tính tình tốt đến mức không tưởng tượng nổi.

Đến phiên Mạc Bắc ra trận, hòa nhã nói: “Lão đại lần này đúng là có chút quá đáng, nhưng cậu cũng đừng nổi giận, trước mắt hãy dưỡng thương cho thật tốt, cơ thể tốt lên mới có thể tính sổ với hắn.”

Đào Tử Kiệt nằm trên gối ném cho hắn một cái liếc mắt xem thường: “Lão tử không tức giận.”

Mạc Bắc không thể tưởng tượng nổi lưỡi lú lại: “Không phải chứ? Chẳng lẽ tính cách của cậu thay đổi rồi sao?”

Đào Tử Kiệt nhắm mắt lại, cười lạnh một tiếng.

Sớm muộn gì cũng bị thao, vào thời điểm rơi vào trong tay Diệp Sở Sinh, Đào Tử Kiệt đã sớm giác ngộ điều này, chỉ là không nghĩ rằng hắn lại ác như vậy, thừa dịp mình chỉ còn lại nửa cái mạng mà động thủ.

Diệp Sở Sinh tuy ngoài miệng không nói nhưng cũng biết mình quả thực đã quá phận, không còn cách nào khác, ai bảo hắn lúc ấy tình trùng lên đến tận não không khống chế được, được hưởng thụ một phen sau đó liền phải dọn dẹp cục diện rối rắm do chính mình gây ra. Vì vậy bưng trà rót nước, kê cận bên người mớm thuốc, tất cả đều tự tay làm một cách chu đáo tỉ mỉ.

Đào Tử Kiệt khó khăn lắm mới được làm đại gia một lần, nên mỗi lần nổi giận đều tuyệt đối nghiêm túc: “Diệp súc sinh! Lão tử bị bạo chứ không phải đang ghen! Mấy thứ canh gà thuốc Mỹ gì đó để lại cho

người vợ đoản mệnh của anh uống đi!”

Diệp Sở Sinh chớp chớp mắt: “Nhưng dạo này cậu chỉ có thể ăn thức ăn lỏng thôi...tốt xấu gì cũng nên uống một chút.”

Hắn đem thìa đưa đến bên miệng cậu, Đào Tử Kiệt dứt khoát mím chặt môi, không chịu thỏa hiệp.

Giằng co một lúc lâu, Diệp Sở Sinh thở dài, chịu thua: “Bảo bối, chúng ta thương lượng một chút được không? Nếu cậu chịu uống hết tôi sẽ đáp ứng một yêu cầu của cậu.”

Đào Tử Kiệt nằm trên giường đã ba ngày, vô cùng nhàm chán, nghe Diệp Sở Sinh nói vậy liền bỏ luôn sĩ diện nói: “Lão tử muốn xem anh tự thủ dâm.”

Diệp Sở Sinh ngẩn người, mỉm cười: “Chỉ cần như vậy thôi sao?”

“Cởi hết quần áo ra, phải thực hiện giống với mấy bộ phim người lớn!” Đào Tử Kiệt oán hận nói thêm một câu.

Vị tổ tông này thực sự là khó hầu hạ mà, Diệp Sở Sinh nghiêng người về phía sau, pa-lăng dưới ghế chuyển động kéo ra một khoảng cách với giường không gần cũng không xa. Hắn mặc một chiếc áo sơ mi bằng vải bông, quần âu rộng thùng thình, chân đi dép lê, nên việc cởi đồ cũng nhanh gọn.

Diệp Sở Sinh dùng ngón tay thon dài mở từng cúc áo lộ ra xương quai xanh cùng phía trước ngực, ánh mắt câu dẫn nhìn cậu nói: “Chân nhân khó thấy được, A Kiệt, cậu phải nhìn cho kỹ vào, ngàn vạn lần đừng chớp mắt.”

“Bớt lải nhải đi, bắt đầu nhanh lên.”

Thực tế đã chứng minh Diệp súc sinh quả thật có tư chất đóng phim người lớn trời phú, hắn chậm rãi cởi bỏ cúc áo của mình, áo sơ mi rộng mở để lộ ra lồng ngực gầy gò cùng múi bụng căng chặt. Một tay hắn cởi quần, một tay vuốt ve thân mình, dọc từ môi đến cái cổ dài cùng xương quai xanh tinh tế tạo thành một đường cong đậm mỹ.

Có lẽ chỉ là ảo giác, nhiệt độ trong phòng đang dần tăng lên

Diệp Sở Sinh dùng ngón tay vạch quần lột xuống, để lộ ra cặp chân dài để cho cậu thưởng thức. Đây là lần đầu tiên Đào Tử Kiệt nhìn thấy hân lôa thể, không có lấy một chút thịt dư thừa nào, cơ thể gầy mà rắn chắc, làn da màu đồng cổ, vết thương từng đường nông sâu không đồng đều, làm cho cậu có thể cảm nhận rõ ràng về người đàn ông cao cao tại thượng kia.

Hai tay Diệp Sở Sinh ở trên người mình chạy loạn, xoa nắn vùng ngực mẫn cảm, khoái ý dần dần nổi lên,

đầu ngón tay lướt xuống hạ thân đang bùng bùng khí thế, không hề gấp gáp vỗ về chỉ chậm rãi miêu tả hình dạng ngạo nghễ của của cự vật. Tầm mắt hắn chưa từng rời khỏi Đào Tử Kiệt, trong ánh mắt sâu thẳm phảng phất rất nhiều chuyện cũ, khiến cho người ta cam tâm tình nguyện chìm đắm trong đó.

13. Chương 13

“Cậu muốn nhìn tôi bắn ra chỗ nào đây? Hả?”

Người đàn ông nói với giọng trầm khàn, giọng nói của hắn có ma lực mê hoặc người nghe giống như khi bị sa vào đầm lầy không cách nào thoát ra được.

Bị ánh mắt chứa đầy tà khí của hắn giam cầm, Đào Tử Kiệt cảm thấy yết hầu có điểm khô nóng, không muốn mở mắt nhìn nhưng lực bất tòng tâm.

Diệp Sở Sinh vẫn đang vuốt ve chơi đùa với cơ thể mình, cơ bụng săn chắc từng múi thịt hiện ra, cự vật ác nghiệt trong tay hắn hơi run lên, đỉnh đầu trào ra một chút niêm dịch. Hắn đưa ngón trỏ lên môi, nâng cằm lên, cái cổ thon dài hiện ra đường nét khêu gợi.

Đào Tử Kiệt nhớ tới lúc thứ hung khí to lớn kia từng ở trong cơ thể mình tàn phá bờ bãi thì hai má không tự chủ được mà nóng lên, cậu lớn tiếng nói: “Tên biến thái chết tiệt! Còn không mau bắn ra lão tử muốn đi ngủ rồi!”

Diệp Sở Sinh nhìn cậu khẩu thị tâm phi liền cảm thấy vô cùng đáng yêu, hắn cười cười, không kiềm chế dục vọng nữa. Đầu súng hướng lên trời, tinh dịch trắng bắn ra, dính lên ngực thậm chí lên cả mặt hắn.

Diệp Sở Sinh thở dốc, lè lưỡi liếm đi tinh dịch dính trên đầu ngón tay, thanh âm khàn khàn xương cốt quy đầu mềm nhũn: “Được rồi, bảo bối, cậu xem vui vẻ chứ?”

Đào Tử Kiệt vùi mặt vào gối, phía dưới của cậu đã cương cứng đến mức phát đau.

“Bảo bối, cậu thật là đáng yêu.” Diệp Sở Sinh trần truồng tiêu sái đi tới, ngồi bên giường vuốt ve cổ cậu, tiếp đó cúi xuống liếm vành tai cậu: “A Kiệt, mau uống hết bát canh thuốc đi.”

Đào Tử Kiệt nhịn đau chống người đứng dậy, bưng bát canh lên uống một hơi hết sạch, sau đó lại vùi mặt vào gối.

“Tên biến thái chết tiệt! Sẽ có ngày lão tử thao chết anh!”

“Tên biến thái chết tiệt! Sẽ có ngày lão tử thao chết anh!”

Một tuần sau, Đào Tử Kiệt lại lặp lại câu tuyên ngôn này.

Cậu đá văng cửa phòng làm việc, hùng hổ tiến vào dùng sức dậm chân thật mạnh. Tiếp đó cậu dùng tay nói lỏng cà vạt, sắc mặt đỏ ửng, hô hấp dồn dập, hung tợn chất vấn: “Anh đã làm gì lão tử?”

Diệp Sở Sinh đóng tập văn kiện lại giả ngu: “Sao thế?”

Đào Tử Kiệt nóng đến không chịu nổi, cởi áo khoác ra dứt khoát, cậu tiến tới cầm lấy cốc cà phê mình vừa uống, nhìn thấy chút bột phấn còn đọng lại trong cốc liền biết tên súc sinh lại làm ra chuyện xấu xa gì.

“Con mẹ nó, anh đúng là vô sỉ, vẫn tiếp tục bỏ thuốc tôi!”

“Sao cậu có thể nói như vậy, giúp tổ chức thử thuốc thí nghiệm không phải trách nhiệm của cấp dưới sao?”
Diệp Sở Sinh biểu cảm vô tội, nhắc chân dựa người trên ghế làm việc: “Ông nội muốn tôi sinh chất cho ông bế, tôi nói mình không thể sinh con, vì thế ông phái người mang một rương đầy thuốc tới, cho nên tôi chỉ muốn cậu giúp tôi thử xem hiệu quả thế nào.”

“Nói đùa sao! Nếu anh sinh ra sớm hơn bây giờ mười ngàn năm, tôi cá là người trên Trái Đất đều là đời sau của anh!”

Diệp Sở Sinh vui vẻ, khoe miệng cười lên nhìn cậu.

“Mẹ nó! Lão tử cần phải đi dập lửa, có việc đừng tìm tôi!” Đào Tử Kiệt đập đổ thùng rác đi ra ngoài.

“Chờ chút.” Diệp Sở Sinh nâng tay lên nhìn đồng hồ, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Tôi có hẹn, bây giờ đã tới giờ hẹn, cậu muốn dập lửa cũng phải làm xong chính sự đã.”

Đào Tử Kiệt ngồi trong xe, một tay đỡ trán làm như đang suy nghĩ sâu xa nhưng thật ra trong lòng thì đang lấy Diệp Sở Sinh ra chửi rủa.

Diệp Sở Sinh dịch sát lại người cậu, ghé vào lỗ tai cậu thổi khí: “Bảo bối, thoát nhìn tư thế của cậu giống như tượng người suy tưởng vậy, có thể trực tiếp đem trưng bày trong bảo tàng đó.”

Đào Tử Kiệt nắm chặt tay, nhe răng cắn một phát.

Ở trước cửa một quán trà tao nhã lịch sự, hai người một trước một sau bước xuống xe, Đào Tử Kiệt vì phải che chắn bộ vị bên dưới nên đáng đi có chút quái dị.

Diệp Sở Sinh đi tới ngồi xuống, bởi vì xung quanh đều là cấp chú cấp bác nên trông hần trẻ vô cùng. Có người gọi hần là thiếu gia, cũng có người gọi hần là Diệp lão đại, những người này đều là người phúc lớn

mạng lớn, có thể từ hỏa tuyến trở về, nói dễ nghe thì là công thần nguyên lão, nói khó nghe chính là những trở ngại mà lịch sử để lại.

“Hiếm có một ngày mọi người lại hội tụ đông đủ như vậy, không biết các vị có gì chỉ bảo?”

“Diệp lão đại bây giờ hô phong hoán vũ, mấy lão già chúng tôi sao dám chỉ giáo, hôm nay mời cậu đến đây chính là hy vọng Diệp lão đại xem xét việc chúng tôi đã dốc sức vì Diệp gia mà cho chúng tôi miếng cơm.”

“Ồ.” Diệp Sở Sinh vân vân cái ly, đưa lên mũi ngửi hương thơm của trà: “Hương Cảng bị luân hãm sao? Cho nên giá gạo tăng vọt? Hóa ra tiền hoa hồng tôi cấp cho các vị mỗi tháng đều không đủ để ăn cơm?”

Thái độ của hắn cực kỳ khoa trương, khiến cho mấy lão già kia tức đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng dù sao cũng là người từng trải, trong lòng dù tức trên mặt cũng không biểu lộ ra: “Thiếu gia...Cậu muốn thu lại mấy mối làm ăn, chuyện này chúng ta tạm thời không nói đến, nhưng chúng tôi đã đến tuổi này rồi, ai ở trong nhà cũng có mấy miệng ăn, giao tranh nửa đời người ai cũng mưu cầu được bình yên thư thái.”

“Vậy các vị muốn thế nào?”

“Cậu xem như vậy được không, chúng tôi có tay có chân, ăn không ngồi rồi cũng thấy ngượng, cho nên chuyện làm ăn chúng tôi sẽ tự mình thu xếp, lời lỗ chúng tôi tự chịu, không phiền đến Diệp lão đại phải để ý nữa.”

Đào Tử Kiệt cười thầm, mấy lão già đó đều thành tinh cả rồi, chuyện làm ăn trên tay đều là hoa thơm trái ngọt, chịu nhả ra mới là lạ.

“Không được.” Diệp Sở Sinh biểu tình không đổi, một chút xoay chuyển cũng không có.

“Vậy chúng tôi đành mời lão gia ra mặt.”

“Các vị không phải đã sớm mời qua rồi sao? Ông nội ngày nào cũng đem chim đi dạo, và nuôi ngựa ở nơi yên tĩnh, không có thời gian rảnh để tiếp các vị.”

Nói đến như vậy đã hết tình hết nghĩa, cũng không còn gì để nói nữa.

Mấy lão già trao đổi ánh mắt với nhau, trong lòng bọn họ đều biết muốn giữ lại mối làm ăn thì nghịch phản là biện pháp duy nhất.

Diệp Sở Sinh đứng lên, lượn quanh bàn một vòng: “Hôm nay tiện đây tôi nói luôn cho các vị biết, vua nào

triều thần này, cái gì Diệp gia từng phân chia, bây giờ thu hồi lại tất cả. Nếu tôi không tín nghĩa thì đã không nuôi mấy vị, cho nên mấy vị an phận một chút cho tôi, tôi sẽ để tuổi già của mấy vị trôi qua êm đềm, nếu không đừng trách tôi bất kính.”

“Diệp Sở Sinh, cậu đừng làm càn!” Có người dùng súng chĩa thẳng vào mặt hắn.

“Hừ, răng cũng sắp rụng hết rồi còn không mau ngậm miệng lại, nếu không thì vĩnh viễn câm miệng đi.”

Tiếng súng vang lên, Diệp Sở Sinh né được nhưng bị đạn làm trầy cánh tay.

Đào Tử Kiệt lật ngược bàn, thừa dịp đá ngã người gần mình nhất, cướp súng đại khai sát giới.

Người mai phục bên ngoài quán trà chần chừ không xông vào khiến mấy lão già kia thay đổi sắc mặt, biết rằng đại sự không ổn. Diệp Sở Sinh lắc mình, nấp vào một góc, lấy thuốc lá ra châm lửa, rất không có nghĩa khí ngồi xem náo nhiệt.

Đào Tử Kiệt liên tiếp bóp cò, bắn trúng hai người, những người còn lại đều nhao nhao trốn đi hoặc là lao ra khỏi quán trà. Người chạy ra ngoài bị một phát súng bể đầu, não văng đầy đất, hóa ra là Lưu Huỳnh đã làm chuyện tốt.

Đào Tử Kiệt vốn đang kiểm chế nộ khí vì thế liền bắn giết bừa bãi, ba bảy hai mươi mốt ai cậu cũng bắn, có bắt được người hay không cậu cũng chẳng quan tâm.

Đối phương cũng nhìn ra cậu muốn liều mạng, cho nên hòng súng đồng loạt hướng phía cậu bắn tới, Đào Tử Kiệt dựa lưng vào cột, đạn ở bên tai lao qua dày đặc, hành động bị hạn chế. Cậu ngẩng đầu, thấy trần nhà có treo đồ trang trí làm bằng giả mây, vì thế nhảy lên cao bắt lấy kéo xuống làm dây buộc mình, cơ thể giống như con lắc đồng hồ di chuyển qua lại, từ trên cao nhìn xuống nổ súng bắn phá.

Chỉ qua hai phút, cậu đã dùng hết mấy băng đạn, vứt khẩu súng qua một bên rồi nhảy xuống, đi tới trước mặt người cuối cùng còn sống sót, nâng chân đá bay khẩu súng trên tay lão.

“Đừng giết tôi! Đừng giết tôi...” Lão già run lấy bầy, nhìn thấy Diệp Sở Sinh xuất hiện liền lẩn qua, liều mạng cúi lạy: “Thiếu gia, tôi sai rồi, cậu tha cho tôi đi, tôi sẽ dẫn người nhà rời khỏi Hồng Kông, thề chết không quay trở lại.”

Diệp Sở Sinh thản nhiên nói: “Tôi sẽ cho các vị được chôn cất một cách đàng hoàng.”

Đào Tử Kiệt nhặt khẩu súng rơi dưới đất, vui vẻ tiễn lão nhân ra đi. Dù cầu xin tha thứ cũng uống công, đến bây giờ cuối cùng cậu cũng nhìn ra, Diệp Sở Sinh biết mấy lão già này muốn tạo phản nên mới mượn cớ giết sạch.

Diệp Sở Sinh là thế hệ sau, không tránh khỏi việc vướng vào quy cách cũ, hẳn muốn ngồi vững trên vương vị duy ngã độc tôn này thì không thể không diệt trừ những thành phần công thần tiền triều, gạt bỏ chướng ngại vật.

Giờ phút này khi Diệp Sở Sinh đi ra khỏi quán trà, Đào Tử Kiệt lại giơ súng lên, đứng đối diện phía sau lưng hắn. Nhưng trước khi cậu bóp cò súng, Lưu Huỳnh đã mở laser ống ngắm, một đường màu đỏ xuyên qua cửa kính thủy tinh nhắm thẳng vào vị trí tim cậu, ý tứ cảnh báo.

Đào Tử Kiệt hạ súng xuống, đường màu đỏ kia vẫn ở đó cho đến khi cậu ném súng đi mới biến mất.

Trong phòng tắm mù sương, vòi hoa sen phun ra dòng nước bắn trên nền gạch men màu trắng, hình thành từng đường từng đường uốn lượn quanh co.

Đào Tử Kiệt cúi đầu, mặc cho nước nóng xả lên người, mái tóc đen ướt sũng nước dán lên mặt, một tay cậu để lên cửa kính, một tay lỏng dưới thân mình. Cậu thoải mái vỗ về chơi đùa chính mình, dự hỏa đã nhin từ lâu đang ở trong cơ thể sục sôi kích động, kêu gào âm ỉ, khát vọng vui sướng tràn trề bạo phát.

Khoái ý dời núi lấp biển đang lên đỉnh điểm thì Diệp súc sinh lại đến phá rối, hắn lấy tay bóp chặt họng súng của cậu, hơi nước mông lung, bóng người in trên cửa kính mờ nhìn không rõ.

“Bảo bối, cậu không ngoan nhé, dám trốn ở trong này trộm chơi đồ của tôi.”

“Đừng! Tên biến thái, buông lão tử ra!”

Đào Tử Kiệt khó chịu hai chân mềm nhũn, thở ồ ồ nặng nhọc, đầu ngửa về phía sau, lồng ngực phập phồng nước bắn tung tóe.

Diệp Sở Sinh cúi xuống cần lấy cái cổ vươn dài của cậu, lưu lại một dấy răng thật sâu: “Phải phạt, cậu lại quên rồi sao? Toàn bộ con người cậu đều là của tôi, chỉ có tôi mới có thể làm cho cậu vui vẻ hoặc đau đớn.”

“Mẹ nó! Đừng có thuyết giáo tôi ngay lúc này chứ, mau buông ra! Bằng không lão tử sẽ tiêu diệt cả nhà anh!”

“Đúng là súng vật hư đồ.” Diệp Sở Sinh hung hăng sờ nắn cự vật của cậu, thừa lúc nó mềm xuống, cầm cái khuyên khóa lên trên, tiếp đó lấy hai tay Đào Tử Kiệt bắt chéo ra phía sau lưng, đẩy người tới vách tường.

Đào Tử Kiệt trần truồng lỏa thể, Diệp Sở Sinh ăn mặc chỉnh tề, hai người bị nước xối xuống cùng một chỗ, trái lại nảy sinh ra một hương vị dâm mỹ. Diệp Sở Sinh cỡi quần, phân thân nóng lực bắn ra, hắn dùng tay đánh một cái thật kêu trên cặp mông tròn.

“Anh đừng có làm vậy...” Đào Tử Kiệt hoảng sợ, nuốt nước bọt.

Lần trước cậu bị thứ ác nghiệt này đâm xé mới đau đến mức hôn mê.

“Bảo bối, phía dưới bắt đầu tiến hành khâu vấn đáp, nếu câu trả lời của cậu khiến tôi không hài lòng...” Diệp Sở Sinh cười gian hai tiếng, dùng ngón tay véo mạnh vùng mẫn cảm trước ngực cậu: “Nói, cậu tên gì?”

Hảo hán không màng thua thiệt trước mắt, giọng Đào Tử Kiệt run run đáp: “Đào Tử Kiệt...”

“Tôi là ai?”

“Diệp súc sinh...A, đừng véo, là Diệp Sở Sinh...”

“Đào Tử Kiệt kia là của ai?”

“Của anh...” Người đàn ông phía sau hiển nhiên không hài lòng với đáp án nhận được, ác nghiệt bưng bưng sức sống đã nhắm ngay cửa cúc, Đào Tử Kiệt mắt thấy cái móng của mình khó giữ được mạng, vội vàng sửa lại: “Đào Tử Kiệt là của Diệp Sở Sinh!”

“Tốt lắm, đây là một câu thần chú, đọc lặp lại mười lần, tôi sẽ để cho cậu lên thiên đường.”

Phía trước đã trướng đau đến phát nổ, phía sau lại bị người ta dùng trường mâu đỉnh vào, Đào Tử Kiệt chặt vật không để đầu cho hết, từ trong ra ngoài chỉ muốn nứt ra.

Kem: Thực sự phải nói là t vô cùng vô cùng mệt mỏi với cái đôi này =_____ =

Ú: ếu còn lời luôn, chắc đang trong thời kì ngọt mùi mẫn

14. Chương 14

“Đào Tử Kiệt là của Diệp Sở Sinh...”

Đào Tử Kiệt vừa nói, Diệp Sở Sinh vừa ở phía sau lưng của cậu liếm lộng, côn bồng hùng dũng khí phách oai vệ hiện ngang ma xát qua lại trên hai gò đất đang vênh cao. Cho đến khi chữ cuối cùng trong câu nói của Đào Tử Kiệt được thốt ra hắn mới buông tay đang trói cậu xuống, cầm lấy cự vật ác nghiệt của mình, trước sau đồng thời đẩy nhanh động tác.

Tựa như núi nửa ngàn năm tĩnh mịch bỗng chốc bùng nổ, cảm giác thống khoái đủ để hủy diệt tất cả mọi thứ, tinh dịch trắng đục trào ra, Đào Tử Kiệt run lên, mắt phương hướng khuỵu xuống. Trong lúc liều mạng chém giết cậu đã kiềm chế ham muốn phát tiết đến tột cùng, sau khi được thỏa mãn thì đại não trống rỗng, tất cả đều trở thành một mảnh trắng xóa.

Cả người đều muốn tan ra, giống như một giọt nước, theo thềm gạch men, chậm rãi, vô lực chảy xuống.

Lưu Huỳnh khi không cảm súng thoát nhìn giống như một con cừu non vô hại, ngay cả giọng nói cũng nhỏ nhẹ, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt người khác.

Đào Tử Kiệt đang ở trong trường tập bắn lắp ráp súng, nói với cô: “Bắt đầu thôi.”

Lưu Huỳnh là một huấn luyện viên giỏi, rất kiên nhẫn rất ôn nhu, từ lúc mười hai tuổi cô đã bắt đầu tiếp xúc với súng ống cho nên kinh nghiệm vô cùng phong phú, cô cũng có nhiều bí quyết lấy từ trong thực tế. Quan trọng nhất là, cô tình nguyện dốc túi truyền thụ, một chút cũng không giữ lại.

Trong lúc nghỉ ngơi, Đào Tử Kiệt không nhịn được trêu ghẹo một câu: “Người ta thường bảo trò không được dạy dỗ là do sư phụ, cô không lo lắng sao?”

“Sinh ca nói cậu là một đệ tử giỏi, có thể chỉ dạy cho cậu là vinh hạnh của tôi.”

“Sinh ca?” Đào Tử Kiệt rất chú ý tới cách xưng hô của cô.

Bình thường trong bang phái mọi người sẽ gọi Diệp Sở Sinh là lão đại, bất kể nam hay nữ chức vụ gì cũng đều như vậy.

Lưu Huỳnh đỏ mặt, cúi đầu vắn vẹo đầu ngón tay: “Ừ, thật ra...tôi là con dâu được Diệp gia nuôi từ bé.”

Hóa ra là đại tẩu tương lai, Đào Tử Kiệt sáng tỏ gật đầu, trong lòng tự xác định lại vị trí của mình, cuối cùng cậu cũng chỉ là một tên tiểu bạch kiếm được vị hôn phu của cô ấy bao nuôi, là tên tiểu tam mà người người căm ghét.

“Từ lâu tôi đã biết rằng Sinh ca không thích phụ nữ, tôi còn biết cậu cùng với anh ấy là...” Lưu Huỳnh không tìm được từ ngữ thích hợp, cười xấu hổ: “Đừng để ý, tôi là người không biết ăn nói, cái kia...Sinh ca thật sự rất coi trọng cậu.”

“Tại sao cô biết được điều đó?”

“Anh ấy chưa bao giờ đưa lưng về phía cậu, cũng không để cho cậu bị người khác có cơ hội đánh úp, cậu là người duy nhất anh ấy làm như vậy.”

Đào Tử Kiệt ngẩn người, tiếp tục hỏi: “Chuyện ngày đó, tại sao cô không nói cho anh ta?”

“Sinh ca tin tưởng một người như vậy thật không dễ dàng, tôi không muốn làm anh ấy thất vọng, vậy nên xin cậu đừng phụ sự tín nhiệm của anh ấy. Thật ra đã từ rất lâu rồi anh ấy không tin tưởng bất kỳ ai...”

Lưu Huỳnh ý thức được mình đã nói sai, vội vàng dừng lại.

Đào Tử Kiệt làm bộ như vô tình đứng lên, xoay xoay cổ nói: “Chúng ta tiếp tục đi.”

Luyện bắn súng nguyên một ngày, hai cánh tay đều đau nhức, Đào Tử Kiệt khom lưng, để cầm lên trên bàn ăn. Diệp Sở Sinh bê bữa tối tới, nhìn thấy bộ dạng uể oải của cậu, nở nụ cười.

“Bảo bối, muốn tôi đút cho cậu ăn sao?”

“Ghê tởm, anh đừng hại lão tử chưa ăn đã ói.”

Diệp Sở Sinh múc chén canh đưa cho cậu: “Lát nữa lên phòng tôi, cậu đừng mặc quần áo.”

Tinh thần Đào Tử Kiệt lập tức trở nên thanh tỉnh, đề phòng nói: “Anh lại muốn làm gì nữa?”

Diệp Sở Sinh cắn đũa, cười không đáp.

Ăn cơm tắm rửa xong, Đào Tử Kiệt trần truồng đứng ở cửa phòng, sau khi lên dây cót tinh thần thật tốt mới vặn vẹo đẩy cửa vào.

Một lúc lâu sau, cậu nằm bệt ở trên giường, hai tay nắm chặt ga trải giường: “A...Đau quá...Tên biến thái chết tiệt, anh nhẹ nhàng một chút không được sao, đừng có dùng sức như vậy...”

Hai tay Diệp Sở Sinh dính rượu thuốc dùng sức xoa nắn phần lưng của Đào Tử Kiệt, vết thương trên bề mặt đã tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn lưu lại một mảng xanh tím, giống như tờ giấy trắng bị nhiễm mực.

“Bình thường có còn đau nhiều không?”

“Hừ...thời điểm đuổi người thì sẽ...” Đào Tử Kiệt cố nén cảm giác đau rất phía sau lưng, tức giận phàn nàn: “Tên biến thái chết tiệt này! Chỉ thoa thuốc thôi mà, tại sao lại bắt tôi trần truồng chứ?”

Diệp Sở Sinh vừa bực mình vừa buồn cười: “Tôi chỉ bảo cậu đừng mặc quần áo, không bảo cậu không được mặc quần con, cậu tự mình trần truồng chạy tới, chẳng lẽ cũng là lỗi tại tôi sao?”

Đào Tử Kiệt đuối lý vùi mặt sâu vào trong gối.

Diệp Sở Sinh ngồi trên lưng Đào Tử Kiệt, cúi đầu trêu chọc cậu: “Bảo bối, cứ thoải mái kêu đi, đừng nhẩn nhẩn.”

Thoa thuốc xong, Đào Tử Kiệt giống như bộ xương khô từ trên giường bò dậy, ôm cái mông trần chạy thẳng, khiến cho Diệp Sở Sinh một phen ôm bụng cười lớn.

Xem ra đây quả thực là chuyển biến lớn, Đào Tử Kiệt chịu đựng năm mươi trượng hình không kêu rên một câu, lại ở trước mặt hắn gỡ bỏ phòng tuyến của mình. Diệp Sở Sinh vui vẻ nhìn cậu tỏ ra yếu thế, cũng chỉ cho phép cậu yếu thế như vậy trước mặt một mình hắn, nếu đã bước chân ra ngoài cửa thì trước mặt bất kỳ kẻ nào Đào Tử Kiệt nhất định phải là một con người rắn rỏi.

Việc này giống như việc nuôi chó, cả hai đều có chung một đạo lý, chó tốt là chó đối với chủ nhân tuyệt đối trung thành, còn đối với người ngoài phải như hổ rình mồi.

Mặc dù quan hệ giữa hai người đang tiến triển rất tốt nhưng Diệp Sở Sinh vẫn khắt khe trong việc quản chế Đào Tử Kiệt.

Tuy rằng ngoài miệng không ngừng gọi bảo bối, bảo bối, nhưng xử phạt thì rất nghiêm túc, nếu như đối phương không đạt được yêu cầu mà hắn đề ra, hắn sẽ dùng thủ đoạn độc ác nhất để trừng phạt.

Đào Tử Kiệt mặc dù đã cố gắng hết sức phối hợp, nhưng cậu vẫn là một con người, một cá thể độc lập, có suy nghĩ riêng, có chủ kiến và sở thích riêng. Bị người khác đoạt đi quyền làm người cơ bản, còn phải hòa theo rào trước đón sau mọi ý tứ của hắn, cậu cảm thấy vô cùng mệt mỏi về cả thể xác lẫn tinh thần, hơn nữa để có thể nhẩn nhẩn chịu đựng được cậu đã phải chịu rất nhiều thống khổ.

Tối hôm đó, cậu theo Diệp Sở Sinh đi tuần tra, kết quả lại không biết mình đã đụng đến xúi quẩy, vừa đi ra khỏi câu lạc bộ đêm trèo lên xe, ngồi còn chưa ấm chỗ, quay đầu lại đã bị ăn một cái bạt tai.

Ngay cả tài xế cũng sửng sốt, tiếp đó cúi xuống nhìn không chớp mắt xuống chân ga. Đào Tử Kiệt nhìn cửa kính xe trầm mặc, lấy sự lạnh lùng để đối lại hỉ nộ vô thường của Diệp Sở Sinh.

“Biểu cảm của cậu là có ý gì?” Diệp Sở Sinh kéo tóc cậu về phía sau, âm trầm ra lệnh: “Cười lên cho tôi xem.”

Đào Tử Kiệt nhắm mắt lại, trong lòng thầm nghĩ bây giờ hắn chính là chó điên cắn loạn.

Diệp Sở Sinh nặng nề đánh vào gò má cậu: “Cậu không cười?”

Đào Tử Kiệt há mồm, nhắm thẳng mặt Diệp Sở Sinh nhổ xuống một bãi nước bọt.

Diệp Sở Sinh buông cậu ra, cũng không lau nước miếng dính trên mặt đi, hắn dựa lưng vào chỗ ngồi, nắm chặt tay vịn cửa xe, đốt ngón tay trắng bệch. Không khí trong xe trở nên trầm trọng khiến người ta không thở nổi.

“Đừng trách tôi, cậu thật sự quá bất hảo.”

Diệp Sở Sinh nói xong câu này thì đã đem Đào Tử Kiệt chế phục lại, tay cậu bị khóa ở trên ghế. Hai người vừa mới trải qua cuộc vật lộn kịch liệt, trên người mang theo không ít vết thương.

Đào Tử Kiệt nghiêng đầu, dùng khoeo mắt bị đánh sưng liếc hắn, điệu bộ khinh thường hiển nhiên chọc giận Diệp Sở Sinh, hắn liền cho cậu một cái bạt tai.

“Tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, có cười không thì bảo?” Diệp Sở Sinh nắm cằm của cậu, lòng đố kị điên cuồng thiêu đốt trong ánh mắt: “Vừa nãy không phải cậu cười rất vui vẻ sao? Tại sao ở trước mặt người khác thì cậu cười cười nói nói, đến trước mặt tôi lại bày ra bộ mặt không khác gì người chết?”

Đào Tử Kiệt cong khoeo miệng, lộ ra nụ cười nhạo báng.

Vừa rồi lúc ở trong câu lạc bộ cậu gặp được người quen, chính là bạn nhậu ngày trước vẫn thường cùng cậu ăn chơi. Đáp trả vai nói mấy câu, bất quá cũng chỉ là giao thiệp bình thường giữa đàn ông với nhau, không nghĩ tới sẽ chạm phải vảy ngược.(*)

((*) Dưới cổ Cự Long đều có một cái vảy trắng to bằng bàn tay, hình trăng lưỡi liềm, tục tục xưng vảy ngược. Xem xét từ góc độ giải phẫu học, máu từ mạch chủ tim của Cự Long ở vảy trắng này phân tán đến các huyết quản. Cự Long cho dù tính khí có tốt đến đâu một khi bị chạm đến chiếc vảy ngược này ngay lập tức sẽ như núi lửa bạo phát mà tỏa ra vô hạn long uy. Mỗi người trong chúng ta ai cũng sẽ đều có một chiếc “vảy ngược” không thể chạm đến. Ừ: nói nôm na chính là “điểm” cấm của mỗi người, điểm cấm của DSS chính là thái độ của ĐTK đối xử với hắn và với người khác.)

Đào Tử Kiệt nhớ lại những ngày tự do tự tại, trong lòng phiền muộn, đối với Diệp Sở Sinh ngang ngược quá đỗi lại càng thêm chán ghét.

Chẳng hạn như lúc này Diệp Sở Sinh giống như lại thay đổi nhân cách, vuốt ve những vết thương trên mặt cậu, ôn nhu đến cực điểm nói: “A Kiệt, cậu không nên chọc tức tôi như vậy, bây giờ dù cậu có cầu xin tôi dừng lại cũng không kịp nữa.”

Hắn xé rách quần áo của Đào Tử Kiệt, toàn những thứ đồ hiệu nổi tiếng do chính hắn chọn bây giờ trở thành một đồng vãi vụn. Đào Tử Kiệt ngay cả hưng trí mắng người cũng không có, im lặng nhắm mắt.

Chỉ khi cậu cảm giác được có cái gì đó đâm vào cửa súc, một lượng lớn chất lỏng lạnh lẽo tràn vào trong cơ thể mới không giữ được bình tĩnh, liều mạng giãy dụa. Diệp Sở Sinh đúng là một con quỷ, hắn lúc nào cũng có thể tìm ra nhược điểm của cậu sau đó hạ thủ.

“Dừng lại! Diệp súc sinh! Con mẹ nó anh dừng lại cho tôi!” Đào Tử Kiệt gào thét giống như một kẻ điên.

Diệp Sở Sinh lại lấy một ống xi lanh đựng đầy chất lỏng dầu mỡ đến gần” “Ngoan, im lặng một chút, tôi không muốn che miệng cậu lại đâu.”

Đào Tử Kiệt lắc đầu, lúc này cậu thực sự rất sợ, rất sợ.

Cậu có thể chịu đựng việc mình bị bạo ngược, nhưng không thể chịu đựng được việc phương diện sinh lý của mình bị lấy ra làm nhục.

Cho dù Đào Tử Kiệt có nổi điên như thế nào thì Diệp Sở Sinh cũng không hề nường tay, hắn đem chất lỏng dầu mỡ tiêm vào trong cơ thể cậu. Đào tử Kiệt rất nhanh đã không chịu nổi nữa, chất lỏng trong bụng như sóng ngầm dưới lòng biển sâu khiến cậu run lẩy bẩy, cắn chặt răng, mồ hôi thấm ướt làn da màu mật ong.

Diệp Sở Sinh rút một liều thuốc, châm lửa, ngửa đầu hút, để đầu của Đào Tử Kiệt đè bên hông mình, ngón tay vuốt ve từng sợi tóc. Đào Tử Kiệt cũng không dám cựa mạnh, há mồm cắn chặt răng nhịn xuống xung động trong lòng, lồng ngực phập phồng kịch liệt, thở hổn hển.

Hơi thở nóng rực xuyên qua quần áo, phả vào hông và bụng của Diệp Sở Sinh, tê dại, từng chút từng chút trêu chọc thần kinh của hắn. Hai người đều cố gắng nhẫn nại, không ai nói một câu.

“Tôi muốn đi vệ sinh..” Cuối cùng trận chiến này cũng có người nhận thua.

Diệp Sở Sinh nâng mặt Đào Tử Kiệt lên, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi vừa bị cắn nát, đem liều thuốc trong tay dỉ xuống xương quai xanh của cậu, tiếp đó cúi xuống ngửi mùi da thịt bị đốt cháy, mặt không đổi sắc.

Đào Tử Kiệt khó chịu nhắm mắt: “Tôi xin anh...để cho tôi đi vệ sinh.”

“Cậu có hai lựa chọn, A giải quyết ngay tại chỗ, B dùng miệng phục vụ tôi, chờ tôi thoải mái rồi sẽ cho cậu đi.”

Đây chính là sự xấu tính và tàn nhẫn của Diệp Sở Sinh, dưới tình hình đối phương rõ ràng không còn sự lựa chọn nào khác, hắn lại càng giả bộ hào phóng đưa ra phương án cho đối phương lựa chọn, giống như đã thú trừu đùa con mồi sắp chết của mình.

Đào Tử Kiệt chỉ có thể giống như một nam kỹ, dùng răng nanh cắn mở khóa quần, dùng môi và đầu lưỡi cởi quần lót ra, đồng thời chịu đựng thống khổ ra sức lấy cảm tình của kẻ đã khiến cho mình phải chịu đau đớn.

Nhưng vì muốn trừng phạt nên Diệp Sở Sinh đè đầu cậu lại, thẳng lưng, đem ác nghiệt của mình đâm vào

sâu trong cổ họng cậu, thậm chí đâm đến cả thực quản, thở cũng không cho cậu thở, còn lợi dụng lúc cậu ngạt thở yết hầu co rút khiến hắn cảm nhận được càng nhiều khoái cảm.

Bị áp bức, nước mắt và nước miếng tràn ra theo hình dáng khuôn mặt chảy xuống, làm ướt đầm lồng ngực cường tráng của đàn ông.

15. Chương 15

Diệp Sở Sinh lúc nào cũng có thể làm cho cậu đau đớn, thống khổ, hắn cũng có thể ở trên nỗi thống khổ của cậu mà vui vẻ hưởng thụ.

Loại sướng khoái đến tận xương tủy này hắn chỉ có thể cảm thụ được từ trên người Đào Tử Kiệt, đối lại là kẻ khác cho dù là ai cũng không thể làm được.

Diệp Sở Sinh không thể giải thích tại sao lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy người này ở trong nhà vệ sinh quán bar lại trộm nhìn cậu.

Được rồi, mấy người không nhìn nhầm đâu, là hắn nhìn trộm.

Đường đường là Diệp lão đại muốn gió được gió, muốn mưa được mưa cũng có ngày làm chuyện tầm thường như vậy.

Ở một nơi xung quanh bẩn thỉu, hôi thối có một người đàn ông hai tay chống vách tường quay mặt vào phía bên trái. Cự vật trơn bóng sáng giữa hai chân người nọ đang cắm vào mông một người khác, dùng sức tiến nhập.

Mông của người này so với người bị thao còn lớn hơn, hai cánh mông căng tròn vì dùng sức nên kẹp chặt lại. Dưới ánh đèn huỳnh quang mờ hôi thấm ướt lưng, bắp thịt rắn chắc giống như sườn núi chập chùng nhấp nhô. Bởi vì đang ở nơi công cộng nên cả quá trình người nam nhân bị đè không lên tiếng, nhưng rõ ràng đang cố đè nén tiếng kêu rên, tiếng thở ồ ồ vào trong tai Diệp Sở Sinh nghe giống như tiếng mèo kêu khiến cho xương sống của hắn tê dại.

Trước khi bọn họ làm xong việc Diệp Sở Sinh đã đi ra ngoài, ban đầu hắn định phá lệ dùng nhà vệ sinh trong quán bar để thử thuốc nhưng lại bất gặp tình cảnh vừa rồi nên tâm trạng thử thuốc cũng không còn.

Chuyện sau đó hắn cũng không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ trong quán bar xảy ra đánh lộn, người đàn ông vừa rồi gặp trong nhà vệ sinh đột nhiên bị tập kích, cậu bị người khác lấy chai rượu thủy tinh nện vào đầu. Rượu chảy xuống mặt tiếp đó là máu, người đàn ông bỗng đứng dậy, kéo người tập kích mình lại, xé lên, nhấc chân, lên gối đánh thẳng vào bụng của đối phương.

Người kia liều mạng đánh nhau, bộ dáng hung tàn, trên mặt đầy máu, ánh mắt kiêu ngạo, xung quanh là tiếng la hét chói tai, tất cả đều in dấu vào trong lòng Diệp Sở Sinh.

Vì thế sáng ngày hôm sau khi Diệp lão đại tỉnh dậy đầy quần đã ướt như dính cháo, giữa hai chân đều là tinh dịch, một người đàn ông ba mươi ba tuổi đầu còn mộng xuân. Chuyện mất mặt như vậy có đánh chết Diệp Sở Sinh cũng sẽ không bao giờ nói ra, cho nên Đào Tử Kiệt dù có sống trăm triệu năm nữa cũng khó mà biết được vì sao mình lại bị tên ác ma này để mất tối.

“Bảo bối...cậu thật giỏi, tôi rất sướng khoái...”

Âm thanh của Diệp Sở Sinh khàn khàn, vừa dứt lời hắn liền rút cái vật ác nghiệt của mình ra, vui sướng phun trào trên mặt Đào Tử Kiệt. Tinh dịch tanh hôi làm cho người ta muốn phát ói, nhưng Đào Tử Kiệt không để ý được nhiều như vậy, cảm giác muốn bài tiết đã ép cậu đến phát điên luôn rồi. Cũng may Diệp Sở Sinh mở lòng từ bi không làm khó cậu.

Từ trong nhà vệ sinh đi ra hai chân Đào Tử Kiệt mềm nhũn, hai tay vẫn bị trói ngược lên, cậu dựa vào khung cửa thở hổn hển.

Diệp Sở Sinh chỉnh đốn lại một chút, hắn lại là lão đại xã hội đen quần áo chỉnh tề, không thể nào nhìn ra được hắn vừa mới phóng túng vô độ, hắn châm thuốc, hút hai hơi, sau đó đưa đến bên miệng Đào Tử Kiệt.

Nicotin tràn ngập lồng ngực khiến cho cảm giác sắp sụp đổ của Đào Tử Kiệt được an ủi chút ít.

“Mau mở còng tay ra, lão tử mệt rồi, không còn sức để điên cùng anh nữa đâu...” Giọng cậu khàn đặc có chút khó nghe.

Diệp Sở Sinh nhíu mày, nhả khói lên khuôn mặt chật vật của cậu: “Bảo bối, một khi trò chơi đã bắt đầu, khi nào thì kết thúc hay kết thúc thể nào đều là do tôi quyết định.”

Đào Tử Kiệt trừng mắt, cậu đã chịu đựng cái kiểu tự cho mình là đúng của hắn đủ lắm rồi.

Diệp Sở Sinh không nhìn đến ánh mắt hung ác của cậu, hắn kéo Đào Tử Kiệt vào trong phòng, đẩy cậu ngã xuống đất, tiếp đó lấy thuốc mỡ đặc hiệu cưỡng ép chen vào cửa huyệt phía sau. Chờ được hiệu phát tác, sau đó lạnh lùng nhìn cậu lăn lộn trên đất, giấy dựa khó khăn.

”Bảo bối, nơi đó của cậu quá chặt, vì nghĩ cho tính phúc của chúng ta sau này nên cậu cố gắng nhẫn nại đi.”

Hắn tìm một cây gậy mát xa cỡ vừa, vút trên mặt đất sau đó đóng cửa bỏ đi.

Đào Tử Kiệt phẫn nộ kêu gào, cậu biết nhất định Diệp Sở Sinh đang theo dõi mình qua camera, chờ xem cậu diễn trò hề. Cậu hung hăng cắn chặt cánh tay mình, dùng đầu đập vào tường, ý muốn lợi dụng sự đau

đón để quên đi dục hỏa trong cơ thể nhưng vô dụng, cho dù cậu cố gây sức ép cho chính mình, cả người đầy máu thì cũng không thể dập tắt được dục vọng điên cuồng. Cho đến khi ý thức của cậu hoàn toàn thanh tỉnh thì tất cả đã xong, cậu quỳ rạp trên mặt đất tư thế vô cùng khuất nhục, gây mát xa rung rung trên đất, trước mắt là một vũng màu trắng đục chứng cứ không thể chối cãi.

Lần thứ hai Diệp Sở Sinh đại giá quang lâm là đã qua 48 giờ. Hắn bước vào cửa liền kéo tóc Đào Tử Kiệt, không cho cậu chống lại mệnh lệnh: “Cười thử xem.”

Đào Tử Kiệt yên lặng thật lâu, sau đó mới đưa mắt lên nhìn hắn khóe miệng cố gắng cong lên.

Nụ cười này rất miễn cưỡng, không có thành ý dù chỉ một chút, khóe mắt cũng không cong xuống, so với nụ cười cậu cười với người khác đêm hôm đó còn kém xa. Cho nên Diệp Sở Sinh quyết định tăng thêm hình phạt, hắn để cậu ở trong phòng rồi khóa cửa lại không thềm quan tâm.

Vòi nước trong phòng có thể giải quyết cơn khát của cậu nhưng không thể giải quyết cơn đói. Đào tử Kiệt cuộn tròn người trên sàn nhà, vô tri vô giác, hai tay bị trói ngược lại rất đau nhưng không đau bằng dạ dày. Vào thời điểm ý thức trở nên mơ hồ cũng là lúc tâm lý yếu ớt nhất, cậu vùi đầu vào đầu gối, cắn chặt răng, không để cho tiếng ghen ngào rỉ ra môi.

Thậm chí cậu bắt đầu sinh ra ảo giác, đầu tiên là tiếng Đào Tử An gọi anh, tiếp đó là tiếng cười độc ác của Diệp Sở Sinh, sự yếu ớt cùng cô độc cực độ giống như một lưỡi cưa cứa vào trái tim Đào Tử Kiệt.

Lúc Mạc Bắc gọi điện thoại tới là khi Diệp Sở Sinh đã ba ngày liên tiếp không đến công ty.

Hắn nhẩn nại ngồi nghe báo cáo, yên lặng ngồi uống không biết bao nhiêu ly cà phê, mắt đỏ ngầu nhìn màn hình máy tính chăm chú không rời. Đến cuối cùng không nhịn được hỏi: “Mạc Bắc, nếu một người quật cường đến mức thấy quan tài cũng không rơi lệ thì làm thế nào mới không chế được người đó?”

“Lão đại, dụng người phải có lòng khoan dung.”

Một lúc lâu Mạc Bắc mới thở dài nói ra câu này.

Diệp Sở Sinh ôm Đào Tử Kiệt đến bên giường, dùng khăn lông ướt lau sạch vết bẩn và vết máu trên người cậu, sau đó lắng lắng canh giữ ở bên giường, chờ cậu tỉnh lại.

Đào Tử Kiệt sau khi tỉnh lại, nhếch môi nở nụ cười nói: “A...Hóa ra tôi vẫn chưa chết.”

Diệp Sở Sinh cứng người, đưa một chén cháo cá đến bên miệng cậu: “Cậu sẽ không chết, tôi cũng không để cho cậu chết, A Kiệt, cậu đừng yếu đuối như vậy.”

Mùi thơm của thức ăn tỏa ra cũng không làm cậu cảm thấy cảm kích, Đào Tử Kiệt dồn sức quay mặt đi:

“Diệp súc sinh lần sau anh phải tàn nhẫn hơn nữa, cho đến khi nào tôi chết mới thôi.”

Diệp Sở Sinh hạ mí mắt trầm mặc, giữ thìa cháo khư khư bên miệng cậu. Đào Tử Kiệt cũng im lặng, mím chặt môi không lên tiếng.

“Bảo bối, cậu có biết ở trong bệnh viện người ta làm thế nào để cho một người mắc bệnh kén ăn ăn không? Đầu tiên là trói người lại, tiếp theo là đè đầu người đó ra, sau đó đưa ống dẫn vào sâu trong cổ họng, cảm giác rất khó chịu chắc chắn cậu sẽ không thích.”

Đào Tử Kiệt vẫn im lặng không một câu phản bác. Diệp Sở Sinh cố gắng kìm nén trăm mối giận ngang trong lòng bỏ chén cháo xuống, lời nói vẫn rất nhẹ nhàng: “Như vậy đi, bây giờ tôi sẽ cử người đến Mỹ, sau này cậu ăn bao nhiêu, em trai cậu sẽ ăn bấy nhiêu.”

Đào Tử Kiệt nhắm mắt, khó khăn chống người nhổm dậy lấy bát cháo để trên tủ đầu giường, Diệp Sở Sinh muốn giúp liền bị cậu đẩy ra. Cậu dùng ánh mắt thâm trầm khinh thường nhìn Diệp Sở Sinh, sau đó đưa chén cháo lên miệng ăn từng chút từng chút một.

Bởi vì cháo vẫn còn rất nóng nên khi nuốt xuống Đào Tử Kiệt cảm thấy như mình vừa nuốt phải axit sunfuaric, toàn bộ dạ dày đều như bị thiêu đốt. Cậu buống bát muốn chịu đựng thêm một chút nữa nhưng không được, cả người co quắp phun miếng cháo vừa ăn ra ngoài.

Diệp Sở Sinh hoảng sợ, nhìn cậu nằm ở bên mép giường nôn mửa không ngừng không kịp phản ứng.

“A Kiệt, cậu không sao chứ?” Diệp Sở Sinh vỗ nhẹ lưng của cậu nói.

Đào Tử Kiệt không trả lời được, lại cúi xuống đất nôn mửa, cảm tưởng như cả ruột gan cậu cũng muốn nôn ra ngoài, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Thời điểm chạng vạng tối, chân trời rắng đỏ đến mức chói mắt. Diệp Sở Sinh đứng ở hành lang ngoài lan can, nghĩ muốn hút thuốc, hần đưa tay lục tìm trong túi quần, ngẩng đầu nhìn thấy biển cấm hút thuốc của bệnh viện lại rút tay ra. Sau khi chuẩn đoán bác sĩ đưa ra kết luận Đào Tử Kiệt bị viêm loét dạ dày do thói quen ăn uống không đúng giờ gây nên. Trước mắt cậu không thể ăn cơm, ăn cái gì sẽ nôn ra cái đó, chỉ có thể uống sữa dinh dưỡng.

“Diệp tiên sinh, bệnh nhân đã tỉnh lại.” Y tá đi tới nói.

Diệp Sở Sinh nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng bệnh, hần đưa tay kéo người nằm trên giường vào lòng: “Bảo bối, xin lỗi cậu.”

Nhưng sự dùng cảm nhận sai của hần lại đổi lấy sự giận cột của Đào Tử Kiệt: “Được rồi, đừng giả vờ giả vệt ra vẻ ta đây, tra tấn tôi rồi lại đến đây nói lời xin lỗi, đúng là khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm.”

“Bảo bối, tôi nói lời xin lỗi này không phải vì tôi đã tra tấn cậu.” Diệp Sở Sinh nâng lên khuôn mặt gầy yếu của cậu, nghiêm túc nói: “Bởi vì tôi đã sao nhãng làm cho cậu đói bụng.”

Đào Tử Kiệt cảm thấy người bị bệnh không phải là mình mà là người đàn ông này, bệnh của hắn đã đến giai đoạn mãn tính không thuốc nào cứu chữa được.

Diệp Sở Sinh ôm cậu, lấy tay xoa bụng cậu: “Cố gắng chịu thêm hai ngày nữa, bác sĩ nói chờ dạ dày của cậu ổn định là có thể ăn cơm rồi.”

“Anh cút đi, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Ánh mắt Diệp Sở Sinh buồn bã, hắn khẽ hôn trán của cậu rồi yên lặng rời đi.

Thời gian nằm trong bệnh viện thật nhàm chán, trong phòng bệnh có camera theo dõi, ngoài cửa có người trông coi, Đào Tử Kiệt làm cách nào cũng không ra ngoài được.

Cho nên khi Mạc Bắc đến, cậu cũng không nổi cáu đuổi người đi chỉ tựa người vào gối ngồi nghe hắn lảm nhảm. Những điều mà Mạc Bắc nói đều không liên quan đến bệnh tình của cậu, toàn là mấy chuyện tai tiếng của mình tỉnh nào đó, hay là tỷ giá thị trường chứng khoán, hoặc là chuyện Ý chọn lựa tổng thống.

“Tôi mệt rồi.” Đào Tử Kiệt nhắm mắt hạ lệnh tiễn khách.

Mạc Bắc biết ý đứng dậy, đưa mắt, kéo tay cậu: “Tôi về trước đây, cậu nghỉ ngơi cho thật tốt đi.”

Sau khi Mạc Bắc rời đi, Đào Tử Kiệt cũng không ngủ, có một vấn đề cứ lặp đi lặp lại trong đầu cậu.

——Tầng ba phòng số sáu.

Mạc Bắc trước lúc đi đã dùng ngón tay vẽ chữ này vào lòng bàn tay cậu.

Diệp Sở Sinh tới đón Đào Tử Kiệt xuất viện, sau khi lên xe hắn không đi về phía biệt thự mà đi tới cửa hàng bách hóa giữa phố.

“Anh muốn làm gì ở đây?”

Diệp Sở Sinh cười cười, ép buộc kéo cậu xuống xe: “Em trai của cậu sắp trở về Hồng Kông, cậu không muốn mua vài thứ để chào đón cậu ta sao?”

Đào Tử Kiệt kích động hất tay hắn ra, hung tợn nói: “Diệp súc sinh! Rốt cuộc anh muốn thế nào! Tôi đã

nghe lời anh như vậy rồi, con mẹ nó anh còn muốn làm gì với em trai tôi nữa!”

“Là em trai của cậu gọi điện nói muốn trở về, cậu ta nói trường học cho nghỉ đông nên muốn về Hồng Kông ăn tết cùng cậu.” Diệp Sở Sinh nhìn thẳng vào cậu, ánh mắt lạnh lùng, sau đó lại cười: “A Kiệt là một người anh trai tốt nên tôi sẽ mời cậu ta tới nhà của chúng ta ở tạm, để cho anh em cậu được đoàn tụ, như vậy cậu thấy có được không?”

Bộ dáng ngoài cười nhưng trong không cười của hắn làm cho Đào Tử Kiệt lạnh người rùng mình một cái.

16. Chương 16

Gió lạnh tràn đến Hồng Kông. Sắc trời âm u, gió rét gào rít ngoài cửa sổ, nhưng bên trong biệt thự vẫn vô cùng ấm áp, ánh lửa trong lò sưởi hòa cùng dục hỏa của đàn ông, hơi nước trong không khí đọng lại trên tấm kính thủy tinh.

Đào Tử Kiệt nằm rạp trên thảm trải sàn, tư thế hèn mọn mà dâm mỹ, đầu lưỡi liếm dọc theo đùi của người đàn ông, vén áo choàng tẩm lên ngạo vật hiên ngang dựng thẳng rơi vào tầm mắt. Diệp Sở Sinh ngửa đầu, miệng ngậm thuốc, neho mắt hưởng thụ khoái cảm được người hầu hạ.

Cùng là đàn ông, nhưng Đào Tử Kiệt lại là người có kinh nghiệm đầy mình, chỉ cần cậu bằng lòng hầu hạ thì sẽ khiến cho người ta bị khiêu khích đến cực điểm. Đầu lưỡi dọc theo cón trụ mà liếm láp, tiếp theo ở trên đỉnh lượn một vòng, sau đó há mồm ngậm lấy, không vội vàng phun ra nuốt vào mà là vừa dùng ánh mắt câu dẫn đối phương vừa nhẹ nhàng mút vào.

“Thao!” Diệp lão đại nhin không được liền bạo phát, dùng tay ấn đầu của cậu xuống thấp hơn.

Đào Tử Kiệt thuận theo, dùng hết khả năng đem cái đại gia hỏa kia nuốt vào, yết hầu bị đỉnh tới, hốc mắt ngập nước, cậu cố nén cảm giác buồn nôn hầu hạ hắn. Vì bị dính nước bọt nên cây cự vật kia trở nên ướt át phát sáng, Đào Tử Kiệt dùng tay nắm lấy, miệng di chuyển xuống phía dưới, dùng lưỡi liếm hai quả cầu sung mãn. *(đoạn này tớ chả biết ed thế nào cho mượt cả =__=)*

Diệp Sở Sinh khoan khoái đến mức các ngón chân cong lại, một tay hắn chống đỡ cơ thể, một tay luồn vào trong tóc cậu: “Hừ...Bảo bối, cậu quá tuyệt vời, thật là thoải mái, nhanh lên một chút dùng miệng cậu hấp thụ tôi...”

Đào Tử Kiệt gia tăng lực độ lên phân thân của hắn, cậu ngậm lấy đỉnh đầu mút vào, đầu lưỡi đôi khi quét sạch mắt ngựa. Diệp Sở Sinh hừ một tiếng, nhiệt độ trong cổ họng bùng nổ.

Diệp Sở Sinh chìm đắm trong cảm giác lâng lâng phiêu bồng, đưa tay đến trước mặt Đào Tử Kiệt. Đào Tử Kiệt nuốt tinh dịch xuống, bỏ lên, cúi người, nhu thuận nằm trên ngực hắn.

Một lúc lâu sau, Diệp Sở Sinh mới cất tiếng nói: “Bảo bối, hôm nay cậu rất ngoan.”

Đào Tử Kiệt vòng tay ôm hông hắn, để mặt dán trên ngực của hắn: “Sau này tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, anh đừng để em trai tôi ở lại nơi này như vậy có được không?”

“Tại sao?”

Đào Tử Kiệt không trả lời thẳng, mà nói: “Nếu không thì để cho em ấy ở lại khách sạn đi, hoặc là dứt khoát bảo em ấy đừng trở về.”

Diệp Sở Sinh im lặng không nói, nắm lấy cằm của cậu, dùng môi mình phủ lên môi cậu, cạy mở khớp hàm, nhấm nháp hương vị chính mình vừa lưu lại trong miệng cậu. Đào Tử Kiệt không được tự nhiên mà đáp lại, cậu muốn tránh sự thăm dò bá đạo của hắn nhưng lưỡi lại bị quán lấy. Diệp Sở Sinh trước sau như một vẫn dùng cường thế công thành chiếm đất, dùng sức hút hai cánh môi của cậu, đầu lưỡi triền miên quán quýt, không để cho cậu có cơ hội phản kháng.

Nụ hôn kết thúc Đào Tử Kiệt thở cũng không ra hơi, chặt vật mở mắt.

Diệp Sở Sinh lại ôm chặt lấy cậu, nhìn thẳng vào mắt cậu nói: “Tôi sẽ đáp ứng cậu, không làm em trai của cậu bị tổn thương.”

Đào Tử Kiệt vẫn muốn tiếp tục cò kè mặc cả, Diệp Sở Sinh đã đứng lên, vỗ nhẹ vào mặt của cậu: “Đã đến giờ cơm trưa, tôi đi nấu cơm cho cậu.”

Từ sau khi từ bệnh viện trở về, một ngày ba bữa, cứ đến đúng giờ Diệp Sở Sinh sẽ bắt cậu ăn cơm, tận tâm làm việc giống như một cái đồng hồ báo thức. Dù cho hắn có ra ngoài hay là ở công ty cũng sẽ gọi điện thoại kêu cơm, sau đó đốc thúc bắt cậu ăn hết.

Đào Tử Kiệt ngẩn người ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ không lý do đột nhiên nhớ tới ám hiệu Mạc Bắc lưu lại, thừa dịp Diệp Sở Sinh đang bận việc trong phòng bếp, đi lên tầng ba.

Phần lớn phòng ở trên tầng ba đều có thể mở ra, thậm chí cả thư phòng của Diệp Sở Sinh, riêng chỉ có căn phòng thứ sáu bên phải là luôn luôn khóa cửa. Lòng hiếu kỳ của Đào Tử Kiệt bị khiêu khích, không kìm nén nổi chờ mong xem bên trong cất giấu bí mật đen tối gì.

Nhưng cậu cũng biết rõ bây giờ chưa đến lúc vạch trần, nên khi Diệp Sở Sinh dọn cơm ra cậu đã ngoan ngoãn ngồi chờ trên bàn ăn.

Nếu nói Đào Tử Kiệt là một con sói thì em trai của cậu, Đào Tử An chính là một con sóc, một thiếu niên từ vô cùng thuận mắt, ôn lương mà vô hại, hoạt bát lại vui tươi, lúc cười sẽ lộ ra hai cái răng nanh vô cùng đáng yêu.

Đem ra để so sánh với hai người bạn họ thì Diệp Sở Sinh chính là một tên súc sinh không hơn không kém, là tổ hợp của rất nhiều loài động vật ăn thịt, rất khó để phân loại xem hắn thuộc loài nào bởi vì phần lớn vẻ ngoài của hắn đều là giả tạo.

Dù có như vậy nhưng Đào Tử Kiệt vẫn nhận ra sự tầm tởi trong mắt tên súc sinh.

Trực giác của dã thú từ trước đến nay luôn chuẩn xác, cậu rất sợ chuyện cậu đang lo lắng đã xảy ra, Diệp Sở Sinh có hứng thú với Đào Tử An, hơn nữa hứng thú này không hề nhỏ. Nếu không, người đàn ông này tuyệt đối sẽ không cười híp mắt giúp em trai của cậu châm trà.

“Ăn chậm một chút, ở đây không ai giành ăn với cậu đâu.” Diệp Sở Sinh nói.

“A, vâng!” Đào Tử An vội vàng nuốt xuống một miếng đầy thức ăn, vươn dũa ra gấp điểm tâm mang theo hưng phấn nói: “Các anh biết không, em thực sự rất nhớ chả xiên Hồng Kông, còn có xương sườn và cánh gà nóng hổi, còn có còn có, bánh cuốn và bánh rán, quả thực là những mỹ vị thượng hạng nhất trên đời!”

Đào Tử Kiệt và em trai gặp nhau thì vô cùng vui sướng, lo lắng cũng giảm bớt đi phần nào, cậu nâng chung trà lên, lặng lẽ quan sát Diệp Sở Sinh, giống như muốn điều tra ý đồ của đối phương.

“Anh hai, gần đây anh bận bịu lắm sao? Hai ba tháng mới gọi điện cho em một lần, ngay cả bưu kiện cũng không gửi lấy một cái.”

Đào Tử Kiệt chuyển chủ đề: “Em còn dám quản việc của lão tử sao, ở bên Mỹ cuộc sống thế nào?”

“Hừ! Anh hai không thành thật gì cả!” Đào Tử An khoa trương kêu la, nháy mắt hỏi: “Có phải anh có bạn gái mới rồi không? Cô ấy làm nghề gì? Xinh đẹp lắm sao? Có thể làm được món cay Tứ Xuyên cho anh hai ăn không?”

Đào Tử Kiệt cho em trai mình một cái liếc mắt xem thường, còn Diệp Sở Sinh hơi nhú mày.

Trong lúc ăn cơm, Đào Tử Kiệt giải thích cho em trai hiểu bản thân mình trước mắt đang đảm nhiệm chức vụ trợ lý, đồng thời ở lại nhà của cố chủ. Diệp cố chủ là người hiếu khách biết tin Đào Tử An sắp trở về liền lập tức mời cậu về nhà ở, Đào Tử An thấy anh trai không phản đối, vì thế liền đồng ý.

Đào Tử An nhìn thấy đồ đạc thiết yếu trong phòng khách đều có cả, tinh xảo mà không xa hoa thì hai mắt sáng lên, ghé vào sát tai anh trai cậu nói: “Vật phẩm ở trong nhà Diệp Sở Sinh đều là hàng thượng hạng, anh hai được ở đây thật là hạnh phúc!”

Đào Tử Kiệt gõ nhẹ lên đầu em trai mình: “Vành mắt đã thâm đen lại rồi còn ở đây tám chuyện bát quái, mau tắm rửa rồi đi ngủ đi!”

Đào Tử An vỗ vỗ miệng mình, giả bộ đáng thương giống như con nít.

Đào Tử Kiệt xoa đầu em trai, vừa bực mình vừa buồn cười, cậu đối với đứa em này luôn lực bất tòng tâm.

“Anh hai bên trên kia là thứ gì thế?” Thừa lúc cậu ngẩng đầu lên nhìn, Đào Tử An lập tức nhào tới ôm chặt cổ của cậu, hai chân đu lên kẹp chặt đùi cậu, nhu nhu cái mũi nói: “Anh hai, em rất nhớ anh...”

Đào Tử Kiệt ngẩn người, ôm lấy đứa nhóc giống như con gấu con đang đu bám trên người mình.

Một mình cậu trở lại gian phòng trống rỗng, tâm tình có điểm phức tạp, ôm mặt ngồi xuống giường. Bao nhiêu năm trôi qua, rất nhiều thứ đã thay đổi, riêng chỉ có Đào Tử An vẫn là một đứa trẻ vui vẻ khi gặp mặt thì lập tức nhào đến bên người cậu làm nũng, thật tốt.

Đêm dần khuya, biệt thự yên ắng chìm trong bóng đêm.

Diệp Sở Sinh bỏ văn kiện xuống, ánh mắt chuyển qua màn hình theo dõi, khẽ mỉm cười.

Hai anh em bọn họ thật khác nhau, có thể nhận ra điều đó từ tư thế ngủ của họ. Đào Tử An ngủ ôm lấy đầu gối, co mình lại, dùng chân quấn quanh người giống như một cái nem rán, là dáng ngủ của người thiếu cảm giác an toàn. Đào Tử Kiệt thì tùy tiện nằm ngửa lên, tư thế lúc ngủ giống với tư thế lúc đánh nhau đều rất lộn xộn, cậu thường xuyên đạp chân gối xuống dưới giường, tướng ngủ và bản thân cậu ngang ngạnh y hệt nhau.

Người đàn ông châm điều thuốc lên, nhìn lam quang trên màn hình đến xuất thần.

Buổi chiều chủ nhật, hai giờ ba mươi lăm phút, trên tầng cao nhất nóc tòa nhà Đại Hạ, Hồng Kông.

Đào Tử Kiệt không cử động, ánh mắt chăm chú nhìn vào ống ngắm, gió lạnh thổi qua khiến cơ thể cậu có chút cứng ngắc tê dại, vì thể thỉnh thoảng cậu lại bỏ ngón trỏ móc ở trên cò súng xuống.

Cậu phải giết một người, mục tiêu đang ở trong tòa nhà phía đối diện, chỉ có một cơ hội duy nhất, là lúc đối phương đi qua cửa sổ trong hai giây ngắn ngủi, hơn nữa thời tiết hôm nay cũng thuận lợi cho việc hạ thủ, may ra sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Đây là một khảo nghiệm về tính nhẫn nại và định tính nhiệm vụ, cũng là điều kiện mà một tay súng bắn tỉa cần có, trong quá trình chờ đợi, Đào Tử Kiệt phải khống chế được hơi thở, tập trung tinh thần, đem lực chú ý dồn vào nhiệm vụ, bất kỳ lo lắng vớ vẩn nào cũng đều có thể ảnh hưởng đến sự thành bại của hành động.

Cậu không am hiểu cũng không thích loại phương thức ôm cây đợi thỏ này, nhưng nhất định phải thích ứng, vì nếu chuyện đơn giản như vậy mà cũng không làm được thì tuyệt đối không bao giờ thể có thể có cơ

hội vắn ngã Diệp súc sinh.

Lưu Huỳnh từng nói với cậu, kỹ thuật bắn súng của Diệp Sở Sinh hơn hẳn cô một bậc, hơn nữa hẳn có nghị lực và sự bình tĩnh kinh người.

Mục tiêu lần này có thể nhận dạng rất dễ dàng bởi vì quốc tịch của hắn, làn da rám nắng, tóc xoăn màu đen. Đào Tử Kiệt ngừng thở, nhẹ nhàng bóp cò súng, viên đạn mất thường nhìn không thấy lướt đi trong gió, bịch một tiếng, máu bắn tung tóe.

Dưới sự cố gắng của cậu và Lưu Huỳnh ba ngày ám sát liên tục cuối cùng cũng kết thúc.

Đào Tử An đang ngồi xem phim hoạt hình ở trên ghế sofa ôm bụng cười lăn lộn đến vui vẻ, nhìn thấy anh trai trở về liền đứng lên dùng giọng điệu không biết học lỏm ở đâu nói: “Ồ kìa, người kia là ai vậy ta?”

Đào Tử Kiệt bị chọc cười, đi tới dúi đầu em trai mình một cái: “Lão tử là tổ tông của nhà ngươi, còn không mau quỳ xuống cúi lạy.”

Đào Tử An che ót: “Anh hai lại ăn hiếp người ta.”

Diệp Sở Sinh mới vừa trở lại biệt thự, thay giày đi vào phòng khách, hỏi: “Có chuyện gì mà cười vui vẻ vậy?”

“Sinh ca!” Hai mắt Đào Tử An sáng lên, chạy tới nín bả vai Diệp Sở Sinh nói: “Anh trai em cuối cùng cũng về rồi, anh cho em mượn anh ấy nửa ngày được không? Em muốn cùng anh ấy đi xem triển lãm anime.”

Sinh ca? Nghe thấy cách xưng hô của em trai mình, tâm tình Đào Tử Kiệt lập tức trầm xuống.

Đào Tử An tuy rằng hoạt bát hồn nhiên, nhưng cũng không phải loại người không có chừng mực, trong thời gian mình ở đây, Diệp Sở Sinh đối xử với mình rất tốt, quan hệ của hai người cũng đột nhiên tốt hẳn lên.

Diệp Sở Sinh cười cười: “Được thôi, nhưng cần phải làm xong chính sự trước đã. A Kiệt, đi cùng tôi đến thư phòng.”

Trong thư phòng, cửa gỗ đóng chặt tạo nên một bức màn. Diệp Sở Sinh bắt chéo chân ngồi trên ghế làm việc, bỏ xuống bộ mặt tươi cười, đem so với khí chất nhã nhặn nho nhã vừa rồi đúng là khác xa nhau, khuôn mặt lạnh lùng ánh mắt thâm trầm.

Đào Tử Kiệt vẫn tỉnh bơ nhìn hắn, nhưng trong lòng đang thầm ngẫm nghĩ.

Nói người đàn ông này giả nhân giả nghĩa, chẳng thà dùng từ sắc bén để hình dung, hẳn đứng trước mặt

những người khác nhau sẽ lộ ra những biểu hiện khác nhau, tiếp đó sẽ dùng những thủ đoạn khác nhau để đối phó.

Bàn giao xong công việc, Diệp Sở Sinh châm thuốc nói: “Được rồi cứ như vậy đi, ngày mai cậu có thể cùng Tiểu An đi xem triển lãm anime.”

Tiểu An! Đào Tử Kiệt trán nổi gân xanh, ở trạng thái tinh thần mỗi một cực độ, mất đi bình tĩnh.

Cậu xông lên phía trước, kéo cổ áo Diệp Sở Sinh: “Diệp súc sinh! Anh tránh xa em trai tôi ra!”

Diệp Sở Sinh híp mắt, trở tay vặn chặt cánh tay cậu, nhấc chân, xương đùi nện vào lưng cậu, đem người đặt trên bàn làm việc: “Hử? Cậu mới vừa nói cái gì?”

“Mẹ nó! Biến thái! Súc sinh đáng chết! Anh đừng giả ngu trước mặt lão tử, tránh xa em trai tôi ra, nếu anh dám xuống tay với em ấy, lão tử sẽ giết chết cả nhà anh!”

Diệp Sở Sinh cong khóe miệng, từ phía sau nói với cậu: “Bảo bối, cậu rõ ràng chỉ thích đàn ông đồng tính luyến ái, vì sao phải gạ Tiểu An chứ?”

Đào Tử Kiệt cả người chấn động, khí thế cũng yếu đi.

“Để tôi đoán thử xem nhé?” Diệp Sở Sinh cởi quần cậu, kéo quần lót chữ T xuống, hạ lưu xoa nắn hai cánh hông tròn trịa: “Cậu biết mình thích đàn ông từ lúc bao nhiêu tuổi? Mười sáu? Mười bảy? Hay thậm chí là sớm hơn? Có phải cậu đã nảy sinh dục vọng xấu xa với em trai mình không?”

Đào Tử Kiệt muốn làm bộ giống như không có việc gì, nhưng ngón tay run rẩy đã bán rả cậu.

“Uh. Xem ra tên biến thái vô sỉ không chỉ có một mình tôi.” Diệp Sở Sinh híp mắt, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai của cậu nói bóng gió.

17. Chương 17

Để có được thành tựu đáng ngưỡng mộ cần có rất nhiều yếu tố.

Diệp Sở Sinh có được địa vị như ngày hôm nay không chỉ nhờ gia thế và thực lực của bản thân, hẳn còn có năng lực nhìn thấu lòng người và năng lực cường đại đáng sợ này của hắn cũng là do thiên phú bẩm sinh.

Khi dấu đi móng vuốt và răng nanh thì hắn chính là một con nhện Bắc Mỹ kịch độc, bất động thanh sắc,

thần nhiên nhả tơ, từng chút từng chút một tạo thành tấm lưới. Tiếp đó lẳng lặng chờ đợi con mồi rơi vào bẫy, sự tàn nhẫn của hắn thể hiện ở chỗ, hắn không vội vàng giết chết con mồi, mà dùng tơ nhện chậm rãi bao kín con mồi, hưởng thụ quá trình thống khổ đến tuyệt vọng của đối phương.

“Tôi cầu xin anh.” Đào Tử Kiệt bị nhốt trong lưới, không thể không cúi mình, hèn mọn mà cầu xin sự thương xót: “Anh hủy hoại cuộc đời tôi như vậy còn chưa đủ hay sao? Hãy bỏ qua cho tiểu An đi, em ấy chỉ là một đứa trẻ chưa hiểu sự đời.”

Diệp Sở Sinh buông cậu ra, quay về ghế ngồi, lại lôi thuốc ra hút.

Đào Tử Kiệt do dự một lúc, tự tay cởi quần áo của mình, chỉ để lại quần lót chữ T mà Diệp Sở Sinh cố ý muốn cậu mặc.

“Tôi biết mình không thể đầu lại anh, nhưng nếu anh vẫn muốn cơ thể này thì hãy buông tha cho tiểu An, nếu không tôi sẽ tự hủy hoại bản thân mình.”

Ánh mắt Diệp Sở Sinh lạnh lẽo, giống như lưỡi dao cứa vào da thịt, hắn lớn tiếng nói: “Quỳ xuống.”

Hai đầu gối Đào Tử Kiệt chạm xuống đất, thẳng lưng quỳ trước mặt hắn.

“Lại đây.” Diệp Sở Sinh mở ra chân, đợi cậu bò đến gần mình, tiếp đó nắm lấy cằm của cậu: “Há mồm.”

Đào Tử Kiệt giật giật đôi môi, chậm rãi mở miệng.

Diệp Sở Sinh nâng tay, gẩy nhẹ điều thuốc, tàn thuốc xám tro rơi vào trong miệng cậu. Hành động làm nhục này khiến Đào Tử Kiệt khẽ run lên, đầu lưỡi bị bỏng, hương vị chua sót lan tràn vào trong tâm khảm.

Diệp Sở Sinh hạ mắt, giơ điều thuốc cháy quá nửa lên, đặt xuống xương quai xanh của cậu.

Cảm giác đau đớn quen thuộc, mùi vị bị thiêu cháy cũng quen thuộc, ở trong thống khổ có một người đang ẩn nhẫn, lại có một người đang hưởng thụ.

“Sinh ca...” Đào Tử Kiệt vuốt ve bàn chân của hắn, âm thanh khàn khàn: “Tiểu An sinh ra đã bị bệnh tim, không thể chịu được đả kích, tôi xin anh, hãy để cho em ấy vui vẻ mà sống, đừng...”

Đừng biến em ấy trở thành người giống tôi, rơi vào vũng lầy đen tối nhất trong cuộc đời, vùng vẫy đau đớn cầu xin sự sống. Nửa câu sau nghẹn ứ lại trong cổ họng Đào Tử Kiệt không thể nói ra, cậu đem máu và nước mắt nuốt ngược vào trong đã thành thói quen rồi.

Diệp Sở Sinh cho cậu một bạt tai để tỉnh táo lại, tiếp đó lấy chân đạp lên ngực cậu: “Thực quá ti tiện.”

Đào Tử Kiệt vì người khác mà chịu khom lưng khuyu gối trước mặt hắn, ti tiện đến mức hắn không nhìn nổi.

Thế giới này muôn hình vạn trạng, có người cười vui thì sẽ có người buồn lo. Ánh đèn neon lóe sáng, ly cocktail đầy màu sắc, mỹ nữ môi đỏ mọng hòa cùng tiếng cười của đàn ông đàn xen vào nhau tạo thành thứ âm thanh âm ỉ chói tai.

Đào Tử Kiệt ngồi trước quầy bar, cầm ly cocktail cùng người phụ nữ đối diện nói chuyện cười đùa, ánh mắt hướng về phía cửa hộp đêm.

Lại là một nhân sĩ quốc tịch nước ngoài, làn da ngăm đen rám nắng, đây đã là người thứ ba. Đào Tử Kiệt nhú mày, không hiểu Diệp Sở Sinh rốt cuộc đang có chủ định gì, nhưng dù sao cậu cũng chỉ là một công cụ giết người, nghi vấn chỉ có thể chôn sâu trong bụng.

Đào Tử Kiệt mỉm cười chào tạm biệt người phụ nữ đối diện, đứng dậy đi về phía mục tiêu, phía sau hắn mang theo hai tên vệ sĩ, nên chỉ có thể đánh nhanh thắng nhanh. Cậu rút con dao từ trong áo ra, đi tới sát bên người mục tiêu đâm một phát, sau đó nhanh chóng nhập vào trong biển người, thừa lúc sành nhảy lảo loạn đi vào nhà vệ sinh, theo phía cửa sổ nhảy ra ngoài.

“Anh hai em sao vẫn chưa về.” Đêm đã khuya, Đào Tử An ngáp một cái nói.

Bộ phim trên ti vi đã kết thúc, Diệp Sở Sinh thu dọn mâm bát nói: “Đừng đợi cậu ấy, đi ngủ trước đi.”

Khi hắn rửa tay sạch sẽ đi ra ngoài, Đào Tử An đã ngủ trên ghế sofa, Diệp Sở Sinh do dự, cúi người xuống định ôm Đào Tử An về phòng ngủ.

Và tình tiết máu chó nhất đã xảy ra, Đào Tử Kiệt vừa bước vào cửa, chứng kiến cảnh hắn khom lưng tới gần Đào Tử An, hai người sắp sát lại cùng một chỗ, vì thế không chút suy nghĩ, xông tới rút dao đâm xuống.

Diệp Sở Sinh không kịp chuẩn bị, bả vai bị lưỡi dao đâm vào, hắn theo bản năng nhấc chân đá một cước từ dưới lên, dừng ngay dưới cằm của Đào Tử Kiệt, ngay lập tức truyền đến âm thanh rắc rắc của tiếng xương.

Sức mạnh đôi chân của Diệp súc sinh lợi hại đến mức nào Đào Tử Kiệt biết rất rõ, quai hàm lệch sang một bên, sao Kim bay đầy đầu.

Hai người đều không lên tiếng, Diệp Sở Sinh rút dao ra, máu chảy ướt đầm cả thân người. Đào Tử Kiệt lau đi tơ máu ở khóe miệng, nhồm người ôm lấy đứa em trai đang ngủ trên sofa, trước khi rời đi còn hung hăng trừng mắt liếc Diệp Sở Sinh một cái.

“Anh hai... Anh về rồi...” Đào Tử An nửa mê nửa tỉnh dụi dụi mắt.

Đào Tử Kiệt ôm em trai mình đến phòng ngủ, đắp kín mền, chưa nói câu nào đã tắt đèn đi ra ngoài.

Một dao kia đâm xuống thật sự rất sâu, chắc chắn là có ý định giết người. Diệp Sở Sinh cởi áo, dùng khăn mặt che miệng vết thương lại, hắn chưa kịp đi tìm Đào Tử Kiệt tính sổ thì tên đầu sổ đã tìm tới hắn.

Đào Tử Kiệt đóng sầm cửa lại, giống như dã thú chỉ vận sức chờ phát động: “Diệp súc sinh, hôm nay lão tử không phể anh, chỉ muốn hỏi anh một câu, anh không thể không xuống tay với tiểu An đúng không?”

Diệp Sở Sinh nhú mày: “Đúng vậy, thì sao nào?”

“Tôi sẽ giết em ấy, chết ở trong tay tôi vẫn dễ chịu hơn việc sống mà bị anh làm nhục.”

Diệp Sở Sinh bị chọc cười, không nói lên lời.

“Cười cái gì! Lão tử đang rất nghiêm túc!”

“Nếu vậy, cậu cứ giết đi.” Diệp Sở Sinh cười đủ rồi, nheo mắt lại: “Chẳng lẽ cậu cho rằng tôi sẽ đau lòng sao?”

Đào Tử Kiệt sắp bị hấn chọc cho tức chết, không thể đánh lại cũng không biết phải làm sao.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, Diệp Sở Sinh cầm lấy di động ấn nút nghe, nghe xong sắc mặt trầm hấn xuống.

“Bảo bối, nếu bây giờ tôi trừng phạt cậu, cậu sẽ không cho rằng tôi lấy việc công trả thù riêng chứ?”

Đào Tử Kiệt nhìn hấn không hiểu chuyện gì.

Diệp Sở Sinh bỏ chiếc khăn mặt bị máu nhuộm đỏ xuống, mở tay ra nói: “Thật đáng tiếc, nhiệm vụ thất bại, người kia vẫn còn sống.”

Lần này đến lượt Đào Tử Kiệt không nói được gì, một dao kia cậu đâm xuống rất thâm hiểm, có trách thì chỉ trách mạng của người đó quá lớn.

Diệp Sở Sinh tiến sát lại gần cậu, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chỗ cằm vừa bị đá sưng, giọng điệu mờ ám: “Phạt cậu cởi hết quần áo ra cho tôi chơi, cho đến khi nào cậu đạt cao trào mới thôi.”

Đào Tử Kiệt bỗng nhiên cảm thấy cả người đều mệt mỏi, dạo bước đến bên cửa sổ, ngẩng đầu ngắm trăng: “Tùy anh, nhưng trước tiên chúng ta phải giải quyết xong vấn đề vừa này đã.”

“Việc gì xảy ra trước thì giải quyết trước, cậu ra tay thất bại trước.”

Diệp Sở Sinh cũng không cắt đứt hưng trí ngấm trắng của cậu, hắn dùng dây thừng trói hai tay cậu lại treo lên trên khung cửa sổ. Nhưng như vậy vẫn chưa làm cho hắn tận hứng, Diệp Sở Sinh lại nhấc hai chân của cậu lên, điều chỉnh chiều dài dây thừng, để cậu ngồi xồm trên cửa sổ.

Tư thế này vô cùng dâm loạn, vô cùng phù hợp với ác vị của Diệp súc sinh.

Thật ra tư thế này rất tốn sức nhưng Đào Tử Kiệt vẫn lạnh lùng như cũ: “Anh treo lão tử lên như thế này là muốn leo tường để lão tử thổi kèn giúp sao?”

Diệp Sở Sinh a một tiếng, giống như vừa mới nhớ ra vấn đề mấu chốt, vì thế nói: “Tôi bị thương, không thể leo tường được, vậy nên chúng ta làm bước cuối cùng tôi chơi luôn phía sau của cậu.”

“Con mẹ nó anh đúng là tên biến thái chết tiệt...” Câu nói đã được bỏ bớt đi ba trăm chữ.

Diệp Sở Sinh hôn lên tấm lưng bị kéo căng của cậu, dùng ngón tay đã được bôi trơn vuốt một đường tới cửa cúc, đảo quanh một vòng, chậm rãi đâm ngón tay vào bên trong: “Lần này tôi không bỏ thuốc cậu, cảm giác thế nào?”

Đào Tử Kiệt nghiêng răng, cảm giác khó chịu vô cùng, có người nào bị treo trên cửa sổ hứng gió lạnh, cúc hoa còn bị chơi cảm thấy tốt không?

Diệp Sở Sinh nuốt nước bọt, dùng tay nắn bóp hai cánh mông, chơi thích chết đi được. Vì đang ngồi xồm nên khi nhìn qua trông hai cánh mông tròn vo kia càng mẩy, thỉnh thoảng còn run lên một cái.

“Cậu đừng xiết chặt như vậy, thả lỏng chút đi.” Diệp Sở Sinh đánh một cái lên mông cậu.

Mặt Đào Tử Kiệt đỏ rồi lại tím, hung hăng nói: “Bớt nói nhảm đi, anh còn muốn chơi tới khi nào?”

“Việc này do cậu quyết định.” Diệp Sở Sinh mạnh mẽ đưa hai ngón tay chen vào trong trừu động, liếm lộng sau gáy cậu: “Bên trong bị tôi làm loạn như vậy, cậu có cảm giác không?”

Đào Tử Kiệt bắt đầu run lên, cắn chặt răng không nói.

Diệp Sở Sinh thích nhất là bộ dạng hiện tại của cậu, vừa quật cường lại vừa dâm đảng, hắn hít một hơi thật sâu, lại đưa thêm một ngón tay nữa vào trong. Nhưng trong này quá chặt, sức chịu đựng của hắn đã đến cực hạn, Diệp Sở Sinh chậm rãi xâm nhập, lại chậm rãi rút ra, dung dịch bôi trơn từ giữa đùi chảy xuống chân.

Nơi mẫn cảm nhất bị chạm đến, Đào Tử Kiệt liền run rẩy, biết rõ lần này thì hỏng rồi.

Quả nhiên, Diệp Sở Sinh cứ thế hướng tới nơi đó mà tiến công, đầu ngón tay lúc nhẹ lúc nặng vỗ về chơi đùa. Ở trong gió lạnh, nửa mình dưới của Đào Tử Kiệt đã ngẩng cao đầu, dựa theo kích thích trong cơ thể, quy đầu bắt đầu rỉ ra dâm dịch.

“Bảo bối, cơ thể của cậu thực thành thật nha, phía sau vừa kẹp lấy ngón tay tôi vừa co rút, có phải đang muốn tôi chơi bạo hơn không? Ví dụ như...”

Diệp Sở Sinh vừa dứt lời đã đưa tay đến ngắt nhũ hoa trước ngực cậu, Đào Tử Kiệt lại run lên, bộ hạ tưởng đến phát đau.

Nhục nhã đau đớn cùng khoái cảm thay nhau dày vò cậu, Đào Tử Kiệt vô lực gục đầu xuống, nhắm mắt lại, từ trong kẽ răng nói: “Tên biến thái chết tiệt, mau tiến vào đi, mẹ nó chứ...anh, buông tha tiểu An đi.”

“Thật đúng là...” Diệp Sở Sinh cười nhạo, túm tóc cậu kéo về phía sau: “Tôi nên khen ngợi anh em các cậu tình thâm, hay là nên cười nhạo sự ngây thơ của cậu đây?”

“Đừng giả bộ, anh cũng chỉ là ngứa ngáy muốn tìm người thao mà thôi!”

“Chắc vậy, nhưng thao ai là chuyện của tôi, không phải của cậu!” Ngón tay Diệp Sở Sinh hung hăng ở trong cơ thể cậu tàn sát bừa bãi, đỉnh lên phía trước rồi lại lùi xuống vuốt ve, giọng điệu ác độc: “Cậu đã làm tôi mất hứng, nên tôi quyết định sẽ chơi em trai cậu.”

Đào Tử Kiệt thiếu chút nữa đã lên đến đỉnh, đối phương lại rút ngón tay ra, gió qua thổi qua, lạnh thấu xương.

“Không! Diệp Sở Sinh! Anh không thể làm thế! Tôi cầu xin anh...”

“Em trai cậu đối với cậu quan trọng như vậy sao?”

Đào Tử Kiệt đau lòng, cúi đầu nói: “Anh không thể làm như vậy, anh sẽ hại chết em ấy...”

Diệp Sở Sinh thở dài, đem cự vật đâm vào cửa cúc, dục vọng nhần nại đã lâu bây giờ có thể thoải mái mà dây dưa, ở trong tràng bích nóng ẩm mà rong ruổi, hần cần nhẹ đầu vai của cậu. Đào Tử Kiệt hét lên một tiếng, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống, cơ thể được thả lỏng, cả người sa vào trong ái dục, ngay cả lời Diệp Sở Sinh ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ cậu cũng không nghe rõ.

“A Kiệt, trừ phi hai người các cậu đều thuộc về tôi, nếu không tôi không dám chắc mình sẽ làm ra chuyện gì... Cho nên, cậu đừng ép tôi làm trái với lời hứa của mình, làm thương tổn cậu ta.”

Diệp súc sinh ghen tị, hẳn không bao giờ cho phép Đào Tử Kiệt gạt mình ra ngoài. Ba người cùng nhau vui vẻ không phải rất tốt hay sao, dám vứt hẳn qua một bên mà tương thân tương ái, không có cửa đâu!

Hai người điên cuồng mà xáp nhập làm cho gió rét đêm đông cũng trở nên ấm áp.

18. Chương 18

“A, khoan đã! Xin chờ một chút...”

Cửa thang máy vừa mới khép lại, Mạc Bắc lại nghe thấy có tiếng người gọi liền ấn nút mở thang máy ra. Một thiếu niên mặc quần jean đầu đội mũ lưỡi trai chen vào, quay người luôn miệng cảm ơn hẳn.

Thiếu niên quay sang nhìn hai hàng phím ấn rầu rĩ, ngượng ngùng mở miệng nói: “Chào anh, xin cho hỏi Diệp Thị ở tầng mấy?”

“Cả tòa nhà này đều là của tập đoàn Diệp Thị, cậu muốn tìm ban ngành nào?” Mạc Bắc hỏi.

“Tôi cũng không biết.” Thiếu niên nghĩ ngợi một chút, ánh mắt bỗng sáng lên: “Xin hỏi anh có biết Đào Tử Kiệt không? Anh ấy làm việc trong ban ngành nào vậy? Tôi là em trai của anh ấy, tiện đường qua đây chờ anh ấy cùng về.”

Mạc Bắc đẩy mắt kính, vừa quan sát cậu thiếu niên vừa nói: “Cậu tới không đúng lúc rồi, Đào Tử Kiệt vừa đi ra ngoài.”

Thiếu niên a một tiếng, đành phải nói: “Dù sao cũng đến đây rồi, tôi đi tìm Diệp đại ca vậy, xin hỏi anh có biết anh ấy ở đâu không?”

“Cậu muốn tìm tổng giám đốc?” Thấy thiếu niên gật đầu, Mạc Bắc suy tính, nói: “Tôi đưa cậu đi.”

“Vậy làm phiền anh, cảm ơn!” Thiếu niên cười với hẳn để lộ ra hai cái răng nanh.

Mạc Bắc ngây ngẩn cả người, cho đến khi cửa thang máy “Đinh” một tiếng mở ra hẳn mới hồi phục lại tinh thần.

Sau khi đưa thiếu niên đến phòng tổng giám đốc, Mạc Bắc đi đến phòng nghỉ, pha một ly cà phê, tháo kính mắt xuống, lấy khăn tay lau chùi.

Rất giống, thiếu niên vừa nãy thực sự rất giống một người mà hẳn quen biết trước đây.

Không phải giống về ngoại hình mà là khí chất và thần thái, đặc biệt là lúc cười, khóe mắt cong cong răng nanh lộ ra, khiến người khác say mê. Đây không phải là chuyện tốt, nếu cậu thiếu niên đó thực sự liên quan đến người kia thì sẽ bị Diệp Sở Sinh chôn trong tử huyết khiến cậu tan xương nát thịt.

Buổi chiều chủ nhật nào Đào Tử Kiệt cũng phải ở tầng hầm luyện súng, đây là mệnh lệnh của Diệp Sở sinh, Lưu Huỳnh phải dạy cậu sử dụng thuần thục tất cả các loại súng ống trong vòng nửa năm.

Lưu Huỳnh đề bả vai của Đào Tử Kiệt xuống, rút cây súng lục lại: “Không đúng, tôi làm mẫu lại cho cậu xem một lần nữa.”

Cô không chế hơi thở của mình, nâng tay bắn ba phát chỉ để lại một cái lỗ ở chính giữa bia.

Đào Tử Kiệt lặp lại động tác của cô một lần nữa, bắn ra ba viên đạn lệch hướng nhau tạo thành ba cái lỗ ở ba vị trí khác nhau trên bia ngắm.

“Không đúng, không đúng.” Lưu Huỳnh lắc đầu liên tục nói: “Một tay súng xuất sắc, nhất định phải duy trì được sự bình tĩnh, tâm tình phải ôn hòa, nhưng cậu lại quá xúc nổi cho nên mới thất bại.”

Lưu Huỳnh cũng không phải một huấn luyện viên quá hà khắc, cho nên lời nói cũng nhẹ nhàng.

Cô nhìn thấy sự nóng nổi ở Đào Tử Kiệt qua ánh mắt khi cậu nổ súng, ánh mắt như nhìn thấy kẻ thù ở ngay trước mặt, trong đầu chứa quá nhiều oán niệm và sự phẫn nộ nên không thể tùy tâm sở dục mà điều khiển súng.

Đào Tử Kiệt im lặng không nói, cúi đầu nhìn tay mình.

Cho dù đã thử cả buổi chiều, cậu vẫn không thể nào tĩnh tâm được. Nói khoa trương một chút, khi cậu cầm súng lên, mắt nhìn thấy phía trước là bia ngắm, nhưng trong đầu lại nghĩ đến gương mặt của Diệp Sở Sinh, chỉ hận không thể bắn nát hắn.

Mới được hơn nửa tháng, Đào Tử Kiệt đã suốt ngày đem cái tên Diệp Sở Sinh treo bên miệng, trong lòng vô cùng sùng bái người đàn ông này, chỉ tiếc không thể biến hắn trở thành anh trai ruột của mình. Tình thế càng ngày càng gay go, Đào Tử Kiệt lại vô năng vô lực, chẳng lẽ cậu phải hét lớn vào lỗ tai em trai mình cho em ấy biết Diệp Sở Sinh thật ra là một tên biến thái! Làm ra những việc ác khiến người khác căm giận! Hắn hủy hoại cuộc sống của cậu! Không chỉ chiếm đoạt cậu hắn còn bắt cậu bán mạng vì hắn!

Nếu làm như vậy thì cậu sẽ khiến Đào Tử Kiệt sợ hãi, nhờ làm em ấy sợ tới mức phát bệnh... hậu quả đó cậu thực sự không dám nghĩ tới.

Sau khi luyện súng xong, Đào Tử Kiệt đi tới nhà vệ sinh, mở vòi nước ra, vùi đầu trong nước lạnh để giải tỏa nỗi buồn bực trong lòng.

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên chặt đứt tâm trạng thả lỏng của cậu.

Trong sân, có hai con chó đang tấn công cắn lấy bắp chân của Đào Tử An, làm Đào Tử An bổ nhào xuống mặt đất, một con khác đang từ đằng xa chạy tới, chuẩn bị gia nhập đợt tấn công.

Đào Tử Kiệt lập tức từ ban công tầng ba nhảy xuống, ôm lấy đầu con chó lăn một vòng, tiện tay với cái xẻng sắt ở góc tường ném tới, cậu ra tay vô cùng ác độc. Đào Tử An bị máu văng lên đầy mặt, trước mắt toàn là màu đỏ liên ngất đi.

Đào Tử Kiệt đá văng đầu một con chó đã biến dạng, quay lại nhìn con chó đang ở trên người Đào Tử An, giơ xẻng sắt lên. Con chó còn lại nhả Đào Tử An ra, gầm gừ lui về phía sau, một con khác cũng dừng lại không tiến thêm nữa, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

“Baby, sit!” Diệp Sở Sinh chạy tới.

Hai con chó nghe thấy tiếng của chủ thì ngoan ngoãn ngồi xuống, bầu không khí đang căng thẳng cũng thả lỏng hơn.

Đào Tử Kiệt ôm em trai mình lên chạy thẳng vào trong nhà, cậu đặt người lên trên ghế sofa, việc đầu tiên cậu làm không phải là lau đi vết máu đầm đìa trên bắp chân, mà là quỳ trên mặt đất cúi người lắng nghe nhịp tim của Đào Tử An.

“Cậu ấy không sao chứ?” Diệp Sở Sinh hỏi.

Một lúc sau, sắc mặt Đào Tử Kiệt đột nhiên trắng bệch, bế bổng người lên nói: “Bệnh viện...Phải mau tới bệnh viện!”

Diệp Sở Sinh dặm chân ga, chiếc xe nhanh chóng lướt đi trên đường cao tốc, vượt cả đèn đỏ. Đào Tử An nằm ở trên ghế sau, Đào Tử Kiệt ôm em trai ghì sát vào lồng ngực của mình, miệng liên tục gọi tên, lòng không ngừng cầu nguyện cầu xin để trái tim em trai mình đừng ngừng đập, ngàn vạn lần xin đừng ngừng lại...

Nhưng chuyện xảy ra lại không như mong muốn, điện tâm đồ trong phòng cấp cứu đã trở thành một đường thẳng tắp, bác sĩ sau khi tiêm cho Đào Tử An thì lại cho cậu dùng máy kích điện tim.

Một y tá nữa kéo rèm lại nói: “Bác sĩ đang cấp cứu, cảm phiền hai người ra bên ngoài chờ.”

Diệp Sở Sinh phải vừa lùi vừa kéo Đào Tử Kiệt mới chịu ra ngoài, cậu dựa vào vách tường đứng ngây ngốc, gương mặt cứng đờ. Cho đến khi cấp cứu thành công, Đào Tử An thoát khỏi nguy hiểm về tính mạng, cậu mới trượt dọc theo vách tường ngồi sụp trên mặt đất ôm mặt.

Diệp Sở Sinh làm xong thủ tục nhập viện, quay đầu lại thấy cậu vẫn ngồi nguyên tại chỗ, ánh mắt hần liên trùng xuống.

“Bác sĩ nói tiểu An cần ở lại viện để quan sát hai ngày, nhưng hần là không có vấn đề gì lớn, vậy nên cậu đi ăn một chút đi.”

Đào Tử Kiệt nhận lấy miếng sandwich 3 lớp hần đưa cho, lặng lẽ cắn một miếng: “Đêm nay tôi muốn ở lại đây.”

“Được.” Diệp Sở Sinh cầm ống hút vào hộp sữa, đưa tới bên miệng cậu: “Tự dần vặt cả một ngày trời cậu cũng mệt rồi, ăn no rồi đi ngủ một lúc, khi nào tiểu An tỉnh lại tôi sẽ gọi cậu.”

Chờ cho Đào Tử Kiệt ăn hết miếng sandwich, uống xong hộp sữa, Diệp Sở Sinh mới kéo cậu lại gần, để đầu cậu dựa trên vai mình. Đào Tử Kiệt vô cùng mệt mỏi, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Thật ra... Đã từng có một khoảng thời gian, tôi rất ghét tiểu An...” Đào Tử Kiệt dừng lại, trải qua sự kinh hãi rồi lại mừng rỡ, khi cả người được thả lỏng, ký ức cũ cũng tràn về: “Hai anh em người ta có thể cùng nhau chạy xe đạp, cùng nhau trượt patin, cùng nhau lên núi xuống biển, còn tôi bởi vì phải chiều theo ý em ấy nên cả ngày chỉ có thể ở nhà đọc truyện tranh, đánh điện tử, nên thường xuyên có suy nghĩ, nếu mình không có đứa em trai này thì tốt rồi...”

Diệp Sở Sinh im lặng lắng nghe, trong lòng suy đoán tiếp theo Đào Tử Kiệt sẽ lấy câu chuyện tình cảm xúc động của mình để khuyên hần buông tha cho Đào Tử An, nhưng thực tế lại không như hần nghĩ.

“Tôi yêu em ấy nhiều hơn ai hết, cũng hận em ấy rất nhiều, đã có không biết bao nhiêu lần tôi cầu mong cho em ấy mau chết đi, nhưng mỗi lần em ấy phát bệnh thì lại hi vọng em ấy có thể qua khỏi. Cho đến khi tai nạn xe của cha mẹ tôi xảy ra, cùng một lúc mất đi hai người thân, tôi mới biết được em ấy đối với tôi quan trọng đến nhường nào, thật sự là...Bản thân cũng không thể hiểu nổi rốt cuộc mình muốn gì.”

“Bỏ đi...Đây chính là số mệnh, không thêm nghĩ nữa.” Giọng nói của Đào Tử Kiệt nhỏ dần, chìm vào trong giấc ngủ.

Diệp Sở Sinh cúi đầu, hôn lên trán cậu. (*Ú: chút ân cần tôi tìm trong suốt 18 chương truyện, móa, chắc tôi truy tìm khi beta cái truyện này mất*)

Đào Tử An ở Quỷ Môn quan dạo chơi một chuyến làm cho anh trai cậu sợ hãi, nên mới vừa tỉnh lại đã bị xạc cho một trận.

“Em đúng là đồ óc heo! Lão tử sao lại có đứa em trai đàn độn thể này! Đã nói với em bao nhiêu lần rồi hă! Không được chơi ở sân sau! Không được chơi ở sân sau! Những con chó kia đều là quái vật có thể ăn tươi nuốt sống! Chủ của bọn nó lại càng...”

Đào Tử Kiệt nhất thời kích động, nói năng không suy nghĩ, may mắn bị người phía sau bịt miệng lại.

Diệp Sở Sinh cười cười nói: “Tiểu An cậu nghỉ ngơi cho thật tốt đi, có yêu cầu gì thì cứ nói với bác sĩ và y tá, tôi và anh cậu còn có chút chuyện phải xử lý, xong việc sẽ trở lại thăm cậu.”

Đào Tử Kiệt bị ném thẳng ra bên ngoài phòng bệnh, miệng mới vừa được thả tự do liền mắng: “Diệp súc sinh! Anh đang làm cái gì thế hả, lão tử còn chưa nói gì đâu!”

Diệp Sở Sinh búng trán cậu một cái: “Chờ cậu nghỉ ngơi suốt lại đi rồi nói, bây giờ tôi có việc muốn cậu làm, đối tượng lần trước cậu ám sát thất bại cũng ở đây.”

Bệnh viện tư nhân khu phòng bệnh cao cấp, hành lang thứ hai bên trái, có hai tên vệ sĩ đứng ở cửa.

Đào Tử Kiệt kéo vành mũ thấp xuống, một tay đưa hộp pizza đến gần, sau khi nói chuyện vài câu, cậu dùng gậy kích điện đánh gục hai tên vệ sĩ, công khai tiến vào phòng bệnh. Một lát sau, cậu lại đi ra, cầm hộp pizza đi vào một phòng bệnh bình thường, tháo xuống mũ, nở nụ cười.

“Oa, anh hai đúng là tuyệt nhất!” Đào Tử Kiệt nhào tới, đoạt lấy miếng bánh còn bốc hơi nóng hổi nhét vào miệng, ăn đến vui vẻ.

Sau khi trở lại biệt thự, Đào Tử Kiệt đi lên sân thượng ngậy người, lấy dây thép vừa dùng để giết người quấn quanh đầu ngón tay, kéo chặt, chặt hơn nữa, cho đến khi ngón tay bật máu.

Không biết vì sao phải giết người, không có nguyên nhân, không có thù hận, cứ thế xuống tay với một người xa lạ, loại cảm giác này thật sự vô cùng tệ hại. Sát thủ giết người ít nhất còn vì thù lao, còn cậu lại chỉ đơn giản là mệnh lệnh của một tên súc sinh.

“A Kiệt.” Diệp Sở Sinh thông thả đi tới, đưa ngón tay bị thương của cậu ngậm vào miệng mút vào, nếm mùi máu tanh, tiếp đó tiến sát lại phía cậu hôn xuống: “Mặt mày sao lại ủ dột như vậy?”

Đào Tử Kiệt im lặng không nói, quay đầu né tránh nụ hôn của hắn.

Một lúc lâu sau, Diệp Sở Sinh đột nhiên nói ra một câu: “Tôi có thể không đụng đến tiểu An.”

Nếu Diệp súc sinh có lòng tốt như vậy thì sẽ không phải là súc sinh nữa, Đào Tử Kiệt vẫn không lên tiếng, yên lặng chờ câu sau.

19. Chương 19

Chập tối bầu trời mang một màu xám tro bị sương mù bao phủ. Xa xa đèn đường đã được thấp sáng, đô thị sầm uất mang theo vẻ đẹp hư ảo.

“Cậu có ba phút để suy nghĩ.” Gió lạnh thổi bay tóc Diệp Sở Sinh, hắc khoa trưởng nói: “Bảo bối, cơ hội chỉ có một, sẽ không có lần thứ hai đâu.”

Đã là súc sinh thì lấy đâu ra lòng nhân từ, tất cả thỉnh cầu của cậu đều phải trao đổi bằng một cái giá nhất định.

Hắn có thể không đụng đến Đào Tử An, hơn nữa còn có thể sắp xếp cho Đào Tử An một cuộc sống ổn định ở nước ngoài, một cuộc sống bình thường vui vẻ, điều kiện là Đào Tử Kiệt cả đời này sẽ không thể nhìn thấy em trai mình thêm một lần nào nữa, phải cắt đứt toàn bộ liên hệ, đưa Đào Tử An ra khỏi cuộc sống của cậu.

Nhưng đây mới chỉ là điều kiện đầu tiên, còn có thêm điều kiện phụ nữa.

Đào Tử Kiệt nhắm mắt, hít thở sâu, rồi lại mở mắt, ánh mắt hùng hực lửa giận: “Diệp súc sinh, anh không sợ người khác nghe được sẽ cười vào mặt anh sao? Ép tôi phải thế? Anh còn có thể nghĩ ra được điều kiện chó má này tôi cũng chịu thua, thứ này mà cũng tin?”

Diệp Sở Sinh nhìn thẳng vào mắt cậu nghiêm túc nói: “Đúng thế, cậu nói tôi sẽ tin.”

Đào Tử Kiệt không biết nói gì, cũng không rảnh mà khai thông cho một kẻ điên. Cậu bắt đầu cởi quần áo, cả giày và vớ cũng cởi ra luôn, cả người trần truồng quỳ dưới chân Diệp Sở Sinh: “Được rồi, tôi thề...”

Đào Tử Kiệt mới vừa mở miệng, lại đột nhiên bị cắt đứt. Diệp Sở Sinh nâng mặt cậu lên, bốn mắt nhìn nhau.

Bản mặt như đang mong chờ xem chuyện lạ của hắn khiến Đào Tử Kiệt mất tự nhiên, cậu tránh tầm mắt Diệp Sở Sinh, bắt đầu nói: “Tôi thề cả cuộc đời này chỉ trung thành với anh, đi theo anh, sống cùng anh, mọi việc đều nghe theo ý anh, đem tất cả những thứ mình có hiến dâng cho anh, tôn thờ anh làm tín ngưỡng nhân sinh duy nhất.”

“Tốt lắm, hãy nhớ kỹ lời thề của cậu.” Diệp Sở Sinh cúi người, hôn lên trán cậu.

Cả người Đào Tử Kiệt nổi đầy da gà da vịt, đứng dậy đẩy hắn ra: “Tên biến thái chết tiệt, bây giờ anh hài lòng chưa?”

Diệp Sở Sinh cười cười, túm cậu đẩy đến rào chắn bên cạnh, rồi dùng hai tay vây lấy, ác nghiệt bưng bưng khí thế từ phía sau đỉnh vào mông cậu: “Bảo bối, bây giờ chính là lúc thực hiện lời hứa của mình.”

“Ồ đây sao? Con mẹ nó anh điên rồi phải không!”

“Tôi muốn cậu, ở đây, ngay lúc này, giờ phút này...” Diệp Sở Sinh liếm vành tai cậu, đầu ngón tay dọc theo sống lưng trượt đến giữa đùi, xoa bóp hai cánh mông tròn trịa, vuốt ve cửa cúc đang đóng chặt: “Cậu nhìn xem, trắng vừa lên, sân thượng trở thành một khung cảnh thật hoang dã, đúng không?”

Đào Tử Kiệt cắn răng, kiềm chế khí huyết đang sôi trào, tay nắm chặt lan can mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Cậu cũng sắp phát điên rồi! Diệp súc sinh vừa mới bắt cậu chặt đứt quan hệ với người thân duy nhất, bây giờ lại bày ra vẻ mặt thân thiết yêu cầu cậu đã hợp cùng hấn! Say mê đến cực điểm nhưng lại giống như đang xát muối lên miệng vết thương của người khác, lòng người rốt cuộc phải méo mó tới mức nào mới có thể làm ra được loại chuyện như thế này?

“Thả lỏng một chút, cậu kẹp gãy tôi mất.” Diệp Sở Sinh đánh vào mông của cậu.

Đào Tử Kiệt không lên tiếng, mắt nhìn xuống bãi cỏ ở dưới sân, cây cối thưa thớt, điểm nhìn vô định.

Sự quật cường của cậu làm cho Diệp Sở Sinh vừa yêu vừa hận, thậm chí hấn cũng không phân định được rốt cuộc là yêu nhiều hơn hay là hận nhiều hơn, hấn giữ chặt lấy hông của cậu, cuối cùng cắn thẳng vào, vứt bỏ yêu hận dày xéo hưởng thụ khoái cảm cực hạn.

Giao thừa năm đó rất lạnh, ở bên ngoài thở ra cả khói trắng.

Ba người đàn ông ngồi chung một chỗ ăn bánh chẻo, Diệp Sở Sinh khẩu vị ăn uống đặc biệt tốt, hấn ăn sạch hai mâm lớn đồ ăn.

Đào Tử An cười trêu ghẹo: “Bình thường đều là Diệp đại ca xuống bếp, hôm nay là anh hai của em đặc biệt ra tay, cho nên anh mới ăn để bù vốn đúng không?”

“Đương nhiên rồi.” Diệp Sở Sinh dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Đào Tử Kiệt, nói: “Không thể tưởng tượng được A Kiệt lại biết làm sủi cảo, đều là nhờ Tiểu An, tôi mới có phúc được thưởng thức.”

Đào Tử Kiệt giật mình, đặt đũa xuống không lên tiếng.

Đào Tử An đắc ý vòng tay ôm lấy cánh tay anh trai mình: “Lần đầu tiên ăn tết sau khi cha mẹ qua đời, khi đó em còn nhỏ không hiểu chuyện vì muốn ăn bánh chẻo nên cầu gấu, anh hai của em liền len lén đi học trộm, sau đó làm cho em vui mừng không thôi.”

Diệp Sở Sinh hạ mắt cười cười: “Vậy Tiểu An năm nay có nguyện vọng gì không?”

“Nguyện vọng á...” Đào Tử An ngượng ngùng nói: “Em muốn được xem bắn pháo hoa và pháo trúc.”

“Được, chỉ là việc nhỏ thôi, cứ giao cho tôi đi.”

“Thật tuyệt!” Đào Tử An vui vẻ nhảy tưng tưng.

Diệp Sở Sinh đi gọi điện thoại, sau khi bọn họ ăn cơm xong, một chiếc xe ngựa chở hàng cấm đến biệt thự, Đào Tử Kiệt nhìn người giao hàng xếp pháo hoa và pháo trúc cao lên thành một ngọn núi nhỏ, ngạc nhiên đến mức không khép được miệng.

Đào Tử Kiệt kéo một cây pháo trúc màu đỏ xuống, lấy bút viết lên một chuỗi con số, đưa tới trước mặt Đào Tử An: “Này, cầm đi, đây là tiền mừng tuổi của năm nay.”

Đào Tử An mếu máo oán hận: “Anh hai! Đây là cái gì hả! Trước kia anh không có tiền thì bỏ qua đi, bây giờ còn đưa tiền giả cho em!”

“Không cần thì thôi.” Đào Tử Kiệt làm bộ muốn lấy lại.

Đào Tử An giật lấy, dùng chân trái không bị thương dậm mạnh xuống đất, lùi ra xa: “Mặc kệ! Đây là chứng cứ phạm tội, tương lai em sẽ đưa cái này cho chị dâu xem, để chị ấy biết mình đã gả cho một con quỷ keo kiệt.”

Đào Tử An nói xong, quay người một chân khập khiễng, cà nhắc ôm pháo trúc đi ra ngoài sân.

Diệp Sở Sinh bỏ bộ mặt đại ca ca xuống, trên mặt thoáng hiện nụ cười trào phúng: “A Kiệt, cậu sao lại ra nông nổi này? Tết nhất sao lại bunn xinn với ai đó như vậy?”

Hai người họ đúng là không cùng một mẹ sinh ra, Đào Tử An ham vui khôn khéo, Đào Tử Kiệt quật cường bướng bỉnh giống như một con lừa. Chỉ là một phong bao lì xì mà thôi, chuyện đơn giản như vậy cũng không chịu nói ra, thật khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Đào Tử Kiệt xoay người cười lạnh: “Ông chủ Diệp, tôi ăn đồ ăn của anh, ở nhà của anh, ngay cả quần lót mặc trên người cũng là của anh, tôi làm sao có thể mặt dày mày dạn không biết xấu hổ làm phiền đến anh thêm nữa.”

Diệp Sở Sinh híp mắt, nắm chặt lấy mặt của cậu nói: “Đúng, bản thân cậu cũng là của tôi.”

“Cám ơn ông chủ Diệp đã nhắc nhở.”

Diệp Sở Sinh buồn bực, hận đến nghiến răng nghiến lợi, hắn rất muốn cho cậu một bạt tai để cậu không

trưng ra cái biểu cảm vô thường vô phạt đấy nữa.

Nhưng lại nghĩ bây giờ đang là tết, cho nên nhịn xuống, hấn vỗ vào má Đào Tử Kiệt: “Nếu cậu đã giác ngộ, tôi sẽ không khách khí nữa. Đêm hôm nay tôi muốn cậu, rửa mông sạch sẽ chuẩn bị hầu hạ tôi, còn nữa, đau dài không bằng đau ngắn, trong vòng 3 ngày phải tiến bằng được em trai cậu đi.”

Đào Tử Kiệt nhìn ra ngoài cửa sổ, pháo hoa rực rỡ, trong lòng nghĩ thầm, giao thừa năm nay thật lạnh lẽo.

Đào Tử An ở ngoài sân không biết hai người đàn ông trong kia đang âm thầm giao đấu, đứng trên bãi cỏ kêu to: “Anh hai, Diệp đại ca, hai người mau lại đây bắn pháo cùng em đi, rất thú vị đó!”

Pháo hoa rực sáng giữa bầu trời đêm, một đóa lại một đóa.

Qua một đêm cuồng loạn phát tiết, Diệp Sở Sinh hết giận, mở lòng từ bi cho Đào Tử Kiệt tự do nửa ngày, để cậu tiễn em trai ra sân bay.

Trong phòng chờ, Đào Tử An lắc lắc cánh tay anh hai mình làm nũng: “Anh hai, hôm nay mới là ngày đầu năm, sao lại vội vàng đuổi em đi như vậy, dù sao kỳ nghỉ cũng chưa kết thúc, anh để em ở lại đây thêm vài ngày nữa thôi.”

Đào Tử Kiệt kiên quyết nói ra hai chữ: “Không được.”

Đào Tử An mếu máo, hốc mắt ngập nước, vẻ mặt đáng thương nhìn cậu.

“Ngoan, sau này phải tự chăm sóc bản thân thật tốt.” Đào Tử Kiệt ôm đầu em trai đặt trên lồng ngực, dùng sức xoa đầu: “Lần trước không phải em nói, giảng viên mời em sau khi tốt nghiệp ở lại phòng nghiên cứu làm việc hay sao? Đồng ý đi, ở lại Mĩ mà phát triển... Có thời gian anh hai sẽ tới thăm em.”

Đào Tử An từ trong lồng ngực Đào Tử Kiệt đẩy cậu ra, tóc tai lộn xộn nói: “Anh hai, em thay đổi chủ ý, em dự định sau khi tốt nghiệp sẽ trở về Hồng Kông.”

“Đồ đàn, em đang nói cái gì đó hả? Có thể dốc lòng làm nghiên cứu sinh không phải là lý tưởng của em hay sao? Đừng lo lắng cho anh, tự trông coi bản thân cho tốt là được.”

“Cái đó...” Đào Tử An gỡ đầu gỡ cổ, ấp úng nói: “Không phải chỉ vì em không nỡ rời xa anh, hầy...em... cái đó... Được rồi! Em nói cho anh biết chuyện này, anh không được nói cho người khác biết, nhất là Diệp đại ca, hình như em thích anh ấy.”

Đùng một cái như sấm nổ giữa trời quang, Đào Tử Kiệt trợn trừng mắt, cả người cứng ngắc.

“Anh hai, anh sẽ không ghét bỏ em chứ, em cũng không muốn trở thành đồng tính luyện ái, nhưng Diệp đại ca là một người đàn ông rất hoàn mỹ.” Đào Tử An sợ anh trai mình không chấp nhận được, nên vội vàng giải thích: “Không phải em bị ám đầu nên mới nói vậy, Diệp đại ca thật sự rất tốt, có thưởng thức có học thức, đối xử với mọi người lại thân thiết lễ độ, giống như một quý ông ưu nhã, cả người tràn ngập mị lực của một đại trượng phu, ưu điểm kể ra không hết...”

Một lúc sau, Đào Tử Kiệt chỉ nói một câu: “Đến giờ đăng ký rồi.”

Sau khi tiễn Đào Tử An lưu luyện không rời đi, Đào Tử Kiệt trở thành một tên tội phạm cướp bóc, cậu trực tiếp lái xe đâm nát cửa kính của cửa hàng tiện lợi, lấy đi mấy loại hàng hóa và rượu bày trong cửa hàng, sau đó nhanh chóng rời đi.

Một tay cậu nắm chặt tay lái, một tay cầm chai rượu, dậm mạnh chân ga phóng bạt mạng trên đường cao tốc.

Mẹ nó! Thế giới này sao lại hoang đường như vậy?

Em trai của cậu, đứa em trai cậu thầm mến từ năm mười sáu tuổi, đứa em trai cậu luôn đặt trong trái tim, cho dù bản thân bị cưỡng chế cậu cũng không muốn làm tổn thương em ấy, thế nhưng đứa em trai ấy lại chính miệng nói với cậu rằng mình là đồng tính luyện ái, thích một người đàn ông khác.

Tiếng còi cảnh sát truyền đến chói tai, cậu ngừng đầu uống một ngụm rượu lớn, khóe mắt như muốn nứt ra, giẫm phanh dừng xe lại. Cảnh sát giao thông đi xe máy đuổi theo phía sau không kịp chuẩn bị, đâm vào đuôi xe, cả người theo quán tính bay lên giữa không trung, nện vào kính chắn gió tiếp đó ngã lộn trên mặt đất. Đào Tử Kiệt nặng nề đạp chân ga, thân xe rung lên, động cơ gào rít, bánh xe nghiền qua người cảnh sát giao thông.

“Phanh!” Đây là âm thanh Đào Tử Kiệt đạp mạnh vào cánh cửa.

“Phanh!” Đây là âm thanh Đào Tử Kiệt ném bình rượu lên mặt bàn.

Diệp Sở Sinh buông bút, sắc mặt biến thành màu đen: “A Kiệt, cậu điên rồi hả. Làm sao? Đưa Tiểu An đi rồi bây giờ muốn tìm tôi gây sự sao?”

Ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người cậu, sắc mặt Diệp Sở Sinh lại càng khó coi. Người này đúng là vết thương mới lành đã quên đau, bệnh dạ dày vừa mới chuyển biến tốt được một chút bây giờ đã dám uống rượu say, thật sự là thiếu đánh!

Đào Tử Kiệt thở hổn hển, đem quần áo trên người mình cởi sạch, cả người đều là dấu vết bị làm nhục đêm qua. Cậu tiến tới ngồi lên cạnh bàn làm việc, ở trước mặt Diệp Sở Sinh mở rộng hai chân. Cậu vớ lấy chai rượu, ngừng đầu uống cạn, chất lỏng màu đỏ nhạt tràn ra khóe miệng.

Môi cậu khẽ động, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ: “Làm tôi đi.”

20. Chương 20

Diệp Sở Sinh ngây ngẩn cả người, đại não giống như bị thiên thạch rơi trúng, trong nháy mắt trở nên si ngốc.

Đào Tử Kiệt dùng hai tay chống đỡ cơ thể mình, nghiêng đầu, từ bên trên quan sát hắn, ánh mắt phóng tung giống như mang theo một cái móc câu, tầm mắt Diệp Sở Sinh dừng lại trên xương quai xanh quyến rũ của Đào Tử Kiệt, ngón tay lướt nhẹ lên đó lưu luyến không rời.

Nhưng mà, trình độ loại này hiển nhiên không thể làm Đào Tử Kiệt vừa lòng, hai chân cậu vô cùng tự nhiên mà vòng qua người Diệp Sở Sinh, tiếp đó ngồi lên trên đùi hắn, ghé sát đến bên tai hắn thì thào: “Nếu anh là đàn ông thì mau thao chết tôi đi...”

Diệp Sở Sinh biết nhất định đã có chuyện xảy ra, nhưng hiện tại hắn không có thời gian để để tâm tới.

Đào Tử Kiệt cứ ngồi như vậy làm cho nửa mình dưới của hắn tưởng đến phát đau, cặp mông khi nhanh khi chậm khiêu khích trên đùi, Diệp lão đại không muốn thừa nhận mình bị sắc dụ làm cho u mê đầu óc, nhưng hai tay của hắn đã vòng qua hông cậu, ánh mắt chạm đến đầu nhũ đêm qua bị ngất nhéo sưng đỏ, hơi thở gấp gáp.

Chẳng biết từ lúc nào hai người đã lỏa thể, nằm lẫn lộn trên thảm trải sàn mềm mại, Diệp Sở Sinh lúc thì ôn nhu liếm láp, khi lại thô bạo gặm cắn, lưu lại rất nhiều dấu hôn trên cơ thể Đào Tử Kiệt

Cuối cùng hắn cũng có được cảm giác thoải mái.

Kiên trì kháng chiến mới gặt được thắng lợi, cuối cùng Đào Tử Kiệt cũng mở lòng tiếp nhận hắn.

Diệp Sở Sinh vì thế mà mê say một hồi lâu, hắn dùng ngón tay qua lại vuốt ve đôi môi của Đào Tử Kiệt, giọng nói mềm mỏng đến mức nghe muốn chảy nước: “Bảo bối, liếm ướt nó đi, nếu không cậu sẽ bị đau.”

Ánh mắt mông lung của Đào Tử Kiệt bỗng hiện ra một vẻ điên cuồng: “Nhanh, thao tôi khiến tôi đau đớn gấp vạn lần đêm qua.”

Ánh mắt Diệp Sở Sinh buồn bã, cúi người ngậm lấy cự vật của cậu, vừa tranh thủ lấy thêm cảm tình của cậu, vừa đưa ngón tay đi vào bên trong dò xét. Bên trong vừa chặt chẽ, lại nóng bỏng, đầu lưỡi hắn liếm dọc theo cơn trụ, tiếp đó di chuyển tới cửa cúc đang hé mở mà khiêu khích.

Cả người Đào Tử Kiệt chấn động như bị sét đánh trúng, chút thanh tỉnh còn lại bị quăng lên chín tầng mây.

Cậu kéo tóc Diệp Sở Sinh, ngửa đầu thở gấp, phía trước và phía sau đều bị kích thích, khoái ý dâng trào, tinh dịch nóng bỏng bắn ra, dính đầy trong lòng bàn tay Diệp Sở Sinh. Đào Tử Kiệt thất thần nhìn cửa thông gió, để mặc cho Diệp Sở Sinh nâng hai chân mình lên, hấn đẩy toàn bộ niêm dịch trắng đục vào phía sau cậu.

“Bảo bối, A Kiệt...” Diệp Sở Sinh hôn cậu thật sâu, một phát đâm thẳng vào bên trong cậu.

Hai người đồng thời giật mình, Đào Tử Kiệt ôm cổ Diệp Sở Sinh, hai chân kẹp chặt lấy hông của hắn, tinh thần lên xuống theo từng đợt va chạm. Sự nghên hợp của cậu làm cho Diệp Sở Sinh càng điên cuồng hơn, bị tràng bích chặt hẹp nóng bỏng bao lấy, hấn mặc sức hưởng thụ bữa tiệc mình chờ mong bấy lâu, cuối cùng cũng có thể chân chính trải nghiệm cảm giác hai cơ thể giao hòa làm một.

Đúng vậy, hai cơ thể hoà vào nhau, hấn còn hận vì không thể cứ như vậy mà chết ở trên người cậu.

Bên ngoài phòng làm việc kẻ đến người đi, không một ai biết, hai người đàn ông ở bên trong đang hùng hực khí thế giao hoan.

Sau khi Diệp Sở Sinh phóng thích trong cơ thể Đào Tử Kiệt cũng không rút ra, hấn cúi người hôn lên môi Đào Tử Kiệt. Toàn thân hai người được bao phủ bởi một lớp mồ hôi mỏng, tiếng hít thở ứng đối lẫn nhau, cuồng loạn mà dâm mỹ.

Diệp Sở Sinh liếm đi giọt mồ hôi trên chóp mũi Đào Tử Kiệt, ôn nhu hỏi: “Bảo bối, cậu làm sao vậy?”

“Tôi mệt...” Đào Tử Kiệt nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Ánh nắng ban mai xuyên qua khung cửa sổ trên mái nhà, hương vị ấm áp của ánh nắng lan tỏa khắp căn phòng, cảm giác ấm áp này khiến con người ta sinh ra lười biếng.

Đào Tử Kiệt tỉnh lại, đầu có cảm giác đau nhức, men say làm phản ứng của cậu chậm lại. Gương mặt nhả nhận của Diệp Sở Sinh gần trong gang tấc, hai người đều trần truồng nằm trên giường, cậu ôm hông hắn, hấn ôm cổ cậu, chân của bọn họ đan chéo vào nhau.

Tư thế này, mờ ám đến mức hoang đường.

Đào Tử Kiệt không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm vào cái cổ thon dài của Diệp Sở Sinh, cậu tưởng tượng hai tay mình dần dần vươn lên và âm thanh xương cổ bị vặn gãy thật tuyệt vời biết bao, cho đến khi thấy mí mắt của Diệp Sở Sinh rung động, cậu mới nhìn ra chỗ khác.

“Bảo bối, buổi sáng an lành.” Diệp Sở Sinh dụi mắt vào cậu, giọng nói trầm thấp lộ ra vui mừng.

Đào Tử Kiệt rợn tóc gáy, nói một câu phá nát khung cảnh tươi đẹp trước mắt: ” Súc sinh tránh xa tôi ra, miệng anh thối muốn chết.”

Không còn cách nào khác, cậu thật sự chịu không nổi nữa rồi, bản thân đường đường là nam nhi đại trượng phu, lại bị Diệp súc sinh luôn miệng gọi bảo bối.

Đào Tử An đi rồi, cuộc sống lại trở về theo nề nếp trước đây

Diệp Sở Sinh cả ngày ở nhà rảnh rỗi hết trồng cây nuôi cỏ lại đánh đàn câu cá, chuyện trong bang phái đã có người lo, không tới lượt lão đại như hắn phải phiền não. Cuộc sống của Đào Tử Kiệt thì không vui vẻ như vậy, lên núi xuống biển, múa đao vác súng, còn phải học ngoại ngữ, ngày nào cũng mệt mỏi không khác gì một con chó. Thật không hiểu Diệp Sở Sinh đang nghĩ cái quái gì, hắn dường như đang muốn biến cậu thành một thiên tài.

Đào Tử Kiệt không biết số liệu về thể năng và tiến độ học tập của cậu đều được huấn luyện viên báo cáo lại với Diệp Sở Sinh.

“Cô thử nói xem. Lão Đại đang muốn huấn luyện ra một James Bond* thứ hai để cứu vớt Hồng Kông hay sao?” Mạc Bắc cảm thấy tò mò.

(James Bond là điệp viên 007 đó:>)

Lưu Huỳnh lắc đầu: “Có lẽ Sinh ca có ý định đánh cắp bí mật của chính phủ.”

“Ba” một tiếng, Diệp Sở Sinh vút báo cáo trong tay xuống: “Hai người không biết nói xấu thì phải nói nhỏ giọng một chút sao? Hay là rảnh rỗi quá không có việc gì làm? Muốn đại diện cho Diệp thị đến Nam Phi khảo sát không hả?”

Mạc Bắc và Lưu Huỳnh nhìn nhau, vội vàng kiếm cớ bỏ chạy.

Sau khi rời khỏi văn phòng, Mạc Bắc đột nhiên vỗ trán một cái, nói: “Tôi hiểu rồi!”

“Hiểu gì?” Lưu Huỳnh buồn bực nhìn hắn.

“Cô có nhớ Tiểu Niệm chết như thế nào không?”

Nhắc tới cái tên đã phủ đầy bụi từ rất lâu, hai người đều trầm mặc.

“Mạc Bắc, ý của anh là...” Lưu Huỳnh có chút khổ sở, nhưng đa phần vẫn là phần nộ: “Hắn xứng đáng bị như vậy, ai bảo hắn dám phản bội Sinh ca!”

“Cô không hiểu, hắn đúng là rất đáng chết, nhưng không đáng phải chết ở trong tay kẻ khác.”

Lưu Huỳnh mơ hồ rồi như hiểu ra điều gì, thở dài. Chỉ có chết mới không thể vân hồi tiếc nuối.

Nửa đêm, Đào Tử Kiệt rời giường, cậu không dám bật đèn, lợi dụng bóng tối sờ soạng tìm kiếm khắp phòng. Bản thân cậu cũng không biết mình đang tìm thứ gì, chỉ là trực giác mách bảo cậu phải theo dõi căn phòng bí mật này.

“Không có ánh sáng cậu vẫn nhìn được sao?” Bóng dáng Diệp Sở Sinh xuất hiện ở cửa giống như một con quỷ.

Đào Tử Kiệt hoảng sợ, cố gắng trấn định lại mình.

Diệp Sở Sinh mở đèn, ánh đèn chiếu sáng rõ cả căn phòng làm cho Đào Tử Kiệt không còn chỗ trốn, cậu nheo mắt nhìn quanh gian phòng chứa đầy đồ cũ. Sách vở, quần áo, giày vớ, ngay cả đồ dùng vệ sinh cá nhân hằng ngày cũng có, cuối cùng tầm mắt Đào Tử Kiệt dừng lại trên một cái khung ảnh, tấm ảnh chụp bên trong đã phai màu, nhưng vẫn nhìn ra được hình dáng của hai thiếu niên.

“A Kiệt, cậu chờ mong có thể tìm được thứ gì ở đây?” Diệp Sở Sinh chống tay dựa vào cửa, tóc mái che khuất tầm mắt, không nhìn rõ được biểu cảm, chỉ có âm thanh lạnh như băng sang sảng bên tai: “Cậu muốn tìm ra nhược điểm của tôi sao?”

Đào Tử Kiệt tránh nặng tìm nhẹ trả lời: “Tôi chỉ muốn hiểu thêm về anh.”

“Vậy sao không hỏi thẳng tôi?”

“Nếu bây giờ tôi hỏi anh sẽ trả lời chứ?” Đào Tử Kiệt cầm một quyển sách giáo khoa ngữ văn trung học, nhìn chăm chăm cái tên trên bìa sách hỏi: “Tương Niệm là ai? Cậu ta từng sống ở đây sao?”

Diệp Sở Sinh xoa xoa huyệt thái dương, đột nhiên không biết phải giải thích tình huống trước mắt như thế nào.

Hắn hoàn toàn có thể nói với Đào Tử Kiệt rằng mình không cần phải trả lời cậu, bảo cậu mau cút ra ngoài.

Nhưng nếu làm như vậy hắn sẽ phá hủy quan hệ hiện tại của hai người, Đào Tử Kiệt đã bắt đầu để cho hắn ôm, lúc động tình sẽ đáp lại hắn, cậu cũng dồn hết sức để hoàn thành mệnh lệnh của hắn. Tuy rằng tất cả chỉ là sự phục tùng bên ngoài, nhưng làm được như vậy đã rất khó, cho nên hắn nhất định phải tìm ra cách chu toàn cả hai.

Khi Đào Tử Kiệt không muốn tiếp tục hỏi thì Diệp Sở Sinh lại lên tiếng: “Nói cho cậu biết cũng được, nhưng cậu lấy cái gì ra để trao đổi với tôi đây?”

Đào Tử Kiệt cười lạnh: “Tôi còn có thứ gì anh muốn nhưng chưa đoạt được sao?”

Câu trả lời của cậu làm Diệp Sở Sinh có chút nản lòng, trong mắt cậu tôi chỉ dừng lại ở hai chữ cướp đoạt thôi sao?

“Bây giờ cũng sắp tới lúc cậu làm bài kiểm tra đánh giá năng lực, chúng ta đánh với nhau một trận quyền anh đi, nếu cậu thắng tôi sẽ giải đáp tất cả các câu hỏi của cậu.”

Vì thế vào lúc 4 giờ sáng, đêm đen gió lớn, hai người đàn ông mặc trên người quần áo bảo hộ, đứng đối nghịch giữa sân cỏ.

“Trận này không có quy tắc, cứ ngã xuống đất không dậy được là thua.” Diệp Sở Sinh nói.

Đào Tử Kiệt đánh một quyền vào bụng của hắn, nếu đã không có quy tắc, không đánh lén mới là thằng đàn.

Diệp Sở Sinh bị một quyền của cậu đánh cho phải lui về sau hai bước, nhin đau bật cười: “Cậu thật là...”

Còn chưa nói xong, Đào Tử Kiệt lại xoay người, nhấc chân đạp thẳng vào mặt Diệp Sở Sinh, rõ ràng là không muốn nói nhảm cùng hắn. Diệp Sở Sinh dùng cánh tay đỡ đòn, nhân cơ hội trả lại cậu một quyền vào giữa xương gò má.

Hai người không ai nhường ai, cậu tới tôi đi dốc toàn lực ra đòn. Đào Tử Kiệt tránh được quyền cước của hắn, xoay khuỷu tay đánh vào ngực đối phương, xem ra đợt huấn luyện lần này rất hiệu quả, độ nhạy bén và lực độ tăng lên đáng kể. Diệp Sở Sinh híp mắt, sử dụng chiêu đánh lạc hướng, thừa lúc Đào Tử Kiệt tránh hắn bị vấp ngã, một cước đạp lên chân của cậu.

Đào Tử Kiệt lăn lộn trên cỏ, tránh được quyền cước thứ hai của hắn, tiếp đó liền đứng dậy.

“Con mẹ nó, tên súc sinh đê tiện!” Đào Tử Kiệt giật giật, chân trái đau đến mức không còn cảm giác.

Diệp Sở Sinh cười nham hiểm, ngoắc tay khiêu khích.

Đào Tử Kiệt bây giờ ở trong mắt Diệp súc sinh thực sự vô cùng hấp dẫn, trên người mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng bị mồ hôi làm ướt một mảng lớn, bắp thịt săn chắc, mơ hồ có thể thấy được màu sắc cam đỏ của hai điểm hồng trước ngực. Mái tóc ướt sũng bay bay trong gió, mồ hôi trượt dài trên gò má, gân tay nổi lên cộng thêm ánh mắt không chịu khuất phục...

Đào Tử Kiệt nhỏ nước bọt, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn đũng quần đang phồng lên của hắn: “Tên biến thái chết tiệt! Tổ tiên của anh là ngựa đực đầu thai sao? Như vậy mà cũng có thể phát dục.”

Nói xong, cậu lại cười, tháo bao tay xuống, vén áo lên đến ngực để lộ ra cơ bụng hoàn mỹ: “Anh có muốn tôi lột sạch quần áo rồi tiếp tục đánh với anh không?”

Diệp Sở Sinh há hốc mồm, tinh thần vừa phục hồi lại đã bị đánh gục trên cỏ, thằng nhỏ bị bóp chặt.

“Một là nhận thua, hai là tôi bẻ gãy nó, tùy ý anh chọn lựa.”

Cuối cùng cơ hội bắt Diệp súc sinh đưa ra lựa chọn cũng đến, Đào Tử Kiệt vui sướng chờ đón thắng lợi trước mắt, cậu đưa tay còn lại vào trong áo của hắn, vuốt ve lồng ngực hắn, cứng rắn nói: “Đưa ra quyết định nhanh lên, bằng không tôi sẽ biến anh thành thái giám.”

Diệp Sở Sinh ngơ ngẩn nhìn bộ dáng mặt mày hớn hở của cậu, ánh mắt nhu hòa.

Đã rất lâu rồi hắn không nhìn thấy biểu tình thoải mái trên gương mặt cậu, lâu đến mức hắn không tài nào nhớ được nữa, dường như từ lúc bị hắn giam cầm ở bên cạnh mình cho tới nay, ánh mắt cậu chưa từng sáng ngời động lòng người như thế.

Vì thế Diệp Sở Sinh dần dần nói ra một câu rất không liên quan: “Bảo bối, tôi muốn hôn cậu...”

BIẾN THÁI + LƯU MANH =?

Ú: có phải là vì beta cái truyện này nên tôi đâm ra biến thái mới thấy cái chi tiết ĐTK bóp t(r)ym của DSS rồi đe dọa nó rất đáng yêu không, hay là bởi vì xuyên suốt 20 chương truyện biến thái bỏ mẹ này chỉ có mỗi chi tiết ấy dễ thương???? *ôm mặt*

21. Chương 21

“Chắc là anh không cần nó nữa!” Đào Tử Kiệt xuống tay tàn nhẫn.

“Dừng lại.” Diệp Sở Sinh đau đến mức mặt mũi tái xanh, nhưng vẫn ghé mặt sát lại môi cậu nói: “Tôi nhận thua, tôi có thể hôn cậu không?”

Đào Tử Kiệt bối rối, không phải lỗ tai của cậu có vấn đề rồi chứ, Diệp súc sinh đang cầu xin sự đồng ý từ

cậu sao?

Quả nhiên, bản tính súc sinh ngay sau đó liền bại lộ, hắn xoay người đè Đào Tử Kiệt xuống mặt cỏ, môi hắn chạm vào môi cậu, nụ hôn vừa điên cuồng vừa tha thiết. Mặt trăng tròn, tầng mây mỏng, ánh sao nhỏ vụn vương đầy trời, Đào Tử Kiệt cảm thấy mờ mịt, cậu cảm giác như không khí xung quanh bị hút cạn, chắc là do vừa đánh một trận kịch liệt nên tim cậu mới đập nhanh như vậy.

Cậu nắm lấy bả vai của Diệp Sở Sinh muốn đẩy hắn ra để lấy lại nhịp thở, nhưng điều đó lại làm hắn càng trở nên thô bạo hơn. Diệp Sở Sinh xé rách áo cậu, đầu lưỡi liếm đi chút mồ hôi còn dính trên người cậu, tiếp đó quét một đường đi xuống phía dưới liếm láp, cảm nhận mùi vị của cậu trong miệng mình.

“Đủ rồi đấy! Tên khốn khiếp!” Đào Tử Kiệt đẩy mạnh hắn ra, nếu cứ tiếp tục như vậy cậu chắc chắn sẽ bị cưỡng bức ngay tại chỗ.

Diệp Sở Sinh nhìn bộ dạng ngồi trên cỏ thở phì phò, quần áo thì bị xé rách tan nát của cậu, nhin không được lại vòng tay ra sau gáy: “Bảo bối, ngoan, cậu để cho tôi hôn thêm một chút nữa đi, tôi sẽ không làm thêm một bước nào nữa, chỉ hôn thôi...”

Đào Tử Kiệt chưa kịp dựng tổ tiên của Diệp Sở Sinh lên chửi thì miệng đã bị chặn lại chỉ có thể phát ra ngôn ngữ của người ngoài hành tinh.

Bị hôn cho đến khi miệng đều đã tê rần, Đào Tử Kiệt mới có cơ hội nói: “Diệp súc sinh, anh lại muốn bày trò vô liêm sỉ gì đây?”

“Không phải.” Diệp Sở Sinh thả lỏng thân mình, dựa người lên trên người cậu nói: “Chuyện tôi đã đồng ý với cậu nhất định tôi sẽ làm được, nhưng hôm nay muộn quá rồi, ngày mai tôi sẽ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cậu.”

Hắn không muốn nhắc lại những chuyện đã qua một phần là vì muốn giữ thể diện, chuyện cũ giống như một vết sẹo không thể xóa mờ.

Diệp Sở Sinh ngậm thuốc, ngồi xếp bằng trong căn phòng bừa bộn, ngẩng đầu, ánh mắt mơ hồ nhìn xa xăm.

Câu đầu tiên hắn nói ra làm cho Đào Tử Kiệt giật mình: “Cậu biết tại sao tôi muốn có Tiểu An không? Bởi vì cậu ấy cho tôi cảm giác giống như cảm giác mà Tương Niệm đã cho tôi.”

Đào Tử Kiệt nghe xong, im lặng nhìn quanh phòng, lạnh sống lưng.

Nếu cậu đoán không sai, mỗi một vật dụng ở nơi này cho dù không phải là thứ mà Tương Niệm đã từng dùng thì cũng là thứ liên quan đến Tương Niệm. Hành động của Diệp Sở Sinh làm cho cậu rợn tóc gáy, hắn giống như một tên tâm thần yếu thích Tương Niệm một cách bệnh hoạn, rốt cuộc hắn nghĩ gì mà lại

đi thu thập các vật dụng có liên quan đến Tương Niệm? Sao lại có thể để một nơi như thế này tồn tại?

“Năm đó tôi vì Tương Niệm mà phản bội Diệp gia, nhưng Tương Niệm lại phản bội tôi, cậu ta bán tôi cho một đối thủ của Diệp gia, kết quả gặp phải một kẻ thủ đoạn thâm độc, cuối cùng cậu ta đã bị giết chết.”

Một câu nói đơn giản như vậy đương nhiên không thể khiến cho Đào Tử Kiệt vừa lòng, cậu hỏi: “Quan hệ của anh và Tương Niệm là như thế nào? Vì sao phải phản bội Diệp gia? Tại sao hẳn lại bán anh? Cuối cùng hẳn chết như thế nào?”

Diệp Sở Sinh bất đắc dĩ nói: “Không hổ danh đã từng làm cảnh sát, câu hỏi của cậu làm cho người ta thật chán ghét.”

“Bớt nói nhảm đi, thua thì phải chịu.”

“Được rồi.” Diệp Sở Sinh thay đổi tư thế, hạ mi mắt xuống nói: “Tương Niệm là thanh mai trúc mã cũng là mối tình đầu của tôi, vì muốn được cùng cậu ta chung một chỗ nên tôi đã vứt bỏ thân phận người thừa kế của Diệp gia, cậu ta lại vì tiền mà bán đứng tôi, cuối cùng là bị... luân phiên cường bạo đến chết, như thế đã đủ chưa?”

Đào Tử Kiệt nghe ra sự khó chịu trong giọng nói của hắn, nhưng vẫn là không cam lòng hỏi thêm một câu: “Nếu năm đó Tương Niệm không chết, thì kết quả hẳn sẽ ra sao?”

Diệp Sở Sinh không trả lời, nhưng thần thái của hắn đã nói cho Đào Tử Kiệt biết đáp án.

Tương Niệm chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp, có lẽ bởi vì người chết quá đột ngột khiến cho Diệp Sở Sinh không thể trả được thù, nỗi căm hận dần dần biến thành si oán, nên bây giờ mới có một căn phòng chứa toàn đồ cũ như thế này.

Cậu nhớ tới con chó bị mình làm bị thương lần trước, nó vốn dĩ chưa chết, nằm trong sân hấp hối một ngày một đêm, sau khi bọn họ trở lại biệt thự, con chó đó bị Diệp Sở Sinh dùng xẻng chặt đứt cổ. Như vậy thì cũng thôi đi, nhưng Diệp Sở Sinh lại đào một cái hố dưới tàng cây bạch dương, tự tay mai táng con chó yêu quý của mình.

Đào Tử Kiệt liên tục tự nhủ, không được lùi bước, không được sợ hãi, cho dù đối phương có là một tên ác ma không hơn không kém cậu cũng phải nghênh hợp theo hắn, bởi vì cậu đã không còn đường lùi nữa rồi.

“Tôi đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cậu rồi, bây giờ thì ra ngoài đi.”

“Tôi muốn biết nhiều như thế chỉ vì muốn hiểu rõ anh hơn mà thôi.” Đào Tử Kiệt tiến sát lại, hôn lên môi hắn.

Khi Diệp Sở Sinh nhận thức được điều cậu vừa làm thì Đào Tử Kiệt đã nhẹ nhàng khép cửa lại.

Diệp Sở Sinh đuổi theo, ở khúc cua của hành lang nắm được cánh tay của cậu: “Tại sao lại muốn hiểu rõ tôi?”

Bởi vì chỉ khi hiểu rõ anh, tôi mới có thể đánh bại được anh.

Đương nhiên, Đào Tử Kiệt không thể nói như vậy, cho nên biện pháp lấy lui làm tiến tốt nhất là nói dối: “Tôi không biết...”

Quả nhiên, một câu nói không thưởng không phạt như vậy đã lừa được Diệp Sở Sinh, hấn đẩy Đào Tử Kiệt vào vách tường, ôm lấy cổ của cậu điên cuồng hôn.

Trong một hộp đêm nằm ở Vượng Giác, Hồng Kông, ngày thường chỉ ca múa nhảy nhót, nhưng tối nay lại trở thành nơi để hắc bang đàm phán.

Nguyên nhân của cuộc đàm phán này rất đơn giản, vì lần trước Diệp Sở Sinh gây chiến, dọn sạch các nguyên lão trong bang, cho nên bây giờ người nhà họ tìm tới đòi lời giải thích. Bọn họ mời chú Xán, một người có địa vị trên thương trường ra mặt, lão gia hỏa này đức cao vọng trọng, có rất nhiều người đã chịu ân huệ của hắn, hắn lại là bạn thân của lão gia tử, cho nên dù là Diệp Sở Sinh cũng phải nể mặt hắn. Trước mắt là cảnh người nhà mặc đồ tang tâm tình kích động, khóc lóc nhiều đến mức sắp biến cái hộp đêm thành linh đường luôn rồi.

“Kiệt ca, là điện thoại của lão đại.” Người nọ kính cẩn đưa điện thoại di động tới trước mặt cậu.

Đào Tử Kiệt cúi đầu nhìn xuống, hóa ra là tên oan gia trước kia bị mình đánh gãy mũi, cậu nhận lấy để điện thoại ở bên tai.

Giọng nói của Diệp Sở Sinh theo ống nghe truyền đến: “A Kiệt, bữa khuya đêm nay ăn cháo quẩy ngon hơn hay thịt bò xào ngon hơn? Cậu muốn ăn gì.”

“Ăn bánh bao nhân thịt người!” Đào Tử Kiệt tức giận cúp điện thoại.

Bây giờ cậu đang phiền muốn chết, mấy người kia cứ thay nhau lên án, làm cho cục diện càng trở nên thâm, lão gia hỏa kia còn nghiêm túc lắng nghe, kẻ cả không lên tiếng.

“Đủ rồi!” Đào Tử Kiệt không nhịn được nữa, đứng dậy đập bàn: “Các người dừng lại được chưa! Muốn nói gì thì đến viếng mả rồi nói, hôm nay tôi tới đây chính là vì nể mặt chú Xán, những người còn lại câm miệng hết cho tôi!”

Loại thái độ này đương nhiên nhận lại được sự chửi rủa từ người nhà của những người đã chết, Đào Tử

Kiệt bóp cò nổ một phát súng lên trời, cả hộp đêm ngay lập tức yên tĩnh lại.

“Này cậu thanh niên, cậu nóng tính quá.” Chú Xán cuối cùng cũng mở miệng.

Đào Tử Kiệt liếc hắt một cái, tháo hết đạn ở trong súng ra: “Đây là chuyện giang hồ, chú Xán đã rửa tay gác kiếm nhiều năm, hôm nay không nên nhúng tay vào chuyện của người khác mới phải chứ?”

“Xem ra Diệp Sở Sinh làm việc càng ngày càng không có chừng mực, cậu lấy tư cách gì mà dám hung hăng càn quấy trước mặt ta.”

“Lão già này thật phiền toái, động một tí là mang vai vế ra chèn ép người, lão tử chỉ hỏi ông một câu, có phải ông muốn can thiệp vào chuyện này đúng không?”

Đào Tử Kiệt giấu cò, mở lòng bàn tay để đạn rơi xuống mặt bàn. Cậu cầm lên một viên đạn trong đó rồi nhét vào băng đạn, tiếp đó đẩy băng đạn vào lòng súng.

“Ân oán trên giang hồ vốn dĩ không rõ ràng, nếu chú Xán không thể chỉ ra công đạo, vậy hãy để cho ông trời quyết định đi.” Đào Tử Kiệt đưa họng súng nhắm vào đầu chú Xán, dùng giọng điệu tùy tiện nói: “Trong năm lỗ đạn chỉ có một lỗ có đạn, hai người chúng ta thay phiên nhau tự nổ súng vào đầu mình, rồi xem người cuối cùng bị trời phạt là ai.”

Sắc mặt chú Xán biến đổi, lão ý thức được mình đã gặp phải một thằng điên.

“Chú Xán là người già sắp xuống lỗ, nên để tôi làm trước vậy.” Đào Tử Kiệt quay họng súng lại, nhắm ngay huyệt thái dương của mình mà bóp cò.

“Đoàng” một tiếng, cậu nhếch môi cười, những người còn lại toát mồ hôi lạnh.

Hai chữ nghĩa khí treo trên miệng người giang hồ đều là chó má, lăn lộn ở bên ngoài mới thấy tất cả chỉ là khoác lác, xông lên thì sợ mình lỗ mãng, lỗ mãng lại sợ sẽ làm sai, làm sai sợ sẽ mất mạng. Một người từng trải khoác trên mình bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, nay bị một tên trẻ ranh hù dọa, lại chỉ có thể buông tay mặc kệ. Chú Xán rời đi, những người đến đòi công đạo cũng mất đi người tâm phúc, Đào Tử Kiệt chỉ tùy tiện quẳng xuống vài câu đe dọa, tình cảnh liền được trấn áp.

Đương nhiên, vẫn có những tên cứng đầu, lại phải dùng đến súng, Đào Tử Kiệt sai người đóng gói ném xuống biển cho cá ăn, cuối cùng chuyện này cũng được giải quyết ổn thỏa.

“Kiệt ca! Kiệt ca...”

Một chân Đào Tử Kiệt đã bước vào cửa xe, nhưng vẫn quay đầu lại.

“Kiệt ca, tôi là Hồ Tử.” Người đàn ông đuổi theo mang về mặt sùng bái, vỗ mạnh lồng ngực của mình nói: “Chuyện lần trước là tôi có mắt không trông, đã đắc tội nhiều rồi, Kiệt ca là đàn ông chân chính, xin hãy nhận tôi làm anh em, sau này anh chính là đại ca của tôi!”

Đào Tử Kiệt rất muốn ném cho hắn một ánh mắt xem thường, nhưng nhin lại.

Hắn cần phải bồi dưỡng thể lực của mình, cho dù chỉ là một tên giống hệt con khỉ đột nhẽ nhẽ nhưng có còn hơn không.

Lúc cậu về đến biệt thự đã trễ lắm rồi, Diệp Sở Sinh đã ăn khuya xong, hắn ngồi chống cằm nhìn Đào Tử Kiệt ăn cơm. Đào Tử Kiệt bị hắn nhìn như vậy cảm thấy không thoải mái, vội vàng ăn như hổ đói, sau đó đặt đĩa xuống.

Diệp Sở Sinh bê bát canh sườn lợn lên, nhìn cậu uống hết, hỏi: “No chưa?”

Đào Tử Kiệt ợ một tiếng coi như câu trả lời.

Diệp Sở Sinh nhanh chóng dọn dẹp bát đĩa sang một bên, tiếp đó đột nhiên giơ tay đánh xuống. Mặt của Đào Tử Kiệt bị đánh lệch qua một bên, trầm mặc, ở chung với người đàn ông vui buồn thất thường này cậu đã học được cách im lặng, không giống như một tên ngu dốt kêu la om sòm nữa.

“Mới vừa rồi còn rất uy phong mà.” Diệp Sở Sinh nhảy qua bàn ăn túm lấy tóc cậu, biểu cảm hung ác nham hiểm: “Cậu nghĩ mình đang đóng phim sao? Càng ngày càng không biết điều, tôi cho cậu dùng súng là để cậu tự chia vào đầu mình à?”

Đào Tử Kiệt giật giật khóe mắt, không lên tiếng.

“Đã biết mình sai chưa?” Diệp Sở Sinh vả miệng cậu thêm một cái, nửa bên mặt sưng vù.

“Vâng, tôi sai rồi.” Đào Tử Kiệt dứt khoát nhận sai. Dù sao cố gắng đối đầu với Diệp súc sinh cũng là vô dụng, hắn nói cái gì thì nghe theo cái đó, chỉ có thuận theo hắn thì bản thân mới có thể sống yên ổn hơn.

“Sai ở đâu?”

Đào Tử Kiệt nín nhin đáp: “Sai ở chỗ không được liều mạng với người khác, mạng của tôi là của Diệp lão đại, sống hay chết đều do Diệp lão đại định đoạt, tôi chẳng là cái thá gì mà dám chia súng vào đầu mình, đúng là một sai lầm trầm trọng.”

Một câu trả lời hoàn hảo, Đào Tử Kiệt rất muốn tự cho mình một tràng vỗ tay, Diệp Sở Sinh lại tức giận đến sôi máu.

Hắn đẩy ngã cả Đào Tử Kiệt lẫn ghế dựa xuống đất, dùng chân liên tục đạp lên, mất đi phong độ nhất quán thường ngày, tức giận mắng: “Tôi dạy cậu nhiều thứ như vậy, nhưng cậu lại hành xử không khác gì một con chó điên thấy người thì xông vào cắn! Đầu óc của cậu dùng để làm gì hả? Chỉ biết quát tháo hăm dọa đám đá thôi sao?”

Đào Tử Kiệt không đánh trả, không né tránh, chỉ cắn răng gắt gao trợn mắt nhìn hắn, bộ dáng giống như lợn chết không sợ nước nóng.

Diệp Sở Sinh đã rất lâu không tức giận như vậy, tức giận đến mức huyết áp tăng cao, lý trí cũng bị lửa giận thiêu huỷ. Hắn với lấy bức tượng nữ thần bằng đồng đang bày trên bàn, nện thẳng xuống đầu Đào Tử Kiệt.

Một tiếng vang lớn nổ ra khiến màng nhĩ như bị chọc thủng, sàn gỗ nứt ra tạo thành một cái hố rất sâu, bức tượng đồng lao qua mặt Đào Tử Kiệt dừng lại bên tai.

“Cút!” Diệp Sở Sinh một cước đá cậu ra thật xa

Đào Tử Kiệt lão đảo bò dậy, phun ra một ngụm máu, vịn vào tường đi lên phòng.

Diệp Sở Sinh đứng im tại chỗ, hô hấp dồn dập, dưới ánh đèn ngủ ngũ quan vẫn vẹo, gương mặt dữ tợn như quỷ, bàn tay nắm thành quyền run rẩy, cố gắng đè nén dục vọng đang sôi trào trong hắn.

22. Chương 22

Trời vừa sáng, Đào Tử Kiệt đã bị tạt nước gọi dậy.

Cậu mở mắt, đưa tay lau mặt, mùi rượu gay mũi xộc đến. Diệp Sở Sinh đứng ở bên giường nhìn cậu, hai mắt đỏ ngầu, tay cầm chai rượu Brandy, hình tượng tao nhã dịu dàng đã không còn, chỉ thấy một tên say rượu vô lại.

Đào Tử Kiệt ngồi dậy chửi ầm lên: “Con mẹ nó! Tên biến thái chết tiệt anh có thể để tôi yên một ngày được không? Cả ngày nhếch nhác không khác gì một thằng thần kinh, rốt cuộc anh muốn gì hả?”

Diệp Sở Sinh nhào tới, xé rách áo ngủ, hôn lên những vết thương loang lổ trên người cậu. Hắn uống say không khống chế lực đạo khiến Đào Tử Kiệt bị đau, vừa đầm vừa đạp hắn. Hai người lăn lộn trên giường.

Cuối cùng Diệp Sở Sinh thành công áp chế Đào Tử Kiệt, giạng chân ngồi trên người cậu, nắm chặt hai tay cậu. Đào Tử Kiệt không thể động đậy, thở hổn hển trừng mắt nhìn hắn.

Diệp Sở Sinh phát điên xong, đột nhiên lại trở nên ôn nhu. Hắn hôn khéo môi sưng đỏ của cậu, khàn giọng nỉ non: “A Kiệt, tại sao cậu vẫn không hiểu...”

Đào Tử Kiệt quay đầu đi né tránh hơi thở nóng rực của hắn: “Mẹ nó! Đừng nói mấy lời buồn nôn như vậy!”

Diệp Sở Sinh vờ như không nghe thấy gì, nói: “Nếu cậu không hiểu thì để tôi nói cho cậu nghe, nói đến khi cậu hiểu được mới thôi.”

Biểu cảm của Diệp Sở Sinh vô cùng ôn nhu, nhưng lực tay lại rất lớn, giống như muốn bóp chết cậu: “Tôi không quan tâm đến việc cậu hận tôi hay yêu tôi, nhưng cậu nhất định phải trở nên mạnh mẽ, nhất định phải tự bảo vệ được bản thân mình. Trừ tôi ra thì không một ai có thể làm cậu tổn thương, cậu có hiểu hay không?”

“Không hiểu! Tôi không hiểu nổi suy nghĩ của tên biến thái như anh.”

“Không sao...” Diệp Sở Sinh thở dài, bàn tay mò xuống hạ thân của cậu, xoa nắn bộ phận đang mềm nhũn: “Chúng ta còn rất nhiều thời gian. Cậu phải ở bên tôi cả đời, tôi sẽ giúp cậu từ từ hiểu rõ. Tôi có thể bỏ qua tất cả những thiếu sót của cậu, cũng có thể giúp cậu sửa chữa khuyết điểm, nhưng không thể tha thứ cho việc cậu không biết quý trọng bản thân.”

Cả đời, hai chữ này làm Đào Tử Kiệt lạnh thấu tâm gan, hạ thể bị dạy dỗ trong thời gian dài lại bắt đầu nóng lên, dần cứng lên dưới sự xoa nắn thô bạo.

Cậu sẽ không bao giờ hỏi “Phải thế nào thì anh mới buông tha cho tôi?” Bởi đáp án của Diệp Sở Sinh vĩnh viễn chỉ có một, “Không thể!” Đào Tử Kiệt tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“A Kiệt, đừng bày ra vẻ mặt như thế. Cậu biết tôi sẽ không thương hại cậu, càng không buông tha cậu.” Diệp Sở Sinh xé quần ngủ của cậu xuống, đùa bỡn suồng sã, cúi đầu cắn vành tai cậu: “Nguyện ý giao bản thân cậu cho tôi khó đến vậy sao?”

Đào Tử Kiệt che mặt, run rẩy nói: “Tại sao lúc nào cũng là tôi, thật khó chịu, tôi sắp bị anh ép đến điên rồi!”

“Tôi biết, tôi biết...” Diệp Sở Sinh ôm cậu vào lòng an ủi, dịu dàng nói: “Bảo bối, ngoan, giao bản thân cho tôi, không cần suy nghĩ gì cả, chỉ cần cảm nhận tôi thế là đủ rồi.”

Diệp Sở Sinh ngậm lấy cậu nhỏ của cậu, đầu lưỡi nhẹ nhàng gầy chiếc khoen bạc trên đỉnh. Ngón tay dính nước bọt thâm nhập vào cửa huyết, nhẹ nhàng trườn động, tìm kiếm nơi mẫn cảm nhất trong cơ thể cậu. Men rượu có thể làm nhiệt độ cơ thể tăng cao, Đào Tử Kiệt chỉ cảm thấy cả người nóng đến mức không chịu được, giống như sắp hòa tan trong khoang miệng của hắn.

Diệp Sở Sinh không tiến vào, chỉ dùng miệng và tay, đưa Đào Tử Kiệt lên đỉnh của sự vui sướng.

Sau khi phóng thích, cả thể xác lẫn tinh thần của Đào Tử Kiệt đều mệt mỏi, dần rơi vào giấc ngủ. Thật sự không suy nghĩ bất cứ điều gì.

Lần dây dưa triền miên này giống như một giấc mộng, về sau không ai đề cập đến nữa. Không một ai biết, rốt cuộc là Diệp Sở Sinh mượn rượu làm càn hay là rượu vào lời ra. Đào Tử Kiệt cũng không quan tâm đến chuyện đó, cậu chỉ nghĩ đến Tương Niệm, vì trực giác nói cho cậu biết mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Cho nên, khi có cơ hội cậu liền kéo Mạc Bắc tới một góc tối không người gặng hỏi.

“Có những người từ khi sinh ra đã tài trí phi phàm. Cuộc sống trước đây của lão đại tuy không tính là sung sướng, nhưng thân là người thừa kế Diệp gia, nên từ nhỏ đã là đối tượng được người khác ngưỡng vọng. Nhưng một người như vậy lại trở thành một kẻ hạ lưu vừa trẻ tuổi vừa nguy hiểm trong thế giới ngầm, cố gắng bước từng bước leo lên vị trí ngày hôm nay. Cậu biết vì sao không?”

Đào Tử Kiệt tức giận lườm hắn một cái: “Đừng vòng vo nữa.”

“Bởi vì hắn muốn báo thù cho Tương Niệm.” Mạc Bắc ung dung ném ra một quả bom, sau đó nói: “Lúc trước lão đại tận mắt thấy cảnh Tương Niệm bị giết. Cảnh tượng đó tàn nhẫn đến mức cậu không thể tưởng tượng được đâu. Hành hạ suốt một ngày, trước khi chết Tương Niệm gọi tên lão đại không ngừng, cầu xin lão đại cứu hắn.”

Đào Tử Kiệt nghe xong rợn cả người, hỏi: “Rốt cuộc mục đích của anh là gì? Vì sao lại muốn tôi đào lại chuyện năm đó?”

Mạc Bắc nhún vai, nói lòng vòng: “Xác Tương Niệm thê thảm vô cùng, Xương cốt toàn thân gãy nát, hộp sọ cũng bị côn sắt đập biến dạng, óc chảy đầy đất...”

“Đủ rồi!” Đào Tử Kiệt rít lên, xoay người đi: “Hắn chết thảm như thế nào thì liên quan gì đến tôi!”

Mạc Bắc đứng sau lưng cậu nhẹ nhàng nói: “Khi đó lão đại ôm thi thể Tương Niệm suốt ba ngày ba đêm, không ăn không uống.”

Đào Tử Kiệt nghe xong nổi da gà, toàn thân run lên.

Mạc Bắc làm như vậy chỉ là muốn giải thích cho cậu hiểu vì sao Diệp Sở Sinh lại có tính cách u ám như vậy. Nhưng giải thích không nhất định sẽ hiểu, mà cho dù hiểu cũng không có nghĩa là sẽ thông cảm và bỏ qua.

“Sao sắc mặt khó coi như vậy?” Diệp Sở Sinh hỏi.

“Không sao.” Đào Tử Kiệt lắc đầu, cố giữ tỉnh táo hỏi: “Đến lúc rồi, không phải anh nói phải đi Macao sao?”

Diệp Sở Sinh đi ra ngoài không bao giờ ngồi phương tiện giao thông công cộng. Bọn hắn ngồi du thuyền đến Macao. Vừa đến nơi đã có người đến đón. Diệp Sở Sinh đuổi lái xe đi, chỉ mang theo Đào Tử Kiệt, muốn mượn danh nghĩa làm việc nhưng thực chất là để nghỉ ngơi.

Macao được mệnh danh là LasVegas của phương Đông, là một thành phố giàu có xa hoa.

Diệp gia ở Hồng Kông nền móng vững chắc, nhưng không ngờ ngay cả ở Macao cũng có cổ phần ở hai sòng bạc lớn. Diệp Sở Sinh đứng trong sảnh lớn, nhìn chăm chăm sòng bài. Vận cờ bạc của hắn đen tới mức mười lần đánh thì chín lần thua, mới ngồi ở bàn chơi một lúc đã bị xoay như chong chóng.

Đào Tử Kiệt không có hứng thú với bài bạc nên cảm thấy vô cùng nhàm chán, cúi đầu nghịch ngón tay.

Trong lúc nhà cái chia bài, Diệp Sở Sinh nâng mặt cậu lên hỏi: “Bảo bối, muốn giúp tôi cược một lần không?”

Đào Tử Kiệt do dự nói: “Được, nhưng cược gì do tôi quyết định, nếu không không chơi.”

Diệp Sở Sinh hào hứng, gạt tiền đặt cược sang một bên: “Nói về tiền cược trước đi. Nếu thua, tôi đáp ứng một nguyện vọng của cậu. Cậu thì sao?”

Tiền cược của hắn chính là mong muốn của Đào Tử Kiệt. Cậu nói: “Nếu thua tôi sẽ cởi trần chạy.”

Diệp Sở Sinh phì cười, hỏi cậu muốn chơi cái gì.

Đào Tử Kiệt quyết định chơi Pocker 5 lá, nhìn kẻ tám đời đánh bạc đều là vận đen bên cạnh. Cậu sợ nên dù bốc được đôi chín cũng không dám kiêu ngạo, lẳng lặng đẩy tất cả tiền cược ra phía trước.

Diệp Sở Sinh cầm bài cười cười, ngửa lên, là sảnh đồng chất, lập tức gom toàn bộ tiền cược đến trước mặt mình. Đào Tử Kiệt ngây người.

(sảnh đồng chất là bộ các lá bài bất kỳ có cùng chất)

“Ôi trời, A Kiệt cậu đúng là phúc tinh của tôi, vừa rồi thua nhiều như thế, cuối cùng cũng có thể lấy lại tự tin rồi.” Diệp Sở Sinh cười híp mắt.

Đào Tử Kiệt nghiêng răng, vênh mặt lên hừ một tiếng: “Đánh một ván nữa!”

Sau đó tiền cược vẫn không đổi, nếu Đào Tử Kiệt thua vẫn phải khóa thân chạy, có điều khi chạy sẽ buộc một cây súc xích vào lão nhị.

Lần này Đào Tử Kiệt cẩn thận hơn, liên tục bỏ bài, cho đến khi nhìn thấy lá bài khiến cậu chắc chắn thắng mới đẩy tiền cược ra. Diệp Sở Sinh mỉm cười, từ đầu tới cuối không hề lật bài của mình lên xem, vẫn theo tất.

Bộ dáng tràn đầy tự tin của Diệp Sở Sinh làm cậu chột dạ, Đào Tử Kiệt trợ uy cho mình quá lớn: “Cười con mẹ anh! Lão tử không tin anh lại là sành đồng chất.”

“Đúng là không phải.” Diệp Sở Sinh nhắc bài, một đôi và bộ ba lá, cù lủ.

Đào Tử Kiệt hận không thể phun một ngụm máu giết chết hẳn. Cậu biết mình đã rơi vào bẫy, cậu chỉ nhớ vận đen của Diệp Sở Sinh, nhưng lại quên mất còn có một thứ gọi là thuật đánh bài.

“Anh chơi ăn gian!” Đào Tử Kiệt tức giận xù lông.

Diệp Sở Sinh nhẹ nhàng vuốt lông, ôn tồn chỉ dạy: “Trò cờ bạc này, từ trước đến giờ không có thắng thua tuyệt đối. Ba phần do vận khí bảy phần nhờ kỹ thuật. Bị bắt được mới gọi là lừa đảo, còn không thì chính là thực lực.”

Đào Tử Kiệt không còn gì để nói, chơi thì phải chịu, chỉ là trần trường chạy rộng thôi có gì phải sợ, chỉ sợ không tìm được súc xích.

“Trước mắt tôi cho nợ, về nhà tính tiếp, đừng chịu phạt bên ngoài làm tôi mất mặt. Được không?”

Kể thắng cuộc đã nói như vậy, Đào Tử Kiệt có thể không đáp ứng sao? Cậu ai oán dùng móng tay cào bàn.

Hai người đi thang máy xuống ga ra, một trước một sau đi về chỗ để xe, Đào Tử Kiệt vừa mới chuẩn bị mở cửa xe, đột nhiên bị Diệp Sở Sinh từ phía sau đẩy ngã lăn xuống đất.

Tiếng súng vang lên, Đào Tử Kiệt ngẩng đầu nhìn, cừ thật, một loạt đạn xuất hiện từ trong chiếc xe màu bạc. Diệp Sở Sinh phản ứng nhanh, ôm cậu lăn xuống gầm xe, im lặng theo dõi.

Bọn họ bắt động, sát thủ cũng bắt động. Giằng co một lúc Đào Tử Kiệt không nhịn được bò ra khỏi đuôi xe. Vừa thò đầu ra liền nghe tiếng súng nổ. May cậu trốn nhanh nhưng vẫn bị thủy tinh rạch một đường lên mặt.

Diệp Sở Sinh nắm chân của cậu kéo lại, thấp giọng mắng: “Cậu bị ngu à?”

“Con mẹ nó anh mới ngu! Chúng ta cứ chờ ở đây trước sau gì cũng bị bao vây.” Đào Tử Kiệt nói đúng, nếu hung thủ không phải là một người thì sớm muộn gì cũng bị giết chết.

Diệp Sở Sinh lập tức quyết định: “Cậu đi mở cửa thang máy.”

Đào Tử Kiệt nghe xong liền muốn chửi thề, thang máy nằm giữa ga ra, xung quanh không có gì che chắn, đây là muốn cậu đi chịu chết sao. Không ngờ Diệp Sở Sinh nói xong liền xoay người chạy ra khỏi đuôi xe, thu hút sự chú ý của sát thủ.

Đào Tử Kiệt ngăn người, sau đó cũng chui ra ngoài, co cẳng chạy về hướng thang máy. Thật may sát thủ chỉ có một người, đang cố gắng bắn chết Diệp Sở Sinh, không chú ý tình hình phía sau.

Diệp Sở Sinh trông thấy cửa thang máy mở ra, Đào Tử Kiệt vừa đi vào lập tức đóng cửa.

Diệp Sở Sinh dựa lưng vào tường thở hổn hển, khép mắt cười lạnh, hóa ra hắn mới chính là kẻ ngu ngốc.

23. Chương 23

Đời này Diệp Sở Sinh tạo nghiệt dù chết mười lần cũng không hết tội.

Rất nhiều người muốn hắn chết, nhưng lại chẳng có mấy ai có gan động vào hắn. Hắn đã trải qua nhiều lần bị ám sát công khai, ý mình mạng lớn nên chưa bao giờ biết chữ sợ viết như thế nào.

Dù sao cũng chỉ là một mạng người, mười tám năm sau lại là hảo hán, lăn lộn trên giang hồ, nhất định phải nhận thức rõ điều ấy.

Tình huống trước mắt, chờ đợi cứu viện là biện pháp tốt nhất. Động tĩnh lớn như thế chắc chắn cảnh sát sẽ tới rất nhanh. Nhưng Diệp Sở Sinh sẽ không ngu mà chỉ trông chờ vào cứu viện, bởi hắn không tin bất kỳ kẻ nào, đặc biệt là trong lúc đạn bay tứ tung như thế này, bị bắt rồi mà bắn lên thì cũng chỉ coi là ngộ sát thôi.

Diệp Sở Sinh tính toán khoảng cách giữa mình và sát thủ, sau đó cởi áo khoác ném sang bên trái, mình thì chạy sang bên phải. Nhân lúc tầm mắt của sát thủ bị nhiễu loạn, nghiêng mình nấp xuống mũ xe.

Muốn kéo gần khoảng cách là điều rất khó. Diệp Sở Sinh thầm đoán mình phải chịu mấy phát đạn mới bắt được đối phương.

Bị trúng đạn cũng chỉ là vết thương bé như hạt đậu, Diệp lão đại tự cổ vũ tinh thần cho mình, đang định lao lên thì xuất hiện tiếng động cơ ầm ầm.

Đào Tử Kiệt cười mô tô phân khối lớn lao đến, tốc độ 120km/h, ngoặt đầu một cái thân xe xoay tròn. Sắt thủ bị bánh sau đánh văng ra xa. Động tác của Đào Tử Kiệt vừa nhanh vừa chuẩn, vô cùng đẹp trai.

“Tên biến thái chết tiệt, mau ra đây!”

Tiếng thét của Đào Tử Kiệt giống y như lúc ở trên giường, nếu không phải vì đang trong tình huống nguy cấp, chắc Diệp Sở Sinh đã ngây ngất rồi.

Sự thật chứng minh, người này lúc thì rất thông minh, lúc lại vô cùng ngu ngốc.

Tên sát thủ dồn sức giương súng, Diệp Sở Sinh không kịp nghĩ nghiêng người chắn cho cậu. Bụng trúng một đạn, máu chảy không ngừng. Đào Tử Kiệt kéo hần lên xe, dậm ga hết cỡ đâm vào tên sát thủ rồi quay xe bỏ chạy. Hai người vừa mới ra khỏi ga ra thì hai chiếc xe cảnh sát lướt ngang qua.

May mà chạy nhanh, nếu không sẽ rất rắc rối, hơn nữa chiếc xe moto này còn do Đào Tử Kiệt trộm bên đường.

Đào Tử Kiệt bực bội gãi đầu, hỏi người đàn ông ăn mặc như con công đực: “Anh chắc chắn hần không bị chấn động não hay bị di chứng gì chứ?”

“Công đực” nghiêm túc nói: “Cậu đang nghi ngờ y thuật của tôi sao?”

Đào Tử Kiệt phát điên, cậu có thể không nghi ngờ được sao? Hai bên trái phải đều là lồng sắt nhốt đủ loại chó mèo, thậm chí là hổ. Ngoài cửa treo biển bệnh viện thú y. Diệp súc sinh nằm ở trên giường phẫu thuật, đạn lấy ra rồi, mặt trắng bệch như vôi tường, mắt sâu thẳm nhìn cậu chằm chằm.

Tóc gáy Đào Tử Kiệt dựng đứng, cảm giác như mình biến thành cái bánh bao bị quỷ đói nhìn chòng chọc.

“A Kiệt...” Thuốc tê hết hiệu quả, cả người Diệp Sở Sinh mất hết sức lực, khẽ nói: “Lại đây.”

Đào Tử Kiệt bước lên hai bước, đứng cạnh giường.

“Gần thêm chút nữa.”

Đào Tử Kiệt làm như hần có lời trần trời cần nhẩn nhủ, khom người cúi xuống.

Bỗng Diệp súc sinh há miệng cắn vào tai cậu. Đào Tử Kiệt bị tấn công bất ngờ vội kêu đau, vành tai xuất hiện một vết răng rớm máu.

Còn chưa kịp chửi, Diệp Sở Sinh đã liếm môi nói: “Tạm thời cứ vậy đi, về nhà tôi sẽ cho cậu một dấu ấn đẹp hơn.”

Đào Tử Kiệt che tai, hàng nghìn hàng vạn câu chửi rửa quay cuồng trong đầu, cậu rít lên: “Fuck!”

Với Diệp Sở Sinh, lúc ấy Đào Tử Kiệt bỏ hấn chạy là hợp tình hợp lý, mà cậu quay lại cứu hấn là ngoài dự liệu. Nhưng việc ngoài ý muốn này lại khiến hấn cảm động bởi sau khi đỡ đạn cho cậu hấn đã nhận ra sức nặng của Đào Tử Kiệt trong lòng mình. Nếu đã vậy, hấn càng phải nắm chặt cậu trong lòng bàn tay, không thể buông ra.

Ngủ lại bệnh viện thú y một đêm, sáng hôm sau tỉnh lại Mạc Bắc đã tới đón người.

“Công được” đưa bọn họ ra ngoài cửa, vẫy tay nói: “Gặp cậu chẳng có chuyện gì tốt cả. Sau này đừng đến quấy rầy tôi nữa. Tạm biệt, không tiễn.”

Đào Tử Kiệt thầm giật mình, đây là lần đầu tiên cậu thấy có người dám nói như thế với Diệp Sở Sinh.

Dường như hấn biết cậu nghĩ gì. Lúc lên xe, hấn nằm xuống ghế sau, nói: “Hấn là bạn nối khố của tôi. Ngoài ra còn hai người nữa, lần sau có cơ hội tôi sẽ giới thiệu cho cậu biết.”

Bạn nối khố? Từ này chẳng ăn nhập gì với Diệp súc sinh cả.

Mạc Bắc đang lái xe cũng bật cười: “Lão đại cũng từng trải qua tuổi trẻ, nổi danh là ‘Bạn Bốn Phương’, mở hội du thuyền vòng quanh Châu Á, vang dội khắp nơi.”

(Trong qt ghi là ‘Tứ tiện khách’, mình hỏi bạn mình thì cô ấy nói từ này nguyên văn là dùng để nói những người bảo thủ, chậm thay đổi. Nhưng mình thấy không hợp ngữ cảnh nên đành dùng từ khác thay thế. Nếu ai biết từ này thì comment để mình sửa chữa nhé.)

“Hừ, ngu ngu tầm ngu ngu mã tầm mã, chắc cũng chẳng phải dạng tốt đẹp gì.” Đào Tử Kiệt nghĩ thầm.

Diệp Sở Sinh không phủ nhận, đôi môi tái nhợt khẽ mím lại, mỉm cười.

Bọn họ đi theo đường bộ quay lại cảng, xe vừa mới rời hải quan liền bị cảnh sát chặn lại. Mạc Bắc nhìn Diệp Sở Sinh, thấy hấn gật đầu liền tắt động cơ mở kính xe ra.

“Trần Tử Kiệt, đây là lệnh bắt giữ. Cảnh sát địa phương đã phát hiện anh lái xe đâm chết người, gây tai nạn rồi bỏ trốn. Đó là tội danh chúng tôi bắt giữ anh.” Anh ta nói xong liền còng tay áp giải người đi.

Biến cố bất ngờ xảy ra khiến Mạc Bắc bối rối, nhưng hấn lo lắng cho thương thế của Diệp Sở Sinh hơn Đào

Tử Kiệt nên nói: “Lão đại, chúng ta trở về trước đã, chờ tìm hiểu rõ mọi chuyện rồi hãy quyết định.”

Diệp Sở Sinh châm thuốc, hít từng hơi nicotine vào phổi, xoa thái dương nói: “Đi thôi.”

Mạc Bắc cho rằng hắn nghe lời khuyên của mình, nhưng không phải.

Về đến nhà lớn, Diệp Sở Sinh tìm giấy tờ luật sư của mình, thay âu phục, nhìn qua là biết hắn định làm gì.

Mạc Bắc thấy hắn loay hoay tự thay quần áo. Phần bụng trúng đạn rất bất tiện, khẽ động một cái là chạm đến vết thương.

“Lão đại, anh đừng gắng gượng quá...”

“Đi, đến cục cảnh sát.” Diệp Sở Sinh không thêm giải thích, cắt đứt lời Mạc Bắc.

Đào Tử Kiệt ngửa đầu chờ nhìn trần nhà, cậu đang tận tình sử dụng quyền lợi giữ im lặng cơ bản của công dân mà nhà nước trao cho. Cảnh sát thẩm vấn cậu đã uống hết hai cốc nước, miệng nói không ngừng, nhưng kết quả thu được vẫn chỉ là sự im lặng từ đối phương.

Chán đến mức không chịu nổi nữa, cậu mới mở miệng hỏi: “Anh làm thế nào mà vào được tổ trọng án?”

“Đương nhiên là trải qua kỳ thi sát hạch...” Người cảnh sát trẻ tuổi ngắc người, vội bịt miệng mình, hùng hổ nói: “Cuối cùng anh cũng chịu mở miệng. Ngày mười bảy tháng hai, cũng là ngày mừng một đầu năm vừa qua, có phải anh đã lái chiếc xe Mercedes-Benz đen biển số XL608 đâm chết một cảnh sát giao thông sau đó bỏ chạy đúng không?”

“Thật là khó hiểu, một người ngu ngốc giống như cậu sao có thể tốt nghiệp trường cảnh sát được, lại còn làm việc trong tổ trọng án, chẳng lẽ bảy giờ yêu cầu để tốt nghiệp của trường cảnh sát lại thấp đến vậy sao?” Đào Tử Kiệt buồn bực nói.

Viên cảnh sát bị cậu chọc tức, mặt đen sì, đập bàn đứng dậy: “Tốt nhất là anh nên phối hợp với chúng tôi. Cảnh sát đã lấy được cuộn băng camera gắn bên đường, cũng có nhân chứng chỉ rõ người lái xe lúc đó chính là anh, anh còn không chịu nhận tội?”

“Phối hợp với cậu cũng được, nhưng trước hết tôi muốn gọi một cuộc điện thoại.” Đào Tử Kiệt nói.

Viên cảnh sát trợn mắt, tên nghi phạm này đúng là to gan lớn mật, dám cò kè mặc cả.

Thật ra Đào Tử Kiệt rất muốn thực hiện lời hứa của mình, nhưng đáng tiếc cậu vừa mới nói chuyện điện thoại xong thì Diệp Sở Sinh đã nộp tiền bảo lãnh cậu đã ra ngoài rồi. Nộp xong tiền và hộ chiếu, lại nghe

cảnh sát nhấc nhở trong thời gian bảo lãnh không được xuất cảnh, Đào Tử Kiệt ung dung bước ra khỏi cục cảnh sát. Viên cảnh sát ban nãy hung hăng như muốn xông đến đập chết cậu.

Sau khi biết rõ mọi chuyện, Diệp Sở Sinh nheo mắt nói: “Lái xe đâm chết người? Cậu dám gây ra chuyện lớn như vậy, cứ chuẩn bị tinh thần đi, về nhà tôi sẽ trừng phạt cậu.”

Đào Tử Kiệt nhún vai, thế mà chẳng hề lo lắng, nói: “Tôi đói.”

Diệp Sở Sinh nén cơn giận, phát tay: “Queo trái, đến Thực Hương Hiên ăn cơm.”

Mạc Bắc chuyển tay lái, trầm nghĩ: Lão đại, anh sắp chiều hư cậu ấy rồi.

Đào Tử Kiệt kia rốt cuộc có điểm gì tốt, có thể mặc sức hoành hành, dù trời sập xuống cũng có người đội lên cho.

Ăn cơm xong thì đến món tráng miệng. Diệp Sở Sinh gói lại mang về, định để dành cho sủng vật của mình từ từ thưởng thức.

Đầu tiên, đổ kem vào cốc thủy tinh in hình hoa, như vậy trông sẽ rất ngon miệng. Sau đó giang chân ngồi trên ghế sofa màu đỏ thẫm, giải thoát cho cự vật của mình, phết kem lên đỉnh.

Chuẩn bị xong, hần ngoắc tay nói: “Bảo bối, hoan nghênh đến thưởng thức, ăn không no không lấy tiền.”

Khóe miệng Đào Tử Kiệt co giật, vẻ mặt chán ghét: “Lão tử không ăn đồ ngọt. Trò này cũng nghĩ ra được, anh không sợ chơi nhiều quá bị liệt dương hay sao.”

Thật ra Diệp lão đại sắp đông cứng đến nơi rồi nhưng vẫn sĩ diện, vờ bình tĩnh lấy ngón tay quẹt một ít kem đưa lên miệng: “Ít đường, còn là vị cậu thích. Mau tới đây đi.”

Đào Tử Kiệt bướng bỉnh tỏ vẻ thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Không thích kiểu này à? Hay chúng ta đổi kiểu khác. Nhét tất cả kem vào phía sau cậu, sau đó cậu nằm vĩnh viễn trên sofa để tôi đưa tinh dịch nóng bỏng của mình vào trong. Thế nào?”

Đào Tử Kiệt đỏ bừng mặt, tên khốn này thực sự, thực sự rất... Hạ lưu!

Diệp Sở Sinh không đợi được giục: “Nhanh lên, nếu kem chảy ra sofa thì cậu sẽ phải liếm sạch đấy.”

“Mẹ nó! Sớm muộn cũng có ngày lão tử giết chết anh!”

Đào Tử Kiệt quỳ trước sofa, há miệng, bắt đầu dĩ ngâm lấy thứ kia. Diệp Sở Sinh thở hắt ra. Tiểu huynh đệ vốn bị đông cứng đột nhiên được ủ ấm, giống như Nam Cực nháy mắt biến thành suối nước nóng. Nóng lạnh hòa quyện khiến cơ thể hắn càng nhạy cảm hơn.

Đào Tử Kiệt thấy cự vật đang bán cương đột nhiên phình to ra, lấp đầy khoang miệng cậu, thậm chí còn rung lên. Cậu lấy lưỡi liếm nhẹ, còn trụ càng rung mạnh hơn. Cậu phun ra nuốt vào nhịp nhàng, vị ngọt tỏa ra quyện vào mùi xạ hương nam tính, yết hầu bị đỉnh vào hơi đau. Cảm thấy bản thân như đang bị làm nhục, bị người đàn ông này vấy bẩn từ trong ra ngoài. Đào Tử Kiệt khẽ run rẩy, vậy mà lại sinh ra cảm giác tê dại khó hiểu.

“Ha... Bảo bối, làm tốt lắm, từ từ ăn, lại cho cậu thêm ít điểm tâm nữa.” Diệp Sở Sinh bê ly thủy tinh, đổ phần kem đã sắp tan hết xuống, chất lỏng màu đỏ chảy dọc từ đỉnh còn thịt xuống đến gốc.

Hầu kết của Đào Tử Kiệt chuyển động, vì để kem không chảy lên ghế sofa cậu chỉ có thể lè lưỡi liếm hai khóa cầu rồi ngâm nó vào trong miệng.

Diệp Sở Sinh không nhịn nổi, nắm tóc cậu ấn xuống, hô lớn: “Mau lên, mau ngâm hết vào đi!”

Đột nhiên cổ họng bị đâm mạnh, khuấy đảo liên tục. Đào Tử Kiệt run lên, cảm giác khuất nhục khó chịu kéo đến. Cơ thể càng nóng thì Diệp Sở Sinh càng ép buộc cậu, nắm ngón tay hắn đè chặt gáy. Hắn làm cậu không thở nổi, làm cậu co giật, thậm chí làm cậu hình thành thói quen bị hắn chiếm giữ và xâm phạm. Cuối cùng, làm cậu học được cách tìm khoái cảm trong đau đớn.

Đúng vậy, dù có đau đớn thống khổ cũng phải vui vẻ đón nhận, tất cả những mùi vị tuyệt vời đó đều là dấu ấn mà hắn ban cho Đào Tử Kiệt.

24. Chương 24

“A a a a ...!”

Tiếng thét thảm thiết kinh thiên động địa này chính là từ miệng của người đàn ông kiêu hùng đứng đầu thế giới ngậm Diệp Sở Sinh phát ra.

Không phải vì Diệp lão đại không có tiền đồ, mà là vì đang chìm đắm trong cảm giác sung sướng mê mẩn, đến thời điểm mấu chốt sắp bạo phát đến nơi thì đột nhiên vết thương bị đè mạnh vào, lập tức cả mặt hắn tái xanh, suýt nữa thì tắt thở.

Sau khi đánh lén thành công, Đào Tử Kiệt lau miệng, hắc hắc cười gian: “Tên biến thái chết tiệt, thoải mái chứ?”

Diệp Sở Sinh đau đớn thở hổn hển, bằng gạc quấn quanh vết thương đã bắt đầu bị nhuộm đỏ, Đào Tử Kiệt dùng ngón tay búng tiểu huynh đệ đang có dấu hiệu mềm nhũn của hắn, bĩu môi: “Thật vô dụng, mới như vậy đã không chịu nổi rồi sao? Mới vừa này còn cứng rắn lắm mà.”

Bị cậu kích thích, Diệp lão đại còn chưa kịp phản ứng, tiểu huynh đệ của hắn đã vùng lên kháng nghị, một cây chống trời cứng rắn như sắt.

Diệp Sở Sinh nâng tay, muốn dạy dỗ người vừa làm hắn bay từ trên thiên đàng xuống địa ngục, nhưng Đào Tử Kiệt đã nắm lấy tiểu huynh đệ của hắn, dùng sức kéo xuống, Diệp Sở Sinh không làm gì được chỉ có thể cau mày ngồi im trên ghế sofa.

“Hừ? Cậu ngứa tay đúng không? Bỏ ra, nếu không tôi sẽ lột da cậu.”

“Đáng sợ quá à.” Đào Tử Kiệt huýt sáo, một tay nắm chặt nửa mình dưới của hắn, một tay chống lên sofa, cả người đè lên Diệp Sở Sinh: “Anh đang hù dọa lão tử sao? Tôi có nên nhân cơ hội anh đang bị thương mà giết chết anh không đây?”

“Cậu muốn làm gì?” Diệp lão đại nuốt nước miếng, cuối cùng cũng chịu thua.

Việc của quý của của mình đang bị uy hiếp đối với Diệp Sở Sinh vẫn chỉ là thứ yếu, hắn chịu thua chủ yếu là vì người đang uy hiếp hắn đang từ trên cao nhìn xuống mình, khoe miệng cong lên, ánh mắt tỏa ra ý muốn chiếm hữu.

Đào Tử Kiệt cởi quần ra, lão nhị hùng dũng oai vệ chìa thẳng vào chóp mũi hắn: “Lão tử mạnh hơn anh.”

Diệp Sở Sinh “A” một tiếng, hắn có nghe nhầm không. Đào Tử Kiệt quỳ trên ghế sofa, hai chân mở ra, ngồi ngang trên bụng Diệp Sở Sinh, cầm ngạo vật của hắn để ở cửa huyết, từ từ ngồi xuống.

Mặc dù đã bôi trơn bằng kem và nước bọt, nhưng cửa cục chưa qua khúc xạ vẫn rất chật hẹp, phải ma sát lặp đi lặp lại vài lần mới đưa được một phần ba vào bên trong. Đào Tử Kiệt ngừng lại, thở từng hơi hổn hển, chờ cho cơn đau giảm xuống. Đột nhiên, có hai bàn tay vươn lên, mười ngón tay nắm lấy hai cánh hông của cậu, cố định lại cơ thể.

“Anh, anh đừng...” Đào Tử Kiệt còn chưa nói xong, hạ thân đã bị thứ kia xuyên vào, đâm thẳng đến điểm yếu(*) sâu bên trong, làm cậu đau đến mức muốn khóc.

() Từ tác giả dùng là “ ” – Hoàng Long hay còn được biết đến là phủ Hoàng Long (đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Sau dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch.*

“Thấy không, đây mới gọi là mạnh mẽ.” Diệp Sở Sinh dùng sức vỗ thật mạnh lên một bên hông của cậu, lời nói mang theo sự dâm loạn tà ác: “Mau động đi, xoay chuyển cái eo của cậu, dám leo lên người tôi ngồi thì phải hầu hạ tôi cho thật tốt.”

Khóe mắt Đào Tử Kiệt đỏ ngầu, lớn tiếng mắng: “Diệp súc sinh! Lão tử sẽ khiến cho anh tỉnh tấn nhân vong!”

Giữ vững niềm tin này trong lòng, Đào Tử Kiệt nâng thất lưng lên rồi lại hạ xuống, ra ra vào vào cố gắng dung nạp cái ngạo vật kia, cho đến khi nội bích đã quen với sự xâm lấn từ bên ngoài mà trở nên mềm xốp, hai đầu gối mềm nhũn, ngồi xuống để cơn bão đi vào trong.

Diệp Sở Sinh đã bị dục vọng dày vò lâu ngày, bây giờ lại được cậu chăm sóc như vậy, sức chịu đựng của hắn đã sắp tới cực hạn, hơi thở rối loạn, hai tay dùng sức xoa nắn hai cánh hông của cậu. Đào Tử Kiệt cũng không khá hơn chút nào, cơ bụng co rút, cảm nhận được hung khí dữ tợn đang chuyển động trong cơ thể mình, lớp da thịt mỏng bên trong bị chà sát khiến thần kinh không ngừng căng ra.

“Hô... Bảo bối, nhanh hơn chút nữa đi, bên trong cậu làm cho tôi thoải mái muốn chết, tôi sắp...”

Cậu nắm chặt cổ Diệp Sở Sinh, vừa chuyển động cơ thể vừa nói: “Không được bắn! Lão tử vẫn chưa hưởng thụ đủ!”

“Không được rồi bảo bối, cậu ép tôi chặt quá, tôi không nhịn được.” Diệp Sở Sinh bị dục vọng làm cho mê loạn.

“Mẹ nó! Súng này của anh không còn dùng được nữa rồi, bắn đi, bắn xong rồi gọi hai thằng đàn ông khác đến đây cho tôi...”

“Cậu nói cái gì?” Diệp lão đại nheo mắt lại, giữ chặt cái thất lưng đang vặn vẹo của cậu lại, hung quang trong mắt hiện ra: “Có gan thì nói lại một lần nữa thử xem!”

Đào Tử Kiệt bất mãn quay đầu đi chỗ khác, đẩy tay của hắn ra: “Buông ra... Lỗ tai của anh điếc rồi sao, lão tử nói anh là đồ phế vật vô dụng, là tên bất lực, bất kỳ thằng đàn ông nào ngoài đường cũng có thể mạnh hơn anh, mau buông ra, lão tử muốn đi tìm đàn ông khác...”

Diệp lão đại nhú chặt lông mày, được, đã thế thì không cần nói gì nữa!

Hắn cong người, đỉnh thẳng lên trên, thô bạo đến mức dường như muốn đâm cả hai quả cầu vào trong cơ thể Đào Tử Kiệt.

“Hừ ha...” Tuyển tiền liệt bị khoái cảm đâm xuyên qua, thất lưng Đào Tử Kiệt mềm nhũn, ngã vào trong lồng ngực Diệp Sở Sinh.

Cơ bụng đang căng thẳng được buông lỏng, máu thấm ra băng vải càng ngày càng nhiều, Diệp lão đại đau đớn nhưng vẫn cố sống cố chết đâm vào. Đại não bị đau đớn kích thích hòa cùng khoái ý sục sôi, đến cuối cùng người chìm trong đau đớn nhưng vẫn cảm thấy vui sướng lại chính là hắn.

“Ha! Mạnh lên, chính là chỗ đó, dùng lực một chút!” Đào Tử Kiệt ôm lấy cổ hần đòi hỏi.

“Thoải mái lắm sao? Còn muốn đi tìm thằng khác nữa không hả? Cậu đúng là thiếu thao!”

Tuyển tiền liệt lại bị đỉnh tới, Đào Tử Kiệt chỉ có thể kêu rên “A a” không ngừng, cậu rùng mình cong người bắn ra, chất lỏng trắng đục chảy xuống dính đầy trên chiếc ghế sofa bằng da.

Diệp Sở Sinh kéo tóc Đào Tử Kiệt, giống như trừng phạt mà găm cán đôi môi của cậu. Đào Tử Kiệt chỉ cảm thấy trong cơ thể đột nhiên có một luồng nhiệt phun trào khiến cậu bị bỏng sợ đến run cả người. Sau đó hai người đều nằm im bất động, chỉ còn lồng ngực phập phồng kịch liệt vuốt ve lẫn nhau, thời gian như ngưng đọng lại tại khoảnh khắc ấy.

Diệp Sở Sinh hôn lên trán cậu: “Bảo bối...”

“Đừng nói nữa.” Đào Tử Kiệt che miệng hần lại, âm thanh khàn đặc như vừa nuốt phải bùn cát: “Tôi biết mình rất ti tiện.”

Diệp Sở Sinh ngẩn người, nâng mặt cậu lên, nhìn thẳng vào mắt cậu chân thành nói: “Không phải đâu A Kiệt, cậu rất tuyệt, tôi đã chìm đắm trong sự mê hoặc của cậu rồi, trong lòng tôi cậu là tuyệt nhất.”

“Con mẹ nó tôi đúng là rất ti tiện, nếu không thì vì sao lại quay trở lại cứu anh, vì sao lại bị anh thao túng đến mức bắn ra, không phải ti tiện thì là cái gì!”

Diệp Sở Sinh âm thầm thở dài: “Bảo bối, cậu cúi đầu nhìn thử xem, như thế nào mới gọi là ti tiện.”

Diệp Sở Sinh không cần nhìn cũng biết, bởi vì trên bụng dính dính nhớp nhớp, đầu óc choáng váng, tay chân cũng bắt đầu run rẩy. Hần gượng cười, hữu khí vô lực nói: “Bây giờ tốt nhất là cậu mau gọi điện cho Mạc Bắc, bảo hần mang huyết tương đến đây, tôi không muốn trở thành lão đại đầu tiên được ghi tên vào lịch sử vì cùng người yêu làm đến mức mất máu mà chết đâu...”

Đào Tử Kiệt không cần nhìn cũng biết, cậu đã cảm giác được máu dính nhớp khi ma sát, chỉ là cậu giả vờ không phát hiện mà thôi, cứ liều mạng phóng đăng ở trên cơ thể người đàn ông này, cậu muốn biết bản thân có thể mê hoặc Diệp Sở Sinh đến mức nào.

Đào Tử Kiệt quay lưng đi lấy điện thoại, biểu cảm rối rắm buồn khổ vừa nãy biến mất không một dấu vết, thay vào đó là sự thờ ơ lạnh lùng.

Sở dĩ cậu quay lại cứu Diệp Sở Sinh là vì không biết sát thủ kia có thể xử lý hần hay không, nếu cậu chạy thoát mà Diệp Sở Sinh vẫn còn sống thì người cuối cùng bị hứng chịu hậu quả sẽ là cậu.

Giờ khắc này thật ra cậu hoàn toàn có thể giết chết Diệp Sở Sinh, nhưng tên cảnh sát hôm trước đã khởi

kiện cậu ra tòa rồi. Nếu để Diệp Sở Sinh được thống khoái một trận, sau đó bản thân lại phải vào ngục ăn cơm tù hoặc là chết ở nơi đất khách, việc này tính đi tính lại mình vẫn phải chịu thiệt.

Nghĩa trang Hồng Kông.

Nơi người chết ngủ say, vô cùng yên tĩnh, rời xa hỗn loạn nơi đô thị sầm uất, đốt nén nhang tưởng niệm, khói mờ dập dờn bay.

Đào Tử Kiệt bước qua từng hàng phần mộ, rồi dừng lại trước phần mộ của một đôi vợ chồng, tháo kính râm xuống: “Cha, mẹ, con tới thăm hai người đây. Con với Tiểu An đều rất ổn, hai người không cần lo lắng, con sẽ thực hiện thật tốt lời hứa của mình, chăm sóc Tiểu An, con sẽ không để em ấy xuống dưới đó gặp mặt hai người trước con đâu.”

Đào Tử Kiệt lấy khăn tay lau sạch bụi bẩn bám trên bài vị, thắp hương, lại ngồi xuống nói chuyện với cha mẹ thêm vài câu.

Lúc này, có một người đàn ông cao lớn đi đến gần, quay lưng về phía cậu, làm bộ như đang thăm viếng.

Người đàn ông cũng đốt hương, giọng nói trầm thấp: “Tại sao tôi phải tin tưởng cậu, cậu có cái gì để đảm bảo với tôi?”

“Không có gì để đảm bảo, nếu không tin tôi anh đã không đến đây.”

Cách một hồi lâu, người đàn ông mới lại cất tiếng nói: “Được rồi, tôi liên hệ với cậu bằng cách nào đây?”

“Không cần, đến thời điểm thích hợp tôi sẽ chủ động liên hệ với anh, anh chỉ cần tin tưởng và phối hợp với tôi là được rồi.”

Người đàn ông dường như không thích trạng thái bị động như vậy, khẽ nhún mày.

“Tôi sẽ không làm anh thất vọng.” Đào Tử Kiệt đặt bó hoa loa kèn xuống, đeo kính râm đứng dậy, phải phủi tàn hương dính trên vạt áo, bộ dáng tiêu sái xoay người mà đi: “Ngài Dương, tạm biệt.”

Gió nhẹ thổi qua, lặng lẽ mang theo lời thì thầm bí mật.

Diệp Sở Sinh ở nhà dưỡng thương, không được đi lại, nên gần nửa tháng nay chuyện trong bang phải đều do Đào Tử Kiệt ra mặt thay hắn.

Nhưng điều này không chứng tỏ việc hắn cho Đào Tử Kiệt quyền lực và sự tự do, mà hoàn toàn ngược lại, sự quản chế chỉ tăng lên chứ không hề giảm đi. Trước đây hắn chỉ hạn định tự do thân thể của Đào Tử

Kiệt, hiện tại ngay cả sự tự do về tư tưởng của cậu hẳn cũng muốn nhúng tay vào, ví dụ như tâm tình Đào Tử Kiệt như thế nào, cậu đang nghĩ gì, hẳn phải biết thật rõ ràng mới cho qua.

“Về rồi sao? Sao lại đi lâu như vậy?” Diệp Sở Sinh vắt chân ngồi dưới dù che nắng, gãi cằm con chó nhỏ hỏi.

Hắn đang ôm một con chó mới mua trong lòng, nó chỉ vừa mới đầy một tuổi, chuẩn bị được huấn luyện thành chó dữ, thay thế cho con chó được mai táng dưới gốc cây bạch dương kia.

“Gặp được người quen, cho nên về chậm một chút.” Đào Tử Kiệt nói.

Diệp Sở Sinh dừng lại, lập tức tra hỏi: “Gặp ai? Nói những gì?”

“Bạn nữ đồng học từ hồi trung học, nhà ở khu phụ cận, cô ấy dẫn con trai đi tản bộ, tôi đi từ nghĩa trang ra thì gặp. Vì lâu rồi không gặp nên có cảm giác rất xa lạ, chỉ hỏi thăm hoàn cảnh của nhau một chút, tụi tện gật đầu nói vài câu rồi tạm biệt.”

Diệp Sở Sinh nghe xong thản nhiên gật đầu, ngoắc ngoắc ngón tay về phía cậu. Đào Tử Kiệt tới gần, cúi người đến trước mặt hắn.

“Ngoan, nhìn xem người cậu ướt đầm mồ hôi rồi, mau đi tắm rửa đi.” Diệp Sở Sinh hôn nhẹ lên môi cậu, sau đó nói: “Nhớ đừng mặc quần áo.”

Đào Tử Kiệt giật giật khoe mắt mấy cái, khó hiểu nhìn hắn.

Diệp Sở Sinh vuốt ve lông con chó nhỏ, cười híp mắt: “Bảo bối, không phải cậu đã quên món nợ đánh cược với tôi lần trước rồi chứ?”

Trần truồng, xúc xích, con chó nhỏ miệng chảy đầy dãi, liên tưởng tới ba thứ này Đào Tử Kiệt có dự cảm không tốt.

Diệp Sở Sinh vẫn cười đến sáng lạn: “Bảo bối, tôi cho cậu hai giờ tự do, trong hai giờ đó tôi buồn muốn chết, bây giờ cậu về rồi, có phải nên giúp tôi giải khuây không?”

25. Chương 25

Bầu trời xanh ngắt, tầng mây mỏng, ánh mặt trời rực rỡ.

Nhưng những điều này Đào Tử Kiệt không thể nhìn thấy, cậu trần truồng ngã xuống cỏ, nằm thành hình

chữ đại thử hỗn hển.

Diệp Sở Sinh dùng mũi chân đá cậu, ôm con chó nhỏ trong tay cười nhạo: “Thật vô dụng, mới chạy được tám vòng đã gục, tôi còn đánh cược với Mạc Bắc cậu có thể chạy hơn mười vòng nữa chứ.”

Đào Tử Kiệt chống người ngồi dậy, nhe răng về phía hắn. Có giỏi thì anh chạy mười vòng quanh Tây Tạng cho lão tử xem đi! Ngại Hồng Kông nhiều đất quá phải không? Khi không sao lại xây thêm một cái quảng trường lớn như vậy ở trong sân làm cái mẹ gì! Toàn bộ người trong Diệp gia nhà anh an táng ở đây cũng vẫn còn thừa chỗ!

Diệp Sở Sinh hí mắt, hơi hơi buông lỏng dây thừng trong tay: “Bảo bối, oán thăm là hành vi không tốt.”

Con chó nhỏ mới vừa đầy tuổi “Gâu gâu” hai tiếng, nhào tới nửa thân dưới của Đào Tử Kiệt, mục tiêu là cây xúc xích nhìn rất hấp dẫn kia.

“Mẹ nó!” Đào Tử Kiệt nhảy dựng lên lùi ra thật xa, hai tay che chở hạ thân, miệng mắng: “Tên biến thái chết tiệt! Lão tử sẽ thao chết hết đàn ông trong nhà anh!”

“Nhìn cậu vẫn còn rất nhiều tinh lực nha, tiếp tục nào.” Diệp Sở Sinh dứt lời buông lỏng hoàn toàn dây xích.

Kết quả là, Đào Tử Kiệt chỉ có thể liều mạng chạy, chó nhỏ miệng đầy nước miếng liều mạng đuổi theo, cây xúc xích treo trên người liều mạng lắc.

“Diệp súc sinh! Lão tử nguyện rửa sẽ có ngày anh, ba của anh, anh trai của anh, em trai anh, cả nhà anh chết không nhắm mắt! Á! Chó chết! Nếu còn tiếp tục đuổi theo lão tử thì cả mày cũng có ngày...”

Kết quả Đào Tử Kiệt lại tiếp tục bị bắt trần truồng chạy, chạy đến khi mệt lả, tới ngày hôm sau chân vẫn mềm nhũn.

Có thể cậu là trời sinh số khổ, Diệp Sở Sinh cuối cùng cũng bình phục trở lại công ty làm việc, cậu liền bị phái đến một nơi hoang sơn dã lĩnh chơi bịt mắt bắt dê, tất cả đều bởi vì đã điều tra được tên ám sát Diệp Sở Sinh đang lẩn trốn ở nơi biên cảnh hoang dã này, Diệp Sở Sinh ra lệnh phải mang người còn sống trở về.

Nguồn gốc của việc ám sát Diệp Sở Sinh nói ra cũng thật buồn cười, lúc trước Diệp Sở Sinh đi đàm phán với các nguyên lão thì giết chết ông nội của người ta, đến khi Đào Tử Kiệt đi đàm phán với người ta lại vứt cha của người ta xuống biển, bây giờ đến phiên cháu trai thuê sát thủ đến đòi nợ.

“Kiệt ca, uống nước đi.” Hồ Tử ân cầm đưa nước khoáng đến.

Thời tiết bắt đầu chuyển nóng, đi đường núi lại rất tiêu hao thể lực, giăng co nửa ngày, người nào người

nấy cũng mồ hôi đầm đìa.

Đào Tử Kiệt nhớ tới tập tính biến thái của người nào đó, lắc lắc đầu, nói với mọi người: “Chúng ta ở lại đây nghỉ ngơi, đợi hồi phục thể lực có thể bắt người rồi đi tiếp, chúng ta cũng đã lục soát khắp cả đỉnh núi, chắc tên kia đang lẩn trốn phía sau núi.”

Đi theo cậu đến đây tất cả gồm có bảy người, trừ Hồ Tử là người được cậu chỉ định ra, còn lại đều là người do Diệp Sở Sinh sai khiến. Nghỉ ngơi chừng nửa giờ, bọn họ bắt đầu xuống núi, trong lúc đi qua dòng suối róc rách, Đào Tử Kiệt ngồi xổm xuống vớt nước rửa mặt, tiện thể uống chút nước cho đỡ khát. Vừa vịn cách dòng suối không xa có một cây quýt dại, Đào Tử Kiệt hái mấy quả quýt chín xuống vứt cho những người khác, còn mình thì tùy tiện lột vỏ một quả quýt cắn một miếng, tuy rằng rất chua, nhưng vẫn cố gắng nuốt xuống.

Phía sau núi vô cùng hoang vắng, chỉ có hai cái lô-cốt từ thời thế chiến thứ hai, Hồ Tử lia mắt nhìn rất nhanh đã phát hiện ra mục tiêu.

“Kiệt ca, nhìn kia! Bên kia có một tên mặc quần áo trắng!” Hồ Tử hô to.

Đào Tử Kiệt nhìn theo hướng tay của hắn chỉ, đúng là có bóng người lẩn ở trong bụi cỏ, nói: “Hai người một nhóm, tách ra đuổi theo!”

Tên mặc đồ trắng đó thần kinh vận động dường như không được tốt, chân nam đá chân chiêu, chỉ một lúc đã bị bắt được, hai tay bị trói sau lưng giải đến trước mặt Đào Tử Kiệt.

“Các người đều là những kẻ cặn bã! Tất cả đều sẽ không được chết tử tế!”

“Câm miệng!” Hồ Tử đá một cước làm người nọ ngã lộn trên mặt đất: “Chú mày chạy đến nơi khi ho cò gáy này để tìm đường chết hả? Làm ông nội đây mệt chết!”

Đào Tử Kiệt tiến lên kéo tóc người nọ, thật muốn nhìn xem người có gan chống lại Diệp Sở Sinh có bộ dạng như thế nào, nhưng vừa nhìn một cái, cả người liền ngây ngẩn, không tự chủ được nói: “Chu Minh?”

Hiển nhiên đối phương cũng sửng sốt, mở to mắt khó tin nhìn cậu.

Đào Tử Kiệt ngồi trên hòn đá, hung hăng phỉ nhổ, mẹ nó! Đây có phải là báo ứng không? Không lâu trước cậu mới vừa lừa Diệp Sở Sinh là gặp bạn học thời trung học, kết quả bây giờ gặp thật, lại ở trong tình huống thế này.

Ấn tượng của cậu đối với Chu Minh còn rất sâu sắc, học sinh ưu tú, lớp trưởng đại nhân, bảo bối ngoan ngoãn, thông minh, nhanh nhẹn trong mắt thầy cô giáo, trời sinh ra hắn và cậu đúng là oan gia. Năm đó hai người một ngoài sáng và một trong tối không ít lần gây phiền toái để ngáng chân đối phương, cậu cười nhạo Chu Minh là bạch trảm kê*, Chu Minh mắng cậu là đồ lưu manh, hai người khinh bỉ lẫn nhau cho

đến tốt nghiệp.

(*bạch trảm kê (): gà luộc thái lát, là một đặc sản phổ biến có nguồn gốc từ Quảng Đông, Trung Quốc, hình dáng bắt mắt, thịt da trắng vàng, hương vị thơm ngon.)

“Hừ, bạch trảm kê, đọc sách nhiều quá nên đầu óc u mê rồi sao? Diệp Sở Sinh là loại người có thể tùy tiện động vào sao? Cũng không thèm nghĩ xem khả năng của mình đến đâu, rơi vào kết cục này cũng đáng đời!”

Chu Minh cử động bả vai, lau đi bụi bẩn dính trên khuôn mặt ưu tú: “Đồ lưu manh! Từ trước tôi đã biết cậu không phải người tốt!”

Sau phần mở màn đầy khói lửa, đột nhiên hai người lại không nói gì.

Đào Tử Kiệt tâm tình phức tạp, tuy rằng năm đó hai người sống chết không đội trời chung, nhưng nói toạc ra cũng chả có thâm cừu đại hận gì, hôm nay nhắc đến ngược lại còn có thể nhớ tới kỷ niệm thời niên thiếu, đáng tiếc bây giờ đã là cảnh còn người mất.

“Cha của cậu là tôi sai người ném xuống biển.” Đào Tử Kiệt đột nhiên nói ra một câu, mang theo ánh mắt coi thường oán độc, cậu nói tiếp: “Tôi không có gì để giải thích cả, cho dù biết ông ấy là cha của cậu tôi vẫn làm như vậy, súng bắn chim đầu đàn, người không hiểu luật giang hồ cũng biết đến câu này.”

Mắt Chu Minh đỏ ngầu, cuồng loạn quát lớn: “Giang hồ chó má! Ông nội của tôi là người giang hồ thì không nói làm gì, nhưng cha tôi không phải! Ông ấy cả đời này chưa từng giết qua một con gà! Chỉ muốn đòi một lời giải thích xin lỗi thôi mà... Các người không xin lỗi thì thôi đi, còn để xác cha tôi chết dưới biển cả tuần, đến khi vớt lên mẹ tôi nhìn thấy cũng bị dọa đến mức điên rồi! Các người lũ khốn khiếp này, đúng là không phải người...”

Đào Tử Kiệt buồn bực quát: “Khóc cái gì mà khóc! Đến lúc bị bắt về sẽ có đủ thời gian cho cậu khóc!”

Lúc này Hồ Tử đi tới nói: “Lão đại gọi điện đến giục chúng ta trở về.”

Đào Tử Kiệt gạt đầu, xoay mặt nhìn Chu Minh nói: “Nhân lúc lữ vẫn còn nguyên vẹn, có di ngôn gì thì mau nói ra đi.”

Chu Minh nhìn qua thì có vẻ yếu ớt, nhưng thật ra cũng là kiểu người bướng bỉnh quật cường: “Các người trên giang hồ có câu họa bất cập thê nhi*, vậy mẹ tôi và chị tôi ...”

(*Họa bất cập thê nhi**: tức là người nào làm sai thì mình người đó chịu tội, không liên quan đến vợ con)

“Cậu xem phim điện ảnh nhiều quá rồi! Mẹ và chị cậu đã bị bắt từ trước rồi, bây giờ chỉ còn thiếu một mình cậu!” Đào Tử Kiệt không nhìn tới vẻ mặt tuyệt vọng của hắn, xoay người đi bước được hai bước lại

quay lại, chửi thề một câu sau đó rút súng ra.

Tiếng súng vang lên giữa không gian hoang dã trống trải, Hồ Tử Ngơ ngẩn nhìn Chu Minh ngã xuống đất, rồi lại ngơ ngẩn nhìn Đào Tử Kiệt.

Thi thể Chu Minh bị nhét vào bao tải, ném vào trong cốp xe. Trên đường trở về, Đào Tử Kiệt trầm mặc không nói, Hồ Tử thỉnh thoảng liếc cậu một cái, nhiều lần lời nói đã đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Thật ra không cần hắn nói Đào Tử Kiệt cũng biết, chuyện mình làm thực sự điên rồ.

Nếu cậu đem Chu Minh còn sống trở về cũng là tạo nghiệt, dựa theo ác tính tàn bạo của Diệp Súc Sinh, người nào dám tạo một lỗ ở trên người hắn, hắn sẽ trả đối phương ít nhất một trăm lỗ, còn kết quả, đảm bảo người nọ tuyệt đối không còn một hơi thở.

Bởi vì đã giác ngộ, cho nên không chờ Diệp Súc Sinh chất vấn, Đào Tử Kiệt đã tự mình khai báo: “Người là do tôi giết, trừng phạt thế nào tùy anh xử lý.”

Diệp Súc Sinh hé miệng cười, nhìn qua tâm trạng cũng không tệ. Hắn vâng vâng chiếc ly trên tay, uống một ngụm rượu đỏ, tựa người vào trên ghế liếc nhìn cậu.

Đào Tử Kiệt hiểu rất rõ con người này, tâm tư sâu không lường được, mặt ngoài càng gió yên sóng lặng thì càng đáng sợ. Cậu kiên trì nói: “Còn hai mẹ con nhà đó, phải thế nào anh mới bằng lòng buông tha cho họ?”

Diệp Súc Sinh im lặng không nói, chỉ bắt chéo hai chân ngồi đó.

Đào Tử Kiệt cũng không lên tiếng, im lặng nhìn hắn, không khí trong thư phòng càng nặng nề.

Diệp Súc Sinh không nhanh không chậm, thưởng thức từng chút rượu, cho đến khi uống hết ly rượu mới ngoắc tay gọi Đào Tử Kiệt lại.

Đào Tử Kiệt đến trước mặt hắn khom người xuống, đột nhiên đầu óc quay cuồng, chai rượu vỡ nát, đầu cậu cũng chảy máu. Đào Tử Kiệt nắm chặt cạnh bàn, sự việc lần này, không thể trốn tránh, càng không thể thoái lui dù chỉ là nửa bước, nếu không hậu quả sẽ càng nghiêm trọng.

“Cậu nói xem, nếu tôi đã muốn hạ người nào mà chả có được, nhưng sao lại gặp phải tên đầu lừa như cậu, chẳng những ngu xuẩn còn không biết nghe lời.”

Nếu không vì lo lắng cho mẹ và chị của Chu Minh thì Đào Tử Kiệt rất muốn nói lại một câu: Rơi vào tay anh là xui xẻo mười đời của lão tử!

Nhưng hiện tại cậu chỉ có thể cúi đầu làm thiếp nói: “Sinh ca, không nghe theo lời anh phân phó phải giữ lại nhân chứng sống là lỗi của tôi, anh muốn trừng phạt như thế nào tôi đều nhận hết, nhưng hai mẹ con kia họ cần bản hoàn toàn không biết gì cả, nên cho họ một con đường sống.”

Diệp Sở Sinh cười lạnh, mỗi lần Đào Tử Kiệt mở miệng cầu xin hắn, mười lần thì đến tám chín lần đều vì người khác.

“Ngoài việc làm trái mệnh lệnh của tôi ra, cậu tự mình ngẫm lại xem, còn mắc phải sai lầm nào nữa không?”

Trong lòng Đào Tử Kiệt khẽ run lên, không phải chứ, cậu đập phải mình khi nào chứ? Ứng đối với Diệp Sở Sinh thật sự quá khó khăn, dù cho cậu có cẩn thận đến cỡ nào, chỉ cần vô tình “xúc phạm” hắn một chút, là ép người thở không nổi

“Không nghĩ ra, chỉ cần anh đáp ứng buông tha cho mẹ con họ, không biết lỗi là gì tôi cũng sẽ nhận.” Đào Tử Kiệt nói.

Diệp Sở Sinh hít một hơi thật sâu, tay nắm thành quyền, móng tay cào trên mặt bàn gỗ. Hắn ngửa đầu, cường ép khắc chế sóng dữ đang trào ra trong lồng ngực, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói: “Lần nào tôi cũng phải nhắc nhở cậu, đúng là một chút tiến bộ cũng không có.”

Đào Tử Kiệt cúi đầu xuống, chuẩn bị đón nhận tội danh hắn gán cho.

“Nước suối dễ uống lắm sao? Quýt ăn ngon lắm sao? Cậu không thể tự quản được miệng của mình à? Không có người coi chừng một chút liền làm loạn!”

Đào Tử Kiệt giật mình trừng to mắt, vậy mà cũng là phạm sai lầm?

Đột nhiên, cậu nhớ tới mấy con chó của Diệp Sở Sinh, bọn chúng chỉ ăn thức ăn mà chủ nhân cho ăn, cậu không nhận được cảm xúc bất đầu dao động.

“Con mẹ nó anh nghĩ tôi là cái gì! Lão tử cũng đã làm đến nước này rồi, ngay cả nước người khác đưa đến cũng không nhận! Anh nói xem có còn đạo lý không hả! Biến thái cũng có mức độ thôi chứ!” Lúc ấy thời tiết hơn ba mươi độ vô cùng nóng nực, ở bên ngoài bên ba hơn nửa ngày, phải tự mình tìm nước để uống, chỉ cần là người thì đều phải làm như vậy, chuyện đơn giản như vậy mà cũng muốn quản chế, thật đúng là biến cậu trở thành chó... Không! Ngay cả chó cũng không bằng!

Diệp Sở Sinh tát cậu một cái, Đào Tử Kiệt vùng quyền trả lại, bị đèn bàn nện vào bả vai té ngã trên đất.

Diệp Sở Sinh lại giơ chân lên, biểu cảm hung tàn ngũ quan dữ tợn, lên cơn điên đánh cậu: “Còn muốn phản kháng sao? Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chứ gì, ngu xuẩn!”

Người khác đưa cho không được ăn, tự mình cho cũng không được ăn! Nếu cậu có thể tự thỏa mãn những thứ cậu cần thì cậu sẽ không cần tôi nữa.

Trên thế giới này chỉ có một người có thể thỏa mãn nhu cầu của cậu, người đó nhất định phải là tôi! Chỉ có thể là tôi!

26. Chương 26

Nước trong vòi chảy ào ào, Đào Tử Kiệt khom lưng, đưa tay vốc nước lên mặt, nước cùng với máu hòa lẫn từng giọt từng giọt nhỏ xuống bồn rửa tay trôi đi.

Trong lúc đó có người tiến vào nhà vệ sinh của công ty, nhìn Đào Tử Kiệt một chút, sau đó ung dung tháo thắt lưng một bên đứng tiểu một bên huyết sáo.

Đào Tử Kiệt nắm chặt nắm đấm, cậu có thể nhìn thấy rõ cái ánh nhìn xem thường của người kia. Không sai, trong bang phái có ai mà không biết cậu là con chó của Diệp Sở Sinh, lão đại lúc không vui liền muốn đánh thì đánh muốn mắng thì mắng, lúc lão đại hài lòng liền cong móng lên mà hầu hạ, đi làm trai bao cũng không có gì ỉn như cậu.

Diệp Sở Sinh đánh cậu một trận, nhưng việc này tuyệt đối vẫn chưa xong.

Hai ngày nay mọi thứ đều gió êm sóng lặng, trái tim của Đào Tử Kiệt bị dày vò treo lơ lửng, đến tối cũng không tài nào nghỉ ngơi được. Ngay cả nằm mơ cũng là mơ thấy mình đứng nơi vách đá cheo leo, hai cánh tay đen ngòm ẩn nấp trong tối ở sau lưng, bất kỳ lúc nào cũng có thể sẽ tan xương nát thịt, trong lòng hết sợ sệt rồi lại hi vọng có thể nhanh chóng được giải thoát.

“Làm sao vậy? Bữa tối không hợp khẩu vị của cậu sao?” Diệp Sở Sinh hỏi.

Đào Tử Kiệt phục hồi tinh thần, lắc đầu một cái, sau đó vùi đầu ăn cơm. Ăn không vô cũng phải gắng gượng nhét vào, cậu biết rõ bản thân không có quyền được yếu ớt.

Diệp Sở Sinh gấp một miếng thịt gà bỏ vào bát của cậu: “Vì cậu mà đặc biệt làm gà kho xả ớt, ăn nhiều một chút, lần trước ở bên ngoài ăn cơm, mắt cậu không lúc nào là rời khỏi món này, mùi vị thế nào?”

“Rất ngon.” Đào Tử Kiệt mờ mịt đáp lại một tiếng.

Diệp Sở Sinh không thích ăn cay, thêm nữa lại không thấy ngon miệng nên cơ hồ không hề đụng đũa. Hắn cứ như vậy nhìn chằm chằm Đào Tử Kiệt, mắt thỉnh thoảng chớp hai lần, bầu không khí buổi tối dưới ánh đèn quá dị lạ thường.

Chờ Đào Tử Kiệt ăn no, hắn mới mở miệng hỏi: “Cậu thật sự muốn cứu hai mẹ con kia sao?”

Phí lời! Đào Tử Kiệt gật gật đầu.

“VẬY à, bất luận muốn cậu làm gì cậu cũng đều đồng ý sao?”

Trong đầu Đào Tử Kiệt hiện ra ánh mắt đau thương trước khi chết, hít một hơi, gật đầu.

“VẬY đi thôi, dẫn cậu đến một nơi, hi vọng tối nay chúng ta sẽ có một đêm vui vẻ.” Diệp Sở Sinh mỉm cười.

Một tiếng sau, Đào Tử Kiệt được dẫn vào một hội sở* không tên không biển hiệu nhưng cực kì xa hoa cao cấp, sau lưng bất giác có chút lạnh người. Hơn nữa cậu nhận thấy, hội sở này tính bảo mật vô cùng tốt, bốn pho tượng trước cửa tựa như bốn hộ vệ áo đen, tiến vào hội sở không chỉ cần phải quẹt thẻ mà còn phải nhận diện khuôn mặt. Lạ kỳ hơn chính là, nơi này người ra kẻ vào đều đi thành đôi thành cặp.

*(*hội sở: nơi làm việc và giao dịch của một cơ quan, tổ chức, đồng nghĩa với trụ sở)*

“Ai nha, đã lâu không đến rồi, theo tôi nhớ thì hình như chỗ thay quần áo là ở chỗ này.”

Đào Tử Kiệt yên lặng đi theo phía sau Diệp Sở Sinh, phòng thay quần áo! Mô phật, hội sở bình thường sẽ vì khách mời mà sắp xếp cả phòng thay quần áo sao!

Đứng bên trong “Phòng thay quần áo”, Đào Tử Kiệt cuối cùng cũng hiểu được bản thân là đang ở nơi nào, bên trong ngoại trừ đồng phục ra thì chính là đồ lót tình thú, đương nhiên còn có mấy cái sex toy, ví dụ như đầu kẹp nhũ, ball gag, vòng cổ, thậm chí còn có đủ loại còng tay.

“Yên tâm, những thứ kia đều hoàn toàn mới, dùng qua sẽ tiêu hủy.” Diệp Sở Sinh chọn một cái quần đùi da màu đen bó sát người, cười híp mắt nói: “Cái này thế nào? Sẽ bao kín hoàn toàn mông của cậu, không cần lo đến việc bị lộ hàng.”

“Lão tử đổi ý rồi.” Đào Tử Kiệt nuốt nước miếng, tận lực cố gắng giữ tỉnh táo. Mặc những thứ đồ này vào chỉ là việc thứ yếu, chủ yếu là cậu không thể chấp nhận nổi mấy cái trang phục mang dáng vẻ nô lệ thế này, lại ở trước mặt mọi người biểu diễn, đối mặt với ánh mắt người xa lạ chỉ chỉ chỗ chỗ.

“Chắc, tôi còn tưởng A Kiệt rất muốn hi sinh vì người khác, vậy thì chúng ta lại đánh cược đi, hai mẹ con kia cộng thêm một người nữa là Đào Tử An, không biết ba mạng người này có thể khiến cậu hi sinh không đây?”

Xem ra Diệp Sở Sinh đã quyết tâm muốn giẫm đạp cậu, Đào Tử Kiệt sắp chết giãy dụa: “Đừng ép tôi, anh biết mà, tôi trời sinh không phải là kẻ thích bị tra tấn, cũng không có loại đam mê này, tôi không làm được....”

“Thật đáng tiếc, nhưng tôi trời sinh cuồng ngược đãi.” Diệp Sở Sinh châm điều thuốc, nằm đối diện với chiếc gương trên bức tường lớn, rũ mi mắt: “Vì thế thật ngại quá, cậu nhất định phải phối hợp với tôi, tận lực biến mình thành dạng người vì bị tra tấn mà cuồng mê, nếu như cậu không thể khiến tôi hài lòng thì tôi sẽ đi kiếm những vật thể thân khác.”

Tuy rằng hắn không nói rõ vật thay thế là ai nhưng Đào Tử Kiệt không cần suy nghĩ cũng biết được, trừ em trai của cậu ra còn có thể là ai khác chứ. Có thể từ lâu trong lòng Diệp Sở Sinh đã mang theo nỗi nhớ nhung vụn vụn, chỉ là còn thiếu một cái cớ mà thôi. Chỉ có thỏa hiệp giống như lúc ăn uống, bất luận Diệp Sở cho cái gì, cậu cũng phải nuốt hết xuống, bao gồm cả khuất nhục và khó xử.

Đào Tử Kiệt làm theo yêu cầu của hắn, cởi hết quần áo, mặc cái quần đùi da kia vào, cả người vì xấu hổ mà run lên. Bởi vì cậu phát hiện, phía sau quần đùi lại có dây khóa, chỉ cần kéo mở dây khóa, lồi vào bí ẩn kia sẽ hoàn toàn bại lộ, giống như là để tiện cho người khác hưởng dụng bất cứ lúc nào.

“Bỏ tay ra, đứng ra đó.” Diệp Sở Sinh thấp giọng ra lệnh.

Đào Tử Kiệt nhắm mắt lại, cứng đờ đứng trước gương. Diệp Sở Sinh từ sau lưng cậu chậm rãi đi tới, con người sâu thẳm, ngón tay dọc theo đường cong của tấm lưng căng thẳng lướt xuống, vòng qua eo nhỏ, dừng lại phía dưới hông.

“Bảo bối, thật hợp với cậu, vô cùng đẹp.....” Diệp Sở Sinh vuốt ve bấp đùi cậu nỉ non, hô hấp nóng như lửa.

Hắn quả nhiên không chọn sai, một cái quần da đơn giản đã có thể khiến dã tính của Đào Tử Kiệt hoàn toàn tỏa ra đến vô cùng nhuần nhuyễn. Thân hình tam giác ngược bên trên, hai chân dài thẳng tắp, mỗi khối cơ bắp đều không chệch vào đâu được, kết hợp với vị trí bí mật bị bao chặt lấy, ngược lại càng khiến cho người ta mơ mộng vô hạn, đặc biệt là dây khóa ở khe mông, tà ác đến mê hoặc cực điểm. Diệp Sở Sinh ôn nhu giúp cậu đeo vào một cái vòng cổ đen, sau đó lấy xích sắt gắn vào chốt trên vòng cổ, nhẹ giọng nói: “Bảo bối, chúng ta đi thôi, buổi tối tốt đẹp của chúng ta sắp tới rồi.”

Đào Tử Kiệt không biết bản thân phải đi hướng nào, cũng không biết mình đang ở đâu, bởi vì cậu vẫn luôn một mực cúi đầu nhìn mũi chân. Nhưng dù là như vậy, cậu vẫn có thể cảm nhận được rất nhiều ánh mắt bất đồng dán lên người cậu, đánh giá, dung tục, dâm dăng, tò mò, những cái đó tựa như những cây roi vô hình không ngừng quất vào tự tôn của cậu.

Diệp Sở Sinh đưa cậu đến một nơi như câu lạc bộ trong đại sảnh, có rất nhiều người vô cùng náo nhiệt, có cả quầy bar, chỗ ngồi và sàn nhảy, đèn laser trên trần nhà quay vòng, tiết tấu cùng âm lượng của nhạc vừa phải, tạo nên bầu không khí mơ màng.

Đến nơi này Đào Tử Kiệt mới hơi thở ra một hơi, bởi vì ánh sáng rất mờ, có cảm giác làm giảm đi sự tồn tại của cậu, đồng thời còn có rất nhiều nam nữ trang phục vô cùng phóng dăng, chỉ ít cũng làm cậu cảm thấy mình không lạc loài.

“Ồ, khách quý đến rồi.” Bartender tóc vàng chào đón hỏi thăm: “Diệp lão đại, tôi tưởng anh đã thay đổi hoàn toàn rồi, hóa ra vẫn là chỗ không thể chê c**.”

Diệp Sở Sinh liếc người kia một cái, quay mặt giới thiệu với Đào Tử Kiệt: “Đây là ông chủ của nơi này, là một trong những tên bạn nổi khổ của tôi.”

Người đàn ông tóc vàng liền phóng ánh nhìn đến trên người Đào Tử Kiệt, ánh mắt sáng lên: “Không tệ, không trách Diệp lão đại muốn tái xuất giang hồ, ở đâu tìm được hàng tốt thế?”

Y muốn đi tới nắm lấy mặt Đào Tử Kiệt, mới vừa đưa tay ra đã bị Diệp Sở Sinh đánh rớt, người đàn ông tóc vàng ngơ ngẩn, nhú mày nói: “Diệp lão đại, hiện tại trong tay tôi cũng có mấy tên nô lệ rất ngon miệng, không bằng chút nữa kêu bọn họ tới cho cậu lựa chọn, đổi lại cho tôi mượn cậu ta chơi một tối được không?”

Diệp Sở Sinh ngoài cười nhưng trong không cười, hỏi: “Bù thiếu, cậu đang thăm do tôi sao?”

Không hổ là bạn xấu quen biết nhau nhiều năm, không cần nói rõ ra đã có thể hiểu trong lòng nhau nghĩ gì, người đàn ông tóc vàng mỉm cười, đem ly Tequila đẩy tới trước mặt Đào Tử Kiệt.

“Lần đầu tiên tới đây sao? Đừng căng thẳng.” Bù thiếu liếc nhìn Diệp Sở Sinh, nâng cao âm lượng hết sức nói: “Bởi vì căng thẳng cũng vô dụng thôi, cậu rơi vào tay của tên này thì chỉ có thể tự cầu phúc, cậu ta là một tên khốn nạn chả hiền lành gì đâu, đã từng đánh chết nô lệ đấy.”

“Bù Ngọc!” Diệp Sở Sinh nheo mắt gọi cả họ

tên y.

“Ok, Ok.” Bù thiếu mở tay ra, nhe ra hàm răng trắng sáng nói: “Nói sai, tôi tự phạt một LY.”

Lúc này, ánh đèn toàn sảnh đột nhiên tối lại, đám người bên trong sàn nhảy tản ra, từ trung tâm dần dần xuất hiện một cái bục sắt, ước chừng cao khoảng ba mét.

“Buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi, không biết đêm nay Diệp lão đại sẽ đến, nếu không tôi đã sắp xếp chương trình đặc biệt rồi.” Bù thiếu nói.

“Không cần, tôi tối nay là tới tham gia chương trình, cậu đi chuẩn bị để chúng tôi lên đài là được.”

Bù thiếu ngây ngẩn cả người, Diệp Sở Sinh dĩ nhiên lại muốn xuất đầu lộ diện trên khán đài hay sao? Trước kia ở cái thời kì bọn họ trở nên điên cuồng chuyện này cũng chưa từng xảy ra. Đào Tử Kiệt vẻ mặt vô cùng khó coi, không sợ chết mà trừng mắt với Diệp Sở Sinh, không tin nổi khi nghe thấy lời nói của hắn.

“Cậu muốn điều giáo nô lệ trước mặt mọi người? Vậy thì cũng đừng gây ra án mạng a, tôi đây không gánh nổi đâu.”

Diệp Sở Sinh cười lạnh: “Yên tâm, tôi không nỡ chơi đùa chết cậu ta.”

“Không! Diệp súc sinh! Con mẹ nó anh không thể làm như vậy!” Đào Tử Kiệt liều mạng lắc đầu, trong mắt nổi lên sự bàng hoàng và hoảng sợ.

Không sai, chính là hoảng sợ. Đây chính là vẻ mặt lần đầu tiên Diệp Sở Sinh thấy được trên gương mặt cậu, giống như một đứa trẻ không nơi nương tựa, hai loại dự vọng yêu thương cùng ức hiếp sục sôi bên trong hân, hân lại dứt khoát lựa chọn cái sau.

“Bảo bối, cậu nhất định phải từ chối tôi sao?” Diệp Sở Sinh sờ lên mặt cậu, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi nhợt nhạt, âm thanh nhu mềm như kẹo bông: “Tôi thì không quan trọng, nhưng cậu thì cần phải nghĩ cho kĩ, thật sự muốn cự tuyệt sao?”

Ánh đèn sáng rực chiếu trên đài cao, có người ở phía trên cầm micro nói chuyện, dưới đài có người vỗ tay khen hay, thỉnh thoảng còn có tiếng ủng hộ ồn ào, đầu của Đào Tử Kiệt căng đến mức muốn nổ tung, cảm giác bản thân rơi vào một thế giới kỳ quái.

“Không muốn.....Đừng làm như vậy, Diệp Sở Sinh, van cầu anh, buông tha cho tôi có được hay không?” Đào Tử Kiệt khổ sở cầu khẩn.

Cậu đã không để ý tới tôn nghiêm của mình, sự hoảng sợ đã chiến thắng tất cả. Cậu chỉ biết bản thân không thể bước đến cái đài kia, cũng không muốn phải ở đó, ở trước mắt mọi người mà bị dạy dỗ, đùa giỡn, cậu tình nguyện chết cũng không muốn chịu đựng sự nhục nhã như vậy.

Diệp Sở Sinh vẫn cứ ôn nhu vuốt ve gò má của cậu: “Bảo bối, tôi cũng không muốn làm tới mức này, chỉ là cậu thật sự không ngoan tí nào, hết lần này đến lần khác cứ làm tôi thất vọng.”

“Xin lỗi, tôi sai rồi, đều là tôi không đúng, sau này tôi nhất định sẽ vô cùng nghe lời, nhất định mà! Vì thế, cầu xin anh.....” Đào Tử Kiệt cắn môi, âm thanh khàn đến độ gần như không thể nghe rõ câu nói.

“Vậy thì chứng minh cho tôi xem đi, đi lên trên đài, dùng thân thể của cậu cùng phản ứng khiến tôi tin tưởng cậu. Nếu như cậu nhất định từ chối, tôi cũng hết cách, tôi không nỡ bắt ép cậu làm như thế, nên tôi không thể làm gì khác hơn là tìm người khác để trút giận, vì thế cậu cần phải nghĩ thật kỹ.”

Diệp Sở Sinh nắm chặt lấy bàn tay run rẩy của cậu, trong ôn nhu ẩn chứa tàn nhẫn, Đào Tử Kiệt cúi đầu, lòng như tro nguội.

Bùi thiếu này giờ vẫn đứng xem, biểu hiện chăm chú hiếm thấy: “Diệp Sở Sinh, bộ dáng cậu ta căn bản không thích hợp để lên đài biểu diễn, cho dù cậu ta phối hợp với cậu tiến hành dạy dỗ, nhưng cũng sẽ không lạc quan cho mấy.”

Nếu như nô lệ không thể qua được cửa lòng của mình, sẽ dẫn đến việc dạy dỗ trước mặt mọi người thất bại,

đến lúc đó sẽ bị khán giả chế nhạo cùng khen ngược (reo hò khen hay khi thấy người biểu diễn có khiếm khuyết), sẽ tạo thành thương tổn nhất định trong lòng, mà cái tổn thương kia cũng sẽ ảnh hưởng đến cả chủ nhân cùng nô lệ.

Diệp Sở Sinh hơi nhú mày, nắm lấy cầm Đào Tử Kiệt, không để cho cậu cắn nát môi mình.

Sau đó nhẹ giọng nói: “Bùi thiếu, phiền cậu cho tôi một ly Ecstasy.” (Ecstasy là thuốc lắc tổng hợp...)

27. Chương 27

Ecstasy là loại rượu không hề cay nồng như các loại rượu khác, vào miệng liền tràn đầy thơm ngọt, là thành phẩm đặc sắc của Bùi thiếu, tiếng Hoa gọi là tiêu hồn, trong rượu có trộn lẫn một chút chất gây ảo giác và thuốc kích thích. Tuy rằng không thể khiến người dùng hoàn toàn đánh mất chính mình, nhưng cũng chậm rãi giúp giải tỏa thần kinh căng thẳng của người dùng, đồng thời còn khiến cơ thể người dùng càng thêm mãn cảm, giúp thôi thúc ham muốn.

Đào Tử Kiệt quỳ hai gối trên đài cao, cả người bao phủ bởi một tầng mờ hôi mỏng, ánh sáng chói mắt chiếu trực tiếp trên người cậu. Cậu có thể nghe được thanh âm va chạm của hàm răng vì run, trong đầu có hàng ngàn hàng vạn tâm tư hỗn hợp ngổn ngang, không có gì có thể bám víu vào, càng liều mạng hô hấp càng cảm thấy không khí thật mỏng manh.

Diệp Sở Sinh bước ra đứng trước mặt cậu, từ trên cao nhìn xuống, dùng chuỗi roi nâng cầm Đào Tử Kiệt lên, ép cậu đối diện với mình.

“Thả lỏng một chút.” Diệp Sở Sinh quan sát cậu, dùng giọng điệu nghiêm khắc nói.

“Từ khoảnh khắc bắt đầu ở nơi này, tôi chính là chủ nhân của cậu, bất luận tôi muốn cậu làm gì hoặc đối với cậu như thế nào, cậu cũng nhất định phải thuận theo vô điều kiện, hiểu chưa?”

Đào Tử Kiệt vô cùng khó khăn gật đầu.

Diệp Sở Sinh giơ tay vung roi xuống, ở ngay mí mắt Đào Tử Kiệt tạo ra một vết đỏ.

“Chủ nhân đang hỏi cậu, hiểu chưa?”

“Đã hiểu...”

Tuy câu trả lời miễn cưỡng như vậy không thể khiến Diệp Sở Sinh thỏa mãn nhưng hắn nhìn xuống, khi điều giáo điều kiêng kỵ nhất chính là phạm phùng thấp thỏm và nóng lòng tiến thủ.

“Bây giờ đứng lên cho tôi, sau đó cúi người xuống dùng hai tay nắm lấy mắt cá chân của mình.”

Cơ thể Đào Tử Kiệt vì thường xuyên chịu đựng huấn luyện nên rất mềm dẻo, có thể thoải mái mà hoàn thành mệnh lệnh này. Nhưng tư thế như vậy sẽ khiến toàn bộ phần mông của cậu cong lên, quần da đen ôm chặt lấy hình dáng hai nửa cung tròn, dây khóa sáng trắng lộ ra, ngay tại khuỷu kéo đang hơi rung nhẹ, dưới đài có người khen hay, Đào Tử Kiệt nhắm mắt lại, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

“Rất tốt.” Diệp Sở Sinh dùng roi quất lên sống lưng của cậu một cái: “Khi chủ nhân hỏi cậu, nhất định phải lớn tiếng trả lời.”

Diệp Sở Sinh dùng chuôi roi đâm đâm mông của cậu, hỏi: “Đây là gì?”

“Mông.....”

“Lớn tiếng lên!” Diệp Sở Sinh lại quất xuống một roi, lần này dùng không ít sức, vết roi trên sống lưng ngay lập tức rịn ra tơ máu.

“Là cái mông!” Đào Tử Kiệt đau đến độ mồ hôi nhỏ đầy trên mu bàn chân.

Diệp Sở Sinh đưa tay còn lại ra, xoa xoa mông của cậu, chốc chốc lại dùng móng tay cách lớp quần da gây gãi khe mông cậu. Đào Tử Kiệt xấu hổ run rẩy, địa phương bị đụng vào lại tê tê ngứa ngáy, bởi vì khung cảnh xung quanh kết hợp với rượu, thân thể cậu so với bình thường nhạy cảm hơn rất nhiều.

Diệp Sở Sinh hơi nhếch miệng, ánh mắt không biết vô tình hay cố ý xẹt qua dưới đài, càng ra sức vũ nhục cậu: “Thực sự là một cái mông to đậm đặc, sao lại run rẩy như thế? Có phải là đang hi vọng chủ nhân kéo dây khóa ra để khán giả có thể nhìn rõ ràng cái mông của cậu có hình dáng gì phải không?”

Dứt lời, hắn cố ý khẩy khẩy cái khuỷu kéo, kỳ thật vẫn chưa có dự định sẽ kéo nó xuống chỉ là bản tính xấu xa lại trỗi dậy, cố ý khơi gợi hứng thú của khán giả. Nhưng Đào Tử Kiệt lại giật mình, cậu kêu lên một tiếng không, xoay người lại đẩy tay Diệp Sở Sinh ra.

Nô lệ phản kháng cùng với biểu hiện không tín nhiệm thì chả khác nào việc trước mặt mọi người tát chủ nhân một cái. Sắc mặt Diệp Sở Sinh thay đổi, nhắc chân đạp ngã cậu, giơ roi quất xuống mặt và đầu của Đào Tử Kiệt.

Dưới đài truyền ra tiếng kinh hô, bởi vì bọn họ thấy không còn là dạy dỗ nữa, càng giống với xu hướng ngược đãi hơn.

Có người ngồi sát lại bên cạnh Bùi thiếu, nhẹ giọng hỏi: “Ông chủ, có nên ngưng biểu diễn lại không?”

Bùi thiếu đưa tay vén lọn tóc rối ra sau tai, hơi cong khóe miệng: “Không cần, chương trình rất thú vị, cậu

không nhìn ra sao? Quyền chủ đạo căn bản không nằm trong tay cái người gọi là chủ nhân kia.”

Diệp Sở Sinh đánh một rồi thì ngừng tay, hần mở khuy áo thứ nhất trên sơ mi trắng ra, thở hồng hộc, Đào Tử Kiệt nằm nghiêng ngả trên đài, hai tay bảo vệ đầu, khắp người đều là vết roi.

“Tên nô lệ làm càn này, quỳ lên cho tôi!” Diệp Sở Sinh một cước đá vào bụng của cậu.

Đào Tử Kiệt nhin đau bò dậy, quỳ củ quỳ gối dưới chân hần.

Diệp Sở Sinh nhìn bộ dạng thê thảm của cậu, ánh mắt phức tạp, hần trầm ngâm chốc lát, sau đó nói: “Tôi vốn không định làm quá đáng như vậy, nhưng cậu lại chọc giận tôi, vì lẽ đó cậu phải dùng miệng hầu hạ tôi, bằng không ngày mai cậu sẽ nhận được kinh hỉ từ nước Mĩ xa xôi đấy.”

Đào Tử Kiệt lắc đầu, hoảng sợ nhìn hần. Diệp Sở Sinh làm sao có thể làm như thế, làm sao có thể!

Diệp Sở Sinh cởi bỏ dây lưng, ngạo vật ngang nhiên bắn ra ngoài, hần tóm chặt lấy tóc trên trán của Đào Tử Kiệt, đem đầu khắc ấn vào đôi môi không còn chút máu của cậu: “Nhanh bắt đầu đi, khán giả đã không nhin được nữa rồi kìa.”

Đến đây đi, để tất cả mọi người ở đây chứng kiến, cậu thuộc về tôi. Thấp hèn nằm rạp dưới hông tôi, dùng miệng lấy lòng tôi, bởi vì tôi mà lộ ra vẻ mặt thống khổ, bởi vì tôi mà chảy nước mắt khuất nhục.

Chuyện phát sinh kế tiếp, tựa như một hồi ác mộng. Đào Tử Kiệt thuận theo hé miệng, dùng đầu lưỡi liếm láp hần, để hung khí dữ tợn đâm vào trong cổ họng của mình. Cậu cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nhìn thấy, duy nhất chỉ có cảm giác nóng bỏng nơi cổ họng vì bị hành động ra vào ma sát, trường mâu kia ở nơi sâu nhất trong cơ thể cậu cọ sát phát ra tia lửa, xì một tiếng, đốt cháy hết thủy linh hồn của cậu.

Cậu ngoan ngoãn thuận theo khiến Diệp Sở Sinh không nhin được mà lảng lảng, say sưa nhắm mắt lại, dùng tay đè lấy đầu Đào Tử Kiệt, bắt đầu uốn eo đưa đẩy. Hần biết chính mình đang làm một chuyện rất quá đáng nhưng hần không thể dừng lại được, cảm giác vui vẻ cùng thỏa mãn không gì sánh bằng, hần đồng ý dùng bất kỳ thứ gì để đánh đổi, cho dù là đánh đổi cả tôn nghiêm của người đàn ông này.

“Hô.....” Diệp Sở Sinh thở hắt một cái, ngẩng đầu lên, lỗ chân lông cả người đều thư giãn, hần khàn giọng nói: “Muốn bắn, dùng miệng của cậu hứng sạch hết cho tôi.”

Hô hấp Diệp Sở Sinh ngưng trọng, cảm giác tê dại như điện giật lập tức dâng lên, thứ ác liệt căng cứng đến trường đau kia rốt cuộc cũng vui sướng phun trào trọc dịch.

Không dừng được nữa rồi ... trong đầu Diệp Sở Sinh chợt lóe lên một ý niệm, hần nghe thấy ngữ điệu ác ý của bản thân: “Không cho nuốt xuống, mở miệng cậu ra.”

Đôi môi chậm rãi mở ra, dâm dịch vì vậy mà thuận thế chảy xuống, Diệp Sở Sinh túm lấy tóc của cậu, ép cậu ngẩng mặt lên, để khán giả dưới khán đài có thể rõ ràng nhìn thấy dáng vẻ của cậu, Đào Tử Kiệt nghe lời đến khó mà tin nổi, trên khuôn mặt tê dại không chút biểu tình.

Diệp Sở Sinh vô cùng hài lòng, hẳn rồi cuộc đã thuận hóa được người đàn ông này, đồng thời hướng về mọi người thông báo, người này là của hắn!

Lúc này, hạ thân Diệp Sở Sinh lại dần dần nóng lên, dục vọng có xu thế thức tỉnh, nhưng hắn cũng không muốn trước mặt mọi người lột sạch Đào Tử Kiệt, không muốn để bất kì ai nhòm ngó được thân thể chỉ thuộc về mình này.

“Bảo bối, chúng ta đi thôi, qua nơi khác lại tiếp tục thương yêu cậu.” Diệp Sở Sinh nắm chặt dây xích trên tay.

Rời khỏi câu lạc bộ, Diệp Sở Sinh đến gần hôn lên mặt Đào Tử Kiệt, phát hiện cậu tựa hồ có gì đó không ổn.

Đào Tử Kiệt chỉ mặc một cái áo bành tô màu đen, đi chân trần, vòng cổ vẫn còn mang trên cổ, ánh mắt dại ra không hề có tiêu cự. Diệp Sở Sinh đánh vào mặt cậu, càng lúc càng dùng sức, hai gò má đều in dấu tay nhưng cậu một chút phản ứng cũng không có.

“A Kiệt? A Kiệt!” Sắc mặt Diệp Sở Sinh trở nên hoảng loạn, hét lớn với tài xế.

“Nước!”

Tài xế vội vội vàng vàng mở tủ đồ trong xe, đưa qua một bình nước khoáng.

Diệp Sở Sinh đổ bình nước lên đầu Đào Tử Kiệt, một bên kêu to tên cậu, một bên dùng sức lay mạnh vai cậu.

Một lát sau, Đào Tử Kiệt rốt cuộc cũng phản ứng lại, quay mặt sang nhìn hắn: “Hả?”

Diệp Sở Sinh thở ra một hơi, ôm cậu, dùng tay áo lau sạch nước trên mặt cậu: “Không sao rồi, chúng ta đã rời khỏi câu lạc bộ rồi, bây giờ sẽ đưa cậu về nhà, không sao rồi...”

Mấy chữ câu lạc bộ này khiến Đào Tử Kiệt chấn động, sự chịu đựng khuất nhục từ sâu trong lồng ngực trào ra, trong cổ họng vẫn còn lưu lại mùi tanh hôi, cậu cúi người xuống, ôm chặt lấy cổ mình mà nôn khan. Diệp Sở Sinh ôm chặt lấy cậu, cũng không quan việc nôn ói dơ bẩn có dính lên người mình hay không, vỗ nhẹ nhẹ sống lưng của cậu, dặn dò tài xế tăng tốc.

Diệp Sở Sinh biết mình đã dọa cậu sợ, nhẹ giọng an ủi: “Bảo bối, tôi biết cậu rất khó chịu, nhịn một chút

nữa là đến nhà rồi, không sao nữa đâu, tôi đảm bảo sau này sẽ không bao giờ dẫn cậu đến nơi đó nữa.”

Đào Tử Kiệt ới xong, vẫn không hề ngẩng người lên, quay mặt về phía bãi nôn kia, tiếng cười phát ra còn khó khăn hơn cả tiếng khóc.

Bộ dạng của cậu khiến tim của Diệp Sở Sinh đau đớn, mang theo tiếng nỉ non luống cuống: “Bảo bối, A Kiệt.....”

Sau khi cậu cười đủ rồi, lập tức vùi đầu vào trong đầu gối, bất luận Diệp Sở Sinh gọi như thế nào cũng không đáp lại.

Sau khi về đến biệt thự, Diệp Sở Sinh ôm Đào Tử Kiệt xuống xe, trực tiếp ôm người đến phòng tắm, ân cần nhẹ nhàng cởi quần áo giúp cậu. Dem quần đùi da và vòng cổ cởi bỏ hết, sau đó lại ôm lấy cậu, cho nước ấm vào bồn tắm. Đào Tử Kiệt vẫn nhắm chặt mắt tùy ý hất dằn vật chính mình, tựa như một con rối không có sự sống.

Hơi nước mịt mờ dần dần bao phủ buồng tắm, Diệp Sở Sinh ngồi xổm bên mép bồn tắm, tròng trẽn nhìn cậu, dùng bọt biển mềm mại cọ rửa cơ thể cho cậu.

Đêm đã khuya, chiếc đèn cuối cùng trong biệt thự cũng đã tắt. Diệp Sở Sinh bưng cà phê, canh giữ ở trước màn hình quản chế, cả đêm không hề chớp mắt. May là, Đào Tử Kiệt nhìn qua ngủ rất an ổn.

Kỳ thực người cả đêm không ngủ đâu chỉ có một mình hắn.

Ngón tay Đào Tử Kiệt dưới mền một lần lại một lần mô tả ba chữ Diệp Sở Sinh, đem cái tên này khảm sâu vào tận đáy lòng. Từng nét từng nét đều là cừ hận đến tận xương tủy, sự thù hận trời dấy này không phải là cảnh giới sinh tử đơn thuần có thể giải quyết, cậu vốn đã chẳng có gì, giờ đến cả tôn nghiêm cuối cùng của mình cũng biến mất sạch không còn chút dấu vết. Dù sao đi chăng nữa cậu cũng không thể quay trở lại như trước, còn có cái gì phải sợ, đối phó với ma quỷ, chỉ có thể sa đọa chung với nó, so với nó phải càng tàn ác ngoan độc hơn.

Từ tối nay trở đi, Đào Tử Kiệt trước đây đã chết rồi, triệt triệt để để chết rồi.

Cậu tự thề với bản thân mình trước kia, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho kẻ đã giết chết bản thể của cậu, tuyệt đối sẽ không!

Cứ đến thứ sáu lại có chuyện không thể không làm.

Đào Tử Kiệt vẫn còn đang trong thời kỳ bảo lãnh, vì thế mỗi tuần nhất định phải đến đồn cảnh sát báo danh. Hôm nay, Diệp Sở Sinh không đến cũng không vô ích, hắn vừa giúp cậu thất lại cả vật vừa dặn dò: “Quản cho tốt cái miệng của cậu, nhớ không được nói gì lung tung nghe chưa?”

Đào Tử Kiệt gật gật đầu, thấy Diệp Sở Sinh vẫn kéo kéo cà vạt của mình không buông tha, liền hôn lên môi hắn một cái.

Diệp Sở Sinh mỉm cười, trả lại cho cậu một nụ hôn lưỡi nóng bỏng, sau đó buông lỏng tay.

Thân là một nhân viên cảnh sát tổ trọng án, Ninh Mộng vẫn cảm thấy rất tự hào, là người xông pha nơi tiền tuyến để trừ bạo an dân, cảm giác thỏa mãn thời thời khắc khắc đều rạo rực, nhưng điều kiện tiên quyết chính là, nếu như cuộc đời cảnh sát của y không gặp phải tên khốn kiếp đối diện này.

“Hóa ra tên cậu là quả chanh (*Ninh Mộng và quả chanh đều phát âm là [ningmeng]*), đúng là rất xứng với thân hình của cậu, chắc lúc bắt tội phạm đều ngồi một chỗ rồi lăn đi phải không?”

Ninh Mộng tức đến đỏ cả mặt, chỉ vào tên đàn ông đáng ghét trước mặt rống to: “Lập tức đem nhân viên cảnh sát làm chứng đến cho tôi! Nếu không lại bảo vu cáo hấn tội ăn cắp!”

Đây là lần thứ hai bọn họ tiếp xúc với nhau, lần trước y phụ trách thẩm vấn Đào Tử Kiệt, kết quả là bị dao động. Vì thế lần này y thừa dịp Đào Tử Kiệt về đồn cảnh sát báo danh, suy nghĩ tìm cách, ít nhất phải thêm chút mắm chút muối, sau đó tìm lý do khấu lưu cậu ta 48 giờ!

“A sorry, anh là người nhìn thấy tôi ăn cắp hả?” Cậu thượng thức nhìn nhân viên cảnh sát làm chứng hỏi.

“Cậu vừa cố ý đụng tôi một cái! Sau đó nhân cơ hội lén đi, đừng cho là tôi không biết!”

“Ai nha a, cậu đối xử với công dân tốt nhất được của rơi đến trình báo như thế này sao? Tôi muốn khiếu nại cậu, trước tiên chờ tôi nhìn kỹ vị cảnh sát ghi số này đã...”

Ninh Mộng nhào tới đoạt nhân viên cảnh sát làm chứng lại, ném giấy bút tới trước mặt cậu: “Kí tên nhanh lên, sau đó cút đi!”

Đùa sao, nhân viên trình độ ưu tú của cảnh đội Hồng Kông được xếp thứ bậc trên thế giới như hắn nếu tùy tiện nhận một đơn khiếu nại đều sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức, Ninh Mộng có điên mới đi kéo rắc rối về mình.

“Sĩ quan cảnh sát quả chanh, vậy tôi đi nha, tuần sau lại tới tìm anh chơi.” Đào Tử Kiệt ký tên xong thì cười cười đứng lên, tiểu sĩ quan cảnh sát này lúc xù lông lên lại khiến cậu nhớ đến tên quỷ con kia của mình, rất thú vị.

Ninh Mộng mặt lại đỏ lên, dữ dằn trừng mắt nhìn cậu.

Đào Tử Kiệt nghênh ngang đi ra khỏi đồn cảnh sát, chậm rãi xoay người, vừa nãy phải ngồi im một chỗ ba tiếng đồng hồ, xương mỏi hết cả rồi.

Xe Diệp Sở Sinh chuẩn bị đã ở phía bên kia đường chờ cậu, lúc Đào Tử Kiệt đi tới vạch kẻ đường dành cho người đi bộ, đột nhiên có một chiếc xe màu trắng vượt đèn đỏ xông đến, lao thẳng về phía cậu. Sự tình phát sinh quá đột ngột, chiếc xe kia không có dấu hiệu chậm lại, trực tiếp hất tung cơ thể Đào Tử Kiệt, khiến cậu văng xa mấy mét ngã lăn xuống đất.

Vết máu đáng sợ kéo dài từ mặt đường đến trên lối đi bộ.

Ú: chương sau bạn DSS rất thâm tình, còn gián tiếp bày tỏ tình cảm trong lòng mình nhưng mà mẹ tác giả thật ác độc khi tạo ra hai nhân vật tính tình trái ngược nhau. Một kẻ thì yêu đến mù quáng, sức chiếm hữu quá lớn, còn một kẻ thì quá quật cường. Đâm ra có tỏ tình này nọ, người nào đó đôi lúc hạ mình nhưng chả đổi lại được gì. Mà tôi thấy DSS hạ mình hầu hạ nhưng ĐTK nó cứ quật cường như thế nên hẳn ta mới hứng thú, nếu như ĐTK ngay từ đầu đã chấp nhận thì với bản tính của má DSS thì chắc ngay chương sau thì kết thúc cả truyện được rồi đấy. Một vl -_-

28. Chương 28

Lúc nhận được tin Đào Tử Kiệt bị tai nạn, Diệp Sở Sinh đang có cuộc họp tổng kết quý ở công ty.

Hắn phát tay một cái, ra hiệu thư ký chuyển lời đi ra ngoài, sau đó nhìn màn hình chiếu nói: “Tiếp tục, vừa này nói đến đâu rồi?”

Hội nghị lại giăng co hơn nửa tiếng đồng hồ, trong lúc ấy Mạc Bắc thỉnh thoảng nhìn về phía Diệp Sở Sinh, có chút kinh ngạc khi thấy hắn lại bình tĩnh như thế. Sau khi hội nghị kết thúc, Diệp Sở Sinh sai người chuẩn bị xe đi đến bệnh viện, Mạc Bắc tự giác đứng lên nói: “Lão đại, tôi cũng không có chuyện gì làm, tôi đi với cậu một chuyến.”

Diệp Sở Sinh gật đầu, sau đó lên xe.

Đào Tử Kiệt đang ở trong phòng cấp cứu, Diệp Sở Sinh chống tay lên cằm, bắt chéo chân ngồi chờ bên ngoài, trên mặt không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì.

Mặc dù như thế, Mạc Bắc vẫn nói câu nên nói lúc này: “Lão đại, không cần quá lo lắng, A Kiệt cậu ta sẽ không có chuyện gì.”

Diệp Sở Sinh không buồn không vui ừm một tiếng: “Thật là một tên phiền toái, sau này trực tiếp đem cậu ta khóa ở nhà là yên chuyện.”

Trong bệnh viện rõ ràng có mở máy điều hòa không khí, nhiệt độ rất dễ chịu nhưng lại khiến Mạc Bắc bắt

đầu kinh sợ, sau lưng đều toát mồ hôi lạnh. Hắn hiện tại cuối cùng cũng coi như là hiểu ra rồi, từ đầu tới cuối Diệp Sở Sinh căn bản không hề nghĩ tới Đào Tử Kiệt sẽ có mệnh hệ gì, dường như chỉ cho rằng Đào Tử Kiệt chỉ đang nằm ngủ bên trong, chuẩn bị chờ cậu tỉnh lại thì liền mang về nhà. Thế nhưng nếu như vạn nhất Đào Tử Kiệt không tỉnh dậy thì sao? Nhìn thấy đáng về xem chuyện này như hiển nhiên của Diệp Sở Sinh, Mạc Bắc nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Cũng may Đào Tử Kiệt tạm thời gắng gượng vượt qua, được đưa vào phòng hồi sức cấp cứu, hiện tại vẫn nằm trong giai đoạn 24 tiếng nguy hiểm.

Diệp Sở Sinh lộ ra chút thất vọng, bĩu môi, được rồi, bảo bối, nếu vậy thì để cho cậu ngủ thêm một ngày vậy.

Trong khoảng thời gian chờ đằng đằng ấy, Diệp Sở Sinh luôn ngồi túc trực bên ngoài phòng bệnh, Mạc Bắc cùng Lưu Huỳnh thì lại thay phiên bảo vệ hắn, chốc lát cũng không dám thư giãn. Không thể trách bọn họ quá sốt sắng, năm đó lúc Tương Niệm chết, Diệp Sở Sinh không hề khóc lóc náo loạn, thậm chí còn có thể thông thả giúp cậu ta an bài hậu sự. Bởi vì từ nhỏ đã được bồi dưỡng như người thừa kế, cho dù Thái Sơn có sụp trước mặt thì cũng không biến sắc, đây chỉ là kỹ năng cơ bản mà thôi.

Vì lẽ đó nên ngọn núi kia chỉ có thể tan vỡ ở trong lòng, đại khái sau khi Tương Niệm chết được một tháng, di chứng của việc kiềm nén quá sức từ từ nổi lên, bệnh kén ăn, tự hành hạ bản thân, mất ngủ, cáu kỉnh, v.v... tất cả các hiện tượng đều bắt đầu xuất hiện trên người Diệp Sở Sinh, hắn tự chơi đùa bản thân đến mức người không ra người, quỷ không ra quỷ. Bây giờ nhớ lại Mạc Bắc vẫn còn có chút kinh hãi, nếu như không phải bởi vì Diệp Sở Sinh mọc ra cái ý tưởng phải báo thù cho Tương Niệm, có thể tỉnh lại hay không thì có lẽ vẫn còn là một ẩn số.

Đồng hồ điện tử trên tường hiển thị 18 giờ 25 phút, Diệp Sở Sinh nhíu lông mày hỏi:

“24 giờ rồi, tại sao cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại?”

“Cái này.....” Bác sĩ rằng hô có chút nghẹn lời, xưa nay chưa từng thấy người nhà nào như thế, canh giờ chuẩn đến từng phút, ông ta chằm chằm trả lời: “Tuy rằng bệnh nhân đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng vẫn cần phải làm thêm một lần kiểm tra kỹ càng nữa mới có thể...”

Diệp Sở Sinh túm lấy cổ áo của bác sĩ, kéo ông ta sát lại với mình: “Tôi là đang hỏi ông, tại sao cậu ta vẫn còn chưa tỉnh?”

“Chuyện, chuyện này chúng tôi cần kiểm tra lại mới biết...” Bác sĩ rằng hô môi rùng rợn, thật sự là quá đáng sợ mà! Hai cái hốc mắt xanh đen của người này rõ ràng là đang toát ra ánh nhìn lạnh lẽo.

“Ông biết không? Tôi ghét nhất chính là những kẻ lừa gạt tôi đây.”

Diệp Sở Sinh cười cợt, buông tay ra, giúp vị bác sĩ kia vuốt thẳng nếp nhăn trên áo, trong con người sát ý dần dần trở nên dày đặc. Mạc Bắc bưng hai ly cà phê đi vào phòng bệnh, ngay lúc thấy được Diệp Sở Sinh

thiếu chút nữa liền bóp gãy cổ của bác sĩ liền vội vã nhào tới, tóm chặt lấy cánh tay của hắn.

“Lão đại, cậu bình tĩnh đi, nơi này là bệnh viện đa khoa đấy!”

“Ông ta lừa tôi, ông ta lại dám lừa tôi!” Diệp Sở Sinh hai mắt nhìn chăm chăm vào vị bác sĩ kia, dường như muốn đem ông ta nuốt sống, bởi vì tay bị kim đâm nên hắn giờ chân đạp tới: “Ông nhìn đi, 24 tiếng đã qua rồi! Khốn nạn, ông gạt tôi, ông lại dám gạt tôi!”

Bác sĩ rằng hô rầm một cái hạ môn xuống đất, y tá đẩy cửa vào nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì la lên, Mạc Bắc gắng gượng ôm lấy eo của Diệp Sở Sinh, trong phòng bệnh nhanh chóng loạn thành một đoàn.

“Con mẹ nó ồn chết đi được.... Là tên chó chết nào làm phiền lão tử ngủ vậy hả?”

Người nào đó vừa mới lên tiếng nặng nề mở mắt.

Trong giây lát đó, phòng bệnh ngay lập tức an tĩnh trở lại, an tĩnh đến độ ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Người ta thường nói đại nạn không chết tất sau này có phúc, lời này cũng không phải không có đạo lý.

Đào Tử Kiệt bị xe đụng khiến xương cốt toàn thân gãy nát, gãy ba cái xương sườn, trước ngực bầm một mảng lớn, hông trái bị bó bột treo lên, trán thì băng đầy băng gạc. Cái tạo hình này hoàn toàn kích phát sự yêu thương của Diệp Sở Sinh, cảm giác muốn yêu thương cưng chiều cậu lan đến tận trong tâm khảm, quỹ súc liền hóa thành trung khuyến, đi theo làm tùy tùng hầu hạ Đào đại lão gia.

“Lão tử muốn đi tiểu.”

Lệnh vừa ra, Diệp Sở Sinh liền không chút chậm trễ ném y tá ra khỏi phòng bệnh, kéo quần Đào Tử Kiệt xuống, một tay cầm bó bột một tay nắm lấy tiểu đệ của cậu. Đào đại gia nhắm mắt, dùng mũi hừ một tiếng, tiểu vô cùng sáng khoái, sau đó có người rất tự giác giúp cậu kéo quần lên.

“Lão tử muốn ăn táo.”

Diệp Sở Sinh liền chạy đi tìm dao, kỹ thuật vô cùng thành thạo, ngón tay thon dài tựa như máy gọt, vỏ khi gọt xong vô cùng hoàn chỉnh, còn có thể dùng để nhảy dây.

“Lão tử chán.”

Lần này Diệp Sở Sinh không làm gì cả, nhượng mảy hỏi: “Vậy cậu muốn thế nào?”

“Kể chuyện cười nghe đi.” Đào đại gia được voi đòi tiên.

“Chuyện cười thì không có, có muốn nghe cổ sự không?”

“Hừ, nói nhanh đi!”

Nếu người đang gặp hoạn nạn đã nói như vậy, Diệp Sở Sinh đành phải mở miệng vàng của mình ra: “Ừ... Ngày xưa có một cậu bé rất coi trọng một chú chó săn nhỏ tên là A Kiệt.....”

Đào đại gia cắt ngang: “Con mẹ anh mới là chó săn nhỏ ấy! Cả nhà anh đều là chó săn!”

“Xuyt.” Diệp Sở Sinh nằm xấp trên gối, giống như trừng phạt mà cắn lỗ tai cậu một cái: “Đừng âm ỉ, chú ý lắng nghe.”

“Cậu bé kia liền bắt chó săn nhỏ về nhà, nhưng mà chó săn nhỏ tính tình quá hoang dã, chỉ cần có cơ hội sẽ tìm cách chạy trốn, cậu bé không còn cách nào khác chỉ có thể nhốt nó ở trong lồng để có thể an tâm nuôi nấng, hi vọng nó có thể nhận mình làm chủ nhân. Nhưng chó săn nhỏ chỉ cần có cơ hội là đã nghĩ cách chạy trốn, còn thường xuyên công kích cậu bé, cậu bé không nỡ nhốt rặng của chó săn nhỏ đi nên không thể làm gì khác hơn là cầm lấy roi. Kỳ thực cậu bé cũng không muốn làm một người xấu, mỗi lần thương tổn chó săn nhỏ cậu cũng rất đau lòng, cậu chỉ muốn chó săn nhỏ ngoan ngoãn một chút, chịu an tâm chờ ở bên cạnh mình là tốt rồi, nhưng kết quả đều không hợp lòng người. Cậu nói xem, tâm nguyện của cậu bé thật sự xa xỉ vậy sao?”

Đào Tử Kiệt không hề lên tiếng, chỉ âm thầm cười gằn trong lòng.

Mạc Bắc đứng ở cửa phòng bệnh há hốc mồm, chỉ là vì hình ảnh trước mắt quá mờ ám, ngay cả trong không khí cũng tỏa ra mùi vị tình ái.

Diệp Sở Sinh quỳ một chân trên đất, tựa trên giường nhìn chăm chú Đào Tử Kiệt, ánh mắt kia, thần thái kia, quả thực cùng với nam chính trong phim Titanic thâm tình không khác là bao. Đào Tử Kiệt thì lại nghiêng mặt sang một bên, dáng dấp quật cường lại khó chịu. Gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi tới khiến cho rèm cửa lay động, ánh tà dương ẩn ẩn hiện hiện phía sau.

Mạc Bắc ho nhẹ một tiếng, chỉ đứng ngoài cửa phòng, mắt nhìn chăm chăm Diệp Sở Sinh nhưng cũng không đi vào.

Diệp Sở Sinh nâng người dậy, đưa hai tay vây lấy Đào Tử Kiệt trên giường, cúi người hôn nhẹ lên môi cậu: “Ngoa một chút, chó săn nhỏ của tôi.”

Dứt lời, Diệp Sở Sinh đi ra khỏi phòng bệnh. Mạc Bắc tiến đến bên tai hần nhẹ giọng nói nhỏ gì đó, một lát sau, hần dường như biến thành một người khác, nét ôn nhu trên mặt vừa nãy biến mất không chút dấu vết.

Trong tầng hầm u ám, ánh lửa tàn thuốc lập lờ ám muội, một người đàn ông đang nhả từng ngụm khói thuốc, bên chân rơi đầy tàn thuốc.

Chu Như Yên bị dây thừng buộc chặt, ngồi bệt dưới đất, tóc tai bù xù, lúc đầu còn hung hăng chửi bậy, sau đó khí thế dần dần suy giảm, bởi vì khí thế của người đàn ông trước mặt khiến cô có cảm giác ngột thở. Người đàn ông đứng trước mặt cô vẫn tiếp tục hút thuốc, khuôn mặt nhả nhận phối hợp với vẻ mặt lạnh lùng lại hài hòa một cách kỳ dị, mi mắt nửa rũ xuống, hàng mi cong dài hơi chớp động.

“Anh là ai? Mau thả tôi ra! Bắt cóc là phạm pháp!” Cô ta lấy dũng khí nói.

“Bắt cóc? Cô biết tôi có ý muốn mưu sát cô sao?” Một hồi lâu sau, người đàn ông kia mới lấy đế giày dè tắt tàn thuốc, âm thanh trầm thấp: “Yên tâm, tôi sẽ không làm như vậy, tuy rằng tôi rất muốn, muốn vô cùng, nhưng sẽ không, bởi vì tôi đã đáp ứng Đào Tử Kiệt tha mạng cho cô.”

Chu Như Yên sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn hắn.

“Không sai, chính là Đào Tử Kiệt, người mà cô lái xe tông vào kia.” Nói tới đây, người đàn ông kia lại nghiêng rằng, chưa hả giận còn mắng một câu: “Đúng là đồ dân!”

“Mày là... Lẽ nào mày là...” Tâm tình cô ta lại bắt đầu kích động, cái tên đó nghẹn ứ ở cuống họng không tài nào ra khỏi miệng.

“Tôi là Diệp Sở Sinh, rất hân hạnh được gặp cô, Chu tiểu thư.”

Chính là hắn, chính là hắn! Chu Như Yên hận không thể xông lên cùng hắn đồng quy vu tận, đều là vì tên đàn ông này, làm hại cô tan cửa nát nhà, người thân chết hết!

Bởi vì Diệp Sở Sinh thực sự ở quá cao, cô ta căn bản không tìm được cơ hội báo thù, vì vậy chỉ có thể lùi lại một bước, hướng về hung thủ đã sát hại em trai mình mà báo thù, nhưng cũng không ngờ được việc này lại sẽ đưa cô ta đến gặp mặt Diệp Sở Sinh.

Diệp Sở Sinh quả nhiên tác phong nhẹ nhàng y hệt như trong lời đồn, ha ha cười to:

“Có rồi, tôi nghĩ đến một cách, không chỉ không giết cô, mà còn có thể giúp cô đoàn tụ với mẹ của mình, chỉ là cách kia có hơi phiền toái, đầu tiên phải biến cô thành kẻ điên mới được.”

Nói xong, người đàn ông kia thở thật dài: “Cảm ơn đi, ngay cả tôi cũng cảm thấy bản thân mình quá nhân từ.”

...

Người còn chưa vào cửa đã thấy một bó hoa hồng thật to xuất hiện.

Đào Tử Kiệt nằm trên giường bệnh, khoe miệng co rúm lại: “Anh không phải là đi nhầm cửa chứ?”

“Không.” Bùi Ngọc Bùi thiếu gia đem hoa hồng đưa tới trước mặt cậu, bày ra tư thế tiêu sái nhất: “Tôi đặc biệt đem đến để bày tỏ lòng ái mộ với cậu.”

“Ái mộ?” Đào Tử Kiệt có cảm giác đau “bi”, nghĩ thầm, chẳng nhẽ tai nạn xe là do y tạo thành?

Bùi thiếu ném một ánh mắt đong đầy tình cảm sang phía cậu, dùng khẩu hình miệng nói, không sai, là ái mộ.

Y là bởi vì đã bị dã tính của Đào Tử Kiệt làm khuynh đảo, bởi vì thường xuyên thấy những nô lệ muốn gì được nấy hoặc vô cùng xinh đẹp đậm dáng, sự ản nhĩn cũng quật cường của người này ngược lại có một chút thú vị đặc biệt, dễ dàng nâng lên cảm giác muốn chinh phục của y, đặc biệt đáng vẽ bị bắt nạt tàn nhẫn trên đài thật mê người.

Nói hạ lưu một chút thì, thật hy vọng đêm đó người được thao khoang miệng ấy là chính y.

29. Chương 29-1

Diệp Sở Sinh cầm bình nước vào cửa, suýt nữa bị bó bông hồng diễm lệ kia làm cho mù mắt, hấn ngẩn người, sau đó lại cười nói.

“Bảo bối, bó hoa này thật đẹp, em có thích không?”

“Không thích.” Đào Tử Kiệt lườm hấn một cái, vô cùng hào phóng nói: “Nếu thích thì cho anh toàn bộ đấy.”

Diệp Sở Sinh thả bình nước xuống, cầm bó hoa hồng kiều diễm kia lên, một bông lại một bông vò nát, thế nhưng trên khuôn mặt vẫn cười đến rất hòa ái: “Vậy em thích hoa gì?”

“Lão tử thích khiến cho cái mông của anh nở hoa đấy.”

Diệp Sở Sinh cười càng vui vẻ, dùng sức hôn cậu một cái, rung chuông kêu y tá đem bó hoa hồng đã bị vò nát bét dưới đất kia dọn đi. Diệp Sở Sinh đem bình nước đựng canh rót vào trong bát, bưng đến trước mặt Đào Tử Kiệt đút cho cậu ăn, kết quả Đào Tử Kiệt chỉ ăn một ít, sau đó lại không chịu há miệng ra.

“Canh gì vậy? Đắng nghét, khó uống gần chết.”

“Bỏ câu non hầm Diên Thất.” Diệp Sở Sinh đưa muống canh đến bên mép cậu, nói: “Không được kén chọn, bác sĩ bảo em bị nội thương nghiêm trọng, vì thế mỗi ngày đều phải uống.”

Đào Tử Kiệt vẫn kiên quyết ngậm chặt miệng.

“Ngoan tí đi.” Diệp Sở Sinh giận tái mặt

“Xê ra, tôi tự uống.” Đào Tử Kiệt cười lạnh nói: “Thật ngại quá, tôi quên mất là anh còn có thể dùng em trai tôi để uy hiếp, dù sao cuối cùng vẫn là phải uống.”

Diệp Sở Sinh thở dài, có chút bất đắc dĩ nhìn cậu: “Cũng thật ngại quá, lần này tôi dự định thay đổi phương thức.”

Nói xong, Diệp Sở Sinh ngậm một ngụm lớn nước canh, sau đó nâng mặt Đào Tử Kiệt lên, mạnh mẽ mớm vào trong miệng cậu. Đào Tử Kiệt á hai tiếng, bởi vì có thương tích trên người nên không đủ khí lực để đẩy hẳn ra, thế là bị tàn nhẫn trút nước canh đắng xuống cổ họng, bị sặc đến đỏ cả mặt. Bết bát nhất chính là, Diệp Sở Sinh dường như chơi đến nghiện, bắt luận Đào Tử Kiệt thỏa hiệp hay giãy dụa phản kháng thì nhất định phải chính miệng hắn nuốt ực.

Sáng sớm hôm sau, Đào Tử Kiệt mở mắt ra liền nhìn thấy trong phòng bệnh chất đầy loa kèn sông Nin trắng tuyết. Cậu xoa xoa mắt, tổ sư nó! Thực sự toàn bộ phòng bệnh đều la liệt loa kèn sông Nin, nhiều đến nỗi muốn chồng lên đến giường bệnh luôn rồi.

Mặt Đào Tử Kiệt tối sầm lại, cầm điện thoại lên: “Tên biến thái chết tiệt! Lão tử còn chưa có chết anh đã tiêu pha như vậy rồi! Nếu mà lão tử chết thật rồi có phải anh sẽ dùng hoa để chôn luôn cả cái bệnh viện đa khoa này không?”

Tiếng cười khê sung sướng của Diệp Sở Sinh truyền từ ống nghe đến: “Sao thế? Tôi còn tưởng em sẽ thích loa kèn sông Nin, đã đoán sai rồi sao? Em rất cuộc thích loại hoa gì?”

“Đầu tiên, người thích loa kèn sông Nin là người mẹ quá cố của tôi! Còn nữa, lão tử là đàn ông! Có thể thao anh chết đi sống lại! Con mẹ nó nhà anh đừng có mà nhắc đến đám hoa hoa thảo thảo buồn nôn này nữa!” Đào Tử Kiệt rống xong, dùng dùng đập nát điện thoại.

Tháng ngày nằm viện cứ như vậy không nhanh không chậm trôi qua, Đào Tử Kiệt nằm trên giường bệnh chừng mười ngày, ngoại trừ chân trái vẫn còn bọc thạch cao công kênh ra thì trên căn bản đã không còn đáng ngại. Cậu không thể chờ đợi được nữa muốn xuất viện, đã không thể chịu được mùi thuốc sát trùng nữa rồi, còn có cái món canh Diên Thất chết tiệt, cùng với cái tên khốn cứ dùng miệng nuốt canh cho cậu uống kia.

“Em hành động không tiện, tôi cũng không ngại thời gian mà ngày đêm chăm sóc em.” Diệp Sở Sinh nói.

“Lão tử không cần anh chăm sóc, chân què thì còn có tay đây!”

Diệp Sở Sinh có chút do dự, kêu bác sĩ đến hỏi thăm về thân thể của cậu. Bác sĩ rằng hô chỉ ước có thể tiến tên ôn thần này đi vì thể vợ vả vỗ ngực bảo đảm không thành vấn đề.

“Thấy chưa, bác sĩ cũng nói như vậy, vậy tôi xuất viện được rồi.”

Diệp Sở Sinh đuổi bác sĩ ra khỏi phòng bệnh, kéo rèm cửa, xấu xa cười cợt: “Bảo bối, em cho rằng bác sĩ là người quyết định hay tôi là người quyết định?”

Đào Tử Kiệt phòng bị nhìn hắn: “Biến thái chết tiệt, anh lại muốn làm gì?”

“Nếu như muốn xuất viện, vậy thì chơi với tôi một trò chơi đi.” Diệp Sở Sinh đi tới bên giường, tay mò vào bên trong đồng phục bệnh nhân, ở trên lồng ngực rắn chắc mân mê, vẽ mặt hèn mọn cùng ánh mắt lóe xanh: “Đến, bé ngoan, để bác sĩ giúp cậu kiểm tra phía dưới xem có thể xuất viện được chưa.”

Đào Tử Kiệt nuốt nước miếng, ông trời ạ, tên này cũng quá hạ lưu rồi! Thế nhưng nhịp tim của cậu càng ngày càng dồn dập, gần nửa tháng không có đụng chạm thân thể, cậu cũng đã không thể nhịn được trêu chọc của tên biến thái này nữa rồi.

Diệp Sở Sinh giả vờ nghiêm túc hỏi: “Sao tim lại đập nhanh vậy? Còn có nơi nào không thoải mái sao?”

“Không có..... Anh đừng có sờ loạn trên người tôi.”

“Thật không có lẽ phép, phải gọi là bác sĩ, có phải là không muốn ra viện?” Diệp Sở Sinh sâu xa híp mắt lại, tóm chặt lấy đầu vú cương cứng của cậu.

Đào Tử Kiệt run lên, đối đầu với vẻ mặt tà ác của hắn, mạnh mẽ nghiêng răng không thềm đếm xỉa đến. Không phải là chơi trò chơi người lớn à, lão tử địch sợ!

Cậu cởi áo ra, lấy tay mò vào trong quần, ngứa mặt vô tội hỏi: “Bác sĩ, tiểu kê kê của tôi căng quá, ngại mau nhìn xem là chuyện gì xảy ra?”

Diệp Sở Sinh nắm chặt tiểu gia hỏa kia của cậu, chậm rãi ma sát lên xuống: “Như vậy thế nào? Cảm giác khác hơn chút nào không?”

Đào Tử Kiệt ừm một tiếng, lúc đầu là gật đầu sau đó lại lắc đầu, ưỡn ngực ghé sát vào hắn: “Đầu vú cũng ngứa.....”

“Thật là một đứa trẻ hư.” Diệp Sở Sinh đưa lưỡi liếm đầu vú của cậu. Đào Tử Kiệt cong người, ôm lấy đầu hắn, không biết là vô tình hay cố ý mà vịn vịn người.

“A, bác sĩ, thật kỳ quái, thân thể nóng quá, không phải tôi sắp chết rồi chứ?”

“Ngoan, không sao đâu, bác sĩ sẽ chữa khỏi cho em, còn có nơi nào khó chịu nữa không?”

“Không biết.....” Đào Tử Kiệt khát khao nhìn hắn. Mẹ kiếp! Lão tử nơi nào cũng khó chịu, anh nhanh tiếp tục liếm đi!

Tên lang bầm đáng ghét cố ý làm lơ ánh mắt khát cầu của cậu, làm bộ kiểm tra cơ thể, bàn tay màu mật ong lưu luyến trên da, xoa bóp vòng eo căng mịn, lại vuốt ve phần bụng dưới, đầu ngón tay cố tình lướt qua bắp đùi mẫn cảm.

“Bác sĩ! Anh không dám hút kê kê của tôi à!” Người nào đó nhin không được nghiêng rằng nghiêng lợi kêu gào.

Diệp Sở Sinh nắm lấy hạ thân bưng bưng sức sống của cậu, mạnh bạo nhéo lấy: “Em thật không ngoan, đây là khẩu khí cầu xin người khác sao?”

Đào Tử Kiệt bị đánh gãy khẩu khí, tiểu huynh đệ suýt chút nữa mềm nhũn ra, lại bị Diệp Sở Sinh tuốt đến chấn chỉnh lại hùng phong, cậu thực sự không chịu được, không thể làm gì khác hơn là thả lỏng điều bộ nói: “Bác sĩ, xin anh hãy hút tiểu kê kê của tôi.”

Diệp Sở Sinh mặt đầy khó dễ nói: “Đứa nhỏ này, còn nhỏ tuổi mà đã hạ lưu như vậy, tại sao lại có thể kêu bác sĩ giúp cậu làm chuyện đó được hả?”

Đào Tử Kiệt đột nhiên rất muốn chết đi, hạ lưu? Con mẹ nhà hắn rốt cuộc ai hạ lưu hơn ai?

“Được rồi, được rồi.” Diệp Sở Sinh gãi gãi cằm cậu, ôn nhu nói: “Nhìn ánh mắt như gà sắp mổ của cậu, bác sĩ sẽ cố hết sức trả lời cậu đã khỏe.”

Diệp Sở Sinh vừa cúi người, Đào Tử Kiệt ngay lập tức nắm tóc hắn kéo xuống, thẳng lưng, trực tiếp chọc vào miệng của hắn, thực sự không chút khách khí. Diệp Sở Sinh nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười, vị gia hỏa vừa cho ba phần màu sắc liền mở cả phòng nhuộm này, sau này không thể cứ nuông chiều như vậy được, nếu cứ nuông chiều thế này, không phải sớm thì muộn cậu ta cũng sẽ leo lên đầu mình ngồi.

Đào Tử Kiệt không nhin được giục: “Bác sĩ Diệp, lẽ nào thối kèn còn muốn áp ủ tình cảm sao?”

Ai, gia môn bất hạnh. Diệp Sở Sinh một bên ai thán, một bên hầu hạ Đào đại gia nhà hắn.

30. Chương 29-2

Đào Tử Kiệt thoải mái xong liền ngồi phịch ở trên giường bệnh thở dốc, nhìn thấy Diệp Sở Sinh lau miệng, đứng quần thì phồng lên, trong đôi mắt tràn đầy ham muốn. Đào Tử Kiệt nghĩ thầm, được rồi, thời điểm trả nợ đến rồi. Kết quả Diệp Sở Sinh chỉ giúp cậu kéo quần lên, vậy mà cái gì cũng không làm, có cảm giác bồn chồn quý dị. Rốt cuộc là khả năng kiềm chế của Diệp Sở Sinh mạnh? Hay là sức hấp dẫn của cậu đã giảm? Không thể biết được.

Lúc dỡ đi lớp thạch cao trên chân cũng không cần quay lại bệnh viện đa khoa, bởi vì trong nhà, Mạc Bắc cũng là bác sĩ.

Lớp thạch cao bị búa gõ vỡ thành từng mảnh, chân trái của Đào Tử Kiệt rốt cuộc cũng được nhìn thấy ánh mặt trời, cậu cúi đầu nhìn một chút, vô cùng tốt, năm ngón chân đều còn ở nguyên đấy, cũng không có dấu hiệu thiếu hụt gì. Diệp Sở Sinh ngẩng đầu bắt chéo tay đứng bên cạnh, tầm mắt không rời khỏi cái chân kia của cậu.

“Bây giờ cậu nâng chân cậu lên xem.” Mạc Bắc nói.

Đào Tử Kiệt thử cử động chân trái, từ từ nâng lên, cảm giác có chút tê liệt cùng đau nhức.

“Đứng lên thử xem.” Mạc Bắc lại nói.

Đào Tử Kiệt lấy ghế làm điểm tựa bám vào, đặt chân trái lên trên mặt đất, đứng lên, vẫn là cảm giác tê liệt cùng đau nhức lúc này, vì thể theo bản năng đem trọng lực hoàn toàn dồn vào bên chân phải. Mạc Bắc tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, lúc này Diệp Sở Sinh bỗng nhiên bước lên phía trước, đứng đối diện cách cậu khoảng chừng ba mét, đưa tay ra nói: “Đến đây, đến chỗ tôi xem nào.”

Đào Tử Kiệt hướng về phía hần bước đến, đột nhiên, một luồng cảm giác đau nhói mãnh liệt từ đầu gối truyền đến khiến cậu lão đảo, may là Mạc Bắc kịp thời dùng tay đỡ lấy cánh tay của cậu mới miễn cho cậu khỏi ngã nhào trên đất.

“Buông cậu ta ra.” Diệp Sở Sinh hạ mi mắt, lặp lại lời mới nói: “Tự em đi tới đây.”

Đào Tử Kiệt nhìn về mặt ngưng trọng của hai người, liền có một loại linh cảm cực kỳ không tốt, cậu cắn răng, cố sức đi về phía trước. Nhưng vẫn không thể được, chân trái hơi dùng sức liền cảm giác được đau đớn, lần này không có ai đỡ lấy, cậu liền mất trọng tâm mà té ngã. Đào Tử Kiệt ngồi dưới đất, kinh ngạc mà nhìn chân trái của mình, đặc biệt là vị trí đầu gối, có một loại cảm giác xa lạ quái dị không thể nói thành lời, giống như đôi chân này không phải là chân của mình.

“Chân của tôi làm sao vậy?” Đào Tử Kiệt nhìn về phía Diệp Sở Sinh nói.

Thế nhưng Diệp Sở Sinh không hề để ý đến cậu, quay người bỏ đi.

“Chuyện gì thế này.....” Đào Tử Kiệt có chút mờ mịt, chuyển ánh mắt về phía Mạc Bắc.

Mạc Bắc vô cùng tiếc hận nói cho cậu biết, chân trái của Đào Tử Kiệt bởi vì bị thương quá nặng, dẫn đến xương đầu gối bị vỡ nát, xương chân vỡ nát thành sáu mảnh. Tuy rằng vượt qua giai đoạn nguy hiểm lại trải qua phẫu thuật, dùng hợp kim titan cố định lại xương đã vỡ, nhưng có thể khôi phục lại dáng vẻ cũ hay không, vẫn rất khó nói.

“Kết quả xấu nhất, sau này cậu có thể sẽ phải dựa vào nạng chống mới có thể đi được.”

Đào Tử Kiệt nghe xong tâm đầu nguội lạnh, cậu không hỏi Mạc Bắc kết quả tốt nhất là gì, bởi vì muốn khôi phục trở lại bình thường như trước là điều hoàn toàn không thể, hơn nữa, không có ai có thể đưa ra một đáp án chuẩn xác.

“Trước tiên cậu hãy nghỉ ngơi đi, tôi đi xem lão đại.” Mạc Bắc đỡ cậu lên ghế gỗ, quay người rời đi.

Kiểu người như Diệp Sở Sinh, ngoài mặt tựa hồ không chút cảm xúc nhưng bên trong sớm đã sóng lớn mãnh liệt, vừa nãy hắn không hề liếc mắt nhìn Đào Tử Kiệt đã trực tiếp bỏ đi, điều này ngược lại khiến Mạc Bắc càng lo lắng hơn. Dù cho con chó của mình có trở nên tàn tật đi chăng nữa thì cũng phải liếc mắt nhìn một cái, huống hồ đây còn là người sống sờ sờ, phản ứng của hắn khiến người ngoài nhìn vào nghĩ rằng là lãnh khốc, nhưng Mạc Bắc biết kỳ thực hắn căn bản không thể tiếp nhận được.

Mạc Bắc lên sân thượng tìm Diệp Sở Sinh, hắn lúc này đang quay lưng lại, khoanh tay đứng trước lan can hút thuốc.

“Lão đại, chân của cậu ấy mới bình phục không bao lâu, thậm chí còn chưa bắt đầu cứng cáp hẳn, vì thế đừng quá nản lòng.”

“Tôi biết, được rồi, cậu đi xuống trước đi.”

Mạc Bắc cũng không biết nói gì thêm, ngượng ngùng rời đi.

Đào Tử Kiệt vịn vách tường nhà ăn, có chút ủ rũ cúi đầu, hai ba ngày trôi qua, chân trái của cậu vẫn như trước không cách nào chống đỡ được trọng lượng. Diệp Sở Sinh bưng thức ăn lên, sắp xếp xong bát đĩa, kéo ghế ra ngồi xuống bàn cơm, nói một cách lạnh lùng: “Bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ không dìu em nữa, xe lăn tôi đã ném đi rồi, cho nên em muốn ăn cơm phải tự mình đi tới đây, không đi được thì bỏ đến.”

Đào Tử Kiệt từ lâu đã trải nghiệm được bản lĩnh trở mặt của hắn, vì thế cũng không cảm thấy kinh ngạc: “Không cần thận trở thành người què, khiến anh phát giận rồi à?”

“Đúng vậy, vì thế đừng hi vọng tôi sẽ thương hại em, từ hôm nay, sinh hoạt nhất định phải tự mình làm, kể cả việc lên xuống lầu.”

Đào Tử Kiệt nhếch môi nở nụ cười: “Nếu như cả đời tôi cứ như vậy, không phải anh sẽ suy xét đến việc thay một súng vật khác chứ?”

Diệp Sở Sinh cũng cười, đôi mắt dưới ánh đèn mờ tựa hồ tỏa ra từng luồng ánh sáng lạnh lẽo, bắn thẳng vào trong lòng Đào Tử Kiệt. Thay súng vật? Cậu nói thật ung dung, ngoại trừ Tương Niệm ra bản thân chưa từng đối xử với ai hết lòng hết dạ như vậy, mà từ lúc Tương Niệm chết đi cho tới khi Đào Tử Kiệt xuất hiện, đó là thời gian mười hai năm rỗng rã trống rỗng.

Trong khoảng thời gian ấy, ngoại trừ những lúc thỉnh thoảng tìm vài kẻ để thỏa mãn, thì ngay cả người tình thật sự cũng không hề có.

Mười hai năm trống rỗng, mười hai năm chờ đợi, mười hai năm cô quạnh, rốt cuộc là ý vị gì đây?

31. Chương 30: Tôi Biết

Diệp Sở Sinh quả nhiên nói là làm, không hề chậm vào Đào Tử Kiệt dù chỉ là một chút.

Dù cho Đào Tử Kiệt có ở trước mặt hấn té đến trầy mặt sưng mũi, vỡ đầu chảy máu, hấn cũng chỉ nhìn thờ ơ không chút động lòng, trên mặt một tia đồng cảm cũng không hề có.

Bất luận gian nan bao nhiêu, Đào Tử Kiệt cũng phải tự mình bò dậy, không tìm được đồ để bám vào thì phải bò đến nơi có đồ để bám, có lần cậu thật sự té rất nghiêm trọng, trực tiếp té nhào đầu lún xuống cầu thang. Diệp Sở Sinh chỉ nhàn nhã đi tới, hỏi cậu chết chưa, sau khi nhìn thấy Đào Tử Kiệt vẫn còn hơi thở liền quay người trở về bên cạnh cây dương cầm của hấn.

Đào Tử Kiệt không thể chỉ ở lì trong phòng, bởi vì Diệp Sở Sinh sẽ không đem cơm cho cậu, mỗi lần lên xuống cầu thang, bình thường đi chậm rãi cũng mất tầm hai đến ba phút, cậu hiện tại cũng phải mất gần nửa tiếng đồng hồ, còn phải chịu đau đớn đến ra cả một thân mồ hôi. Thời gian trôi qua, Đào Tử Kiệt bắt đầu nản lòng, cậu không biết chân của mình còn có thể khôi phục lại như bình thường không, cả ngày bắt động trong phòng, cố gắng hai ngày mới xuống lầu ăn một bữa cơm.

Mà dường như chỉ cần cậu không chết, Diệp Sở Sinh sẽ không liếc mắt nhìn cậu dù chỉ một cái, có lần cậu đi ngang qua căn phòng có đồ di vật của Tương Niệm, không khỏi có suy nghĩ, nếu như tình huống tương tự xảy ra trên người Tương Niệm, Diệp Sở Sinh có cũng sẽ bỏ mặc hay không? Chắc chắn là sẽ không! Trực giác mách bảo với Đào Tử Kiệt như thế, huống hồ, cậu còn nghe Lưu Huỳnh nhắc qua, năm đó Diệp Sở Sinh đối với Tương Niệm so với cậu còn tốt hơn chán.

Đào Tử Kiệt dùng sức cắn vào ngón tay, để cơn đau át đi cảm giác chua xót không rõ trong lòng. Nếu như

Đào Tử An còn ở đây thì tốt rồi, chí ít còn có người đỡ cậu, hoặc là hỏi cậu có đau hay không.

Ngày nghỉ gì đêm đến liền sẽ mộng về nó, Đào Tử Kiệt ở trên giường trần trọc trở mình, cả đêm không ngừng kêu Tiểu An, Diệp Sở Sinh giúp cậu đem chăn bị đá ra đắp lại lên người, yên lặng đứng trước giường đến tận bình minh.

Đào Tử Kiệt tinh thần có chút không yên, trượt tay, quả táo bị găm dở một bên rơi trên sàn nhà, sau đó lại lăn lăn vài vòng rồi chui tọt vào bên dưới tủ sách.

Diệp Sở Sinh ngồi bên cạnh xem tin tức tài chính kinh tế, nhàn nhạt liếc mắt nhìn cậu: “Nhặt lên.”

Đào Tử Kiệt ngồi bất động trên ghế sa lông, ngực vô cùng bí bách, tựa hồ sắp không thở nổi.

“Nhặt lên cho tôi!” Diệp Sở Sinh quăng cái điều khiển xuống, khẩu khí ra lệnh, trong thanh âm một chút ôn độ cũng không có.

Đào Tử Kiệt dùng cả tay lẫn chân bò qua chụp lấy quả táo bị cắn dở kia, sau đó gọi: “Diệp Sở Sinh.”

Diệp Sở Sinh vừa mới quay mặt lại, Đào Tử Kiệt liền dùng lực ném quả táo đi, mục tiêu ngay ở giữa, quả táo chính xác đập vào trán Diệp Sở Sinh. Nhìn bộ dạng vừa giật mình vừa tức giận của hắn, bao nhiêu phiền muộn tích tụ trong lòng Đào Tử Kiệt mấy ngày qua được phát tiết, suông sã cười ha ha.

Diệp Sở Sinh sầm mặt hướng cậu bước tới, tóm chặt lấy tóc Đào Tử Kiệt, tay giơ lên.

Đào Tử Kiệt theo bản năng mà nhắm mắt lại, thế nhưng đau đớn như dự liệu không có xuất hiện, chỉ thấy Diệp Sở Sinh buông cậu ra, tay cầm thành quyền quay lưng bước đi.

“Tên biến thái chết tiệt! Đồ cặn bã thói rửa! Đồ thứ chó má vô liêm sỉ! Chết không được tử tế! Đánh đi, anh sao lại không đánh?” Đào Tử Kiệt rút sách trên giá, tựa như phát rồ mà ném về phía hắn, điên cuồng mà mắng to: “Anh bày đặt giả bộ làm người tốt làm chó má gì! Khốn nạn! Ai mà không biết anh còn không bằng súc sinh!”

Một tiếng “ầm” vang vọng, cuốn từ điển da cứng ngắc đập ngay gáy Diệp Sở Sinh, sau đó rơi xuống đất.

Diệp Sở Sinh vẫn đứng cứng ngắc tại chỗ, phần cơ hai bên lưng sít sao căng cứng làm áo sơ mi căng đến độ không có một vết nhăn nhúm. Chờ cho đến khi Đào Tử Kiệt dần vật đủ rồi, giá sách cũng đã trống không, cậu dựa vào vách tường thở dốc, rất muốn nhào tới đem Diệp Sở Sinh xé ra.

Cậu vô cùng căm hận người đàn ông này! Hận vô cùng! Hận cái tính tự cho mình đúng của hắn, hận sự thô bạo độc đoán của hắn, hận sự thờ ơ không động lòng của hắn!

Vô cùng vô cùng căm hận, làm sao lại có thể căm hận một người đến như thế? Hận đến độ có giết chết hẳn cũng không thể làm nguôi cơn giận trong lòng!

Đào Tử Kiệt không tin việc này cứ thế qua đi, Diệp Sở Sinh là hạng người thế nào cậu từ lâu đã tự mình lĩnh giáo qua. Bởi vì bản thân căn bản một cái liền đã bị tát mười cái bạt tai, giật điếu thuốc của người khác đã bị đá đến gãy cả xương sườn, những việc tàn bạo như thế nhiều không kể xiết. Nhưng lần này nhân gia thế nhưng lại vô cùng độ lượng không cùng cậu tính toán. Ngày hôm sau vẫn như thường mặt cái vẻ mặt lạnh băng lắc lư trước mặt cậu, lần này thế nhưng Đào Tử Kiệt lại không thể giữ bình tĩnh được. Tổ sư cha nó muốn đánh thì đánh đi, đừng có không biết khi nào thì bị túm đến tính sổ!

Thế nên khi Diệp Sở Sinh đem đậu đỏ lên, Đào Tử Kiệt liền hỏi: “Có hạ độc không?”

“Không có, muốn hạ độc thì tự mình thêm vào đi.”

Đào Tử Kiệt bưng chén tạt lên người hắn, nhếch miệng nói: “Một chén thuốc độc phiền phức.”

“A Kiệt! Đào Tử Kiệt!” Diệp Sở Sinh lau mặt, ánh mắt hung ác, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng có hành xử ngổ ngáo như thứ vô lại như vậy!”

“Tôi vô lại? Con mẹ nó anh giờ mới biết tôi vô lại sao? Mất mù nên giờ mới nhận ra điều đó hả?” Đào Tử Kiệt trong lòng không thoải mái, ý định muốn kiếm cớ, giơ tay đem bàn ăn hất lên: “Cho lão tử xin đi, van anh, bộ muốn thay đổi bản thân mình hả? Anh nhìn xem tôi giờ cũng biến thành cái dạng này rồi, một kẻ tàn phế thì làm sao có thể nổi bật khi đứng bên cạnh Diệp lão đại anh được chứ, a phi! Nói sai rồi, phải là chính tôi còn không đáng để được xách giày cho anh ấy chứ!”

Đậu đỏ được hâm nhừ trong bốn tiếng, sau đó lại bỏ trong tủ lạnh qua một đêm, hiện tại tất cả đều đang dính dính nhớt nhớt trên đầu và người hắn, khiến Diệp Sở Sinh thật sự khó chịu.

“Tôi không có hứng thú tranh cãi với em, tự mình tỉnh táo lại đi.” Diệp Sở Sinh quay người bỏ đi.

Đào Tử Kiệt lại bắt đầu ném đồ, kéo cái chân què lết trên mặt đất, túm được cái gì liền ném cái đó. Diệp Sở Sinh bỗng dừng bước nhưng cũng không có phản ứng lại cậu, tiếp tục đi lên cầu thang.

“Mẹ nó khốn kiếp! Cái đồ nhát gan! Anh đứng lại cho lão tử! Có nghe hay không! Nếu không lão tử sẽ đập nát phòng của anh! Đứng lại.....”

Diệp Sở Sinh đóng cửa phòng tắm, tựa người trên cánh cửa thở hắt ra một hơi, sau đó đứng dưới vòi sen để mặc cho nước lạnh dội lên người.

Hắn biết Đào Tử Kiệt không dễ chịu, nhưng hắn cũng giống vậy, không biết nên làm sao để có thể đối mặt với cậu.

Khắp biệt thự này đều có dấu vết của Đào Tử Kiệt, đặc biệt là thảm cỏ ở trước sân nhà, Đào Tử Kiệt trước đây không lâu còn tùy ý trần truồng mà chạy rong ở đó. Hiện tại mỗi khi Diệp Sở Sinh nhìn thấy dáng vẻ phải bám vào tường mới có thể đi của cậu, trong lòng như bị ai đó cầm dao khoét đi một lỗ sâu hoắc, chỉ cần liếc mắt một chút cũng sẽ đau vô cùng.

Mạc Bắc từng nói, thương thế ở chân trái của Đào Tử Kiệt rất nghiêm trọng, muốn nó trở lại như bình thường chỉ có cách cầu mong kỳ tích xuất hiện.

Nhưng mà, ở cõi đời này nếu nói kỳ tích, không bằng tự mình tạo nên niềm tin còn đáng tin hơn, vì thế Đào Tử Kiệt chỉ có thể dựa vào chính mình mà đứng lên, Diệp Sở Sinh muốn bản thân mình là người ép buộc cậu đứng lên chứ không phải là một cây gậy đồng cảm.

Trời xưa, sấm chót vang vọng khắp trời.

Diệp Sở Sinh tắt vò nước lạnh, lau khô cơ thể gầy gò, mặc áo tắm vào sau đó xuống dưới lầu kiểm tra tình hình của Đào Tử Kiệt. Vừa nao loạn một hồi, cũng không biết cậu ta đã tỉnh táo lại chưa, nhiều nhất thì đêm nay dung túng cậu ta một chút, đem cậu ôm trở về phòng ngủ là được rồi.

Diệp Sở Sinh chậm rãi đi đến nhà ăn, nơi đó khắp nơi vẫn còn bữa bộn, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của Đào Tử Kiệt. Hẩn ngẩn người trong chốc lát, sau đó lập tức bắt đầu tìm người, từ lầu một tìm đến lầu ba, thế nhưng vẫn không hề thấy bóng người. Nhịp tim Diệp Sở Sinh bắt đầu tăng lên, điều hẩn không chịu đựng được nhất chính là đối phương thoát ly khỏi sự khống chế của mình.

Diệp Sở Sinh cầm lấy đèn pin chạy ra ngoài trời mưa tầm tã, không ngừng hô to tên Đào Tử Kiệt. Diệp Sở Sinh lần đầu tiên cảm hận vì sao cái sân trước này lại rộng như thế, hẩn còn đem hết tất cả chó của mình thả ra nhưng cuối cùng vẫn là phí công.

Lẽ nào Đào Tử Kiệt đã trốn khỏi biệt thự?

Diệp Sở Sinh ngửa đầu mạnh mẽ hô hấp, dùng tay ép chặt trái tim trong lồng ngực, ép mình tỉnh táo lại. Kinh nghiệm vào sinh ra tử nhiều năm qua nói cho hẩn biết, chỉ có bình tĩnh mới có thể tìm được phương án giải quyết. Thế nhưng trái tim không ngừng nhảy múa kịch liệt trong ngực, tựa hồ dựa vào ý chí không cách nào có thể trấn áp nó, Diệp Sở Sinh nhắm mắt lại, dùng sức cắn đầu lưỡi của mình, sau khi nuốt xuống vị máu tanh nồng, hô hấp gấp gáp rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại.

Hẩn nhớ ra rồi, còn một chỗ mình vẫn chưa tìm.

Nước mưa chảy vào hốc mắt, mơ hồ có một loại cảm giác nhói nhói, Đào Tử Kiệt ngồi ở một bên vườn hoa trên sân thượng, ngẩng mặt lên, ngơ ngác, mặc kệ nước mưa dội thẳng vào mặt.

Diệp Sở Sinh một đường dọc theo cầu thang lao nhanh tới, trong lòng thật sự vô cùng muốn hiếp rồi giết chết cậu ta.

Thế nhưng khi thật sự đến trước mặt Đào Tử Kiệt, một câu nặng lời cũng không hề buông ra được, hắn chỉ ngồi xổm người xuống, dùng hai tay ôm lấy đầu của cậu nói: “Dầm mưa sẽ bị bệnh đấy, đi, chúng ta đi xuống dưới nào.”

Ngước mắt nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn thấy trong đôi mắt kia đầy nỗi lo lắng sợ hãi, tận đáy lòng bỗng nhiên nổi lên một trận chua xót không lời, cậu yên lặng không nói gì, để mặc người kia dìu mình đứng dậy, bước xuống nhà. Hai người cứ thế lặng lẽ đi xuống nhà, lặng lẽ đi vào phòng ngủ, lặng lẽ nằm lên giường, cứ ngỡ bọn họ sẽ cứ mãi lặng lẽ như thế cho đến sáng, Diệp Sở Sinh bất ngờ quay sang, hôn lên trán Đào Tử Kiệt một cái. Hắn khàn giọng nói: “Tôi sẽ không bỏ rơi em, nhất định. Tôi không muốn trải qua khoảng thời gian đáng sợ kia một lần nào nữa.” Cậu không nói gì, chỉ im lặng nằm đó, có lẽ hôm sau khi cậu mở mắt ra, cho đến khi tia nắng đầu tiên rọi lên người cậu, có lẽ cuộc sống của cậu sẽ khác.

-Hoàn-

Ú: yeah, hết truyện rồi, hoàn rồi, chúc mừng thêm một bộ đã hoàn nữa, cảm ơn mọi người đã theo dõi bộ này trong suốt thời gian. Êm ả rồi, trái tim Ú được cứu sống rồi.

.<Đùa thôi. Đờ mờ đời ếu như mơ -_->. Tiếp đây>

Hắn làm dáng muốn ôm lấy Đào Tử Kiệt nhưng lại bị đẩy ra.

“Anh cút đi! Cách xa tôi ra một chút, lão tử nhìn thấy người liên phiền!”

“Ngoan, đừng nháo.” Diệp Sở Sinh một tay ôm lấy eo của cậu, một tay xuyên qua dưới gối ôm lấy ai chân của cậu.

Động tác này thế nhưng lại kích thích thần kinh của Đào Tử Kiệt, cậu giăng co điên cuồng, đẩy hắn ra, đánh hắn, cấu kính bất an tựa như một con thú hoang.

Một tiếng chất vang giòn, ngay sau đó lại một tiếng sấm vang lên, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Trên khuôn mặt lạnh lùng kia của Diệp Sở Sinh dần dần hiện ra một dấu tay, nguyên lai Đào Tử Kiệt trong lúc vô tình lại tàn nhẫn mà tát hắn một bạt tai.

Diệp Sở Sinh dù cho khả năng chịu đựng tốt đến mấy thì đến lúc này cũng không thể nào nhịn nổi nữa, hắn đẩy ngã Đào Tử Kiệt, đè lên dùng sức lôi kéo quần áo của cậu: “Đã cho thể diện mà không cần hả!”

Đào Tử Kiệt vừa hận vừa thẹn, há mồm cắn lên vai của hắn, chết cũng không buông ra! (Ú: sao tôi lại cảm thấy dễ thương nhỉ =.=lll)

Diệp Sở Sinh bị đau, bóp lấy cằm dưới của cậu. Hai người ở dưới trời mưa to như trút nước dây dưa, mắt

đổ lên, lăn lộn trên đất, cầu xé đánh đấm nhau loạn xạ. Đụng ngã chậu hoa, bùn dính trên người, đất đá thô ráp văng ra trầy rách da thịt, chặt vật cầu xé nhau như hai con chó điên trên bãi đất hoang.

“Thả tôi ra! Con mẹ nó tên biến thái chết tiệt!” Đào Tử Kiệt giơ đùi phải lên, dùng đầu gối động lên bụng của hắn.

Diệp Sở Sinh đâm vào xương gò má của cậu một cái, thừa dịp Đào Tử Kiệt choáng váng liền lột quần cậu ra, dùng sức đem đôi chân dài kia tách ra.

Mất thấy mình sẽ bị cường bạo, Đào Tử Kiệt sau khi kinh ngạc liền liếc cái mạng già của mình mà dùng trán đập vào mặt Diệp Sở Sinh, bò ra, cách xa tên đàn ông đáng sợ này.

Diệp Sở Sinh nắm lấy mắt cá chân của cậu, kéo người trở về, nắm ngón tay bóp lấy mặt cậu: “Làm mẹ tôi? Chỉ bằng bộ dạng này của em? Để tôi hảo hảo mở mắt ngắm nghía xem có giống phé phẩm không!”

“Câm miệng!”

“Tôi câm miệng thì có hữu dụng không? Em chính là phé phẩm chân chính! Em bò ư! Bằng đôi chân này của em, em có thể bò đến đâu?”

“Diệp súc sinh! Tôi hận anh!”

“Hận đi, bị loại phé phẩm như em cắn hận thì có gì tốt mà để ý!”

Không biết là môi ai chạm vào đối phương đầu tiên, bờ môi chạm vào nhau rồi không hề muốn tách ra, cả tay lẫn chân đều bám chặt trên người đối phương, người bất động nhưng đầu lưỡi đã bắt đầu đánh nhau, mùi vị rỉ sắt ở trong cổ họng lan tràn. Mưa càng lúc càng lớn, hít lấy oxi một cách vô ích, nước mưa chảy vào xoang mũi, cả hai đều bị nghẹt thở, mơ hồ sinh ra một loại khoái ý cuồng loạn, khoái ý liều mạng điên cuồng đến cùng.

“Nháo đủ chưa.” Diệp Sở Sinh đè trên người cậu thở dốc, giọng nói trầm khàn rung động khác thường.

Đào Tử Kiệt trừng mắt nhìn hắn, cơ thể căng cứng dần dần thả lỏng.

Diệp Sở Sinh ôm ngang cậu lên, đi đến mái hiên biệt thự, cả hai đều ướt đầm, cơ hồ có thể vắt ra một vũng nước.

“Tôi rất khó chịu.....” Đào Tử Kiệt đem đầu chôn ở cổ hắn nói. (Ú: trời đụ)

Diệp Sở Sinh ôm cậu đi xuống cầu thang, một bước đi là một bước ướt nhẹp vết nước, nhẹ giọng nói nhỏ:

“Tôi biết, tôi biết.”

Nguyên lai là hấn biết, nguyên lai có người biết cậu rất đau, rất khó vượt qua, Đào Tử Kiệt trong lòng buông thả, như trút được gánh nặng mà nhắm mắt lại.

Cậu không phải là người điếm đạm đáng yêu cần người khác an ủi, lại càng không muốn đồng tình cùng thương hại, cũng không cần vờ vĩnh an ủi, chỉ là cảm thấy không cam lòng, bản thân tàn tật giầy dụa trong sợ hãi và bàng hoàng, nhưng lại không có bất kỳ ai hiểu được cậu có bao nhiêu thống khổ.

32. Chương 31: Trầm Luân Và Giấy Dụa

Đào Tử Kiệt cảm thấy sờn cả tóc gáy.

Buổi sáng ngày hôm nay, Diệp Sở Sinh đi tới phòng của cậu, giúp cậu chải tóc, cắt móng tay, giúp cậu thay một bộ quần áo thường ngày màu trắng, sau đó lại mang tất, ngồi xổm ở bên giường buộc dây giày giúp cậu. Đào Tử Kiệt tê cả da đầu, bỗng nhiên lại nghĩ đến câu “trang điểm cho người chết”.

Diệp Sở Sinh đem Đào Tử Kiệt ôm vào ghế bên cạnh tài xế, thắt chặt dây an toàn, tự hấn lái xe.

Đào Tử Kiệt ôm tâm trạng thấy chết không sờn hỏi: “Diệp lão đại, anh định đem tôi chôn ở nơi đồng không mông quạnh hay là dìm xác dưới đáy biển thế?”

Diệp Sở Sinh nghiêm mặt, đến gần hôn lên mặt cậu một cái: “Đưa ngốc, hôm nay là muốn dẫn em ra ngoài chơi.” (Ú:.....)

Đào Tử Kiệt buồn bực, nghĩ xem hôm nay là cái ngày quý quái gì.

Chờ cho đến khi cậu được hấn ôm lên một chiếc du thuyền mới tinh, lúc nhìn thấy cái bánh ga tô lục giác màu đen, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Nha, ngày hôm nay hóa ra là ngày thế giới gặp tai họa.”

“Tại sao lại nói vậy?” Diệp Sở Sinh nhẹ nhàng đặt cậu lên ghế sưởi nắng trên boong tàu.

“Bởi vì ngày hôm nay bà mẹ già của anh sinh ra tên tai họa là anh.”

Diệp Sở tức giận nở nụ cười, dùng sức nắm mặt cậu: “Ngày 18 tháng 6, em nói xem hôm nay là ngày gì?”

Đào Tử Kiệt ngẩn người, im lặng không nói.

“Chân của em không tiện đi lại, vì thế ngày hôm nay chúng ta liền đi du thuyền ra biển, tắm chút gió biển, sưởi chút nắng ấm, đến tối lại uống chút rượu ngắm sao, chúc mừng sinh thần, thế nào an bài như thế có hài lòng không?”

“Anh trần truồng nhảy xuống biển, bơi hai vòng xung quanh du thuyền tôi sẽ hài lòng.” Đào Tử Kiệt khẩu thị tâm phi, bởi vì cậu đã một tháng không ra cửa, đã sớm buồn chán đến tột độ rồi.

Diệp Sở Sinh không nói hai lời lập tức cởi quần áo nhảy xuống biển, thật sự là bơi hai vòng xung quanh du thuyền. Khi hẳn cả người ướt nhẹp đứng trước mặt Đào Tử Kiệt, khoe miệng câu lên một nụ cười đầy tà ý. Ngay cả Đào Tử Kiệt không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, Diệp Sở Sinh đại quả thật nhìn rất đẹp mắt, đường cong thon dài của cơ thể, mỗi bắp thịt cơ bắp đều vô cùng hoàn hảo không chút dư thừa, thêm một phần thì lại vạm vỡ thiếu một phần thì lại gầy gò, môi mỏng, sống mũi cao, cằm hơi vểnh lên, ánh mắt sâu xa, không thể nói được đẹp đến cỡ nào, nhưng tuyệt đối đủ mê người.

“Bảo bối, nguyện vọng sinh nhật của em đã được thực hiện rồi, hài lòng chứ?”

Một trận gió biển thổi qua, Đào Tử Kiệt nhất thời choáng váng trong gió. Tổ sư nó! Có phân đoạn chuẩn bị thực hiện nguyện vọng ngày sinh nhật sao anh không nói sớm!

Kỳ thực ở trên du thuyền cũng không có gì, chính vì thế cái gì cũng chẳng cần làm, nhắm mắt ngủ gà ngủ gật, cứ để mặt bản thân rảnh rỗi bấp bênh trên nước nửa ngày. Diệp Sở Sinh đi ra nằm bên cạnh Đào Tử Kiệt, bất ngờ cắn lên vành tai cậu một cái, hơi thở ấm muội nóng bỏng: “Nhìn xem, mặt trời sắp hạ xuống đường chân trời rồi.”

Đào Tử Kiệt mở mắt ra, nhìn thấy một bức tà dương mỹ cảnh, màu đỏ vàng của ánh nắng chiều, đến cả mặt biển trong trẻo cũng là màu đỏ vàng, tầm nhìn bao la, chính mình lại rất nhỏ bé. Mặt trời chậm rãi dời xuống, chỉ còn dư lại nửa bên mặt ở trên mặt biển, trời cao biển sâu khiến bọn họ có cảm giác bản thân như bồng bênh giữa lúc trời biển như hòa quyện ấy.

“Diệp súc sinh, chúng ta làm đi.” Đào Tử Kiệt đột nhiên nói.

Diệp Sở Sinh ngạc nhiên, một lúc lâu sau mới hỏi: “Tại sao?”

Đào Tử Kiệt cười nhạo: “Nam nhân cùng nam nhân trong lúc này, bắn pháo còn cần tìm lý do sao? Khí trời quá tốt, phong cảnh thật đẹp, những lý do này có đủ hay không? Còn nếu không đủ, mông lão tử ngựa!”

Diệp Sở Sinh thở dài, bất đắc dĩ trả lời: “Được rồi, xem như là vì sinh nhật của em.”

Đào Tử Kiệt chủ động cởi quần, mở rộng hai chân nhắm mắt nói: “Đến.”

Diệp Sở Sinh đưa tay tới, nắm chặt tính khí mềm nhũn của cậu mà trêu đùa, Đào Tử Kiệt đem tay hẳn

đẩy ra: “Không cần, trực tiếp đến.”

Ánh mắt Diệp Sở Sinh phát lạnh, giơ chân cậu lên, thẳng lưng, thô bạo tiến vào bên trong cậu.

Đau, thật sự là đau thấy cả ông bà, đau đến thấu cả tim thể nhưng Đào Tử Kiệt lại bật cười, ôm chặt lấy cổ hắn: ” Đúng, cứ như vậy, dùng sức thêm một chút, đem tôi làm hỏng, đem tôi thao ngắt đi.....”

“A Kiệt, A Kiệt.....” Diệp Sở Sinh thể nhưng ngừng lại, nhìn cậu thật sâu, ôn nhu nói: “Ngoan, đừng khóc.”

Sau khi thống khổ như bị xé rách qua đi, Đào Tử Kiệt mới biết chính mình rơi lệ, cậu dùng tay che mặt, gắt gao cắn chặt môi. Đào Tử Kiệt, nhìn dáng vẻ của mày bây giờ đi, mở rộng hai chân, nằm ở dưới thân Diệp súc sinh khóc ròng, mày tại sao lại có thể thấp hèn đến nước này?

Diệp Sở Sinh lùi ra, một bên cởi bỏ quần áo của hắn, một bên cúi đầu hôn cậu, từng nụ hôn ôn nhu hạ xuống phủ kín lồng ngực cậu.

“Bảo bối, đừng khóc, tôi làm đau em rồi phải không? Xin lỗi, đừng khóc nữa.....”

“Không cần!” Đào Tử Kiệt đẩy đầu hắn ra, tránh né môi lưỡi của hắn: “Muốn làm gì thì làm, đừng có làm như đàn bà như thế!”

“Bảo bối, tổ chức sinh nhật nên cao hứng mới đúng, vì thế đừng khóc.” Diệp Sở Sinh nâng mặt cậu lên, từ trán của cậu một đường khe hôn xuống, từ mi tâm đến sống mũi cuối cùng rơi xuống trên môi, lẩm bẩm lời nói nhỏ nhẹ: “Bảo bối của tôi.....”

Khi cậu liên tục liên tục nhiều lần lọt vào sự trêu đùa dịu dàng vô tận ấy, Đào Tử Kiệt buông lỏng thân thể, dần dần bắt đầu đáp lại. Phóng túng một lần đi, một lần thôi là được rồi, cậu quá mệt mỏi rồi, sắp không chịu đựng nổi nữa, cậu thật sự cần một cái ôm ấm áp để trốn tránh hiện thực.

Lấy kem chống nắng làm dầu bôi trơn, Diệp Sở Sinh chậm rãi tiến vào trong cơ thể cậu, cự vật hùng hực chỉ thâm nhập một chút, lại rút ra đi, chậm rãi lặp đi lặp lại như thế, mãi cho đến khi Đào Tử Kiệt hoàn toàn thích ứng mới đâm thẳng đến đáy.

Đào Tử Kiệt nhắm mắt lại, bản thân tựa như đã biến thành một chiếc thuyền nhỏ, ở giữa sóng nước mênh mông phiêu đảng, theo sóng lớn lúc cao lúc thấp. Tà dương nhuộm đỏ mặt cậu, ngay cả những sợi tóc cũng như được dát lên một màu vàng đỏ nhân nhật, Diệp Sở Sinh cúi người xuống, dùng môi lưỡi hôn lấy mỗi một tấc da thịt, dành cho cậu vui vẻ cùng sung sướng cực hạn nhất.

Đào Tử Kiệt chưa từng có cái cảm giác này, triệt triệt để để phóng túng cảm giác của chính mình, tựa hồ cứ như vậy chết đi cũng không tệ.

Nếu như không phải trong nháy mắt cao trào cháy bỏng ấy nhắc nhở cậu đã từng chịu đựng khuất nhục như thế nào, Đào Tử Kiệt cơ hồ cứ như vậy để mình rơi vào trầm luân, cả người đều bị luân hãm vào bên trong thế tiến công đầy nhu tình ấy. Đào Tử Kiệt giang hai tay ra ôm lấy người trên thân, cắn vào đôi môi mỏng của hắn, đáy lòng nở nụ cười tàn bạo.

Làm sao có thể từ bỏ như vậy? Hắn vẫn chưa thể đem Diệp Sở Sinh chà đạp ở lòng bàn chân, vẫn chưa đem tất cả những khoản nợ từng cái từng cái hoàn trả lại!

Đêm dần khuya, không có những ánh đèn chói chang nóng rát, bầu trời đêm thuần túy rất đẹp, mặt trăng cùng những vì sao đều đặc biệt sáng. Đào Tử Kiệt uống nửa ly rượu đỏ, bắt đầu cảm thấy mệt rũ rời, Diệp Sở sinh dùng thăm len bao lấy cậu, đem người ôm vào trong khoang thuyền.

“Có phải là mệt lắm không?” Diệp Sở Sinh nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.....” Đào Tử Kiệt mơ mơ màng màng đáp một tiếng.

“Ngày hôm nay vui không?”

“Ừ.....”

“Đem Chu Như Yên giết có được hay không?”

“Ừ.....”

“Bảo bối, bé ngoan ngủ đi.” Diệp Sở Sinh hôn một cái lên khóe miệng của cậu, nở nụ cười, biểu hiện sát ý cùng dịu dàng vô cùng quý dị dung hợp ở trên mặt. Đào Tử Kiệt, cõi đời này có thể khiến em đau chỉ có tôi, có thể khiến em rơi lệ cũng chỉ có tôi, trừ tôi ra bất luận người nào, cũng không thể tha thứ.

Hiếm thấy một ngày nhàn nhã tốt đẹp như vậy, thế mà chớp mắt liền trôi qua.

Nhận được món quà sinh nhật trước giờ mình hằng mong ước bình thường sẽ có phản ứng gì?

Người khác thì không thể nói được nhưng Đào Tử Kiệt phản ứng cũng quá quái dị, vui quá hóa buồn.

Nếu như không phải đi đứng không dễ dàng, phỏng chừng cậu lúc này đã vỗ tới bóp cổ Diệp Sở Sinh. Tổ cha nó tặng gì không tặng lại đi tặng mô tô! Mà còn là một chiếc Dodge Tomahawk(*)! Con mẹ nó đồ độc ác!

“Có phải là rất muốn lái không?” Diệp Sở sinh cười đến tà ác, híp mắt nói: “Ai nha, tôi quên em là người què, làm sao bây giờ? Nếu không thì chuyển giao cho người khác vậy.”

“Anh dám!” Đào Tử Kiệt tức giận đến đỏ cả mặt.

“500 mã lực, trong vòng năm giây có thể tăng số đến 90 km một giờ, tốc độ đạt 600km – vượt qua cả mãnh thú, một người què như em không thể nào lái được.” Diệp Sở Sinh dùng vẻ mặt vô cùng đáng tiếc nói với cậu: “Một tuần, hết kỳ hạn mà em vẫn không thể bước đi, tôi không thể làm gì khác hơn là thu hồi phần lễ vật này rồi.”

Vì chiếc đầu máy này, Đào Tử Kiệt té không còn biết trời đất, tư thế ngã xuống đất vô cùng đa dạng, bổ nhào hay bay qua đều có đủ.

Mạc Bắc nhìn ngoài cửa sổ, thấy Đào Tử Kiệt ở trên cỏ té đến chóng vó, không khỏi nói: “Lão đại, cậu tin rằng cậu ấy có thể làm được?”

“Tất nhiên.” Diệp Sở Sinh bưng cà phê lên, không hề nghi ngờ nói: “Người tôi nhìn trúng không phải là một tên què..”

Trong thư phòng yên lặng một hồi lâu sau, có người lạnh lùng phát hiệu lệnh: “Giết chết Chu Như Yên, đừng làm cho ả ta chết quá thoải mái.”

Sau hai mươi ngày.

Đào Tử Kiệt trên người mặc âu phục lịch sự, tóc cố định ở hai bên tai, cậu chống gậy, xuất hiện tại phiên tòa án. Thời gian một năm rưỡi trôi qua, cậu lần thứ hai đứng ở vị trí bị cáo. So với lần trước tựa hồ là hai người hoàn toàn khác nhau, bóng người kiên cường, ánh mắt kiên định, tản ra hung hăng lại tự tin thần nhiên.

Là người thì sẽ thay đổi, một khi lòng sinh ác niệm, thì sẽ không kiêng nể gì cả.

Cho dù tự tay lái xe đụng chết người, cũng có thể ưỡn thẳng ngực, trong mắt không có một tia gợn sóng. Đồng dạng, đem mảnh lời dối trắng thay đen vô cùng tinh tế này, còn có tên bại hoại Diệp Sở sinh. Hắn mua chuộc kiêm cả cường bức lái xe gây ra chuyện này, muốn hấn vì Đào Tử Kiệt gánh tội thay, người làm chứng cũng sửa lại khẩu cung, cả đám quan tòa từ đầu tới đuôi, Diệp luật sư đều chắc chắn thắng.

Ở tòa án, Đào Tử Kiệt từng hỏi qua hắn: “Anh vì sao lại đi thi bằng luật sư?”

Diệp Sở Sinh đáp: “Bởi vì chơi vui, giả như em liên can đến việc xấu, mà toàn bộ thế giới đều biết là do em làm ra, nhưng chỉ cần pháp luật phán định em là vô tội, thì tất cả mọi người đều chả có cách nào bắt giữ em được, thú vị biết bao nhiêu.”

Đào Tử Kiệt yên lặng mà nhìn hắn, đây chính là Diệp Sở sinh, dám đem pháp luật xem như xiếc cá sấu phạm pháp.

Cậu thật sự có thể đấu thắng người như vậy sao?

Diệp Sở Sinh đã nói, chỉ có kẻ vô dụng mới tin vào báo ứng, người mạnh mẽ thì lại sẽ dựa vào chính mình báo thù.

Vì không phụ lòng sự giáo huấn của hắn, Đào Tử Kiệt quyết định trở thành một người mạnh mẽ, sau khi thành công thoát tội, điều đầu tiên cậu muốn làm chính là đi gây rối.

Diệp Sở Sinh tự cho là chỉ cần bày ra Thiên La Địa Vọng đem cậu nhốt ở bên trong là được rồi, nhưng cái bẫy nào cũng phải có sơ hở. Đào Tử Kiệt tắt đi rồi mở lại nguồn điện của biệt thự, thừa dịp mấy phút nguồn điện ổn định liền đem sổ sách trong thư phòng tất cả đều sao thành một bản, chuyển giao đến tay của Dương Thụy.

Từ sau khi công ty bị cục chứng giám để ý, Diệp Sở Sinh đã chừng mấy ngày không về nhà, về đến nhà cũng là tắm rồi thay quần áo khác.

“Không có thời gian nấu cơm cho em, gọi món ăn đi, muốn ăn cái gì?”

“Gì cũng được.” Đào Tử Kiệt chậm rãi xoay người.

“Chân khá hơn chút nào không? Có kiên trì làm phục hồi không? Lúc không có tôi ở đây ăn cơm có ngon không?” Diệp Sở sinh kêu xong món ăn đến ngồi xuống bên cạnh cậu, tiến lại gần ngửi mùi hương của cậu, dường như đã mấy ngày không nghe thấy, mới phát hiện bản thân đã muốn hoảng loạn.

Ngửi ngửi, Diệp Sở Sinh nằm nhoài trên người cậu ngủ thiếp đi, Đào Tử Kiệt ngoại trừ mắt trợn trắng cũng không hề ra lộ ra biểu cảm gì khác.

Lúc ăn cơm, Đào Tử Kiệt thuận miệng hỏi: “Gần đây rất bận sao?”

“Phiền toái nhỏ mà thôi, rất nhanh sẽ giải quyết xong.” Diệp Sở sinh cắn một miếng bánh pizza, cảm thấy hương vị không tệ liền bỏ vào đĩa cho Đào Tử Kiệt.

Đào Tử Kiệt rất không tình nguyện ăn nước miếng của hắn, hai người đều lặng yên không lên tiếng.

Diệp Sở Sinh dường như là đặc biệt trở về để cùng cậu ăn một bữa cơm, ăn cơm xong lại cầm áo khoác đi ra ngoài.

Một lát sau, hắn lại bước thong thả trở về, ở trên môi Đào Tử Kiệt cắn một cái, nheo mắt lại: “Có ngoan ngoãn không?”

Đào Tử Kiệt trong lòng giật mình, thô lỗ nói: “Mau cút!”

Mãi cho đến tận khi Diệp Sở Sinh đi, cửa đóng lại, cậu mới mạnh mẽ hít lấy không khí, nhịp tim đập nhanh mới từ từ hạ xuống lại.

Ở dưới mí mắt Diệp Sở Sinh giờ trò gian, không giữ được bình tĩnh nhất định sẽ tự lòi đuôi. Thế nhưng Đào Tử Kiệt biết một chút rắc rối nhỏ nhoi ấy căn bản không làm ảnh hưởng gì đến việc làm ăn của Diệp Sở Sinh, huống chi, người đại diện pháp lý của công ty cũng không phải hắn, vì lẽ đó muốn thừa dịp trong khoảng thời gian này, cố gắng hết sức tìm đường đẩy hắn vào chỗ chết.

Nhưng chuyện này cũng không hề dễ dàng, từ chuyện sổ sách kia có thể nhìn ra, Diệp Sở Sinh tính cách đa nghi, mỗi ngày tự mình quan sát đám người kia kiểm kê sổ sách.

Thời gian cứ thế trôi qua, Đào Tử Kiệt bắt đầu không giữ được bình tĩnh.

Chiều hôm đó, Diệp Sở Sinh dặn dò tài xế lái xe về biệt thự đem Đào Tử Kiệt vào công ty.

Đào Tử Kiệt còn tưởng rằng có chuyện gì, kết quả cửa phòng làm việc vừa đóng một phát, Diệp Sở Sinh đã đem hắn đặt ở trên bàn làm việc.

Diệp Sở Sinh vội vàng lột quần áo của cậu, găm cần bấp thịt ngay lưng của cậu, một bên xoa xoa mông cậu, một bên thở hổn hển nói: “Gần đây bận bịu quá chừng, bảo bối, em phải hảo hảo chăm sóc tôi.”

Hắn bôi trơn qua loa liền đâm vào, Đào Tử Kiệt kêu ra tiếng, ánh mắt nhìn xuống thành phố sầm uất bên dưới qua lớp kính, trong mắt không hề có chút thần thái.

A, nguyên lai Diệp Sở Sinh cố ý gọi cậu tới là vì chuyện này, đưa tới cửa để thao.

33. Chương 32: Cầu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu

Tiến độ khôi phục của Đào Tử Kiệt cũng không hề khả quan.

Cho dù chống gậy đi cũng chỉ có thể kiên trì đến 15 phút, sau đó đầu gối chân trái nhất định sẽ sưng lên, đau nhức không thể tả. Nhưng nếu như không dựa vào gậy chống thì tình huống còn tồi tệ hơn, xương bánh chè vỡ vụn không cách nào chịu được gánh nặng trọng lực, đi khoảng mười bước là đã đến đạt cực hạn. Nhưng Diệp Sở Sinh cũng không muốn từ bỏ, dù cho chính mình không tự đi được thì Đào Tử Kiệt cũng tìm người theo mình đến bệnh viện, sau đó để các chuyên gia chỉnh hình xương khác nhau chẩn đoán.

” Sao cô hôm nay lại tới thế?” Đào Tử Kiệt nhìn Lưu Huỳnh lâu ngày không gặp, lên tiếng hỏi.

Lưu Huỳnh vẫn một đầu tóc ngắn mát mẻ có chút bù xù, không chút son phấn. Mặc một cái áo ba lỗ có thắt lưng ngay hông, bên dưới là một chiếc váy xòe trắng, chân mang dép kẹp, lộ ra mười đầu ngón chân trắng trẻo sạch sẽ, tỏa ra hơi thở mộc mạc hiếm thấy ở những cô gái thành thị.

“Sinh ca cùng Mạc Bắc đi Singapore, bởi vì vấn đề sổ sách ở công ty bên kia cũng phải xử lý.” Lưu Huỳnh đi đến đỡ cậu, nói: “Đi thôi, xe đang đợi, chuyên gia mười giờ sáng sẽ đến, bây giờ chúng ta khởi hành đến nơi vừa kịp lúc.”

“Cám ơn cô, tự tôi có thể đi được.”

Lưu Huỳnh cuống quýt buông tay ra, đỏ mặt nói: “Xin lỗi, anh đừng để bụng, tôi, tôi không phải ý đó.”

“Không có chuyện gì, tôi biết cô có ý tốt.” Đào Tử Kiệt cười cười, con cừ non này chính là bậc thầy về súng bắn tỉa, sư phụ của cậu.

Trên đường đi đến bệnh viện Lưu Huỳnh nói cho cậu biết: “Lần này chuyên gia hội chẩn cho anh là cố ý mời từ nước Đức tới, là người rất nổi tiếng trong giới y học về xương khớp, ngay cả Sinh ca cũng phải lấy một phần ân tình mới có thể mời được người đến.”

Đào Tử Kiệt nghe xong cười cười nói: “Sinh ca nhà cô bản lĩnh không nhỏ.”

“Cái gì mà nhà tôi.....” Lưu Huỳnh lại đỏ mặt, cúi đầu không nhìn cậu.

“Đó là nhà tôi phải không? Nhà của tôi thì cũng là nhà của cô mà, có đúng hay không? Chị dâu tương lai.”

“Lưu manh!” Lưu Huỳnh không tài nào hiểu nổi tại sao Sinh ca thông minh nho nhã của cô lại đi coi trọng tên lưu manh này, miệng quá thối.

Đào Tử Kiệt đoán được cô ta nghĩ gì, rất muốn lớn tiếng nói cho cô biết Sinh ca của cô mới là một đại lưu manh đường đường chính chính chỉ là do cô không được mở mang kiến thức mà thôi.

Đến bệnh viện đa khoa, trước tiên là đi chụp X quang, lúc sau chuyên gia tự mình kiểm tra, Đào Tử Kiệt dùng hết vốn từ tiếng Đức nát đến không thể nát hơn của cậu để trao đổi vài thứ với bác sĩ, đúng là như nước đổ đầu vịt, cuối cùng vẫn là Lưu Huỳnh giúp phiên dịch. Bác sĩ sau đó cầm theo bản phân tích cùng chẩn đoán, kết quả đoán chừng phải hai ba ngày mới có, vì thế đại thể là bọn họ có thể quay trở về nhà chờ. Thế nhưng Lưu Huỳnh lại dẫn Đào Tử Kiệt đến chỗ hàng cây xanh của bệnh viện, để cậu ngồi ở trên ghế dài.

“Có thể nhờ anh một chuyện được không, có người muốn gặp anh, mà tôi lại thiếu nợ nhân tình của y.....”

“Được, không thành vấn đề.” Đào Tử Kiệt thoải mái đáp ứng.

Lưu Huỳnh nói cảm ơn, sau đó quay lưng đi, một lát sau, người muốn gặp cậu đi đến. Đào Tử Kiệt vừa ngược mắt lên nhìn, ôi, trứng lại đau.

“Hello, tôi nhờ gió mang tôi đến nơi này, vì em mang đến đóa hồng thơm ngát, nỗi nhớ nhung cùng yêu thương trong lòng của tôi nhờ vào nó mà biểu đạt với em.” Bùi Ngọc hai tay nâng đóa hoa hồng nhạt, quỳ một chân trên đất đưa đến trước mặt cậu.

Xung quanh khu vực cây xanh có không ít bệnh nhân đang đi tản bộ, hai người bọn họ lập tức trở thành tiêu điểm.

Đào Tử Kiệt khước miệng giật giật, vô lực nói: “Bùi thiếu gia, đừng đùa nữa.”

Bùi Ngọc giơ cao một tay lên: “Tâm ý của tôi đối với em, gió mát có thể làm chứng, mây xanh có thể chứng nhận, những vì tinh tú trên trời cũng không bằng sự tỏa sáng rạng ngời của em trong mắt tôi lúc này.”

Tiên sư thẳng điên! Chuyện Đào Tử Kiệt mong muốn làm nhất lúc này chính là khâu cái mỏ của tên này lại, à không, trước khi may lại phải đem toàn bộ hoa hồng nhét hết vào!

“Bùi thiếu gia, nếu anh thật sự quá rảnh rồi thì hãy tìm người khác mà chơi đi, lão tử không tiếp.” Đào Tử Kiệt không phải không nhận ra tên này có ham muốn đối với cậu, mà có thể ngoại trừ dục vọng ra cũng chả còn gì cả, bằng trực giác của dã thú mà phán đoán, chân ý của kẻ này đối với cậu không bằng một nửa của Diệp Sở Sinh.

“Được rồi, đừng nóng giận.” Bùi Ngọc tiện tay đem bó hoa ném đi, ngồi ở bên cạnh cậu, ghé sát vào bên tai cậu nói nhỏ: “Chuyện Diệp thị bị kiểm tra sổ sách, là em gây ra có phải không?”

Đào Tử Kiệt không chút biến sắc nói: “Bùi thiếu gia, không thể nói lung tung được, tôi cũng không có bản lĩnh này.”

“Hoàn toàn chính xác, chút khả năng này của em cũng chỉ đủ để gãi ngứa Diệp Sở Sinh mà thôi, thế nào có muốn cân nhắc hợp tác với tôi không?” Bùi Ngọc nở nụ cười gian manh, trong đôi mắt nhỏ dài cơ hồ có ánh lửa nhảy múa: “Cục chứng giám sẽ không vô duyên vô cớ mà đi kiểm toán, ngay cả tôi cũng đoán được là do em làm ra thì lẽ nào Diệp Sở Sinh không đoán ra được? Cậu ta chỉ là tạm thời không rảnh mà xử lý em thôi.”

Đào Tử Kiệt không hiểu y có ý đồ gì, vì lẽ đó không lên tiếng, miễn cho nhiều lời nhiều sai.

“Em cân nhắc cẩn thận đi, thời gian không còn nhiều lắm đâu.” Bùi thiếu đem điện thoại nhét vào trong tay cậu, đứng dậy, cười hì hì nói: “Món quà này phải giữ cẩn thận nha, tiểu tù điều đáng thương.” (Ú: tiểu tù điều đáng thương dịch ra thuần việt là chú chim nhỏ đáng thương bị cầm tù ấy, chim là chim nhưng không phải chim:3)

Đào Tử Kiệt đem điện thoại bỏ vào túi, cậu cũng không có đem Bùi Ngọc để ở trong lòng, lại càng không có dự định hợp tác với y. Đây là ân oán của cậu cùng Diệp Sở Sinh, chỉ có thể thắng không thể thua, đồng thời muốn thắng được gọn gàng, tốt nhất ai cũng đừng nhúng tay vào.

Đào Tử Kiệt ở trên ghế dài ngồi một hồi lâu vẫn không thấy Lưu Huỳnh, vì thế quyết định đi dạo xung quanh xem có gặp được cô không. Đào Tử Kiệt thấy bóng dáng Lưu Huỳnh ở hành lang bệnh viện đa khoa, lúc đó cô đang cùng một nữ bác sĩ mặc blouse nói gì đó.

Đào Tử Kiệt chỉ loáng thoáng nghe được hai chữ mang thai, sau đó Lưu Huỳnh lấy tay đặt ở bụng dưới, khóe miệng cong lên, nụ cười rất ấm áp.

Lưu Huỳnh tuy rằng vẫn chưa có chính thức gả cho Diệp Sở Sinh, nhưng mọi người trong bang phái đều đã xem cô là chị dâu, bây giờ cô mang thai, hơn nữa lại không có một chút kiêng kị nào, như vậy cha của cái thai ấy chỉ có thể là một người —— Diệp Sở Sinh!

Đào Tử Kiệt cắn chặt hàm răng, lạnh lùng cười, anh giỏi lắm Diệp súc sinh! Cả nam lẫn nữ đều chơi, đúng là con mẹ nhà hán nam nữ đều không kiêng kị!

Diệp Sở Sinh từ Singapore quay về thì đã là chuyện của một tuần lễ sau.

Công ty Diệp Thị là cái vỏ bọc cho việc rửa tiền, sổ sách kiểm toán đương nhiên không thể nào là sạch sẽ, vì thế lần này bị kiểm toán đột xuất, xác thực đưa tới không ít phiền phức. Nhưng Diệp Sở Sinh trên căn bản đã đem việc này giải quyết sạch sẽ, trên đời không có sổ sách giả nào là hoàn mỹ, vì thế có thể ngăn được cái gì thì ngăn cái đó, không giải quyết được thì dùng kế sách để trì hoãn, tài chính Diệp Thị hùng hậu, nhưng cũng không lừa gạt hay gây tổn hại đến lợi ích của quần chúng, người ở cục chứng giám chắc chắn cũng sẽ không cần đến chết không buông.

Đào Tử Kiệt bóp bóp vai của hắn, dữ tợn hỏi: “Diệp lão đại, ngài đối với chất lượng phục vụ của tôi có hài lòng không?”

“Cũng được, thưởng em một hơi thuốc này.” Diệp Sở Sinh hút một hơi thuốc, xoay người lại, ôm lấy cổ của cậu đem khói thuốc phả ra.

Đào Tử Kiệt bị sắc ho khan, nhe răng: “Đại gia nhà anh! Đừng có bủn xỉn như thế!”

Diệp Sở Sinh cười cười: “Tôi đáp ứng cho em thuốc hút, nhưng không đáp ứng cho em bao nhiêu, bằng thái độ phục vụ này của em, có khói hít để đỡ nghiện là tốt lắm rồi.”

Đào Tử Kiệt tức giận cầm gối đè lên mặt hắn, không cho lão tử hút thuốc đúng không? Được thôi, chúng ta đều không được hút!

“Làm phản!” Diệp Sở Sinh kéo cánh tay của cậu, xoay vai đem người vật lên sofa, sau đó để hai chân kẹp

chặt bên hông của cậu, há mồm ở trên cổ cậu cắn một cái: “Không biết lớn nhỏ, xem ra muốn chấp hành gia pháp rồi.”

“Gia pháp?” Đào Tử Kiệt cười trào phúng: “Diệp lão đại định dùng roi quất tôi ư? Hay là dùng dùi cui điện chích tôi đây? Bằng không thì xuyên mấy cái lỗ cũng được, tỷ như ở đầu lưỡi, nghe nói khi xỏ khuyên ở lưỡi lúc thối kèn rất sáng khoái.”

“Chủ ý không tệ, nhưng phạt em thế nào là do tôi quyết định, còn có một loại hình phạt, chính là thao em đến khi phải kêu cứu mạng!” (Ừ: DSS thay đổi rồi, mọi người có nhận ra được không?)

“Mẹ kiếp! Anh đừng có xé loạn như thế! Có khác nào là cưỡng hiếp hả!”

“Tôi chính là muốn cưỡng hiếp em đấy! Phối hợp với tôi mà thêm chút khóc lóc kêu la đi nào!”

Diệp Sở Sinh không biết tại sao, theo lý thuyết hai người cũng đã sống với nhau một khoảng thời gian, trò gian gì tư thế gì cũng đều đã chơi qua, thế nhưng khát vọng của hắn đối với Đào Tử Kiệt chỉ có tăng chứ không có giảm. Ở Singapore hơn một tuần lễ, mỗi buổi tối đều suy nghĩ làm sao có thể thao chết cậu, các loại ý nghĩ hạ lưu đều xuất hiện liên tiếp không ngừng.

“Hô..... Em đồ tao hóa này, đời trước có phải là hồ ly tinh đầu thai không hả?” Diệp Sở Sinh nheo mắt lại chuyển động, sung sướng ma sát hưởng thụ sự căng mịn bên trong cậu, hai tay thô bạo xoa nắn da thịt của cậu, ở phía trên lưu lại một cái dấu đỏ.

Hắn vô cùng thoải mái hưởng thụ cơ thể tràn ngập cương dương này, trong lồng ngực cường tráng kia, ở cơ bụng lồi lõm, chìm đắm trong đám lông mao dày đặc cùng đại gia hỏa nóng hầm hập trong tay kia, mỗi một nơi đều mê người khiến người ta muốn phạm tội đến như vậy, tựa như cổ vũ hắn đi chinh phục cùng giữ lấy.

Một chân của Đào Tử Kiệt gấp lên, chặt chẽ đặt ở trước ngực, mông cùng huyết khẩu xấu hổ phía sau đều lồ lộ hiện ra, tạo ra một tư thế giúp nam nhân xâm nhập dễ dàng hơn. Diệp Sở Sinh không chút khách khí đâm thẳng vào, chạm ngay điểm mẫn cảm của ai kia, nhìn Đào Tử Kiệt bị đỉnh đến mất ứ lệ, hạ thân lại to lên thêm mấy phần.

Diệp Sở Sinh trong đầu chỉ có một ý nghĩ, thao, chết, cậu!

Quan hệ kịch liệt qua đi, Diệp Sở Sinh ngã lên trên người cậu, nhắm hai mắt tận hưởng dư vị cao trào.

Thứ kia vẫn còn cắm ở trong cơ thể cậu, chất lỏng nhớp nháp từ chỗ giao hợp tràn ra ngoài, Đào Tử Kiệt không thoải mái mà nhú mày, đang muốn đá văng Diệp Sở Sinh lại nghe thấy hắn nói: “Tôi sắp kết hôn.”

“A?” Đào Tử Kiệt có chút mơ màng, cả người đều cứng đờ.

“Ngày đã định rồi, tháng sau, có muốn làm phù rể cho tôi không?”

Qua rất lâu, Đào Tử Kiệt mới nghe thấy thanh tựa như từ ngoài vũ trụ bay tới của mình: “Hay lắm.”

Diệp Sở Sinh cười cười, cúi đầu phủ kín miệng của cậu. Đây là một nụ hôn triền miên cực điểm, nước bọt dính cả lên môi lại được liếm láp sạch sẽ, đầu lưỡi bị ngậm lấy, khi thì dịu dàng khi thì bá đạo mà mút vào, ngay cả không khí cũng đều bị hút khô. Đầu lưỡi tỉ mỉ kích thích niêm mạc của khoang miệng lại lướt qua khu vực của lợi, thâm nhập đến trong cổ họng, nặng nề đè ép nơi cổ họng, cảm giác môi lưỡi triệt để giao hòa rất tiêu hồn.

Hai người ôm chặt lấy đối phương, phối hợp vô cùng hoàn hảo, hôn môi hôn đến say cả đất trời.

Đúng vậy, chỉ ít nhìn qua rất say sưa.

Diệp Sở Sinh bên ngoài tuy rằng đã tiếp quản Diệp gia, nhưng dù sao cũng là danh bất chính, ngôn bất thuận, huống hồ sau lưng còn có lão gia tử buông rèm chấp chính. Vì lẽ đó đám cưới này là nghi lễ vô cùng trọng yếu, đại diện cho việc thông báo khắp nơi, từ nay về sau, hần sắp chân chân chính chính trở thành chủ nhân của Diệp gia.

Vì phải lo chuẩn bị cho việc trọng đại này, Diệp Sở Sinh bắt đầu trở nên bận rộn, sự vụ lớn nhỏ của bang phái tất nhiên đều san sẻ với những tâm phúc của hần, trong này bao gồm Đào Tử Kiệt. Diệp Sở Sinh đối với việc quản chế cậu vẫn không hề nới lỏng, nhưng cũng cho cậu nhiều cơ hội đặc chân vào bang phái hơn, mặc kệ người khác nghĩ gì trong lòng, chỉ ít đều biết cậu là người của Diệp Sở Sinh, tựa như nhấn đến Lý Liên Anh thì sẽ nghĩ ngay đến Từ Hi vậy.

“Là điều gì khiến em thay đổi chủ ý thế?”

Trong phòng khách VIP của câu lạc bộ, đèn neon đỏ mờ mờ ảo ảo, Bùi Ngọc đem một ly Tequila đẩy đến trước mặt người đàn ông trượt mắt, cười đến khiến người khác phải cảm thấy chán ghét: “Để tôi đoán xem, bởi vì chủ nhân muốn thành gia lập thất, vì thế sủng vật bắt đầu bất an?”

Đào Tử Kiệt liếc mắt nhìn y, ánh mắt vô cùng xem thường.

“Có nghĩ tới việc thay cái chủ nhân không?” Bùi Ngọc đặt tay lên đùi cậu, cách lớp quần mà vuốt nhẹ, tiến đến bên tai cậu thổi hơi: “Từ trước đến giờ chỉ có tôi chọn sủng vật, có điều nếu như là lời của em, tôi có thể có ngoại lệ.”

Đào Tử Kiệt nhếch miệng nở nụ cười, bưng lên ly rượu kia, đổ lên trên đầu Bùi Ngọc, không phải đổ một lần mà là từ từ đổ xuống.

“Thật tình tôi rất ghét anh, vì thế xin anh tự biết thân biết phận đi.” Rượu ngon như vậy mà dùng để đổ lên đầu y quả thật có chút lãng phí, Đào Tử Kiệt ngửa đầu uống chút chất lỏng còn sót lại, liếm môi một

cái: “Nếu như còn muốn hợp tác thì cũng đừng làm những chuyện khiến lão tử không hợp mắt nữa.”

Dứt lời, Đào Tử Kiệt thả ly xuống, nghênh ngang rời đi.

Bùi Ngọc cũng không vội vàng chỉnh chu lại dáng vẻ chật vật của mình mà ngược lại còn nở nụ cười. Vui mừng ngoài ý muốn, người này so với y tưởng tượng còn thú vị hơn nhiều, đúng vậy.

34. Chương 33: Lựa Chọn

Mọi cử động của Đào Tử Kiệt đều đặt dưới sự quản chế của ai đó, căn bản không gạt được, vì lẽ đó cũng không có ý định giấu.

“Em ngày hôm qua đi tới Câu Lạc Bộ ư?” Diệp Sở sinh đem đầu thuốc lá dụi lên xương quai xanh của cậu, khẽ mỉm cười hỏi: “Tại sao? Em không phải rất ghét nơi đó sao?”

“Tôi đi thỉnh giáo ông chủ ở đó xem xem làm thế nào để trở thành một súng vật đáng yêu.”

Đáp án cực kì sâu sắc này lại nằm ngoài dự liệu của Diệp Sở Sinh khiến hắn nhất thời giật mình.

Đào Tử Kiệt chỉ mặc T-back (Ú: quần sịp lọt khe đó:v), nằm ở giữa hai đầu gối hắn, ngưỡng mặt lên nói: “Anh sẽ kết hôn khiến tôi có cảm giác nguy hiểm sẽ bị thất sủng, tôi rút cuộc cũng nhận ra, nếu như không có Diệp Sở Sinh nhà anh, tôi ngay cả chó cũng không bằng, này không phải là mục đích của anh sao?”

Từ ngay lúc đầu, Diệp Sở Sinh đã làm được vậy rồi, hủy diệt đi cuộc đời của cậu, dùng hết thủ đoạn tạo ra một nhà tù vô hình, khiến Đào Tử Kiệt chỉ có thể dựa vào hắn mà sinh tồn. Giả như Diệp Sở Sinh chỉ là chơi đùa nhất thời, thật sự là không cần tự tay xử lý cậu, chỉ cần đem cậu đuổi ra khỏi cửa, phỏng chừng không biết có bao nhiêu kẻ thù sẽ rục rã rục rịch, ngóng trông đem cậu băm thành tám mảnh.

“Em thật sự nghĩ như vậy?”

“Không phải vậy thì còn có thể thế nào? Tiếp tục chống lại, sau đó tự tìm khổ sao?”

Thật là một tư tưởng giác ngộ sâu sắc, Diệp Sở Sinh lại thở dài nói: “Em vẫn là không hiểu.”

Đào Tử Kiệt nổi giận, đứng dậy, quay lưng về phía hắn, người đàn ông này thật sự quá khó để nắm bắt. Diệp Sở sinh tiến lại gần dựa vào, lồng ngực kề sát vào lưng của cậu, đem mặt vùi vào sau gáy cậu, nhắm hai mắt lại.

Không ai nói thêm lời nào, trong trầm mặc mà gần bó lẫn nhau.

Trong màn ảnh đang chiếu một phân cảnh, Natalie Portman đóng vai thiên nga đen đang nhón chân xoay tròn, để mặc cho cảm xúc mãnh liệt hòa với âm nhạc, vô tận vô tận. (Ừ: có bạn nào biết bộ phim của chị này đóng không, Ừ quên tên rồi, cơ mà coi vô cùng ám ảnh --, hình như nói về vấn đề tâm thần phân liệt thì phải, có vài cảnh thốn đến tận óc)

Ngày diễn ra đám cưới đã kề sát, lễ phục cũng đã được chuẩn bị kỹ càng, nhẫn được đặt làm riêng cũng đã được đưa tới.

Nhẫn dành cho cô dâu đương nhiên vô cùng lấp lánh, Lưu Huỳnh chỉ nhìn viên kim cương chói mắt trên ngón tay mình một lát, sau đó cầm lấy cặp nhẫn đơn giản dành cho đàn ông nói: “Sinh ca, anh cùng phù rể cùng mang nhất định sẽ rất đẹp.”

Diệp Sở Sinh cười cười, xoa xoa mái tóc ngắn của cô: “Thế thì oan ức cho em rồi.”

Nếu như đến lúc đó ở trên lễ đường, chú rể cùng phù rể mang nhẫn tình nhân, ý vị như thế nào là người tình tường cũng nhìn ra được.

Lưu Huỳnh lắc đầu nét mặt dịu dàng: “Người oan ức chính là Sinh ca, anh biết là em cam tâm tình nguyện mà, đây là số mệnh của em, bắt đầu từ lúc được Diệp gia thu dưỡng đã định như vậy rồi. Gả cho người thừa kế, sinh ra người thừa kế kế tiếp, đây là cách duy nhất em có thể báo đáp cho Diệp gia.”

“Đứa ngốc, báo ân không đáng bồi thêm cả đời mình, chờ đứa bé sinh ra, sau đó anh cũng chính thức tiếp quản Diệp gia, sẽ thả em tự do.”

“Không sao cả, có thể chính thức trở thành một phần của Diệp gia là em đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi.”

Lưu Huỳnh sờ sờ cái bụng mềm của mình, tuy rằng bên trong là sinh mệnh do được thụ tinh nhân tạo mà tạo thành, có điều nàng tin tưởng Diệp Sở Sinh sẽ là người cha tốt.

Kỳ thực nàng rất hâm mộ Đào Tử Kiệt, bởi vì có rất nhiều việc bắt đầu từ vì được sinh ra trong một gia tộc lớn nhưng Diệp Sở Sinh đã đem hết thảy mọi thứ tốt nhất cho anh ta. Cuộc hôn lễ này cô chỉ là vai phụ, ở trong lòng Diệp Sở Sinh, Đào Tử Kiệt mới thật sự là vai chính, dưới sự chứng kiến của chúa trời, hẹn ước đi hết một đời người. (Ừ: vậy mà có thằng ngu nó không nhận ra đây, trời đều giờ thương DSS vl, ai đó giết tôi đi, tôi không muốn ed ngược --)

“Nhẫn em hài lòng không?” Diệp Sở Sinh hỏi.

Lưu Huỳnh gật gật đầu, Diệp Sở Sinh còn muốn nói gì đó, đột nhiên có người hoảng hốt vọt vào, máu me khắp người.

“Lão đại, không ổn.....” Hồ Tử nhào tới dưới chân Diệp Sở Sinh, thở hổn hển nói: “Kiệt ca bị người bắt đi rồi!”

Lưu Huỳnh cả kinh, nhãn trong tay rớt xuống, lăn mấy vòng sau đó dừng lại bên chân.

Nhãn cười trước lúc cử hành hôn lễ mà rơi xuống đất thì được xem là điều không lành.

Chuyện là như vậy, lúc đó Hồ Tử đang đi cùng Đào Tử Kiệt đi tới khu cảng Hồng Kông để kiểm kê sổ sách, lúc đi ngang qua đường hầm dưới biển, xe chở hàng đang chạy trước mặt đột nhiên đụng vào, trực tiếp đem xe bọn họ ép chặt vào vách đường hầm. Ngay sau đó, từ trong xe vận tải lao xuống một đám người, trong tay cầm vũ khí bắt đầu đập phá xe, tuy rằng bọn họ ra sức phản kháng nhưng cũng không thể đấu lại người đông thể mạnh thế kia, bọn chúng sau khi giết hai bảo tiêu liền đem Đào Tử Kiệt bắt đi.

Máu me khắp người, đương nhiên không chỉ có mỗi Hồ Tử. Đào Tử Kiệt nửa mặt đều là máu, cơ thể trần truồng, trước ngực cùng phía sau lưng có vài vết đao, vết thương tuy rằng sâu, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, ánh mắt không chút biểu tình thần thờ ngời hút thuốc.

Bùi Ngọc vào cửa nhìn thấy dáng vẻ của cậu, sợ hết hồn: “Ồ ơ, sao lại làm đến khốc liệt như vậy.”

“Muốn gạt được Diệp súc sinh phải dốc hết vốn liếng.” Đào Tử Kiệt đưa tay bắn ra, tàn thuốc từ giữa không trung rơi xuống bên trong rãnh hoa của biệt thự, cậu xoay người lại hỏi: “Người anh tìm tới có thể tin tưởng được không? Nơi này an toàn không?”

Một hồi lâu sau Bùi Ngọc mới lên tiếng đáp, nhưng lại chả ăn nhập gì với câu hỏi: “Tôi biết Diệp Sở Sinh vì sao lại coi trọng em.”

Đào Tử Kiệt cứ như vậy đứng trên ban công, ngược chiều ánh sáng, lồng ngực hiển rõ hai hàng vết máu, máu thịt bầy nhầy mơ hồ hai bên thái dương, dòng máu đỏ tươi chảy dài từ gò má đến cổ. Vết thương cùng máu tươi kết hợp tạo thành một khung cảnh vô cùng bạo lực, nhưng lại tăng thêm vài phần ngổ ngược của cậu cùng với ánh mắt đầy dã tính liền tạo thành một vẻ đẹp đầy máu nhưng hoa lệ không thể diễn tả bằng lời, khiến cho tim người đối diện đập nhanh không ngừng.

Hỏi một đấng trả lời một nẻo, có loại đồng bọn thiếu não thế này thật bất hạnh. Đào Tử Kiệt hừ lạnh một tiếng, không để ý đến y nữa.

Bùi Ngọc lúc này mới phản ứng lại, liền vội vàng nói: “Yên tâm, người bắt cóc người là người từ Vân Nam tới, hiện tại đã lên rời khỏi Hồng Kông rồi, nhà này là của người quen của tôi, đã bỏ hoang rất nhiều năm rồi.”

Chân Đào Tử Kiệt bắt đầu đau, cậu đi vào phòng khách, xóc vãi trắng trên ghế sa lông, vung lên một trận tro bụi sau đó nằm xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

“Cứ làm theo những gì chúng ta đã bàn, anh có thể lăn đi được rồi.”

Bùi Ngọc tới gần ghế sofa, lau vết máu trên ngực cậu, thì thào nói: “Vết thương của em cần được xử lý.”

Đào Tử Kiệt mở mắt ra, tàn bạo nặng nề phun ra một chữ: “Cút!”

Bùi Ngọc rời khỏi biệt thự, ngồi vào trong xe, ngây ngốc ngẩn ra một hồi, sau đó lau mặt. Không hiểu sao, rõ ràng là Đào Tử Kiệt dựa vào mình mà tại sao mình lại nghe lời như vậy? Cậu bảo bản thân lăn đi thì bản thân liền lăn đi, thật kinh hãi!

Chuyện Diệp Sở Sinh sợ nhất rốt cục đã xảy ra.

Ở trong giới xã hội đen, tốt nhất hãy là người cô đơn, bằng không thì cứ chuẩn bị tinh thần bị người khác áp chế đi, cha mẹ của hắn là chính là một minh chứng sống đấy. Ông nội không hổ là quân nhân, tác phong cứng rắn đến nhần tâm, ra lệnh một tiếng, khiến cho con trai của mình cùng con dâu và kẻ địch đều chôn cùng.

Vì lẽ đó hắn buộc Đào Tử Kiệt phải trở nên mạnh mẽ, rèn luyện cậu, để cậu duy trì thể năng tốt nhất, ép cậu học tập các kỹ năng sinh tồn cùng chiến đấu, thỉnh thoảng giao cho cậu chút nhiệm vụ, để cậu duy trì tính cảnh giác cùng cảm giác nguy hiểm. Làm tất cả, chính là hi vọng chỉ là phòng bị chứ không xảy ra chuyện gì, nhưng trước sau vẫn không tránh khỏi.

“Lão đại.....” Mạc Bắc nuốt nước miếng một cái, khó khăn nói: “Chúng ta vẫn không tra được bất kỳ manh mối gì.”

“Rác thải.” Diệp Sở Sinh đã liên tục ba ngày không ngủ, che đi con mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm Mạc Bắc: “Một người lớn sống sờ sờ cứ như vậy bị cướp đi, cậu thể mà lại nói với tôi cái gì cũng không tra ra?”

Mấy ngày liên tiếp, vì chuyện Đào Tử Kiệt bị bắt cóc, có thể điều động được gì đều đã điều động, thậm chí còn treo thưởng trưng cầu manh mối, chuyện gì nên làm cũng đã làm hết rồi. Nhưng Mạc Bắc biết tính tình của Diệp Sở Sinh không bao giờ quan tâm đến việc giải thích thế nào mà chỉ nhìn kết quả, vì lẽ đó cúi đầu cái gì cũng không nói.

“Tiếp tục tìm, dù cho có đem Hồng Kông lật lên cũng phải đem người tìm ra cho tôi.”

“Vâng.” Mạc Bắc cúi đầu, hỏi: “Lão đại, lễ cưới làm sao bây giờ?”

“Cứ cứ hành như đã định.”

Sau khi Mạc Bắc lui xuống, Diệp Sở Sinh đốt điều thuốc, dùng tay nâng lấy cái đầu đau đớn như sắp nứt ra. Đào Tử Kiệt, em đến cùng là đang ở đâu?

Đào Tử Kiệt lúc này chính là đang ở một mình trong một tầng hầm kín mít, trong không khí tràn ngập mùi mốc khó ngửi, khắp nơi đều ngổn ngang dơ bẩn phủ đầy rêu xanh. Giác quan thứ sáu vô cùng nhạy cảm của cậu lúc này lại có phản ứng, nơi này..... có khí tức của cái chết cùng tuyệt vọng, cậu không biết nơi này đã xảy ra chuyện gì, nhưng mơ hồ có loại cảm giác nặng nề.

Bùi Ngọc cũng tựa hồ đối với nơi này có cảm xúc, vuốt ve vách tường loang lổ, cười cười hỏi: “Tin tức tôi nhờ người truyền đạt, em đoán xem cậu ta có đến không?”

Đào Tử Kiệt cảm lon bia, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn. Diệp Sở Sinh đến cùng có bỏ lễ cưới, một thân một mình đến nơi này hay không, cậu thật sự không có nắm chắc. Nhưng thứ khiến Đào Tử Kiệt để ý hơn chính là Bùi Ngọc, thù là của cậu và Diệp Sở Sinh, vì thế mới lập kế hoạch hãm hại hắn, vậy người này là tại sao phải làm như vậy đây?

Ước chừng sau hai giờ, Bùi Ngọc gọi điện thoại, sau đó đối với Đào Tử Kiệt nói: “Diệp Sở sinh đang đi tới giáo đường tham gia lễ cưới, có thể chúng ta đã đợi chờ vô ích rồi.”

Trầm mặc một hồi lâu sau, Đào Tử Kiệt đột nhiên hỏi: “Có dao không?”

Bùi Ngọc mở to hai mắt nhìn Đào Tử Kiệt giơ tay chém xuống, mặt không chút đổi sắc mà chặt đi ngón út của mình. (.....)

“Keng” một tiếng, dao rơi xuống đất, Đào Tử Kiệt cũng mềm nhũn xuống, dựa vào vách tường mà thở dốc. Cậu thật sự xuống tay rất độc ác, cả ngón út đều nằm trên bàn gỗ, từ khớp xương thứ nhất đến khớp xương thứ 3 vô cùng hoàn chỉnh, không thiếu không thừa, còn có cả một vũng máu nhìn cũng phải giật mình.

“Em.....” Bùi Ngọc nhú chặt lông mày, không biết nên nói gì là tốt.

Đào Tử Kiệt kéo quần áo xuống đem tay trái bao lấy, trên khuôn mặt trắng xanh hiện lên một vết ý cười vắn vẹo: “Cầm lấy, nên làm như thế nào không cần tôi dạy cho anh chứ?”

Bùi Ngọc sai người đem ngón tay bọc lại, đưa cho Diệp Sở Sinh làm quà tân hôn, sau đó không chút biến sắc mà đánh giá người đàn ông này. Vì bức Diệp Sở Sinh hiện thân, không tiếc hành hạ bản thân đến mức này, có thật sự là hận đến như vậy không? Hay là bởi vì tâm lý quá cố chấp?

Có điều bất kể là cái nào cũng đều rất tốt, bọn họ đều có cùng chung mục tiêu. Bùi Ngọc lau đi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt Đào Tử Kiệt, ôn nhu hỏi: “Sau đó chúng ta chơi một trò chơi có được không?”

“Trò chơi gì?”

“Đợi lát nữa em sẽ biết, tôi có thể cho em nhìn thấy đáng vẻ đau đớn không muốn sống của Diệp Sở Sinh, có chờ mong không?”

” Được.” Đào Tử Kiệt một lời đáp ứng. Tòa núi lửa hận thù này đã ngột ngạt quá lâu, cực độ khát vọng bạo phát.

Lúc lễ vật được đem đến trước mặt Diệp Sở Sinh, thời gian vừa vặn, còn kém mười phút nữa là hán đã đứng trên lễ đường tuyên thệ rồi.

Trong phòng nghỉ ngơi, Mạc Bắc cùng Lưu Huỳnh cũng thay đổi sắc mặt, nhưng Diệp Sở Sinh rất bình tĩnh, bình tĩnh đến có chút không phù hợp lễ thường. Hán thậm chí còn có thể rất bình tĩnh phân tích tình huống, hoàn toàn biết bản thân nên làm cái gì. Nắm tay Lưu Huỳnh đi tới lễ đường, phát biểu cảm nghĩ cùng đọc diễn văn, tuyên đọc lời thề, trao đổi nhẫn, hôn cô dâu, sau đó đón nhận chúc phúc cầu mọi người, cầu phúc, toàn bộ quá trình ước chừng phải khoảng một tiếng.

Đúng, chỉ cần cho hán một tiếng là đã đủ rồi, một tiếng mà thôi. Chỉ cần hoàn thành lễ cưới, chẳng khác nào chính thức tiếp chương Diệp gia, nắm đại quyền, từ đây sẽ không có nỗi lo về sau.

Hán đã vì Tương Niệm mà phản bội Diệp gia một lần, đổi lấy tám năm sống đầu đường xó chợ, nếu như lần này lại để cho Diệp gia hổ thẹn thì thật sự không có ngày trở dậy. Nếu như mất đi che chở của Diệp gia, hán và Đào Tử Kiệt, hai kẻ nợ đầy máu người phải làm sao?

Diệp Sở Sinh biết khúc ngón tay đầy máu kia là của Đào Tử Kiệt, từ lần đầu tiên thấy liền biết, không hề có lý do, hán chính là nhận ra.

Một tiếng thật sự không dài, nhưng đủ để giết chết một người rất nhiều lần. Diệp Sở Sinh cười khổ, nhắm mắt lại rồi lại mở ra, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ: “Hủy bỏ lễ cưới, còn có, không được đi cùng tôi.”

Diệp Sở Sinh từ cửa sau giáo đường rời đi, băng qua một con đường nhỏ tránh khỏi tầm nhìn của đám người tham gia lễ cưới, lên một chiếc ô tô có cửa kính bảo mật rất cao.

Tài xế đeo mắt kính, quay đầu lại liếc mắt nhìn hán, không lên tiếng, chỉ chỉ ống kim trong hộp giấy ở ghế sau.

“Đây là cái gì?”

“Do ông chủ đưa, nếu như anh không muốn tiêm vào, không miễn cưỡng, xin mời xuống xe.”

Chất lỏng bên trong ống kim cũng không nhiều, khoảng chừng 30ml, Diệp Sở Sinh ngoại trừ cảm thấy mí mắt nặng nề ra không có cảm giác khác, thì ra bên trong chứa thuốc mê.

Trước khi mất đi ý thức, ý nghĩ cuối cùng trong đầu Diệp Sở Sinh chính là, chờ hán cứu được Đào Tử Kiệt ra thì bỏ trốn đến một nơi xa xôi, hán còn sống một ngày, liền che chở Đào Tử Kiệt một ngày.

35. Chương 34: Đại Tiệc Báo Thù

Diệp Sở Sinh từ từ tỉnh dậy, mở mắt ra, sau khi đợi cho mắt thích ứng với hoàn cảnh u ám, khóe mắt như muốn nứt ra.

Đào Tử Kiệt trần truồng bị treo trước mắt hắn, thân hình màu mật ong phủ kín những vết thương to nhỏ khác nhau, tay trái quả nhiên thiếu đi một ngón tay, miệng vết thương còn đang chảy máu, vết máu đỏ thẫm chói mắt chảy dài trên cánh tay. Diệp Sở Sinh thử cử động, phát hiện bản thân bị khóa trên ghế, xiềng xích quấn chặt lấy tay chân của hắn, không thể động đậy.

Đào Tử Kiệt ngẩng mặt, nhìn thấy hắn, đôi môi tái nhợt động đậy: “Sinh ca...”

Hai chữ nhẹ bẫng, trong nháy mắt đã đánh tan sự bình tĩnh thường ngày mà Diệp Sở Sinh vẫn lấy làm cao ngạo, suýt chút nữa làm hắn rơi lệ.

Tuy rằng hắn thường xuyên động tay động chân với Đào Tử Kiệt, giống như cha mẹ đánh đòn đứa con của mình, chọn chỗ nhiều thịt mà đánh, cẩn thận không bao giờ để vết thương cũ lưu lại trên người. Mấy ngày nay cậu rơi vào tay người khác, không chỉ bị đánh bị giằng co, mà tóc còn bị kéo, Diệp Sở Sinh nhìn thấy đau lòng không thôi.

“Bảo bối, không có chuyện gì đâu, đừng sợ, tôi sẽ lập tức cứu em ra ngoài.” Diệp Sở Sinh một bên khàn giọng an ủi, một bên thử tìm cách cởi xích trói.

Khoái cảm của việc trả thù khiến cho lưng cậu tê dại, Đào Tử Kiệt rất vất vả mới không chế được vẻ mặt của mình, giọng nói đứt quãng: “Sinh ca...Chân tôi đau...”

Điều Đào Tử Kiệt nói hoàn toàn là sự thật, bị treo lên cao trong một thời gian dài, chỉ có đầu ngón chân là chạm đất, chân trái đã đau đến mức không còn cảm giác.

Nhưng nếu được tiếp tục thưởng thức bộ dạng chật vật của Diệp Sở Sinh lúc này, có đau đớn bao nhiêu cậu cũng đều tình nguyện.

Đáng tiếc, rất nhanh đã có người đến phá rối việc tốt của Đào Tử Kiệt.

Bùi Ngọc bước xuống tầng hầm, gương mặt thanh tú lộ ra nụ cười sáng lạn, chào hỏi: “Diệp lão đại, à không chú rể, buổi tối tốt lành.”

Diệp Sở Sinh hít sâu một hơi, buộc bản thân phải tỉnh táo lại: “Bùi thiếu gia phải hao tổn hết tâm tư để đưa tôi và người của tôi mời đến đây, có gì muốn chỉ giáo?”

“Chỉ giáo? Nào dám.” Bùi Ngọc dạo qua hết một vòng căn phòng hai mươi mét vuông, không nhanh không chậm nói: “Diệp lão đại, người nhìn qua nơi này một chút xem, có phải có cảm giác rất quen thuộc không?”

Diệp Sở Sinh nhìn quanh, huyết sắc trên mặt dần dần mất đi.

Đào Tử Kiệt tuy rằng không biết bọn hắn đang nói chuyện bí hiểm gì, cậu cũng không quan tâm, nhưng cậu tham lam, thậm chí là thèm khát nhìn chăm chăm sắc mặt trắng bệch của Diệp Sở Sinh.

“Nhớ ra chưa? Tình huống hiện tại có phải rất giống với trước đây không?” Bùi Ngọc đi đến bên cạnh Đào Tử Kiệt, đưa tay sờ lên mặt cậu: “Lúc ấy Tương Niệm cũng bị trói ở vị trí này, và mày cũng vừa vịn ở đối diện, thời điểm hắn bị giết máu của hắn đều bắn hết trên người mày.”

Diệp Sở Sinh giống bị bóp nghẹt, cổ hết sức nói: “Không thể nào... Mày không hề có mặt, chẳng lẽ là...”

Bùi Ngọc nở nụ cười, tiếng cười càn rỡ lộ ra vẻ điên cuồng.

“Mày không thấy kỳ quái sao? Chỉ là một Tương Niệm, vì sao lại cần nhiều người hạ độc thủ như vậy? Tiêu tốn một ngày một đêm đến tra tấn hắn? Nếu sau đó mày không bị thù hận che mắt, lưu lại nhân chứng sống để khảo tra, có lẽ sẽ bắt được kẻ chủ mưu là tao cũng không chừng. Vì thế, sau khi mày lên chức tao còn lo lắng một trận, nhưng đáng tiếc, căn bản là mày còn ngu muội hơn cả trong tưởng tượng của tao.”

Thì ra là thế, Đào Tử Kiệt âm thầm cười lạnh, hóa ra bây giờ đang tái diễn lại vụ án năm xưa, diễn viên đã tề tựu đủ, chỉ có cậu là thay thế cho Tương Niệm lên sân diễn.

Diệp Sở Sinh không biết nên tức giận vì chuyện trước đây, hay nên khiếp sợ vì chuyện kế tiếp, Tương Niệm năm đó chết thảm như vậy, hơn nữa còn chết ngay trước mắt hắn, hiện giờ đối tượng đối thành Đào Tử Kiệt, hắn vẫn như cũ không có năng lực kháng cự, trong đầu hoàn toàn hỗn độn

“Tại sao phải làm như vậy?” Đào Tử Kiệt hỏi.

“Tao cũng chỉ là gây ông đập lưng ông mà thôi, Diệp Sở Sinh, còn nhớ súng vật năm đó bị mày đánh chết không? Tao đưa súng vật yêu quý nhất cho mày mượn, sao mày lại ngược đãi cậu ta? Ha ha ha... Người của Diệp Sở Sinh là bảo bối, không một ai có thể chạm vào, chẳng lẽ người của tao là rác rưởi ư? Đáng để bị người chơi chết?”

Thật sự là oan nghiệt, Đào Tử Kiệt hoàn toàn không còn gì để nói.

Diệp Sở Sinh cắn chặt đầu lưỡi đưa lý trí bức trở về, Đào Tử Kiệt vẫn còn ở nơi này, hắn không thể mất bình tĩnh dù chỉ một chút.

“Bùi Ngọc, mày cũng đã giết Tương Niệm rồi, bây giờ chỉ còn lại ân oán giữa hai người chúng ta, không liên

quan đến bất kỳ một ai khác, mà muốn lấy mạng của tao cũng được không sao cả, thả cậu ấy ra.”

“Muốn mạng của mày sao? Mạng của mày ở chỗ này này.” Đáy mắt Bùi Ngọc lộ vẻ điên cuồng, giơ tay, nặng nề mà tát Đào Tử Kiệt một cái tát.

Mắt Diệp Sở Sinh lập tức lộ ra hung quang, giống như bàn tay kia vừa tát vào mặt mình, hấn chậm giọng, thay đổi biểu cảm hòa nhã nói: “Năm đó là lỗi của tao, bởi vì tuổi còn nhỏ nên không có chừng mực, nhưng việc này cũng đã qua nhiều năm như vậy, mày còn giận thì cứ trút lên đầu tao, tội gì phải liên lụy người khác.”

Bùi Ngọc không tiếp tục cùng hấn nhiều lời, làm bạn nhiều năm, dù sao vẫn có chút hiểu biết về Diệp Sở Sinh, chuyện vốn không liên quan đến Đào Tử Kiệt, cho dù có đâm chọc thế nào thì cũng không thể quay đầu lại. Nhưng bất quá hấn cũng không có ý định quay đầu lại, có một số việc nếu đã làm thì phải làm cho đến cùng, như vậy mới tận hứng.

Hấn bắt chước giọng điệu của Diệp Sở Sinh, nâng mặt Đào Tử Kiệt hỏi: “Bảo bối, nên chơi em như thế nào đây?”

Đào Tử Kiệt trừng mắt nhìn hấn, dùng ánh mắt cảnh cáo hấn đừng có quá phận. Bùi Ngọc coi như không nhìn thấy, cầm cây roi da quất xuống.

Dùng roi chơi đùa quả thực rất khác, trên tay Bùi Ngọc thực sự là hình cụ, sở dĩ chọn roi là bởi vì sẽ trực tiếp đập vào thị giác đủ khiến cho người ta sợ hãi. Da tróc thịt bong, máu tươi giàn giụa, ai nói đó không phải là một loại sung sướng?

“Bùi Ngọc! Con mẹ mày khôn khiếp! Món nợ này lão tử sẽ nhớ kỹ!”

Bùi Ngọc xé áo xuống, bịt lấy miệng của Đào Tử Kiệt, không để cậu phá hủy hưng trí của hấn.

Mắt Diệp Sở Sinh không chớp lấy một lần, ánh mắt đỏ ngầu, hai tay bị khoá trái ở lưng ghế liều mạng giãy dụa, cổ tay bị xích sắt mài đến huyết nhục mơ hồ. Nhưng dù hấn dùng sức lực lớn đến đâu, cũng không cách nào rời lỏng dây xích trói hai tay, tình cảnh bi thảm của Tương Niệm trước khi chết hiện lên trong đầu, cùng với tiếng rên của Đào Tử Kiệt, từng chút từng chút xé nát lý trí của hấn, tâm thần đại loạn

“Dừng tay! Bùi Ngọc mày dừng tay lại cho tao! Đừng ép tao nổi điên, mày có biết sẽ có hậu quả gì không!”

Sau đó, hấn lại nói: “Bùi Ngọc, tao cầu xin mày dừng tay lại, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến cậu ấy, xin mày dừng tay...”

Lúc này, vết roi đã in đầy trên người Đào Tử Kiệt, không còn một chỗ nào nguyên vẹn. Roi quất vào da, đau rất khổ sở khiến cậu đổ mồ hôi lạnh, nhưng thấy được bộ dạng bi thống thậm chí không tiếc lời cầu xin của Diệp Sở Sinh, đáy lòng lại sinh ra một khoái cảm khó nói lên lời, thân thể bắt đầu nóng lên.

“Ồ, Diệp Sở Sinh, sủng vật của mày được điều giáo không tệ, dường như rất thích thú.” Bùi Ngọc cười cười, đưa tay búng thứ ác nghiệt đang dựng thẳng của Đào Tử Kiệt, ác ý đùa bốn chiếc khuyên bạc trên đỉnh.

Diệp Sở Sinh nhìn chăm chăm tay Bùi Ngọc, tưởng tượng đến việc dùng phương thức tàn nhẫn nhất để phá nát cái tay kia, môi bị cắn chặt đến mức bật máu.

Bùi Ngọc đã tìm ra một trò chơi vui hơn, hai tay du ngoạn khắp thân thể cường tráng, một bên dâm loạn, một bên dùng móng tay cào rách da thịt. Đào Tử Kiệt nức nở một tiếng, ngẩng đầu lên, Diệp súc sinh đang nhìn mình bị chà đạp, ánh mắt thống khổ cực độ, nghĩ đến đây, đau xót trên người căn bản không là gì, vụn vụn trong khoái cảm, hạ thân đã trưởng đến mức không tưởng tượng nổi.

Bùi Ngọc cũng bị dục vọng cuốn hút, thở ồ ồ, cố ý đi ra phía sau Đào Tử Kiệt, há miệng gặm cắn cần cổ của cậu, để Diệp Sở Sinh có thể thấy rõ từng động tác đùa bỡn của mình.

“Bắt đầu phát run rồi, thật sự là một thân thể phi thường dâm dăng.” Bùi Ngọc từ phía sau nâng một cái chân của cậu lên, xoa nắn hai khóa cầu, tiếp tục một đường đi xuống phía dưới, nhắm vào cửa cúc đang đóng chặt, đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve: “Trong này có phải cũng dâm dăng như vậy hay không? Cầu khát tiến vào sao?”

Một ngón tay mạnh mẽ đâm vào nội thể, Đào Tử Kiệt nhú mày, bắt đầu giãy dụa, xiềng xích rầm vang.

Phản kháng của cậu càng kích thích dục vọng làm nhục của đàn ông, Bùi Ngọc vừa đâm ngón tay vào trong nội đạo khô khốc, vừa quan sát biểu tình của Diệp Sở Sinh: “Rất chặt, nếu tiến vào bên trong nhất định sẽ rất tiêu hồn. Loại người biến thái như mày, nếu chứng kiến sủng vật của mình bị người khác thao đến cao trào sẽ có cảm giác gì?”

“Bùi Ngọc!” Diệp Sở Sinh hận đến mức ngũ quan vụn vụn, ánh mắt phun ra lửa.

Bùi ngọc không hổ là chuyên gia điều giáo, hần thả lỏng xích sắt, gây sức ép vài lần liền khiến cho Đào Tử Kiệt dùng tư thế khuất nhục khom người vĩnh mông. Hần cầm roi quất hai bên mông căng tròn, thậm chí là ở giữa khe hở, sau đó kéo dây quần xuống, máu tươi rất nhanh tràn ra. Thứ hần xuyên qua không chỉ là Đào Tử Kiệt, mà còn là trái tim Diệp Sở Sinh.

Diệp Sở Sinh đã nói không lên lời, không còn ngôn ngữ nào có thể diễn tả được, hần cảm giác mình giống như rêu xanh trên bức tường cổ kính, rời rạc không thể hợp lại được.

Vì sao lại như vậy? Đào Tử Kiệt đã làm gì sai? Tương Niệm đã làm gì sai? Vì sao ông trời không trực tiếp trừng phạt lên trên người hần?

Diệp Sở Sinh không thể nghĩ được đáp án, nên nhắm mắt lại.

“Tao còn tưởng rằng mày rất yêu thích cậu ta, hóa ra cũng chỉ như vậy, năm đó thời điểm Tương Niệm bị

hạ thủ mày điên điên khùng khùng vừa kêu vừa mắng.” Bùi ngọc cảm giác được tử lộ bao lấy mình đang co hẹp lại, kẹp chặt lấy hắn, nhất thời lại tiếp tục cười ha hả, thân thể chìm đắm trong khoái ý báo thù, khiến hắn điên cuồng không thể kìm chế: “Không muốn nhìn đúng không? Vậy thì cứ cam chịu đi!”

Y nắm tóc Đào Tử Kiệt, đẩy cậu về phía trước. Đào Tử Kiệt bị thương chân sớm đã không chịu nổi sức nặng, lao đảo ngã xuống trên người Diệp Sở Sinh.

Bùi Ngọc rất nhanh lại tiếp tục đi tới, chế trụ eo Đào Tử Kiệt, hung hăng đâm thẳng vào sâu bên trong.

Trong căn phòng kín mít dưới tầng hầm, hiện ra một bức tranh dâm mỹ mà tàn nhẫn. Diệp Sở Sinh bị khóa ở ghế trên, hai chân tách rời bị cố định ở chân ghế, cả người ướt đầm máu, Đào Tử Kiệt đang nằm trên người hắn, ngực đè lên ngực hắn, mặt chôn sâu ở sườn cổ của hắn. Bùi Ngọc dùng năm ngón tay còn lại nắm chặt hai cánh hông Đào Tử Kiệt, tách ra, nhanh chóng luật động, nặng nề va chạm.

Ba người cùng nhau đưa đẩy.

“A Kiệt, thực xin lỗi...” Diệp Sở Sinh nhỏ giọng nỉ non, hàm chứa biết bao chua xót.

Thực xin lỗi, lỗi tại tôi đã khiến cho em bị thương tổn, lỗi tại tôi không bảo vệ được em.

Thứ gì đó thấm ướt khuôn mặt Đào Tử Kiệt, khi cậu ý thức được đây là nước mắt của Diệp Sở Sinh thì lúc đầu không thể tin được, rồi sau đó khoái cảm xông thẳng đến chín tầng mây.

Thống khoái! Quá thống khoái! Cậu đã báo được thù, dùng một phương thức không thể chịu nổi để trút giận, thưởng thức thống khổ của Diệp Sở Sinh.

36. Chương 35: Vực Sâu

Địa Ngục có mười tám tầng, là do ai đặt ra số lượng? Thượng Đế nhân từ hay quỷ sa tăng tà ác?

Địa Ngục chân chính là vực sâu vô tận, người cho là mình đã rơi xuống tầng sâu nhất nhưng cũng chỉ là một phen đau đớn thống khổ, rồi lại tiếp tục rơi xuống sâu hơn đến khi bị bóng tối nhấn chìm.

Đào Tử Kiệt ngậm vành tai Diệp Sở Sinh, lưỡi giống như rắn độc, nhẹ giọng nỉ non: “Sinh ca, thoải mái quá...Hóa ra không phải anh thì vẫn có thể...”

Diệp Sở Sinh chấn động, máu trong người như ngưng kết thành băng, lạnh thấu xương.

Bùi Ngọc nhìn thấy ánh mắt trống rỗng của Diệp Sở Sinh, bộ dạng hồn bay phách lạc, đã đoán được là Đào Tử Kiệt vừa làm chuyện tốt. Hắn ha ha cười, túm tóc Đào Tử Kiệt, để gương mặt phiến tình của cậu đối diện mặt Diệp Sở Sinh, đồng thời nửa mình dưới càn mạnh mẽ va chạm.

“A... Cảm thật sâu, ô, chính là chỗ đó...” Đào Tử Kiệt hai tay bị trói, lưỡi tham lam liếm láp vết máu trên môi Diệp Sở Sinh, mùi vị ngọt ngào biết bao nhiêu, có thể sánh ngang với thuốc kích dục tác dụng mạnh nhất trên đời khiến cậu hưng phấn mà kêu lên: “Mau! Dừng sức thao, thật đã quá...”

Đào Tử Kiệt quay đầu lại nhìn Bùi Ngọc liếc mắt một cái, người phía sau tiếp nhận ý của cậu, cởi dây trói hai tay ra. Đào Tử Kiệt nhanh chóng nắm lấy tóc Diệp Sở Sinh, động người về phía trước, cầm cây ác nghiệt đã trưởng đến phát đau hung hăng xoa nắn, sung sướng lên cao trào, toàn bộ tinh dịch bắn lên mặt Diệp Sở Sinh.

Đào Tử Kiệt dồn dập thở hổn hển, thưởng thức bộ dáng bị niêm dịch vấy bẩn của Diệp Sở Sinh, sau đó thấp giọng cười, thân người từ từ trượt xuống, nằm trên đùi Diệp Sở Sinh, bả vai run rẩy, tiếng cười càng ngày càng lớn.

Bùi Ngọc vốn cũng sắp bùng nổ, nhưng lại bị cậu nháo như vậy, nhất thời bị kẹt ở giữa.

Không phải Bùi Ngọc không muốn tiếp tục, mà là hiện tại hắn có chút sợ hãi, tiếng cười của Đào Tử Kiệt có một cảm giác thê lương không thể nói rõ, đứt quãng, lúc cao lúc thấp, nghe vô cùng chói tai. Vất vả đợi đến khi Đào Tử Kiệt cười xong, cái kia của Bùi Ngọc cũng mềm xuống rồi.

Diệp Sở Sinh lòng như tro tàn nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy Đào Tử Kiệt dù chỉ là một cái liếc mắt.

Hắn không phải không biết Đào Tử Kiệt hận hắn, thậm chí một ngày nào đó Đào Tử Kiệt đột nhiên dùng súng bắn nát đầu hắn cũng không kỳ quái, vẫn là câu nói trước kia, dù sao cũng chỉ là một mạng, vì người này mà đánh cược bằng bất cứ giá nào hắn cũng không có gì luyến tiếc.

Hắn không oán hận Đào Tử Kiệt, tuyệt không oán hận. Bởi vì khi không có bất kỳ hy vọng xa vời nào đối với một người thì cũng sẽ không có oán hận.

Nhưng Đào Tử Kiệt lại không hài lòng với phản ứng của hắn, cậu nắm mặt của hắn, dùng sức khiến ngũ quan của hắn phải biến dạng: “Chẳng lẽ anh không có gì muốn nói sao?”

Diệp Sở Sinh vẫn nhắm chặt hai mắt, không lên tiếng.

“Nói đi! Anh cứ như vậy làm sao tôi tận hưởng được?”

Nói đi, nói anh hận tôi, hoặc là cuồng loạn mà mắng chửi giống như kẻ điên, để tôi có thể ở trong sự không cam tâm và hận ý của anh hưởng thụ cảm giác thắng lợi của việc báo thù.

Diệp Sở Sinh cảm thấy như mình lại rơi xuống một nơi tăm tối không ánh sáng, vỡ rồi lại nát. Cuộc đời của hắn chưa từng trải nghiệm qua cảm giác kinh khủng như vậy, đối phương vẫn nói chưa tận hứng, thật xấu hổ, hóa ra hắn ở trong mắt Đào Tử Kiệt chỉ là một tên hề thất bại. Ở trên võ đài mồ ngực vạch ra vết sẹo cũ, huyết lệ chảy dài, vẫn không có được sự hài lòng của người xem, thất bại thảm hại.

“Giết tôi đi.” Thanh âm của Diệp Sở Sinh vô cùng bình tĩnh, giống như chỉ đang trần thuật sự thật: “Nếu tôi sống mà rời khỏi chỗ này, các người sẽ sống không bằng chết.”

Đào Tử Kiệt và Bùi Ngọc biết hắn đang nói thật, bản tính của súc sinh là như thế, ai cản hắn một phát, hắn sẽ xé nát đối phương.

“Được rồi, làm cũng làm đủ rồi, dừng ở đây đi.” Bùi Ngọc móc súng lục ra, hòng súng hướng xuống, đối diện với Diệp Sở Sinh.

Trước khi hắn bóp cò, một bàn tay thiếu một ngón út đầy vết máu khô gơ lên che trước súng.

“Giết hắn, sau đó thì sao? Anh định làm như thế nào?”

Bùi Ngọc vô vị nhún vai: “Không biết. Thấy một bước đi một bước, dù sao tôi cũng chán sống rồi.”

Cái thằng điên này! Đào Tử Kiệt đẩy tay cầm súng của hắn ra, nói: “Nhưng tôi vẫn chưa chán sống, cho dù phải chết, cũng không muốn bị Diệp gia đuổi giết, cuối cùng rơi vào cái kết cục chết đầu đường xó chợ.”

“Em sợ? Đáng tiếc hiện tại không còn kịp nữa rồi.”

“Nếu anh đã chán sống, cùng tôi đánh cược một lần cũng có là gì.” Đào Tử Kiệt nhếch miệng cười, nâng tay, bổ về phía sau gáy Diệp Sở Sinh: “Trên đời này không có bức tường nào gió không lọt qua được, cùng với việc chờ bị Diệp gia bắt về tính sổ, không bằng ra trước tay để chiếm lợi thế.”

Bùi Ngọc nhìn vào ánh mắt rạng rỡ của Đào Tử Kiệt, thấy được có một thứ được gọi là dã tâm.

Cậu ta rốt cuộc muốn làm gì?

Điều Đào Tử Kiệt lúc này muốn làm nhất, cũng chỉ là tắm rửa mà thôi, đem vết máu cùng dấu vết của người nào đó lưu lại thanh tẩy sạch sẽ.

Cậu tiện tay ném khăn tắm nhuộm máu xuống, phủ thêm áo tắm, che đi vết thương chồng chất trên cơ thể. Đào Tử Kiệt chậm rãi hút hết một điếu thuốc, mới cầm máy điện thoại bàn lên.

Ước chừng nửa giờ sau, Mạc Bắc liền chạy tới biệt thự, mặt vẫn tê liệt nhưng đáy mắt đã không che dấu

được lo lắng. Đào Tử Kiệt để cho hắn kiểm tra thân thể, cùng lúc đó nói ra lời nói dối đã chuẩn bị từ trước.

“Những vết thương này đều do Bùi Ngọc ban tặng, Sinh ca đuổi tới sau cùng hắn thương lượng, không biết bọn họ trong lúc đó đã quyết định hiệp nghị gì, ngay sau đó thì đưa tôi rời đi.”

Mạc Bắc nhẹ nhàng thở ra, cảm ơn trời đất, chỉ cần kẻ bắt Đào Tử Kiệt đi không phải là cừu gia, đã là trong cái rủi có cái may rồi.

“Ngoại trừ tay trái các chỗ khác đều chỉ bị thương ngoài da, cậu không sao, nếu sự việc năm đó tái diễn, phỏng chừng lão đại sẽ nổi điên.” Mạc Bắc bôi thuốc dưỡng thương tốt nhất cho cậu, tiếp đó đẩy kính mắt hỏi: “Lão đại đang ở đâu?”

“Đang ở trong phòng, vừa về đã đi ngủ.”

“Chắc lão đại mệt muốn chết rồi, vì chuyện của cậu mà không ngủ không nghỉ. Để cho anh ấy ngủ một giấc thật ngon đi, bây giờ ở bên ngoài cũng rất loạn, Diệp gia gây ra một trò hề, làm lão gia tử giận đến mức phải vào bệnh viện.”

“Thật xin lỗi.” Đào Tử Kiệt cúi thấp đầu xuống.

Mạc Bắc đứng dậy, vỗ vỗ vai cậu, dặn dò vài câu, tiếp đó mang theo hòm thuốc rời đi.

Đào Tử Kiệt chống gậy đứng dậy, chậm rãi di chuyển tới phòng ngủ trên tầng ba. Cậu không lừa Mạc Bắc, Diệp Sở Sinh thật sự đang ở trong phòng ngủ, nhưng chắc lúc này cũng đã tỉnh. Bất quá châm chọc chính là, hai người bọn họ đã đổi thân phận cho nhau, hiện tại, Diệp Sở Sinh lại trở thành tù nhân.

Diệp Sở Sinh thực sự đã tỉnh, hắn mở to hai mắt nhìn trần nhà, tứ chi bị xiềng xích khóa lại, cố định ở bốn góc giường.

“Cảm giác thế nào? Nhờ được anh chiếu cố, lúc trước tôi cũng đã hưởng thụ qua cảm giác này, hơn nữa đến nay vẫn rất khó quên.”

Diệp Sở Sinh mặt không đổi sắc hỏi: “Kế tiếp em muốn làm gì?”

“Yên tâm, tôi không phải biến thái, chí ít anh cũng không cần lo lắng tôi sẽ ngược đãi anh.” Đào Tử Kiệt ngồi ở bên giường, dùng gậy chọc chọc hai má của hắn, cười nói: “Nhìn xem, ngay cả một miếng da của anh lão tử cũng không đụng tới, rất có thành ý đấy chứ.”

Diệp Sở Sinh cười lạnh một tiếng, tiếp sau đó, trong phòng ngủ rơi vào trầm mặc.

Đào Tử Kiệt châm một liều thuốc, ngửa đầu, thích ý hút thuốc. Trước đây, đã có vô số lần cậu nghĩ tới việc giết chết Diệp Sở Sinh, lột da hắn, phá hủy xương cốt của hắn, uống cạn máu hắn, nếu còn chưa đủ thì cắt thịt hắn xuống đem cho chó ăn. Nhưng bây giờ cậu trái lại không hề nóng nảy, tra tấn trên thân thể có là cái gì, dày vò tâm hồn mới là khổ hình chân chính.

Còn có, ai nói vết sẹo chỉ có thể xé ra một lần?

Đào Tử Kiệt cực kỳ phòng bị Diệp Sở Sinh, bởi vì cậu đã lĩnh giáo qua thân thủ của đối phương, nếu muốn cưỡi trời cho hắn thì chỉ có thể tiến hành dưới tình trạng hắn hôn mê. Vì thế cậu nhờ Bùi Ngọc, làm ra thật nhiều thuốc mê.

Cho nên khi Diệp Sở Sinh tỉnh lại lần thứ hai thì cảnh tượng đã thay đổi. Hắn đang ở trong phòng cất giữ di vật của Tương Niệm, bị trói giống như một cái bánh chưng, Đào Tử Kiệt ngồi xếp bằng trên sàn nhà, cách đó không xa có một cái chậu than, màu than cháy đỏ đang rùng rục.

Diệp Sở Sinh mơ hồ đoán ra ý đồ của cậu, hơi lạnh tràn ra khắp cơ thể, hắn đã dạy người này quá tốt, tốt đến mức trò giỏi hơn thầy.

“Diệp súc sinh, vừa rồi tôi đã xem qua đồ vật trong này, tôi phát hiện anh thật sự rất biến thái, thậm chí cả quần lót của người ta anh cũng cất giữ, dùng để làm gì vậy? Vừa ngủ vừa tự an ủi sao?”

Diệp Sở Sinh hạ mi mắt xuống, bị cậu nói trúng một nửa rồi, mình quả thật từng nhìn ảnh chụp của Tương Niệm để tự an ủi.

Đào Tử Kiệt lúc này vừa khéo cầm lên một quyển album, đem rút từng bức ảnh chụp đã phai màu cũ kỹ ra, vùi vào trong chậu than. Mùi của giấy cháy kích thích khứu giác, Diệp Sở Sinh vẫn không nói gì, bàn tay nắm chặt, móng tay đâm vào trong lòng bàn tay.

“Không định cầu xin tôi sao? Cũng sắp đốt hết rồi, chỉ còn lại một tấm cuối cùng.” Đào Tử Kiệt nhìn Tương Niệm đang cười rạng rỡ tựa như ánh mặt trời trong tấm ảnh, tiếc hận thở dài: “Lúc chết đi hắn so với Tiểu An vẫn còn trẻ nhỉ? Nếu không phải vì anh, có lẽ hiện tại hắn đã kết hôn, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.”

“Em thì biết cái gì.” Diệp Sở lạnh lùng nói: “Chuyện giữa tôi và cậu ấy em biết được bao nhiêu? Có tư cách gì khẳng định công công như vậy?”

“Được, vậy thì xem chứng cứ thực tế đi.” Đào Tử Kiệt cầm lên nhật ký của Tương Niệm hỏi: “Anh đã xem qua chưa?”

Không đợi hắn trả lời, Đào Tử Kiệt đã mở nhật ký ra, dựa theo ghi chép tinh tế đọc: “Tôi không biết nên làm thế nào bây giờ, rất muốn thoát khỏi chỗ này, rời khỏi Hồng Kông, rời khỏi Sở Sinh. Tôi không biết tình yêu của người khác như thế nào, nhưng vì sao tình yêu của tôi lại áp lực như vậy? Sở Sinh ôn nhu và muốn chiếm tôi làm của riêng, giống như một sợi dây siết lấy tôi thật chặt không có cách nào để hít thở.

Có khi tôi thực sự yêu thương anh ấy, nhưng cũng có khi tôi thật sự rất hận anh ấy...”

“Câm miệng!” Bị cầm tù sau ngày thứ ba, Diệp Sở Sinh rốt cục cũng trở thành như cậu mong muốn, mặt nạ băng lãnh cuối cùng cũng vỡ tan: “Em câm miệng lại cho tôi!”

Đào Tử Kiệt nhìn hẩn một cái, tiếp tục đọc: “Sở Sinh, em sớm đã có ý niệm chia tay với anh ở trong đầu, nhưng mỗi lần lời nói đến bên miệng, lại không có cách nào nói ra, hơn nữa em biết anh nhất định sẽ không đồng ý. Nhưng em thật sự không chịu nổi, anh rất bá đạo chỗ nào cũng muốn nhúng tay vào, ép em sắp chết rồi. Em không biết nên làm thế nào để cùng anh giao tiếp, bất kể là cường điệu, cam đoan, cầu xin hay cãi vã, đều không có cách nào tranh thủ được một chút không gian để thở, thậm chí ngay cả khi bình tĩnh lúc nửa đêm, mơ thấy gì cũng phải nói rõ ràng với anh, cuộc sống như thế thật là đáng sợ.”

Đào Tử Kiệt khép lại nhật kí, không đành lòng đọc thêm nữa, thời gian đó tâm cảnh của mình và Tương Niệm cơ hồ hoàn toàn giống nhau.

Người chưa từng trải qua, vĩnh viễn không thể tưởng tượng được cảm giác của bọn họ, Diệp Sở Sinh cưỡng chế quần thú, còn khủng bố tàn khốc hơn bất cứ lao ngục nào trên đời. Không chỉ đơn giản là bị hạn chế thời gian tự do, ý niệm trong đầu, suy nghĩ trong lòng, người đàn ông này đều muốn biết rõ, không bỏ qua bất kỳ một góc nhỏ nào.

Qua một lúc lâu sau, Đào Tử Kiệt ném nhật kí vào trong chậu than, nói một câu: “Diệp Sở Sinh, con mẹ nó anh thật đáng đời!”

“Đúng vậy, tôi đáng đời.” Diệp Sở Sinh thề nhưng lại nở nụ cười.

“Mẹ! Rất buồn cười có phải không? Loại người ghê tởm biến thái! Vì sao không sớm đi tìm chết đi! Còn hại đến người khác! Điên một mình là đủ rồi! Còn muốn bức ép người khác cũng phát điên mới cam tâm phải không? Thật ghê tởm biến thái!”

Tiếng chửi rửa của người đàn ông, tiếng gậy chống nặng nề nện xuống, truyền đi rất xa, đến tận cuối hành lang.

37. Chương 36: Không Trở Lại Được

Đào Tử Kiệt đốt hết toàn bộ di vật của Tương Niệm, đốt không hết liền chôn, chôn sạch, một chút cặn bã cũng không để lại.

Lúc trước Diệp Sở Sinh cũng làm như thế này, hẩn chặt đứt ràng buộc giữa cậu và Đào Tử An, khiến cho anh em bọn họ phải sống ở hai thế giới bất đồng. Hiện giờ, đến lượt cậu đóng vai kẻ đi cướp đoạt, dù cho Tương Niệm đã chết thì vẫn thanh trừ sạch sẽ như thường, tuyệt đối không để lại một chút quyền niệm nào cho Diệp Sở Sinh.

Diệp Sở Sinh đã làm rất nhiều rất nhiều việc đối với cậu, cậu đều nhớ rất kỹ, không sao, từ bây giờ, sẽ từng chút từng chút trả lại cho hắn.

Nợ cũ trước đây chưa tính toán rõ ràng, bọn họ lại tiếp tục tạo thêm nợ mới.

Cậu khóa Diệp Sở Sinh ở trong phòng, chỉ cho hắn một ít thức ăn và nước uống, đến đúng giờ quy định thì đưa hắn đi nhà vệ sinh giải quyết sinh lý cần thiết. Nhưng Đào Tử Kiệt biết đây không phải là biện pháp lâu dài, trước mắt tuy rằng cậu có thể thay thế Diệp Sở Sinh ra mặt, giải quyết một số chuyện trong bang phái, đó là bởi vì Diệp lão gia tử tức giận đến mức nhập viện rồi, tạm thời không có ai tìm bọn cậu gây phiền toái.

Đào Tử Kiệt hiểu rất rõ về mục tiêu của mình, cậu muốn hoàn toàn điều khiển được bang phái, nếu không làm được, sẽ lấy bang phái thậm chí là Diệp gia làm lợi thế, bán cho cảnh sát đổi lấy cơ hội sống yên phận, nếu không nữa thì, cùng chết với Diệp Sở Sinh.

Sau chuyện hôn lễ, Diệp Sở Sinh lại không công khai lộ mặt đã khiến cho ngoại giới có rất nhiều suy đoán, lòng người trong bang phái cũng bắt đầu lung lay. Nhưng những thứ này vẫn là thứ yếu, hiện tại Đào Tử Kiệt gặp phải một vấn đề rất khó giải quyết, Lưu Huỳnh muốn đích thân đến thăm hỏi.

Vì thế, Đào Tử Kiệt chỉ có thể trao đổi điều kiện với Diệp Sở Sinh, nếu hắn chịu phối hợp là tốt nhất, còn nếu không chịu thì mình cũng không cần khách khí.

Cậu mở miệng liền hỏi: “Diệp súc sinh, anh muốn chết phải không?”

“Không lâu trước đây từng nghĩ tới, nhưng bây giờ không muốn.”

Diệp Sở Sinh gầy, cả khuôn mặt đều hóp lại, sắc mặt xanh xao yếu ớt. Bờ môi khô khốc, mất đi màu sắc hồng nhuận của ngày xưa, bởi vì đã lâu không tắm rửa, nên trên người đã bắt đầu có mùi thịt thiu. Đào Tử Kiệt vuốt tóc mái của hắn, phát hiện ra ngay cả ánh mắt của hắn cũng không còn giống với lúc trước, khóe mắt có những nếp nhăn nhỏ, râu ria hỗn độn mọc lung tung, vô cùng tang thương, một chút cũng không giống với phong cách tao nhã trước kia của Diệp Sở Sinh.

“Sống tuy rằng không có gì vui, nhưng chết cũng không có được sự vui vẻ, người cả đời này cứ mãi kiếm tìm những thứ tầm thường, tất cả rồi cũng sẽ trôi qua trong nháy mắt, vội vã muốn chết để làm gì, đến đúng thời điểm thân chết ghé thăm thì muốn trốn cũng không trốn được.”

Đào Tử Kiệt ngẩn người, sau đó nở nụ cười: “Cảm tính như vậy, xem ra mấy ngày nay anh đã giác ngộ không ít.”

Diệp Sở Sinh im lặng không nói, không phải hắn muốn suy nghĩ miên man, mà là hoàn cảnh bức ép. Suy nghĩ, là chuyện duy nhất hiện giờ hắn có thể làm.

“Lưu Huỳnh muốn gặp anh, nếu anh không muốn chết thì phải phối hợp với tôi cho thật tốt, tôi ở trong phòng trang bị bom, nếu anh nói linh tinh dù chỉ một chữ, tôi cũng sẽ ấn kíp nổ.”

Vì lần gặp mặt này, Đào Tử Kiệt phải làm rất nhiều công tác chuẩn bị. Cậu đưa tới một chậu nước trong, đặt ở bên giường, cầm lấy dao cạo giúp Diệp Sở Sinh cạo râu, sau đó dùng khăn lông ướt lau thân thể cho hắn, tiếp đó tìm một bộ quần áo sạch sẽ đưa cho hắn mặc. Nói thì đơn giản, nhưng đứng lên làm thì lại rất phiền toái, một lần chỉ có thể cởi trói một chân hoặc là một tay của Diệp Sở Sinh, mặc một bên quần áo vào, mới khóa lại rồi tiếp tục cởi bên kia.

(Không hiểu sao đoạn này có cảm giác bình yên dễ sợ, hai người giống như một đôi phu phu bình thường chồng ốm vợ chăm, đây chính là ánh sáng hạnh phúc le lói trong chuỗi ngược tằm tối tàn bạo TT^TT)

Cũng may Diệp Sở Sinh chịu ngoan ngoãn hợp tác, để cho cậu thoải mái rất nhiều, Đào Tử Kiệt không hiểu được tâm tư của người đàn ông này, vì thế hỏi: “Anh đang suy nghĩ gì thế?”

“Em đang quan tâm tôi sao?”

“Không phải.”

Diệp Sở Sinh cười châm chọc: “Tôi đang nghĩ, đây là lần đầu tiên em tự nguyện chủ động phục vụ tôi.”

Đào Tử Kiệt giận tái mặt, bóp chặt cổ họng của hắn, hung tợn nói: “Anh tốt nhất nên phân biệt rõ chủ yếu và thứ yếu, dám chọc cho lão tử xù lông, lão tử sẽ thu thập anh!”

Diệp Sở Sinh hô hấp không thuận, ý niệm trào phúng trong đáy mắt lại càng nồng nặc, đúng là phong thủy luân lưu chuyển*, nó lệ xoay người thành chủ nhân.

((*) phong thủy luân lưu chuyển () ý chỉ mọi việc trên đời đều có thể đảo lộn, cuộc sống có thăng có trầm, bây giờ bạn may mắn nhưng không thể may mắn mãi, bây giờ tôi xui xẻo không có nghĩa là tôi mãi mãi xui xẻo, sẽ có ngày đảo ngược lại tôi may mắn, bạn xui xẻo.)

Đào Tử Kiệt để Diệp Sở Sinh ngồi trên ghế mây, cởi còng tay, sau đó dùng thảm lông cừu che nửa người dưới của hắn, khéo léo che đi còng chân và xiềng xích. Khi Lưu Huỳnh đi tới sảnh chính thì Đào Tử Kiệt đã ngồi trước màn hình theo dõi, mắt không chớp nhìn theo nhất cử nhất động của bọn họ.

Đào Tử Kiệt âm thầm hi vọng, Diệp Sở Sinh tốt nhất không nên làm bậy, chỉ cần mình động một ngón tay, tất cả sẽ không thể vẫn hồi. Bởi vì cậu biết mình sẽ không mềm lòng, cho dù đối phương là phụ nữ có thai do Diệp Sở Sinh ban tặng, lương tri của cậu đã bị xóa bỏ từ lâu.

Đào Tử Kiệt đeo tai nghe lên, nghe trộm cuộc đối thoại giữa hai người, bọn họ nói tới hôn sự thì Diệp Sở Sinh nói.

“Kéo dài thêm thời gian đi, chờ thân thể của ông nội chuyển biến tốt hơn, anh xử lý xong một số chuyện riêng sẽ tiếp tục định ngày, nếu đến lúc đó không mặc được áo cưới thì để sau khi sinh con ra rồi tổ chức hôn lễ sau.”

Lưu Huỳnh cũng không hỏi nhiều nghe xong liền gật đầu đáp ứng, Đào Tử Kiệt tức tối, người phụ nữ này hiền lành đến độ sắp thành thánh mẫu luôn rồi.

Hai người lại tiếp tục nói chuyện thêm một lúc, đều là mấy chủ đề không quan trọng, sau đó Lưu Huỳnh đứng dậy tạm biệt rồi rời đi. Sau khi Đào Tử Kiệt xác định cô ta đã rời khỏi đại trạch, mới tắt màn hình bỏ tai nghe xuống, khuôn mặt đen sì đi tới đại sảnh thu thập tàn cuộc. Tâm tình Diệp Sở Sinh dường như cũng không tốt, hờ hững ngồi trên ghế mây, cũng không nhìn cậu lấy một cái.

Xiềng xích trói rất chặt, Đào Tử Kiệt giằng co vài cái mắt đi kiên nhẫn, đột nhiên đứng dậy, lấy gậy chống xuống sàn nhà, nhấc chân đá về phía ghế mây.

“Con mẹ nó anh thực sự rất phiền toái, rõ ràng là đồng tính luyến ái, lại còn học người khác đi cưới đàn bà!”

Diệp Sở Sinh lạnh lùng nhìn cậu, quay đầu đi.

“Mẹ nó, anh đang tỏ thái độ gì hả!” Đào Tử Kiệt kéo tóc của hắn, cưỡng ép hắn quay mặt lại nhìn mình, sát khí đằng đằng nói: “Anh rốt cuộc có hiểu rõ tình cảnh hiện tại của mình hay không hả? Còn nghĩ mình có cơ hội tổ chức hôn lễ hay sao? Nếu lão tử mất hứng thì đừng hy vọng anh sẽ thấy được mặt trời ngày mai!”

“Đào Tử Kiệt, bộ dạng hiện tại của em khó nhìn quá, giống như chó điên cắn loạn vậy.”

“Anh nói cái gì?” Đào Tử Kiệt cao giọng.

“Thật khó nhìn, ở trước mặt kẻ thù giậm chân kêu la om sòm như vậy, căn bản không kiên nhẫn, rõ ràng chỉ dựa vào thủ đoạn lừa dối mới tạm thời khống chế được cục diện, thật đúng tự coi mình là người chiến thắng, thời gian tôi nuôi dưỡng em dài như vậy, hoàn toàn là đang lãng phí tâm huyết.”

Đào Tử Kiệt trán nổi gân xanh, giơ tay, đánh một quyền vào mặt của hắn.

Cậu không phải kẻ cuồng ngược đãi, nhưng người này quả thực đáng đánh, rất không biết tốt xấu! Đã rơi vào hoàn cảnh này vẫn còn dám bày ra bộ dạng cao cao tại thượng ngồi đấy mà giảng đạo!

Diệp Sở Sinh lấy tay lau đi tơ máu bên miệng, cười một tiếng chế giễu.

Hành động của hắn khiến Đào Tử Kiệt phẫn nộ, cậu đi tới gần, một tay bóp chặt cổ Diệp Sở Sinh, một tay xé rách quần áo của hắn. Diệp Sở Sinh ra sức phản kháng, nhưng bởi vì hai chân đã bị khóa, rơi vào tình thế bất lợi, Đào Tử Kiệt cho hắn một cái bạt tai, vẫn tiếp tục phản kháng, cậu trực tiếp dùng gậy chống

nện xuống, đầu rơi máu chảy.

Lửa giận hừng hực đốt đỏ hai mắt Đào Tử Kiệt, một gậy vừa rồi cậu đã dốc toàn lực, cho dù Diệp Sở Sinh đầu đầy máu rơi vào hôn mê vẫn không cách nào làm nguôi ngoai lửa giận trong lòng cậu. Đào Tử Kiệt lột quần của hắn xuống, tách hai chân hắn ra, để cái vật ác nghiệt cũng đang giận dữ nhắm vào nửa thân dưới của hắn, hung hăng chọc vào.

Ghế mây “két” một tiếng kháng nghị vì phải đồng thời chịu đựng sức nặng của hai người.

Đào Tử Kiệt không hề lưu tình, xé rách Diệp Sở Sinh, sau đó xâm nhập vào chỗ sâu nhất trong cơ thể hắn, biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt xuất hiện một sự cuồng nhiệt không tên. Cậu hồi tưởng lại từng thần thái từng câu nói vừa rồi của Diệp Sở Sinh, cảm thấy thực sự đáng hận, lại nhìn bộ dạng máu tươi đầm đìa mặc người khác ức hiếp của người này ở dưới thân mình, giờ phút này một loại điên cuồng mà cậu chưa từng cảm nhận được bỗng xuất hiện.

Mình đang thao Diệp Sở Sinh, đúng rồi, không phải ai khác, chính là kẻ một tay che trời Diệp Sở Sinh! Là cái kẻ tội ác tày trời Diệp Sở Sinh! Là kẻ từng nắm mình trong tay nặn như nặn thịt Diệp Sở Sinh! Là Diệp Sở Sinh!

Khoái cảm trả thù không ngừng kéo đến làm cho cậu hưng phấn ra đầy một thân mồ hôi.

Diệp Sở Sinh tỉnh lại giữa cơn đau đớn, trợn mắt nhìn thấy Đào Tử Kiệt đang ở trên người mình điên cuồng tàn sát bừa bãi, ban đầu vẫn không thể tin được, nhưng lại vì đau đớn mà nhúm mày. Trong mắt hắn lộ ra vẻ vẻ đau xót cùng ẩn nhẫn, bộ dáng cắn chặt môi chịu đựng của hắn giống như thêm dầu vào lửa, khiến Đào Tử Kiệt bị dục hỏa thiêu đốt càng thêm hưng phấn.

Đào Tử Kiệt bóp mặt của hắn, đồng thời điên cuồng va chạm, cậu không cho Diệp Sở Sinh tránh đi, cậu muốn nhìn thấy từng biểu cảm của hắn. Thống khổ, kháng cự, khó chịu, khuất nhục, oán hận... Tất cả cậu đều phải nhìn cho thật kỹ, những vẻ mặt này lúc trước cũng từng xuất hiện trên mặt mình, lần này đến phiên cậu thưởng thức đối phương làm trò hề. Máu và mồ hôi hòa quyện cùng một chỗ, làm cho khuôn mặt Diệp Sở Sinh càng thêm đáng sợ.

Hai tay Diệp Sở Sinh nắm chặt hai bên ghế mây, ngón tay móc vào trong khe hở, đau đến mức run lên, ngoan cường không chịu kêu lấy một tiếng.

Trước khi dục vọng bùng nổ hết sức, Đào Tử Kiệt đột nhiên ngừng lại, liều mạng thở hổn hển, kết thúc như vậy cậu có chút luyến tiếc.

“Ha... Diệp súc sinh, anh có thể tượng tượng ra sẽ có ngày bản thân gieo gió gặt bão như thế này không, thế nào, cảm giác bị đàn ông thao cũng không tồi chứ?”

Gương mặt tái nhợt gầy yếu của Diệp Sở Sinh thoáng hiện ra một nụ cười quỷ dị: “Cũng chỉ đến đây thôi, ha ha ha ha! Đào Tử Kiệt, tôi thật sự cảm thấy xót xa thay cho em.”

Diệp Sở Sinh không oán, nhưng hấn hận! Trước đây khi bản thân ôm lấy Đào Tử Kiệt, là bởi vì yêu, vậy bây giờ Đào Tử Kiệt bạo hấn là vì cái gì? Trả thù? Không cam lòng? Hay chỉ vì điều này đã vấy bẩn thân thể của cậu, chỉ vì muốn làm nhục kẻ thù? Ban đầu tại sao cậu ấy lại biết làm vừa lòng người đến như vậy, đúng là không biết tự trọng!

“Đúng rồi, thiếu chút nữa thì quên, đây cũng đâu phải lần đầu tiên cậu làm như vậy, vì muốn trả thù tôi em còn có thể vẽn mộng lên cầu người khác thao, đã ti tiện tới mức này, tôi cũng không biết nên nói gì với em, thật sự là...”

Câu nói kế tiếp Diệp Sở Sinh không thể nói ra, vì Đào Tử Kiệt đã bóp chặt cổ họng của hấn.

“Nếu lão tử không ti tiện thì sớm đã bị anh chơi chết, hãy mở to mắt ra mà nhìn tôi xem, không bởi vì anh thì làm sao có tôi của hiện tại?” Đào Tử Kiệt bóp chặt cổ của hấn đồng thời nửa mình dưới cũng tăng nhanh tốc độ luật động.

Có một số thứ, một khi đã bị cắt ngang, muốn khôi phục lại thì rất khó, bao gồm cả khoái cảm và sự thừa nhận...

Đào Tử Kiệt không biết bản thân lại tiếp tục làm thêm bao lâu nữa, chờ cho đến khi cậu đem dục vọng phát tiết ra ngoài thì tay chân đã mềm nhũn, lửa giận và dục hỏa lần lượt bị dập tắt, chỉ còn lại hư không cùng mất mát. Diệp Sở Sinh lại tiếp tục ngất đi, lần này là vì thiếu dưỡng khí.

Đào Tử Kiệt nhắm mắt lại, vùi mặt vào trong lồng ngực của Diệp Sở Sinh.

Cậu biết mình đã hoàn toàn biến thành một Diệp Sở Sinh thứ hai, vô sỉ như nhau, ác độc như nhau, thậm chí, biến thái không khác gì nhau.

Vì anh mà tôi đã sớm không thể quay đầu lại được nữa... Đào Tử Kiệt oán hận, cho nên anh không thể ghét bỏ tôi, trên đời này ai cũng có thể ghét bỏ tôi, chỉ riêng mình anh là không thể!

38. Chương 37: Ác Độc Cực Hận

Gặp lại Bùi Ngọc đã là đêm thứ hai qua tết Trung thu.

Từ trên đỉnh núi Thái Bình ngẩng đầu nhìn lại, màn đêm như một miếng vải đen, ánh trăng tròn sáng trong treo ngay trên đỉnh đầu, gần đến độ giống như có thể tiện tay với lấy. Gió nhẹ man mát, bóng người một đôi, khung cảnh vô cùng lãng mạn, nhưng bầu không khí lại không hề hài hoà.

Đào Tử Kiệt nằm trên mui xe màu đen nhìn ra xa, dưới chân núi vạn nhà thấp đèn, ngậm thuốc: “Bùi thiếu, tôi còn chưa tìm anh tính sổ, anh đã dám to gan tìm gặp tôi, chán sống rồi sao?”

Bùi Ngọc cười cười, đáy lòng thực ra đang có rất nhiều tạp niệm đáng khinh, y rất nhớ cục thịt béo này, có lẽ bởi vì căn bệnh chung của đàn ông, chỉ cắm vào thôi vẫn chưa đủ, thế nào cũng phải cắm vào bắn ra mới thích.

Nghĩ gì thì nghĩ, nhưng ngoài miệng vẫn không hề cợt nhả với Đào Tử Kiệt: “Nếu em không chê, thì có thể đến chỗ của tôi, có thể được phục vụ cho em là sự vinh hạnh của tôi.”

“Xin hỏi ngài có thể phục vụ tôi những gì?”

Bùi Ngọc vẫn không biết xấu hổ nói: “Tôi không có bất kỳ thứ gì ngoài tiền, không biết cậu có quan tâm hay không?”

Sở dĩ Bùi Ngọc nói như vậy, thứ nhất là y vào gia thế và cửa cái của nhà mình, thứ hai là y nhận được tin tức, Đào Tử Kiệt dự tính rời bỏ Diệp Thị tự mình gây dựng lại công ty, trước mắt cậu cần rất nhiều tiền.

Bởi vì hiện giờ lòng người trong bang phái đều rất bàng hoàng, giống như một xô cát vụn.

Hàng hóa buôn lậu liên tiếp bị hải quan chặn đường, cục kiểm tra lại tìm tới cửa, trụ cột trong bang phái, từng người một bị cảnh sát lật lại nợ cũ. Thời điểm ở trong bang gặp khó khăn, tai họa ngoại xâm liền kéo tới, những bang phái khác thường xuyên khiêu khích gây sự, nhiều địa bàn đã bị chia cắt thậm chí chiếm đoạt.

Rất nhiều nhân tố không ổn định, sau khi lão gia tử trúng gió phải nhập viện, Diệp Sở Sinh lại chưa từng công khai lộ diện lần nào, cho nên Đào Tử Kiệt thuận theo đó trở thành người đứng đầu, có được cả thiên thời địa lợi nhân hòa. Muốn xây dựng được trật tự mới, thì phải phá hủy những cái cũ, điểm ấy Đào Tử Kiệt biết rất rõ, nhưng năng lực có hạn, thời gian lại không đợi người, cho nên Bùi Ngọc cho là mình đã nắm chắc được cậu.

Đào Tử Kiệt đốt điếu thuốc, hít sâu một cái nói: “Lại đây, tôi gắp thêm chút nữa.”

Bùi Ngọc mắt thấy có hi vọng, lập tức xáp lại, chen vào giữa hai chân cậu, hai tay dây dưa ở bên hông. Đào Tử Kiệt một tay để ở phía sau đầu, một tay kẹp thuốc ôm lấy cổ y, nhìn giống như chủ động nhưng lại lười biếng, biểu tình cười như không cười rất trên người.

Đào Tử Kiệt ghé vào lỗ tai y thở ra một làn khói trắng, khước miệng gọi lên hỏi: “Bùi thiếu gia, giá của tôi rất đắt, anh thực sự muốn mua sao?”

Có lẽ bởi vì cảnh tượng rất thích hợp để tán tỉnh, làm cho Bùi Ngọc không khỏi xuân tâm nhộn nhạo, tay trượt xuống dưới hạ thân cậu trên đùi: “Dĩ nhiên là mua, đối với tôi nếu có thể dùng tiền để giải quyết vấn đề thì chuyện đó không thành vấn đề.”

“Vậy sao... Bùi thiếu thật có khí phách, nhưng cũng phải xem lão tử có muốn bán hay không!” Đào Tử Kiệt

tức giận, há miệng, dùng răng nanh cắn lỗ tai y.

Bùi Ngọc không ngờ cậu đột nhiên gây sự, không phòng bị kêu lên thảm thiết, đánh vỡ sự yên tĩnh của màn đêm.

Đào Tử Kiệt vừa cắn lỗ tai của y, vừa giơ chân lên, đạp Bùi Ngọc suýt nữa thì té ngã. Cậu nhổ ra một miếng máu, tiếp đó chống gậy bước về phía trước, giày da sáng loáng đạp lên đầu y, cố ý giẫm lên vết thương mà nghiền áp.

“Thật không biết tại sao anh lại có cùng đức hạnh với Diệp Súc Sinh, đều đem lời nói của lão tử thành gió thoảng bên tai.” Đào Tử Kiệt liếm đi vết máu bên miệng, sự thù địch dần ngưng tụ ở đáy mắt, hiện ra bộ mặt thực sự của dã thú: “Bùi thiếu gia, anh phải nhớ rõ, tôi là người rất ích kỷ, trước khi muốn trêu chọc tôi thì phải lo đến hậu quả sau đó đã.”

Bùi Ngọc không dám cử động, cũng không dám giãy dụa, mái tóc vàng vì dính máu mà bết lại, nhìn vô cùng chật vật.

Hiện giờ Đào Tử Kiệt đã không còn là kẻ nô lệ hèn mọn lúc mới gặp, giữa lúc nói chuyện thể hiện bá khí ngang ngược không để cho người khác kháng cự lại. Cậu sử dụng cờ hiệu của Diệp Sở Sinh, chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng cũng được, cáo mượn oai hùm cũng thế, giả diễn thực làm, ngược lại lại có được vài phần phong độ của kẻ đứng đầu chỉ huy.

Đào Tử Kiệt nói ra vài câu ác độc, trong lòng thống khoái, bỏ lại Bùi Ngọc, quay đầu xe chạy về phía chân núi.

Quả thật, cậu đang cần gấp một khoản tiền, cậu muốn tự mở cửa chiêu binh mãi mã, có rất nhiều thứ cần thu xếp, thiếu tiền thì không thể làm được chuyện gì cả. Nhưng tài sản của Diệp Thị cậu không thể động vào được, mà cậu cũng không muốn động vào, cục kiểm chứng vẫn còn đang soi mói, làm như vậy thì khoa trương và phiền toái quá mức, cho nên cậu đem chủ ý hướng về phía Diệp Sở Sinh.

Căn cứ vào tài liệu cơ mật Đào Tử Kiệt tra được, Diệp Sở Sinh lấy danh nghĩa cá nhân mở hai tài khoản ngân hàng ở nước ngoài, chỉ cần lấy được số tiền này, không chỉ có thể thực hiện dự định mà còn có thể cắt đứt đường lui của Diệp Sở Sinh, một công đôi việc.

Đương nhiên, việc cạy miệng Diệp Sở Sinh là điều không dễ dàng, cho nên cậu chỉ có thể dùng thủ đoạn đặc biệt.

Đào Tử Kiệt đi vào phòng, cửa cũng không đóng lại, Diệp Sở Sinh đã tỉnh.

Cậu mở đèn đầu giường, dưới ánh sáng vàng cam ấm áp, tầm mắt chạm nhau, hai người đều sững sốt. Từ sau khi Đào Tử Kiệt cưỡng bạo hắn, mùi thuốc súng giữa bọn hắn cũng phai nhạt dần, nhưng thay vào đó là sự lạnh nhạt, Đào Tử Kiệt rất ít khi mở miệng nói chuyện, Diệp Sở Sinh cũng coi cậu thành người vô hình.

“Ăn đi.” Tối nay thái độ của Đào Tử Kiệt rất khác thường, còn bê bát cháo táo đỏ nóng hổi vừa mới mua về đến bên giường, nói: “Khí sắc của anh kém đi rất nhiều, khoảng thời gian này tôi bận rộn quá, nên không thể chăm sóc anh, ăn nhiều một chút.”

Diệp Sở Sinh không nhịn được bật cười thành tiếng, hần cảm giác mắt mình bị mù rồi.

Trước kia hần vẫn cho rằng Đào Tử Kiệt là một người thẳng thắn, lúc vui vẻ thì mặt mày hớn hở, không vui thì không mở miệng mà sẽ ân cần thăm hỏi cả nhà người ta, thường xuyên tùy hứng cũng hay cố tình gây sự. Diệp Sở Sinh thực sự yêu thích tính cách tùy tiện đó của cậu, cho nên luôn dung túng cậu, hiện giờ mới phát hiện, sự giả dối của cậu đem so với mình chỉ có hơn chứ không có kém.

Đào Tử Kiệt rất kiên nhẫn, chờ cho hần cười xong mới đưa bát cháo đến bên miệng, vô cùng từ tốn.

Diệp Sở Sinh dừng lại, thuận theo há miệng nuốt xuống. Hần nghĩ thầm, vận mệnh có lúc tức cười đến mức khiến cho người ta không nói được lời nào.

Sau khi Tương Niệm chết hần mắc bệnh kén ăn, hần đã phải nhét thức ăn vào cổ họng, cưỡng ép tiếp nhận nuốt xuống. Lúc trước hần không ngờ để Đào Tử Kiệt phải chịu khổ, nên đành phải uy hiếp cậu, hiện giờ chính bản thân mình cũng không ngờ sẽ có ngày rơi vào tình huống này, cho nên kinh nghiệm nhin ăn cũng không có.

Rất nhanh đã ăn xong cháo táo đỏ, Diệp Sở Sinh nói: “Tôi muốn đi vệ sinh.”

Đào Tử Kiệt buông bát, lấy chiếc chìa khóa mang bên người mở còng ra, sau đó ngồi trên chiếc ghế ở bên giường chờ hần. Đào Tử Kiệt thậm chí không cần lên tiếng uy hiếp, bởi vì cây súng lục tùy tiện nhét bên hông đã là tín hiệu uy hiếp cực mạnh.

Trong phòng vệ sinh trống rỗng, gương cũng bị dỡ xuống, Diệp Sở Sinh giải phóng lượng nước dư thừa trong cơ thể xong không ra ngoài ngay, mà cởi quần áo ra tắm rửa. Đối với một tên bù nhìn đang bị giam lỏng mà nói, làm như vậy là hơi cả gan.

Diệp Sở Sinh đang thăm dò thử Đào Tử Kiệt có thể nhẫn nhịn đến đâu, bọn họ sống chung chỉ là hình thức, cho tới bây giờ dường như chưa từng thực sự hòa hợp.

Diệp Sở Sinh từ trong nhà vệ sinh đi ra, tóc ướt sũng, che khuất tầm mắt, không thấy rõ được biểu cảm. Hần tự giác nằm lại lên trên giường, tứ chi mở rộng, Đào Tử Kiệt khóa từng bộ phận lại, cẩn thận kiểm tra rồi tiếp tục khóa còng, sau đó liền đi ra ngoài.

Diệp Sở Sinh vốn tưởng rằng sẽ dừng ở đây, không ngờ một lúc sau Đào Tử Kiệt lại quay trở lại, trong tay còn cầm một ống kim dài nhỏ.

“Em tiêm cho tôi thứ gì?”

“Thứ anh vẫn thường bán, ma túy đá.”

Khi Đào Tử Kiệt nói lời này, thần thái giống như bình thường, nếu nói là bình tĩnh, chẳng bằng nói là thần nhiên thì phù hợp hơn. Khi một người đã trở nên vô cùng ác độc, sự độc ác đã ăn nhập tới tận tim gan dù cho có làm ra chuyện tàn nhẫn vô nhân đạo thì cũng chỉ giống như ăn một bữa cơm.

Diệp Sở Sinh tâm lạnh ngắt, Đào Tử Kiệt đây là đang muốn triệt để hủy hoại mình. Tiếp đó, sự đau đớn, cảm giác mát lạnh tràn vào thân thể, giống như có một con rắn nhỏ trườn dọc theo mạch máu từ cổ tay chạy về phía trước, từng chút từng chút chui vào đáy lòng.

Đào Tử Kiệt vỗ cánh tay hấn, thần nhiên nói: “Thả lỏng cơ thể, lần đầu tiên tiêm sẽ không gây nghiện, về sau từ từ sẽ thích ứng.”

Nếu như Diệp Sở Sinh có thể cử động, đã sớm vặn cổ tay lại, nhưng lúc này hấn chỉ có thể nắm chặt tay: “Không phải em muốn báo thù sao? Món nợ tôi còn thiếu của em sớm nên trả sạch, em hận tôi như vậy, giết tôi không phải sẽ xong hết hay sao.”

Đào Tử Kiệt chậm rãi rút ra kim tiêm ra, dùng ngón tay đè lại vết kim trên cổ tay xoa nắn, hai ba phút sau mới trả lời: “Ừ, nên trả sạch đi, tôi cũng không có lý do để hận anh, nhưng tôi muốn có được khoản tiền trong tài khoản cá nhân của anh.”

Cậu nói rất thẳng thắn, vô tư không che dấu chút nào.

Diệp Sở Sinh nhắm mắt lại, thân hình gầy gò run nhẹ, đôi ngực kịch liệt phập phồng lên xuống.

Nhìn xem, hấn lại sai rồi. Trải qua phản bội, nhục nhã, rồi cường bạo, hấn cứ nghĩ rằng Đào Tử Kiệt đã không thể tiếp tục làm tổn thương mình được nữa, cho dù thân thể có bị chà đạp, thì ít nhất trái tim cũng sẽ không bị thương. Có thể sự thật không phải như vậy, hóa ra mình vốn dĩ chưa từng thoát khỏi Địa Ngục, hơn nữa còn tiếp tục rơi xuống sâu hơn.

Đào Tử Kiệt đắp chăn cho hấn, xoay người đang định rời đi thì đột nhiên nghe được giọng nói khàn khàn của Diệp Sở Sinh.

“Tôi có thể nói cho em biết số tài khoản ngân hàng và mật mã, nhưng đừng tiêm thêm ma túy cho tôi nữa, nếu không, tôi có biến thành quỷ cũng không tha cho em!”

Đào Tử Kiệt ngẩn người, quay đầu, cúi người đối hấn nói: “Cám ơn Sinh ca.”

Cuối cùng, nhìn thấy vẻ mặt hận đến phát điên của Diệp Sở Sinh, cậu lại thêm vào một câu: “Ma túy đã tiêm vào rồi cũng không có cách nào lấy ra, cho nên anh cứ hưởng thụ đi.”

Đèn tắt, cửa cũng đóng, Diệp Sở Sinh bị bóng tối chiếm đoạt, ý thức hỗn loạn.

Hắn nằm trên giường, cảm giác toàn bộ thế giới đều đang xoay tròn, bản thân giống như rơi vào trong lòng biển sâu, phiêu đảng chìm nổi. Dần dần bắt đầu sinh ra ảo giác, có thứ gì đó thoát ra từ trong bóng tối, giống như cách con tằm ăn lá dâu từng bước xâm chiếm linh hồn của hắn, từng miếng từng miếng, cắn tan tác.

Người khác đều nói ma túy sẽ mang đến khoái cảm cho con người ta, thậm chí dục tiên dục tử, nhưng Diệp Sở Sinh một chút cũng không cảm nhận được, ngược lại, hắn chỉ cảm thấy đau đớn. Hắn muốn giãy dụa mà không thể cử động, rất đau, hắn muốn la hét mà không thể phát ra thanh âm, cũng đau, hắn muốn khóc mà nước mắt không thể chảy, càng đau.

Diệp Sở đau đến mức không thở nổi, liền nghĩ, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho Đào Tử Kiệt, cậu ta dám làm cho mình đau như vậy, dù thao mười lần cũng không đủ! (Ú: chỉ thao mà không giết, rốt cuộc thì anh đã yêu cậu ấy đến mức nào vậy DSS)

Nhưng, điều Diệp Sở Sinh trăm triệu lần cũng không nghĩ tới chính là, Đào Tử Kiệt cũng không chịu buông tha cho hắn!

Sau khi Đào Tử Kiệt lấy được tài khoản và mật mã, lập tức chuyển tiền đi, đó là một số tiền vô cùng lớn đủ cho cậu sống mấy đời cũng không hết. Khi nhìn thấy một chuỗi các con số kéo dài, Đào Tử Kiệt không hề kinh ngạc hay kích động, giống như chuyện số tiền kia rơi vào trong tay cậu là chuyện hiển nhiên.

Đào Tử Kiệt cười lạnh, bởi vì đây là tiền của Diệp Sở Sinh, nên cậu mới cảm thấy yên tâm thoải mái hay sao?

“Đã sớm biết rằng anh có tiền, nhưng không nghĩ là có nhiều như thế này, nếu đổi lại là tôi thì tôi đã đi một vòng thế giới, muốn chơi dạng đàn ông nào mà không có, thế nào lại cứ phải trêu chọc tôi, anh có ngốc hay không hả?”

Sắc mặt Diệp Sở Sinh tái xanh, không có tâm tư nghe cậu nhạo báng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm ba ống kim tiêm bên cạnh: “Em lừa tôi? Lần trước em đã đồng ý với tôi điều gì?”

Đào Tử Kiệt bắt đắc dĩ nhún vai: “Không còn cách nào khác, đều do cấp dưới của anh quá trung thành, nếu không tôi đã không phải giao anh ra cho bọn họ nhìn.”

“Đào Tử Kiệt, em đã đồng ý với tôi!”

Đào Tử Kiệt cầm ống tiêm lên, chia ra từng cái đâm vào da Diệp Sở Sinh, đẩy ma túy chậm rãi đi vào trong tĩnh mạch, nhẹ giọng nói: “Giúp tôi một việc đi, Sinh ca.”

Trước khi ý thức của Diệp Sở Sinh bị ma túy khống chế, trong miệng liên tục lặp đi lặp lại hai câu nói,

không phải “Em đã đồng ý với tôi” thì lại là “Em lừa tôi”, nói đi nói lại thật lâu, Đào Tử Kiệt nghe nhiều lỗ tai cũng sắp rụng rời.

39. Chương 38: Diên Cuồng

Một mặt giam cầm Diệp Sở Sinh, một mặt Đào Tử Kiệt ngoài sáng thông báo hẩn đang bệnh, đồng thời ở trong bóng tối tung tin đồn bệnh hẩn tái phát.

Cậu tung những tin đồn lừa dối nhiều vô số kể, tựa như đem mình đẩy lên một cây cầu độc mộc (cầu khỉ), dưới chân là vách núi vạn trượng chỉ có thể tiến lên không thể lùi về sau. Đào Tử Kiệt có lúc cũng có nghĩ, vì sao sự tình lại phát triển đến mức độ không thể chính đồn, cậu chưa bao giờ là dân cờ bạc nhưng hiện tại cũng được coi là đang đánh cược một ván bài sinh tử, càng lún càng sâu không cách nào tự kiểm chế. Cậu nơm nớp lo sợ mà đi về phía trước, một mỗi bước đi là mỗi lần sợ hãi, vì lật đổ Diệp Sở Sinh, vì để triệt để đánh bại người này, cậu không tiếc tìm kiếm một con đường sống trong chỗ chết.

Ngày hôm nay biệt thự vô cùng náo nhiệt, trước cổng sắt đậu rất nhiều xe riêng, đoàn người sau khi xuống xe thì vô cùng vội vã, Hồ Tử tiến lên đón dẫn đường. Trong phòng khách rộng lớn đứng khoảng tám chín mười người, quần đen áo đen sắc mặt nghiêm nghị, giống như là đi tham dự tang lễ. Những người này chính là trợ lý của bang phái, ngoại trừ Mạc Bắc ở bên ngoài toàn bộ đều đến đông đủ.

Bởi vì Mạc Bắc đang ở Singapore, Đào Tử Kiệt giam lỏng Diệp Sở Sinh sau đó không lâu liền tìm có phái anh ta sang đó.

Sau khi dẫn bọn họ vào phòng khách, Hồ Tử liền nói: “Các vị đại ca, Kiệt ca mới vừa báo, lão đại tâm tình không ổn định, đoàn người lát nữa phải kiểm chế một chút, tuyệt đối đừng lớn tiếng ồn ào.....”

“Câm miệng, chúng tôi đến đây không phải để nghe mấy lời nhảm nhí này.”

“Mau kêu lão đại ra gặp bọn tôi!”

Quần tình mãnh liệt, Hồ Tử ngoan ngoãn im lặng, bàn về bối phận, ở trước mặt những người này xác thực không đến phiên cậu nói chuyện.

Ước chừng sau mười phút, Đào Tử Kiệt một tay chống gậy, một tay đỡ lấy Diệp Sở Sinh, bước từng bước xuống cầu thang. Nhìn sơ qua khí sắc Diệp Sở Sinh vẫn ổn nhưng dáng vẻ dường như không có tinh thần, Đào Tử Kiệt đỡ hẩn đến ghế sofa,ngồi xuống, sau đó cũng không nhúc nhích, con mắt nhìn thẳng về phía trước. Ánh mắt của hẩn trống rỗng, im lặng thẳng lưng ngồi ở trên ghế salông, đôi môi mỏng mím chặt, ngây người như phỗng.

Đào Tử Kiệt đem chân đạp lên đùi hẩn, cúi người xuống, ôn nhu đối với hẩn nói: “Sinh ca, huynh đệ trong bang đều tới thăm anh.”

Diệp Sở Sinh quay mặt sang, ánh mắt xẹt qua mọi người trong phòng, dừng lại trên người Đào Tử Kiệt, đột nhiên nở nụ cười. Nét cười của hắn vô cùng quái lạ, không thể nói được rốt cuộc là vui vẻ hay không vui vẻ, nhìn rất máy móc.

“Sinh ca?” Đào Tử Kiệt thả nhẹ âm thanh, nói: “Ngày hôm nay các anh em đều đến rồi, anh có lời gì muốn nói với bọn họ không?”

Lần này Diệp Sở Sinh không nở nụ cười, cúi đầu móc mu bàn tay của chính mình, làn da đầy vết móng tay cào xước. Đào Tử Kiệt nắm lấy cái tay tự hành hạ của hắn, Diệp Sở Sinh vùng vẫy hai lần nhưng không vùng ra liền dùng sức đẩy ngã cậu.

“Cút! Cút ngay!” Diệp Sở Sinh bắt đầu mất khống chế, có người tiến lên khuyên, tay mới vừa đụng tới bả vai hắn, đã bị một quyền đánh tới trên mặt: “Đều cút ngay cho tôi!”

Tiếp đó, Diệp Sở Sinh biểu hiện rất nóng nảy, ai cũng không đến gần hắn được, bất luận người khác nói với hắn cái gì, căn bản không nghe lọt. Diệp Sở Sinh không chỉ có nóng nảy không mà càng về sau càng có xu hướng phát điên, sau khi đã văng khay trà bằng thủy tinh thì đằng đằng sát khí ném về phía người đứng gần nhất.

Đào Tử Kiệt vội vã ngăn cản, hai tay ôm lấy eo của Diệp Sở Sinh, vật hắn té nhào lên sofa: “Các người đi mau, đừng tiếp tục kích động Sinh ca.”

Trong đám người kia cũng có người đã theo Diệp Sở Sinh hơn một năm, cũng biết hắn xác thực có tiền sử tâm thần, mắt thấy như vậy, cũng chỉ đành dõn dập rút lui trước. Hồ Tử một mực cung kính mà dẫn bọn họ ra khỏi biệt thự, cậu vốn cũng không có chuyện gì nhưng có chút lo lắng Đào Tử Kiệt ứng phó không được, vì thế liền xoay người quay lại xem thử.

Sau khi người trong nhà tản đi, Đào Tử Kiệt liền từ dưới miếng đệm lót trên ghế sofa lông lấy ra còng tay, Diệp Sở Sinh giãy dụa phản kháng, nhưng bởi vì thần trí mê muội mà không có trật tự, cuối cùng vẫn bị mạnh mẽ chế phục. Đào Tử Kiệt trối ngược hai tay hắn, đem đầu gối đẩy sống lưng hắn, đem người gắt gao đặt ở trên tấm thảm.

“Diệp Sở Sinh, anh có thấy hay không.....” Đào Tử Kiệt thở hổn hển, cúi người tiến đến bên tai hắn, đầy mắt đều ngập tràn phần khởi cùng tàn nhẫn: “Vừa nãy ánh mắt cùng vẻ mặt của bọn họ khi nhìn anh giống như nhìn một người điên, không đúng, bởi vì anh vốn là người điên, vì lẽ đó không ai sẽ thương hại anh.”

Diệp Sở Sinh giãy dụa, hai chân đạp loạn, liều mạng muốn xoay người lại, vẻ mặt dữ tợn tựa như muốn ăn thịt người. Đào Tử Kiệt cười cười, cúi đầu cắn cổ hắn một cái, nhìn bộ dáng hèn hạ chật vật không thể tả của Diệp Sở Sinh, dục vọng từ sâu trong nội tâm cậu muốn bùng phát.

Cậu một tay bóp lấy phía sau gáy Diệp Sở Sinh, mạnh bạo đè xuống đất, bởi vì dùng lực quá lớn mà trên cánh tay hiện rõ đường gân xanh. Đào Tử Kiệt kéo quần lót của hắn xuống, qua loa mở rộng mấy lần, nhổ chút nước bọt lên quy đầu của mình sau đó đâm vào.

Phía sau của Diệp Sở Sinh vô cùng chặt, Đào Tử Kiệt lần trước bạo lực mà đâm vào cũng khiến bản thân đau đến nghẹt thở. Nhưng mấy chuyện cường gian này, trước lạ sau quen, lần này cậu có thể thành thạo điều luyện khống chế chính mình, ra ra vào vào vuốt ve, đem cự vật đâm đến lút cán.

Không nói đến ân oán giữa hai bọn họ, chỉ nói đến chuyện tình dục thì Diệp Sở Sinh không có chỗ nào để chê. Vóc người tinh tế, eo nhỏ chân dài, mông cũng đủ vểnh, huyết động trước giờ chưa bị khai phá khít chặt đến tiêu hồn, loại hàng như vậy lại bị Đào Tử Kiệt hành hạ, ném trái đủ mùi vị giày vò dần vật nhất.

“Diệp Sở Sinh, làm chết anh có được hay không? Dù sao thì không bao lâu nữa Diệp Thị cũng tàn đời, đến lúc anh cái gì cũng không có, không biết sẽ có bao nhiêu kẻ thù nhào lên muốn ném thử tư vị của việc được thao đây?”

Đào Tử Kiệt thở ra một cái, đứng dậy, ghì lại eo của Diệp Sở Sinh, để bản thân ngồi lên sô pha, giơ một chân của hắn lên lần thứ hai từ phía sau đâm mạnh vào. Diệp Sở Sinh trời sinh không phải là người bị áp, vì thế căn bản không thể tìm được khoái cảm bên trong, ngoài đau ra cũng chỉ có đau, cơ thể không ngừng run rẩy, ánh mắt mông lung.

Hồ Tử trở lại phòng khách, nhìn thấy khung cảnh này, con mắt muốn rớt ra ngoài.

Cơ thể Diệp Sở Sinh nghiêng về phía trước, tay bị trói ở sau lưng, sơ mi trắng nhăn nhúm, nửa người dưới không mặc gì, hai chân mở ra, quỳ trên ghế salông, bị người phía sau tóm chặt lấy tóc không ngừng ra vào nơi tư mật. Đào Tử Kiệt liếc Hồ Tử một cái, nhếch miệng, giữ chặt lấy eo của Diệp Sở Sinh ấn mạnh xuống một cái, đồng thời thẳng lưng, cự vật tím đỏ vì thế cũng đâm sâu vào bên trong cơ thể Diệp Sở Sinh.

Hình ảnh này quá mức chấn động, càng chấn động hơn chính là vẻ mặt đau đớn của Diệp Sở Sinh, môi bị cắn chặt, lông mày nhíu lại gần như thành một đường thẳng.

Hồ Tử vẫn choáng váng cho đến khi bọn họ xong việc mới dần dần tỉnh hồn lại: “Kiệt ca..... Lão đại..... Cái kia..... Hai người.....”

Đào Tử Kiệt đốt điều thuốc, dựa lưng vào ghế sô pha, liếc mắt nhìn Hồ Tử. Diệp Sở Sinh thì bị ném vào trên tấm thảm, giữa hai chân dính đầy chất nhầy trắng đỏ, nhắm chặt hai mắt, không biết là tỉnh hay đã ngất.

“Người gần đây trong tôi đem bang phái làm thành loạn thất bát tao chính là tôi.” Đào Tử Kiệt tinh tế quan sát biểu hiện của Hồ Tử, dừng lại một lúc lâu, cho hắn đầy đủ thời gian để tiêu hóa, mới lại mở miệng nói: “Lần này tôi cố ý gọi cậu tới, là muốn cậu biết rằng bản thân bất quá chỉ là một tiểu lâu la, nhưng chỉ cần cậu chịu vì tôi làm việc, những việc khác tôi không thể đáp ứng cho cậu, nhưng đối với những người lúc này, uy phong của cậu sau này có thể sánh ngang với bọn họ.”

Hồ Tử không đáp ứng ngay, rất cẩn thận suy nghĩ, rất cẩn thận hỏi: “Anh muốn em làm cái gì?”

“Rất đơn giản, giúp tôi giám sát Diệp Sở Sinh, đừng để cho hắn làm hỏng việc của tôi.”

Tất cả kế hoạch của Đào Tử Kiệt đều đã được an bài, ước chừng thời điểm thu lưới cũng đã sắp đến, nhưng cậu không có cách nào có thể phân thân vừa giám sát Diệp Sở Sinh mà vừa thực hiện kế hoạch, vì thế cần phải tìm một người có thể tin tưởng.

“Lão đại bị gì thế?”

“Vì để diễn vở tuồng vui này cho chân thật tôi đã tiêm cho hần một lượng lớn ma túy đá.”

Hồ Tử nhất định sẽ đáp ứng thông đồng với mình làm vậy, Đào Tử Kiệt không một chút nào bất ngờ, đối với cái thế giới ngầm này, nói một cách thẳng thừng chính là đặt chữ lợi lên đầu tiên. Đào Tử Kiệt quan sát Hồ Tử mấy ngày, mắt thấy hần làm việc tỉ mỉ chu đáo, cũng yên lòng đem Diệp Sở Sinh giao cho hần lo liệu, còn mình đem trọng tâm chuyển hướng xử lý công việc bang phái.

Một tuần lễ sau, cổ phiếu Diệp Thị bị đóng băng, Đào Tử Kiệt triệu khai hội nghị khẩn cấp, tuyên bố vứt bỏ Diệp Thị, bắt đầu lại từ số không. Lời ấy vừa ra, lập tức ồn ào một mảnh, người phản đối không ít mà người tán thành cũng không phải không có, Đào Tử Kiệt mặc kệ song phương tranh luận không ngớt, cuối cùng chỉ nói ra một câu, cây đổ bầy khỉ tan, để cho bọn họ tự xử lý.

Sự tình tiến triển thuận lợi hơn so với tưởng tượng, Đào Tử Kiệt dĩ nhiên trở thành tâm phúc của ban phái, cơ hồ hoàn toàn thay thế vị trí của Diệp Sở Sinh.

Ngay cả Diệp lão gia tử cuối cùng cũng đem mao tiểu tử này bỏ vào mắt, phái người truyền lời, mời cậu đi tới bệnh viện đa khoa gặp mặt một lần. Đào Tử Kiệt suy nghĩ chốc lát, đáp ứng. Bởi vì Diệp lão gia tử vẫn được người trong bang phái coi là lãnh tụ tinh thần, nếu như được ông ta tán thành, sau này có làm chuyện gì cũng có lợi hơn phân nửa, mặc dù là không chấp thuận, đối phương cũng sẽ không gây khó dễ với cậu.

Diệp lão gia tử đã gần 90 tuổi, đây từng là một người đàn ông rung chuyển đất trời, nằm ở trên giường bệnh, gầy gò đến mức da bọc xương, khí tức mục nát tỏa ra khắp cơ thể. Đào Tử Kiệt đánh giá lão gia tử mà lão gia tử cũng đã đồng thời đánh giá cậu, y tá đẩy cửa đi vào, đặt xuống đĩa trái cây lại đi ra ngoài rồi.

Mở miệng trước đánh võ trầm mặc chính là Diệp lão gia tử, trong giọng nói Quảng Đông có mang chút giọng điệu Thượng Hải: “Cậu tới đây.”

Đào Tử Kiệt đi tới bên giường, cúi người, chờ đợi huấn thị của ông.

“Quả nhiên là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, tuổi còn trẻ mà dã tâm không nhỏ, khó trách đứa cháu trai của ta lại rơi vào tay cậu.”

Đào Tử Kiệt tâm như nổi trống, ở trước mặt lão gia tử cậu có một loại cảm giác không thể giấu giếm bản thân, cố gắng tự trấn định nói: “Đa tạ lão gia tử khích lệ.”

“Cậu có biết ước nguyện ban đầu khi thành lập bang phái là gì không?”

“Biết, năm đó quân Nhật xâm lăng, ngài triệu tập rất nhiều người có chí khí, gom góp vật tư vận chuyển đến Quảng Đông hiệp trợ chiến tranh kháng Nhật, sau đó Hồng Kông thất thủ, ngài đã nhiều lần lãnh đạo người trong tổ chức đi ám sát tướng lĩnh của Nhật.”

Lão gia tử khẽ cười, các khe rãnh trên mặt cũng sâu hơn: “Hiện tại thời đại bất đồng, rất nhiều thứ cũng thay đổi, bang phái không nhất định phải giao cho người nhà họ Diệp, đưa người có tài điều hành mới tốt hơn, vì vậy ta cũng không cần phải hao tâm tổn phí.” (Ú: đọc câu này xong tự nhiên thấy chua xót cho DSS, một đời cố gắng đấu tranh, làm hết mọi thứ cũng chỉ vì muốn có thể bảo vệ ĐTK, thế mà..... Rốt cuộc hần được gì? Đồi lùn sung sướng? Ngoài ra? KHÔNG hề có gì cả.....)

“Vậy ngài gọi tôi tới ý là.....”

“Có mấy người xin nhờ cậu chiếu cố một chút, bọn họ là thuộc hạ đời sau vào sanh ra tử với ta, có trọng dụng bọn họ hay không là do cậu quyết định nhưng hi vọng cậu có thể đáp ứng, bất luận tương lai có chuyện gì, đều phải tận lực bảo đảm bọn họ bình an.”

Đào Tử Kiệt gật gù, nghe đồn lão gia tử rất nghĩa khí, quả thế. Mấy người lão gia tử nói đến kia cậu cũng biết, ngoại trừ cái cuối cùng không dám khẳng định, liền hỏi: “Ngài nói Mạnh Tiểu Hồ, là Hồ Tử sao?”

“Không sai, đứa trẻ kia là người mới gia nhập bang phái sau này, đại khái so với cậu sớm hơn hai năm, vì lẽ đó cùng Mạc Bắc bọn họ không giống, không có người nào biết cậu ta là thân tín của Diệp Gia.”

Đào Tử Kiệt ồ một tiếng, thăm dò hỏi: “Vậy ngài có lời gì để tôi chuyển đến Sinh ca không?”

“Không có, con cháu tự có phúc của con cháu, một lão già sắp xuống mồ như ta không để ý đến nhiều như vậy, mệt mỏi, cậu đi về trước đi.”

Đào Tử Kiệt sau khi ra khỏi phòng bệnh, sắc mặt lập tức thay đổi, cậu chạy xe về biệt thự, một đường siêu tốc bão táp. Hồ Tử lại là người của Diệp gia, việc này là cậu vụn vụn không nghĩ tới, vì thế đem Diệp Sở Sinh giao vào tay người này, là sai lầm cực lớn.

Lúc lái xe, Đào Tử Kiệt tâm không yên, luôn cảm thấy có việc sẽ phát sinh, khi cậu nhìn thấy chiếc BMW màu lam đậm chạy ra khỏi cổng biệt thự thì liền lập tức quay đầu đuổi theo. Tuy rằng cậu chỉ nhìn một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không nhận sai, người ngồi cạnh tài xế chính là Diệp Sở Sinh.

Đào Tử Kiệt vừa lái xe truy đuổi, một bên lấy điện thoại di động ra, gọi số điện thoại của Hồ Tử.

Điện thoại được kết nối, tuy rằng không hề có ai lên tiếng, nhưng trực giác nói cho Đào Tử Kiệt biết người nhận điện thoại là Diệp Sở Sinh. Cậu không biết giờ khắc này mình muốn cái gì, lại cười một hồi, nói: “Sinh ca, anh như vậy rất phiền toái có biết không, bảo Hồ Tử dừng xe đi.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát, thanh âm của Diệp Sở Sinh truyền tới: “Đào Tử Kiệt, em sợ sao?”

“Thật là, anh đang nói gì vậy, trước gọi Hồ Tử dừng xe, muốn hít thở không khí đón gió trời thì sau này tôi đưa anh đi là được rồi.”

Diệp Sở sinh không lên tiếng, thấp giọng nở nụ cười. Tay cầm điện thoại của Đào tử Kiệt bắt đầu run lên, tim tựa hồ nhảy lên trên cổ, nói chuyện có chút rời rạc: “Sinh ca, trước tiên dừng xe, đừng có lớn như vậy rồi còn muốn chơi trốn tìm, anh còn như vậy tôi sẽ tức giận đấy. Tôi gần đây thật sự rất bận, đừng khiến tôi phải lo thêm nữa có được không?”

Bên kia cúp điện thoại, giữa lúc Đào Tử Kiệt muốn tăng số chặn lại, tốc độ xe của đối phương đột nhiên đề cao.

Biệt thự nằm ở phía đông núi Thái Bình, là khu vực dân cư cao cấp, ra vào khu vực này đều phải đi qua Vịnh Thiển Thủy. Vịnh Thiển Thủy nằm sát bên núi, đường cái dọc theo sơn mạch uốn lượn khúc chiết, Đào Tử Kiệt theo sát phía sau chiếc BMW xanh lam kia, mắt thấy trước sau không có cách nào vượt qua, cắn răng một cái, đạp mạnh chân ga.

Cậu làm như vậy là cực kỳ nguy hiểm, bởi vì đường cái bên phải là vách núi, bên trái là dốc đá, bất luận xe lệch về hướng nào cũng có thể xảy ra bất trắc.

Một tiếng vang thật lớn qua đi, thân xe chấn động, bởi vì đột nhiên xuất hiện xung lượng, Đào Tử Kiệt đâm đầu vào vô lăng, trán chảy máu. May là hai chiếc xe đều chạy trên đường thẳng, vì thế sau khi va chạm liền tách ra, tiếp tục một trước một sau truy đuổi.

Đào Tử Kiệt lau đi vết máu, mắt bắt đầu đỏ lên. Cú đụng vừa rồi khiến bao nhiêu tâm tư ngổn ngang trong lòng cậu đều rơi rụng hết, lúc này chỉ còn sót lại một ý nghĩ, tuyệt không thể để Diệp Sở Sinh chạy thoát, vô luận như thế nào cũng không thể!

Tính năng của xe BMW rất tốt, kỹ thuật lái xe của Hồ Tử cũng không kém, Đào Tử Kiệt một khi tiếp cận, cự ly rất nhanh lại bị kéo dài, hai chiếc xe cứ lao đi vun vút tựa như không muốn sống mà rong ruổi trên con đường khúc khuỷu. Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, để cậu trở mắt nhìn Diệp Sở Sinh chạy trốn, còn không bằng.....

Lúc xe đi tới chỗ cua, Đào Tử Kiệt giẫm hết chân ga, lần thứ hai điên cuồng đụng vào.

40. Chương 39: Tự Làm Tự Chịu

Đào Tử Kiệt bản thân giống như biết mình đang làm gì nhưng cũng lại giống như không hề biết, chờ đến lúc cậu phục hồi lại tinh thần thì mọi chuyện đã không thể cứu vãn.

Mặt đường lưu lại một vết phanh xe dài, kéo dài đến tận bên dốc đá, sau cú tông ấy, chiếc xe BMW màu lam mặc dù cố gắng hết sức không chế tốc độ nhưng vẫn bị đụng rơi xuống dốc núi. Nửa thân xe của Đào Tử Kiệt cũng vượt ra khỏi bên ngoài dốc đá, lắc lẻo nguy hiểm ở ngoài không trung. Mặt đất vươn vãi đầy thủy tinh, sóng biển, đá ngầm, máu khắp mặt mũi, đầu lại choáng váng, Đào Tử Kiệt không hề cảm thấy vui mừng vì thoát khỏi cỏi chết.

Cậu dự tính sẽ va vào chiếc xe phía trước, sau đó cả hai cùng rơi xuống dưới, thế nhưng kết quả không phải như vậy, việc đã đến nước này, ngược lại có chút mờ mịt.

Đào Tử Kiệt từ trong xe bò ra, ngồi dưới đất đốt điếu thuốc, một hơi hút xong điếu thuốc, rót cục hạ quyết tâm.

Cậu đứng dậy, dùng sức đem xe mình vừa mới lái đẩy xuống vách núi, nhìn thân xe màu đen chậm rãi chìm xuống, từ từ bị nước biển cắn nuốt. Làm như vậy, sẽ không có ai biết được vụ tai nạn này, xe dưới biển cũng sẽ không được vớt lên, cậu cũng sẽ không nhìn thấy thi thể của Diệp Sở Sinh.

Đào Tử Kiệt kéo lê chân trái đang âm ỷ đau của mình, lảo đảo quay về biệt thự.

Diệp Sở Sinh bị mình giết chết. Đào Tử Kiệt cho rằng đây là chuyện đáng chúc mừng, vì thế cậu hết sức vui vẻ mà uống rượu, say đúng hai ngày hai đêm. Sau khi tỉnh rượu, cậu nằm ở trên thảm nhìn trần nhà mà cười, lần thứ hai tự nói với mình, Diệp Sở Sinh chết rồi.

Một tháng sau, Đào Tử Kiệt tiếp quản bang phái, thành lập công ty mới, xuất phát từ sự kính trọng đối với Diệp lão gia tử, vẫn để ông làm thành viên hội đồng quản trị. Cậu lại một lần nữa đi đến bệnh viện đa khoa, ngồi bên cạnh giường bệnh rất lâu, nghe lão gia tử dùng cái chất giọng đậm chất Thượng Hải kể lại chuyện cũ, nói tới đoạn năm tháng cực khổ, trong mắt lão gia tử tựa hồ lóe hào quang.

Đào Tử Kiệt lắng lắng nghe, bên trong chuyện cũ có khói lửa chiến tranh bay tán loạn, có tràn ngập nhiệt huyết yêu nước, có tình nghĩa chân thành. Lão gia tử vô cùng nghĩa khí, là bởi vì ông sinh ra trong một thời đại rồi rèn giũa đơn, Đào Tử Kiệt thật sự ước ao được như vậy, bởi vì xã hội bây giờ quá phù hoa, con người chỉ biết đấu đá lẫn nhau.

“Không nghĩ tới cậu sẽ thích nghe cổ sự, không giống đứa cháu trai kia của ta, trước đây nói nhiều hai câu liền chê ta lải nhải, lúc nhỏ đã không đáng yêu một chút nào.”

Lão gia tử tuy rằng dùng giọng điệu oán giận, nhưng có thể nghe ra mấy phần yêu thương, có lẽ cái này gọi là máu mủ tình thâm. Đào Tử Kiệt không tự chủ mà nhìn chăm chăm mặt lão gia tử, muốn từ trên khuôn mặt già nua trải qua dãi dầu sương gió này tìm ra dấu vết của người kia, nhưng đáng tiếc, cậu nhìn hồi lâu cũng không cảm giác được giống nhau chỗ nào.

Chẳng lẽ lúc Diệp Sở Sinh ở tuổi này, cũng sẽ có một khuôn mặt như vậy?

Ý nghĩ này khiến Đào Tử Kiệt bỗng nhiên cả kinh, mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy? Hoang đường

đến cực điểm, người đã chết đi vĩnh viễn không thể già đi.

Diệp Sở Sinh đúng là cháu trai của lão tử ư? Đào Tử Kiệt lòng mang ác ý suy đoán, không phải là con dâu của lão gia tử cùng nam nhân khác sinh ra chứ? Lão gia tử cho dù đã đến gần đất xa trời, dứt khoát có thể cảm giác được trong lồng ngực già nua của ông có hào khí vạn ngàn, không giống Diệp Sở Sinh, dùng một tấm da người đem mình bịt đến chặt chẽ, không hề lộ ra bất kì cái gì.

Đào Tử Kiệt không cảm thấy chế nhạo một kẻ đã chết như vậy không có gì không đúng, Diệp Sở Sinh là tự mình tìm đến cái chết, chính mình căn bản không muốn mạng của hắn, không thể an phận chờ thêm vài ngày ư, chờ mình đem chuyện cần làm làm xong, lại cẩn thận tính toán ân oán giữa hai người.

Đáng đời! Đào Tử Kiệt độc ác nghĩ, Diệp Sở Sinh đáng đời anh, là do anh tự làm tự chịu!

Đào Tử Kiệt nhìn Lưu Huỳnh, cô đã mang thai được gần sáu tháng, không nhận được đưa tay ra, sờ sờ cái bụng mập mạp của cô. Cái cảm giác này rất kỳ diệu, trong bụng này là con của Diệp Sở Sinh, là cốt nhục của Diệp Sở Sinh, sau khi lớn lên sẽ là cái đáng vè gì đây?

“A Kiệt, điều anh nói trong điện thoại là thật sao? Sinh ca thật sự đã rời khỏi Hồng Kông ư?”

Đào Tử Kiệt từ trong suy nghĩ miên man phục hồi tinh thần lại, không biết làm sao lại sửa lại lời định nói, vốn định khuyên nàng đem hài tử bỏ đi, hiện tại lại nói: “Đúng, Sinh ca nói hắn muốn đi ra ngoài giải sầu, nhờ tôi nói lại với em, chăm sóc thật tốt chính mình.”

Lưu Huỳnh vội vàng truy hỏi: “Vậy anh ấy lúc nào trở về? Con anh ấy cũng không quan tâm sao?”

Đào Tử Kiệt làm bộ chán nản nói: “Sinh ca không hề nói khi nào trở về, anh đã hỏi rất nhiều lần, hắn chỉ nói một mỗi sẽ trở về, còn về đứa trẻ..... hảo hảo sinh ra là được, cho dù hắn mặc kệ tôi cũng sẽ quan tâm, sẽ không để cho mẹ con em cơ khổ không chỗ nương tựa.”

Lưu Huỳnh cơ bản cũng không có suy nghĩ, lại thêm chuyện tinh thần của Diệp Sở Sinh không được ổn định, nghe cậu nói như vậy dĩ nhiên sẽ tin, viên mắt dần dần đỏ lên.

“A Kiệt, anh thật tốt, thật đáng là người mà Sinh ca yêu cả đời.....”

Lời này từ miệng vợ chưa cưới của Diệp Sở Sinh nói ra, nghe sao cũng rất kỳ quái, Đào Tử Kiệt gượng cười nói: “Nha đầu ngốc, em đang ở đây nói những nói cuội gì đó, hai người đàn ông có thể đi được bao xa, em mới là người vợ cưới hỏi đường hoàng của Sinh ca.”

Lưu Huỳnh giật mình nói: “Lẽ nào Sinh ra chưa từng nói với anh?”

Đào Tử Kiệt không hiểu gì mà nhìn cô.

“Khả năng là anh ấy không biết phải nói sao với anh, Sinh ca người này, chuyện gì cũng đều giấu ở trong lòng để chính mình gánh lấy.....” Lưu Huỳnh nhẹ giọng thở dài, bàn tay trắng nõn vỗ trên bụng: “Em cùng Sinh ca còn có Mạc Bắc là cùng nhau lớn lên, tình cảm như anh em, bởi vì quan hệ của gia tộc, việc kết hôn của bọn em đã sớm định ra rồi, không thể tự mình quyết định. Người trong nhà năm lần bảy lượt tạo áp lực, lại kéo dài cũng không phải cách hay, vậy nên em cùng Sinh ca đi tới bệnh viện đa khoa, thông qua phương pháp thụ tinh nhân tạo mà có con. Sinh ca nói đợi lúc bé con sinh ra, anh ấy sẽ nghĩ biện pháp để em tự do, có thể sau đó phát sinh nhiều chuyện, nên đem lễ cưới của bọn em còn có cả kế hoạch đều loạn thành một đoàn.”

“À, hóa ra là như vậy.” Đào Tử Kiệt vẫn còn đang gương cười, sắc mặt hơi khó coi: “Tôi có thể nghe thanh âm của bé con một chút không?”

Đào Tử Kiệt quỳ một chân xuống đất, kê sát ghế tựa dài, đem mặt nhẹ nhàng kê sát trên bụng Lưu Huỳnh, nhắm hai mắt lại.

Thăm cổ ở bệnh viện đa khoa rất yên tĩnh, đến cả gió cũng rất dịu nhẹ, cách cái bụng mềm mại, lúc ẩn lúc hiện nghe được tiếng tim đập của thai nhi, rất nhẹ rất nhẹ, không tập trung nghe thì cơ hồ khó có thể phát hiện. Đào Tử Kiệt ngẩng đầu lên, vừa yên tâm thoải mái vừa chua xót khó nhịn, cậu kinh ngạc một hồi, ngừng thở.

“Vừa nãy là bé con cử động sao?”

“Đúng vậy, đứa nhóc tinh nghịch này vừa đá em.” Lưu Huỳnh cười ngọt ngào.

“Kiểm tra đều đã làm xong, tôi đưa em về.” Đào Tử Kiệt vội vã đứng dậy, quay lưng bước đi, dường như muốn chạy trốn chết.

Trên đường trở về, Lưu Huỳnh nói cậu và Diệp Sở Sinh sẽ là những người cha tốt, hi vọng cậu có thể làm cha nuôi của bé con. Đào Tử Kiệt không có từ chối cũng không có đáp ứng, cố ý thay đổi đề tài, không biết tại sao, cậu không dám.

Sự vụ của bang phái bắt đầu trở nên nhiều vô kể, Đào Tử Kiệt bắt đầu bận rộn, rất nhiều tạp niệm hoặc những cảm giác ngọt ngào đều bị vứt ở sau đầu. Có Diệp lão gia tử chống đỡ, cậu được toại nguyện ngồi vững vàng vị trí lão đại, độc tài quyền to, nhìn như hăng hái kì thực áp lực tầng tầng.

Cậu cũng sẽ cảm thấy uể oải, đặc biệt là sau khi trở về căn biệt thự trống trải kia, nằm ở trên giường, mở mắt nhắm mắt đều là những việc to nhỏ vặt vãnh trong bang phái. Cậu liều mạng nỗ lực, tất cả mọi chuyện đều tự thân làm, kì thực mang theo một luồng khí thế không chịu thua, Diệp Sở Sinh lúc trước có thể thành thạo điều luyện ngồi ở vị trí này thì tại sao cậu lại không thể?

Anh cứ chờ xem đi, Diệp Sở sinh, lão tử nhất định so với sẽ làm tốt hơn!

39 độ, Đào Tử Kiệt bỏ cặp nhiệt độ qua mộ bên, lấy vài viên thuốc cảm cùng nước lạnh mà nuốt xuống,

hiện tại đã là bốn giờ sáng, hẳn nhất định phải đi ngủ, bằng không không có cách nào mà giải quyết chuyện ngày mai. Trong đầu hồ hết loạn lên, mỗi khớp xương trên người đều nhức mỗi đau đớn, Đào Tử Kiệt không biết bản thân mình ngủ lúc nào, cậu sau đó lại gặp ác mộng.

Trong mộng có người đẩy cửa phòng ra đi tới, bước gần tới bên giường, trên sàn nhà lưu lại loang lổ vết nước. Người kia bò lên giường đè cậu lại, cả người lạnh ngắt ướt nhẹp, tựa như mới từ trong nước đi ra. Nước, nước lạnh, cái ý nghĩ này khiến Đào Tử Kiệt hoảng sợ muốn nhảy dựng lên, nhưng cơ thể cậu không còn chút sức lực nào, động cũng không thể động, trong lúc nửa mê nửa tỉnh ấy không thể mở mắt ra được.

Người đè lên cậu tựa hồ rất nặng nhưng cũng lại rất nhẹ, không có hô hấp cùng nhịp tim, Đào Tử Kiệt cảm giác bản thân giống như bị một con măng xà to lớn quấn chặt lấy cả người, cậu khó chịu nhăn chặt lông mày, không biết nên làm gì mới tốt. Tay của người kia luồn vào trong áo ngủ, xúc cảm lạnh lẽo mà trắng mịn vuốt ve da thịt, cơ thể Đào Tử Kiệt càng ngày càng nóng, tựa hồ bên trong cơ thể có một cây đuốc đang cháy, vừa thống khổ rồi lại mơ hồ cảm thấy vui thích.

Thật kỳ quái, người lạnh lẽo như vậy nhưng đầu lưỡi lại rất nóng. Lướt qua mặt cậu cùng cái cổ, ở trên xương quai xanh liếm qua liếm lại, dường như đối với những vết thương chi chít kia vô cùng yêu thích không muốn buông tay, những nơi bị cắn liếm qua sinh ra một loại cảm giác đau thương rõ rệt.

“Diệp Sở Sinh.....” Đào Tử Kiệt dốc hết sức bình sinh mới từ trong cổ họng nói ra được cái tên này.

Không sai, nhất định chính là Diệp Sở Sinh, chỉ có hắn mới phải làm ra chuyện biến thái như vậy. Tự tay đem tàn thuốc ấn lên xương quai xanh của cậu, sau đó sẽ dùng đầu lưỡi liếm lấp vết thương, vẻ mặt còn rất say mê, tựa như đang thưởng thức món ăn ngon nhất thế giới

Chìm vào trong bóng tối vô tận, thân thể cực kỳ mất cảm, một bên đầu ngực bị ngậm mút vào, một bên khác thì bị xoa nắn đùa giỡn, hai chân bị tách ra, hạ thân nóng như muốn chảy ra được tay lạnh như băng nắm chặt, trên nóng dưới lạnh khiến cậu bỗng nhiên run rẩy.

Cho dù không cần mở mắt nhìn, Đào Tử Kiệt cũng biết chính mình đang bị một người không rõ hình dạng đùa giỡn, cậu có chút tuyệt vọng nghĩ, Diệp Sở Sinh, anh còn muốn thế nào đây? Cho dù chết cũng không buông tha tôi sao?

Hơi nước trên người người kia tựa hồ ăn mòn Đào Tử Kiệt, cậu cảm giác được bản thân cũng đã ướt đẫm, từ trong tới ngoài, từ cơ thể đến tâm hồn, cả người chết đuối chìm trong đầm lầy. Hô hấp rất khó khăn, cậu há miệng ra hít lấy không khí, đầu lưỡi đáng ghét kia liền lợi dụng thời cơ mà chui vào, ở trong cổ họng của cậu mà khuấy đảo, cảm giác nghẹt thở khiến lồng ngực cậu âm ỉ đau.

Eo bị nâng lên, xúc cảm mát lạnh chui vào bên trong hậu huyệt mà càn quét ma sát, cũng không vội vàng xâm lấn, nhưng lại xác thực cảm nhận được uy hiếp. Cuối cùng, vật cứng lạnh lẽo kia cũng lâm le nơi hậu huyệt của cậu, tựa như chuẩn bị một phát mà xuyên qua cậu.

Đào Tử Kiệt sợ hãi, run lấy bầy, bất chấp mà kêu ra tiếng: “Không! Diệp Sở sinh con mẹ nó anh thả tôi ra!”

Đào Tử Kiệt biết làm như vậy là vô dụng, từ trước bất luận cậu cầu xin thế nào, Diệp Sở Sinh đều kiên quyết giữ lấy cậu không rời. Không có lý do cậu lại nhớ tới khuôn mặt nhã nhặn tái nhợt kia của Diệp Sở Sinh, nhớ tới ngữ khí oán độc của hắn nói hắn thành quỷ cũng sẽ không buông tha liền càng sợ hãi.

Hắn trở về, hắn muốn trả thù chính mình, hắn muốn đem mình cũng kéo vào địa ngục.....

Cái suy nghĩ này cứ lẩn quẩn trong đầu không biến mất, Đào Tử Kiệt giằng co, hàm răng bắt đầu run lên.

Thế nhưng chả có gì xảy ra theo dự liệu, người nằm ở trên người cậu, khiến cậu không chịu nổi sức nặng lại đột ngột biến mất.

Đào Tử Kiệt tràn ngập kích động một hồi trở thành vô ích, trong nháy mắt trong đầu trống rỗng, vừa mới nãy cậu muốn trợn mắt lên như thế nào cũng không mở được, lúc này không chút mất sức mà mở ra. Bên ngoài cửa sổ trời đã sáng, ánh nắng lách mình len qua khe cửa chiếu thẳng vào phòng.

Đào Tử Kiệt nằm ở trên giường không ngừng thở gấp, đã bớt nóng, nhiệt độ cũng đã khôi phục lại bình thường, cả người dính đầy mồ hôi. Cậu bò dậy, quay đầu nhìn về phía cửa phòng, cửa phòng vẫn còn đóng chặt, sàn nhà cũng sạch sẽ, không hề có bất kỳ vết nước nào. Cậu lại cúi đầu kiểm tra áo ngủ của mình, tuy rằng lộn xộn nhưng ngay cả nút buộc đều vẫn chặt, quần cũng không có gì khác thường.

Là mơ sao? Thật sao?

Đào Tử Kiệt ngã người lại trên gối, ôm mặt tự nhủ, Diệp Sở Sinh đã chết, anh ta sẽ không quay về nữa.

41. Chương 40: Kết Cục

Đào Tử Kiệt rốt cục cũng chịu cho bản thân mình một ngày nghỉ ngơi, từ chối tất cả hội nghị, tắt điện thoại di động, nhả cả dây cáp điện thoại bàn.

Cậu là một người bướng bỉnh, đã quyết định chuyện gì thì đánh chết cũng không đổi, nếu như không bướng bỉnh, cậu cũng không phải là Đào Tử Kiệt. Vì thế cậu cũng không phải là đang trốn tránh hiện thực, mà là bởi vì giấc mơ đêm hôm qua khiến cậu ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, cần phải dành một chút thời gian đi làm rõ.

Đào Tử Kiệt cởi hết quần áo, trần truồng lác lác trong biệt thự, bước vào mỗi căn phòng, chạm vào mỗi một món gia cụ, cuối cùng cậu đi lên sân thượng, nằm trên bàn đá thô, nhìn bầu trời tối đen. Đào Tử Kiệt bắt giác nở một nụ cười quái dị, cậu không thể không thừa nhận, chính mình vẫn đang bị giam lỏng trong một nhà tù vô hình.

Đây là một chuyện tương đối đáng sợ, cậu dùng hết tất cả khí lực mà giãy dụa, nhưng từ đầu đến cuối vẫn

không thể thoát khỏi ràng buộc của Diệp Sở sinh.

Chỉ cần hơi để ý một chút, sẽ phát hiện kỳ thực không có nơi nào là không có bóng dáng của Diệp Sở Sinh. Chiếc đàn dương cầm để lệch trong sảnh, mỗi đồ vật trang trí trong tủ kính, mỗi một quyển sách trên giá, mỗi một bộ quần áo trong tủ đồ, tất cả đều đã được Diệp Sở Sinh chạm qua. Thậm chí ngay cả không khí hít vào phổi đều dính mùi vị của Diệp Sở Sinh. Phần lớn những người xung quanh cậu, Lưu Huỳnh, Mạc Bắc, lão gia tử còn có người trong bang phái, tất cả đều gắn bó chặt chẽ với Diệp Sở Sinh, cậu ngồi ở vị trí mà Diệp Sở Sinh đã từng ngồi qua, làm những chuyện mà Diệp Sở Sinh từng làm.

Đào Tử Kiệt bật cười, trần như nhộng nằm trên sân thượng trống trải, cất tiếng cười to.

Không chỉ như vậy, ngay cả thân thể của cậu, có vị trí nào mà Diệp Sở sinh chưa từng chạm qua? Có vết sẹo nào lại không có can hệ với Diệp Sở Sinh?

Thật mỉa mai làm sao, cậu muốn bắt quá là tự do, một sự tự do không cần phải lo lắng phiền muộn bất kỳ điều gì, thế nhưng quay đầu lại chẳng qua cũng chỉ là bó chân trong một khung cảnh nhỏ hẹp. Nghĩ đến đây, bao nhiêu chuyện đã xảy ra như một ngum máu chặn ở cổ họng của cậu, nuốt xuống cũng không được mà phun ra cũng không xong, uất ức đến độ muốn nhảy xuống biển kéo xác Diệp Sở Sinh ra, sau đó sẽ lột da tróc thịt.

Sắc trời càng ngày càng tối, Đào Tử Kiệt một mình nằm trên sân thượng, tính bướng bỉnh lại tái phát.

Diệp Sở Sinh, anh đừng đắc ý, lão tử còn chưa có thua đâu!

Buổi tối ở phố Chùa (Temple Street – một con phố ở Hồng Kông) đầy rẫy các bảng hiệu, vô số quầy hàng được dựng ở hai bên đường phố, chuyên bán thủ công mỹ nghệ, dụng cụ uống trà, đồ làm bằng ngọc, đồ cổ, thậm chí cả sản phẩm điện tử giá rẻ. Đi lên trước nữa là chùa Bà Thiên Hậu(*), xung quanh có không ít quầy hàng đoán mệnh cùng xem tướng, còn có cả biểu diễn kịch Quảng Đông.

(*)Chùa Bà Thiên Hậu còn được gọi là chùa Bà Chợ Lớn, tên chữ Hán là Thiên Hậu miếu, người Hoa gọi là Phò Miếu. Do bên cạnh chùa có Tuệ Thành Hội quán là nơi quy tụ của nhóm người Hoa Quảng Đông, nên chùa còn được gọi Tuệ Thành Hội quán. Wikipedia

Đào Tử Kiệt chống gậy bước đi, hòa vào dòng người tấp nập, thỉnh thoảng dừng lại quan sát.

“Lão đại, chúng ta tới nơi này làm gì thế?” Thủ hạ theo sát cậu lên tiếng hỏi.

“Không làm gì cả chỉ muốn trở về nhìn thôi.” Đào Tử Kiệt dùng đến từ “trở về” này là bởi vì nơi này là nơi cậu đã lớn lên, mỗi một cảnh vật đều mang lại một cảm giác thân thương quen thuộc, không khỏi thấp giọng nói: “Phố Chùa trước sau đều vẫn náo nhiệt, dường như cái gì cũng không thay đổi.”

Đào Tử Kiệt tự nhận bản thân không phải là dạng người hoài niệm nhưng lúc này cậu thực sự tìm kiếm

dầu vết ngày xưa, dù sao bị giam ngục trong nhà giam đã lâu, cậu đã sắp muốn quên bản thân mình là ai rồi.

Cậu không thể trở mắt mà nhìn bản thân từng chút từng chút một bị quên lãng như thế, như vậy chẳng khác nào làm thoản mãn ý nguyện của Diệp Sở Sinh.

Những gian hàng ngoài trời cũng là một trong những thứ đặc sắc của Phố Chùa, bàn gỗ thô sơ, bóng mỡ, người phục vụ trên cổ mang khăn mặt chạy bàn, đầu bếp mồ hôi như mưa đứng bên bếp lửa xào rau, khói dầu vị thơm đồ ăn lan tỏa khắp nơi.

“Ông chủ, cho nửa két bia.” Đào Tử Kiệt tìm một vị trí còn trống ngồi xuống, bỏ gậy chống xuống, quay đầu đối với với hai cái ‘cọc gỗ’ phía sau nói: “Ngồi xuống, hai cậu đứng góc đó làm gì?”

Hai người thụ sủng nhược kinh mà ngồi vào bàn, nhìn Đào Tử Kiệt ngay cả thực đơn cũng không nhìn, mở miệng liền nói ra một đồng món ăn. Quán bán hàng tiếng người huyền ảo, ba đại nam nhân buông bỏ tính cảnh giác mà ăn uống, nói chuyện với nhau cũng nhiều hơn.

Đào Tử Kiệt cởi áo khoác, vén tay áo lên, lại gọi nửa két bia, cảm giác của những ngày xưa lại quay trở về. Cậu lớn lên ở Phố Chùa, vốn là một tên côn đồ lưu manh, sau đó tại sao gia nhập lực lượng cảnh sát, tại sao lại trở thành nằm vùng, tới hôm nay lại lấy thân phận lão đại một bang phái mà ngồi đây, nghĩ đến đều cảm thấy vận mệnh thật trêu người.

Đào Tử Kiệt cười cười, bưng bia lên uống một hơi cạn sạch, trong lúc lơ đãng nhìn thoáng qua gì đó liền gây cả người.

“Lão đại, làm sao vậy.....”

Thủ hạ nói còn chưa dứt lời, Đào Tử Kiệt giống như phát điên mà đứng bật dậy, vội vã chen vào trong đám người. Bởi vì cậu vừa nhìn thấy một bóng người quen thuộc, vóc người khá cao, mái tóc đen mềm xỏa ngang vai, trên người mặc một cái áo sơ mi trắng đơn giản, xuất hiện nơi con đường tấp nập này đặc biệt bắt mắt, con mắt Đào tử Kiệt một hồi đau nhói.

Nhưng người đi tới đi lui ở Phố Chùa rất nhiều, Đào Tử Kiệt chỉ nhìn thấy người kia thoáng qua sau đó hoàn toàn mất bóng dáng, cậu liều mạng chen vào đám đông mà tìm kiếm, chen lấn xô đẩy gây rối loạn từng bừng.

“Đừng nhúc nhích!” Đào Tử Kiệt lạnh giọng kêu lên, tầm mắt bị đám người lút nha lút nhít chặn lại, dưới tình thế cấp bách liền rút súng ra, hướng lên trời bóp cò súng: “Đứng lại hết cho lão tử, không được nhúc nhích!”

Đào Tử Kiệt dường như đã mất lý trí, làm như vậy chẳng khác nào phản tác dụng, mọi người rít gào chạy trốn, tình cảnh nhất thời trở nên hỗn loạn.

Đào Tử Kiệt mắng một câu thô tục, lại hướng lên trời nã một phát súng, tựa như phát diên mà hô to: “Diệp Sở Sinh! Anh ra đây cho lão tử! Ra đây!”

Đám người xung quanh run rẩy la hét, những thứ đồ linh tinh khắp nơi va vào nhưng Đào Tử Kiệt tựa hồ không nhìn thấy, trong tay cậu cầm súng đi về phía trước, như một tên đạo tặc phát diên, trong con người đồ đậm tràn ngập sát khí cùng diên cuồng.

“Diệp Sở Sinh! Anh là con rùa đen rút đầu! Vạn năm khôn kiếp! Lão tử biết anh ở đây, mau ra đây!”

Đào Tử Kiệt diên cuồng chửi bậy, lại một lần nữa không tìm thấy bóng người muốn tìm, cậu tiện tay tóm chặt một người xa lạ, dùng súng chĩa vào ngay đầu hỏi: “Nói! Cậu có thấy Diệp Sở Sinh hay không? Anh ta ở đâu?”

Người bị cậu ta tóm lấy sợ đến choáng váng, chỉ có thể không ngừng mà xin tha. Hai thủ hạ đi theo cuối cùng cũng đuổi kịp Đào Tử Kiệt, lôi kéo cậu rời đi.

“Lão đại! Đi mau, cảnh sát sắp tới rồi!”

Đào Tử Kiệt lúc này mới giật mình tỉnh lại, không thể tin mà mờ mịt nhìn xung quanh, mình rốt cuộc đang làm gì thế này?

Cậu thậm chí sinh ảo giác mà manh động, bản thân vừa nãy tựa như nhìn thấy một bóng hình rất giống Diệp Sở Sinh, thật giống mà thôi, bởi vì chỉ nhìn thấy một bóng lưng nên không dám xác định. Ngay sau đó, đây đều là cái bóng lưng chết tiệt kia, cùng với một ý nghĩ không cam lòng, vậy rốt cuộc có phải là Diệp Sở Sinh không? Rốt cuộc đúng hay không?

Thấy cậu không chịu di chuyển bước chân, thủ hạ gấp đến toàn thân đều toát mồ hôi, mang vũ khí ra ngoài đường lại rất nhiều người chứng kiến, một khi bị tóm thì đến cả việc nhờ vả cũng không được.

“Đi thôi.....” Đào Tử Kiệt tay nắm súng vô lực buông xuống, lại chưa từ bỏ ý định mà liếc mắt nhìn sau đó mới bằng lòng xoay người.

Cậu sai chân, dưới chân lão đảo một cái, nếu như không phải có người đỡ, sợ rằng đã ngã xuống đất. Đào Tử Kiệt vừa nãy không dùng gậy mà đầu đá khắp nơi, thời điểm tìm người không nhận ra, bây giờ cảm giác được chân trái đau nhức, đau đến mức lực phủ ngũ tạng cũng loạn thành một đoàn. Sau này, nhớ lại hành vi hoang đường ở Phố Chùa đêm đó, Đào Tử Kiệt không biết nên khóc hay cười.

Diệp Sở Sinh rõ ràng đã chết, cậu đã tận mắt nhìn thấy, cả người và xe đều rơi xuống biển, làm sao có khả năng còn sống. Mà cho dù có còn sống đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không đến một nơi hỗn loạn như Phố Chùa, hắn hiểu rõ con người Diệp Sở Sinh, người kia ghét nhất chính là những nơi lộn xộn.

Đào Tử Kiệt vì thế liền kết luận, mình nhất định là nhận lầm người!

Làm lão đại cũng có lợi ích của làm lão đại, có một số chuyện có thể có chút tùy ý, không cần phải trốn tránh tránh mà che giấu.

Đào Tử Kiệt nhìn má mì đặc biệt vì mình mà chuẩn bị một người con trai, khoe miệng giật giật, có chút không biết nói gì. Xem ra tính hướng của cậu không chỉ có người trong bang phải biết mà sợ rằng toàn bộ người trên đường cũng đã biết hết rồi, chính mình vừa mới tới hộp đêm, móng còn ngồi chưa nóng chỗ đã có vịt đem ra rồi.

“Chào anh Kiệt ca.....” Người kia mở to hai mắt như nai con, rụt rè chào hỏi.

Đào Tử Kiệt phát tay một cái, để má mì đem người mang đi, cậu đối với những loại hoặc là giả bộ thanh khiết hoặc là không ngon lành đều không có hứng thú.

Có thủ hạ lạnh chanh hét to: “Này, mụ làm ăn thế hả, còn không mau mau chọn cho lão đại một thứ tốt hơn!”

Má mì liên tục vâng dạ, không bao lâu sau, quả thực lại dẫn theo một người con trai nữa đến. Đào Tử Kiệt vẫn như cũ không hứng thú cho lắm, nhưng không cần thiết lại làm mất mặt thuộc hạ, liền để người kia ngồi ở một bên hầu hạ. Quá ba lượt rượu, đám khách trong phòng bắt đầu ăn nói thô tục, tiếng cười hèn mọn của đàn ông, thanh âm nũng nịu yếu ớt của đám phụ nữ, tạo thành những âm thanh dâm dị mơ màng.

Đào Tử Kiệt uống không ít Hoàng Thang(một loại rượu thuốc ở TQ, không cần quan tâm đâu), nhớ tới mộng cảnh lúc trước, trong lòng liền sinh ra mấy phần chộn rộn. Cậu từ trước đến giờ không phải là kiểu người tự chủ, đã có dự định, liền đơn giản đưa chàng trai kia ra trận, trực tiếp lái xe đi khách sạn.

Vào trong phòng, Đào Tử Kiệt không nói hai lời đi thẳng vào vấn đề: “Lại đây, trước tiên dùng miệng.”

Người kia quỵn rũ nở nụ cười, thuận theo mà ngồi xổm ở giữa hai chân của cậu, tay vỗ trên bắp đùi của cậu, thân thể vận vẹo như rắn nước.

Đào Tử Kiệt đốt điếu thuốc ngậm ở khoe miệng, ánh mắt rất suông sã, ánh đèn trên tường nhu hòa hắt lên đường nét khuôn mặt cậu, khí thế ngỗ ngược mang theo từ lúc sinh ra của cậu khiến người kia có chút giật mình. Y từ từ kéo thắt lưng của Đào Tử Kiệt ra, cách một lớp quần lót đem mặt dán lên, nhẹ nhàng quấy rối, rõ ràng là một tay già đời.

Ước chừng nửa giờ qua đi, nằm trong miệng người kia không phải là sinh mạng của Đào Tử Kiệt, mà là hòng súng đen ngòm.

“Nếu như còn muốn giữ lấy mạng sống thì hãy đem chuyện vừa rồi quên đi.”

Người kia ô ô hai tiếng, hung hăng gật đầu.

Đào Tử Kiệt thu hồi súng, không nhẹ không nặng đá y một cước, mặt âm trầm nói: “Cút!”

Nhìn người kia liên tục lặn lội lui ra khỏi phòng, Đào Tử Kiệt lại đốt điều thuốc, buồn bực vò tóc, cúi đầu nhìn thứ kia, từ đầu đến cuối đều mềm nhũn phơi ở nơi đó. Vừa nãy người kia đã xuất ra tất cả kỹ thuật của mình nhưng cũng không thể làm cho Đào Tử Kiệt cương lên.

Chẳng lẽ mình không xong rồi? Là “bất lực”? Đào Tử Kiệt lập tức hủy bỏ ý nghĩ này, cậu sẽ không lên được? Đùa gì thế!

Em nhất định phải thừa nhận, ở trên thế giới này, tôi là người duy nhất có thể khiến em cương lên, không có tôi, em không phải là đàn ông.....

Không thể nào, Đào Tử Kiệt nhớ tới tên cường biến thái nào đó, không nhịn được rung mình. Lẽ nào thật sự không phải Diệp Sở Sinh thì không thể? Đào Tử Kiệt cảm thấy quá hoang đường, thân thể là của cậu, cậu thích thao ai liền thao người đó, tại sao phải kiêng kỵ một kẻ đã chết.

Đào Tử Kiệt không tin tà ma, cầm điện thoại lên, bảo thủ hạ lại tìm người đàn ông khác đưa đến khách sạn. Lần này tự cậu chủ động, trực tiếp đem người kia đè xuống giường đùa bốn nửa ngày, đối phương thở hồng hộc, hạ thân cương cứng dựng thẳng, chĩa vào bụng dưới của Đào Tử Kiệt.

Đào Tử Kiệt trầm mặc một lát, phi thường, phi thường muốn đem thứ kia của y bẻ gãy: “Mẹ kiếp! Cút!”

Lại đuổi đi một con con vịt, Đào Tử Kiệt mặc quần áo chỉnh tề lại rời khỏi khách sạn, đi xe về biệt thự, sau đó đi thẳng tới thư phòng lầu ba.

Cửa thư phòng vừa đóng, cậu liền bắt đầu đập ném đồ vật, đem những thứ có thể phá hoại hết thấy đều phá hỏng, màn hình trên bàn sách cũng bị cậu đập đến biến dạng. Đào Tử Kiệt vẫn cảm giác không hết hận, liền lấy hết tài liệu trong ngăn kéo ra, dùng tay xé nát, rất nhanh sau đó khung cảnh thư phòng chẳng khác nào như bị một cơn bão quét qua, ngay cả rèm cửa sổ cũng bị lột xé mất nửa.

Đào Tử Kiệt mệt mỏi, ngồi bệch xuống thảm, điên cuồng cười to.

“Diệp Sở Dinh, Diệp Sở Sinh, Diệp Sở Sinh, Diệp Sở Sinh, Diệp Sở Sinh.....” Đào Tử Kiệt cúi lòng đầy sự thù hận ghi nhớ ba chữ này, hận không thể mở phanh lồng ngực ra, đem tay bóp lấy trái tim, dùng móng tay đem cái tên này cào ra.

Vì gọt giữa bản thân, lúc trước cậu đem cái tên Diệp Sở Sinh từng chữ từng chữ khắc sâu vào tận đáy lòng, bây giờ cừu hận đã xong, nhưng tên lại không thể rửa sạch.

Đào Tử Kiệt chán chường nằm vật ra trong mớ lộn xộn trong thư phòng, cùng với mớ cảm xúc hận thù Diệp Sở Sinh mà chậm rãi nhắm mắt lại.

Cậu nghĩ, bản thân đã say rồi sao?

Không phải vậy tại sao lại giống như nhìn thấy được Diệp Sở Sinh đang ngồi ở trên ghế vắt chân làm việc, khuỷu tay không mạnh không nhẹ tì trên mặt bàn, ngón tay từng ngón khẳng khiu đang lơ đãng gác hồ dưới cằm, ánh mắt sâu xa mỉm cười nhìn cậu, dùng ngữ khí hững hờ hỏi: “Nháo đủ chưa?”

Đào Tử Kiệt hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, anh được lắm, cao hứng sao, có phải đã như anh mong muốn rồi phải không?

Người kia hạ mi mắt xuống, khe thở dài một hơi.

Đào Tử Kiệt muốn tỉnh lại nhưng không được, muốn động dậy cũng không thể, trong cuống họng không ngừng nguyên rửa, nước mắt đầy mắt.

Không cam lòng.

Đào Tử Kiệt thật sự rất không cam tâm.

Cậu cho rằng bản thân đã thắng, thắng Diệp Sở Sinh, thắng toàn bộ thế giới. Giống như tham gia một cuộc đua marathon, chật vật trải qua gian khổ rốt cục cũng nhìn thấy đích, vốn cho là mình chắc chắn thắng, lại phát hiện đối thủ bản thân luôn muốn vượt qua đã lĩnh giải từ lâu.

Đào Tử Kiệt nhớ tới một người, cậu quyết định thử một lần nữa.

Đào Tử Kiệt ôm tâm thái làm thí nghiệm không thềm đến xía, thế nhưng đối tượng thí nghiệm cũng không tình nguyện.

“Đào Tử Kiệt, à không, Đào lão đại, tôi không nghe lầm chứ? Cậu muốn cùng tôi lên giường?” Bùi Ngọc nói xong cũng không nhịn được cười: “Cậu phí tâm sai người đem tôi trời lại, chỉ là vì nguyên nhân này?”

Trong biệt thự không người ở, Đào Tử Kiệt nói mà không có biểu cảm gì: “Đúng.”

“Ồi chào, được Đào lão đại yêu thương như thế, tôi có chút không thể tiêu thụ nổi.” Bùi Ngọc hất mớ tóc vàng bên tai phải, có dụng ý.

Đào Tử Kiệt cũng không miễn cưỡng y, bởi vì...loại chuyện này vốn miễn cưỡng sẽ không được, cậu đốt thuốc, hít sâu một cái, chà lên xương quai xanh của mình, hơi nheo mắt nói: “Bùi thiếu gia nếu đã sợ vậy thì quên đi.”

Đào Tử Kiệt mặc trên người một bộ âu phục xám, cổ áo rộng lớn mở ra, xương quai xanh lít nha lít nhít

vết tích hình tròn, được tính tình ngang bướng cậu điều khắc thành một vòng trang sức tròn vẹn. Phần da bị đầu thuốc chạm vào cháy đen, xấu xí nhưng lại không thể khiến người khác dời tầm mắt.

Bùi Ngọc hầu kết giật giật, nói: “Được rồi, Diệp lão đại còn không chống nổi mị lực của cậu, huống hồ là tôi.”

Đào Tử Kiệt đem áo khoác cởi ra, ở trên sô pha ngoắc ngoắc ngón tay: “Đến, hảo hảo hầu hạ.”

Bùi Ngọc tới gần ghé sô pha, rướn cổ lên hôn miệng của cậu, Đào Tử Kiệt miễn cưỡng nghiêng đầu né qua, đôi môi liền rơi xuống trên má. Bùi Ngọc sưng sốt một chút, ở đáy lòng cười thâm, rõ ràng bản thân cậu là người mở lời đầu tiên còn bày đặt bày ra cái dáng vẻ không tình nguyện.

“Nhanh lên một chút.” Đào Tử Kiệt thanh âm miễn cưỡng, giục.

“Vâng, vâng, vâng.....” Bùi Ngọc một bên cúi nút, một bên dọc theo phần gáy của cậu gặm xuống.

Cơ thể Đào Tử Kiệt ngửa về đằng sau, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, trong mắt không có chút dao động.

Bùi Ngọc lấy tay mò vào trong quần Đào Tử Kiệt quấy phá một hồi, thấy nơi đó vẫn không có phản ứng, liền cúi người xuống, dùng miệng ngậm vào hung hăng mút lấy, thỉnh thoảng liếm lấy bắp đùi cùng hai tinh hoàn của cậu. Y vùi đầu hì hục nửa ngày, nước miệng cũng đều sắp bị liếm khô thế nhưng gia hỏa kia vẫn là không có động tĩnh gì, chủ nhân của nó cũng vậy, nằm ngay đơ như một cái xác tùy ý Bùi Ngọc dằn vặt, ngay cả mí mắt cũng chẳng muốn động.

Bùi Ngọc ngẩng mặt lên, nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Đào Tử Kiệt, đột nhiên có chút sợ hãi.

Hắn không dám hỏi Đào Tử Kiệt là đang có chuyện gì liền cố gắng tìm lời uyển chuyển nói: “Cậu đang muốn cái gì ở đây?”

“Không khí trở nên ẩm ướt , sắp trời mưa rồi.” Đào Tử Kiệt nói câu hoàn toàn không liên quan, ngoẹo cổ, dùng đầu ngón tay lau đi nước bọt dính bên mép Bùi Ngọc, lạnh nhạt nói: “Quên đi, xem ra giữ anh lại cũng không có tác dụng gì.”

Bùi Ngọc theo bản năng liền đứng lên bỏ chạy!

Y chạy trốn rất nhanh, hai ba bước liền chạy đến sau cửa, thế nhưng Đào Tử Kiệt lại nhanh hơn y, rút súng, lên đạn, bắn, đạn xuyên qua cẳng chân của Bùi Ngọc, xèo một tiếng găm vào bên trong ván cửa. Đào Tử Kiệt lại lên nòng, bắn một phát xuyên đùi y, máu bắn tung tóe. Bùi Ngọc té ngã trong vũng máu, quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng không chút cảm xúc của Đào Tử Kiệt liền biết rằng bản thân ngày hôm nay sẽ không sống nổi.

Mặc kệ vừa nảy sự việc có thành hay không, Đào Tử Kiệt đem y trối đến biệt thự là bởi vì động sát tâm.

“Đào lão đại..... Nếu không chúng ta thử lại đi?” Bùi Ngọc giờ ra khuôn mặt trắng tinh cười cười.

“Không cần, đa tạ sự hỗ trợ của anh hồi nãy đã để tôi biết rõ một chuyện.” Đào Tử Kiệt nói. Lần quan hệ lúc trước trong tầng hầm, bản thân đạt cao trào là bởi vì lúc đó phía trước mặt là Diệp Sở Sinh, còn phần phía sau là ai đang thao, căn bản không hề để ý đến.

Bùi Ngọc trợn to hai mắt, bộ mặt thờ ơ này, phối hợp với giọng điệu khách khí lễ phép, quả thực cực kỳ giống người kia trong kí ức mười năm trước, giống hệt Diệp Sở Sinh.

“Ha ha ha..... Đến cuối cùng cậu vẫn bị hấn thuần phục, chẳng trách muốn giết tôi, chẳng trách!” Bùi Ngọc ngừng cười, ác ý suy đoán: “Vậy là cậu dự định sau khi giết tôi, sẽ cùng Diệp Sở Sinh nối lại tình xưa? Ha ha, thật là con người quá ngây thơ, cậu cho rằng sẽ có người muốn sủng vật đã từng phản bội mình ư?”

Đào Tử Kiệt chẳng muốn phí lời với y, thật sự rất muốn một phát súng giết chết cái tên này, bắt quá là muốn hỏi một vấn đề: “Anh đã hại chết Tương Niệm, nếu còn cảm hận Diệp Sở Sinh, tại sao không ra tay với anh ta, một mực phải chờ đợi nhiều năm như vậy?”

“Tôi vốn đã không còn hận nữa, hấn đánh chết Tiểu Từ, tôi giết Tương Niệm, mọi người coi như huề nhau. Nhưng là sau đó cậu lại xuất hiện, tôi vừa nhìn vẻ mặt của Diệp Sở Sinh, liền biết hấn đối với cậu là thật lòng, dựa vào cái gì! Loại biến thái chết tiệt như hấn có tư cách gì mà có được hạnh phúc?”

“Đã hiểu.” Đào Tử Kiệt giờ tay lên, bóp cò súng: “Anh mới là thứ đáng chết nhất...”

Nhờ ai đó mà súng pháp của cậu tinh xảo chuẩn xác, lỗ đạn găm thẳng ở mi tâm Bùi Ngọc, không lệch chút nào.

Đào Tử Kiệt nhận ra, hết thấy bị kịch đều bắt nguồn từ Bùi Ngọc, nếu là người mình thích, làm sao có thể chấp tay đưa người khác đùa bỡn? Ngay cả loại người chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt lo ăn không lau miệng cũng không làm ra loại chuyện như vậy, quả nhiên nhân dĩ quần phân (đại loại là người loại nào thì hợp với loại người đó), Diệp Sở Sinh là biến thái, cái tên này cũng không khá hơn chút nào, vì lẽ đó Bùi Ngọc đáng chết!

Đào Tử Kiệt đứng dậy, kéo quần lên, cài lại nút, cầm lấy áo khoác. Cậu chống gậy chống, đá bay cái xác chết đang chặn cửa, giẫm giày đi trên vết máu, bước dài đi ra cửa.

Bên ngoài biệt thự, đậu một chiếc xe Audi đen. Nhìn thấy Đào Tử Kiệt đi ra, thủ hạ lập tức ân cần kéo cửa ra.

“Lão đại.” Người mở cửa xe cúi người, chờ cậu lên xe.

Đào Tử Kiệt cũng không sót ruột, cậu móc thuốc lá ra, để sát vào bật lửa mà thủ hạ đưa lên, một hơi lại một hơi hút lấy, mãi cho đến khi hút xong điếu thuốc, mới nhìn biệt thự mà nói ra hai chữ: “Phóng hỏa.”

Diệp Sở Sinh chết, Bùi Ngọc cũng đã chết, Đào Tử Kiệt lòng chưa xót nghĩ, sau này cậu còn có thể hận ai?

Đêm khuya, Đào Tử Kiệt nảy sinh ý niệm trốn chạy, rời khỏi biệt thự, rời khỏi bang phái, rời khỏi Hồng Kông, đi đến một nơi xa lạ không ai biết cậu là ai. Cậu tìm tới rượu, bật đèn lên, đem bản đồ thế giới ra nghiên cứu suốt đêm. Từ Nam Bán Cầu đến Bắc bán cầu, từ châu Á đến Bắc Mỹ, nơi nào là nơi xa nhất?

Đào Tử Kiệt chúc cho mình đến say bí tỉ, tự mình thôi miên nói, đúng, sau đó mình sẽ kết giao bằng hữu mới, sẽ có cuộc sống mới, tất cả đều sẽ khá hơn.

Sau khi tỉnh rượu, cậu nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, nhìn chùm đèn cổ kiểu cách cung đình khi xưa treo phía trên, nhếch miệng nở nụ cười, cười rồi cười, nước mắt liền chảy xuống.

Trốn, cậu có thể chạy trốn tới chân trời góc biển, nhưng có thể chạy trốn được nội tâm của mình sao?

Hai năm cùng Diệp Sở Sinh so đo, sau đó một mình ngoan cường chống lại bốn tháng, Đào Tử Kiệt quật cường như vậy, rốt cục lại nhận thua. Cậu tự giận mình đa nghi, bản thân trốn không thoát, cũng không có khí lực để chạy trốn, ngược lại Diệp Sở sinh đã chết, hẳn còn có thể làm gì mình nữa đây?

Diệp Sở Sinh chết ở nơi đại dương mênh mông, linh hồn Đào Tử Kiệt bị giam cầm trong mộ huyết, cuộc tỷ thí này, đến tột cùng là ai thắng ai thua?

Không thể nào nói được.

Đối với Mạc Bắc không mời mà tới, Đào Tử Kiệt cũng không cảm thấy bất ngờ. Sau khi Diệp Sở Sinh chết, cậu quả thật có ý nghĩ muốn giết chết Mạc Bắc, bởi vì để người này dây dưa quá lâu, sớm muộn cũng sẽ phát hiện điều không đúng.

Bình tới tướng đồ nước đến đất ngăn, có thể nào cũng không thể tìm được chứng cứ, đây là phương pháp tốt nhất. Đào Tử Kiệt không thể biết được là sợi dây nào móc sai vị trí, thế nên không đợi Mạc Bắc đặt câu hỏi, đã tự mình thẳng thắn nói: “Diệp Sở Sinh chết là do tôi giết.”

Dứt lời, còn sợ Mạc Bắc không nghe rõ, Đào Tử Kiệt cố ý giải thích cặn kẽ cho anh ta nghe: “Kỳ thực tôi căn bản không có bị bắt cóc, mà là cùng Bùi Ngọc diễn một vở kịch, sau khi đem Diệp Sở Sinh lừa từ buổi hôn lễ đến, tôi liền giam lỏng anh ta. Tôi không chỉ đốt đi di vật của Tương Niệm mà còn tiêm ma túy cho anh ta, lúc anh ta muốn chạy trốn, tôi đã tự mình lái xe đâm vào tiền anh ta xuống đáy biển.”

Đào Tử Kiệt vẫn cho rằng Mạc Bắc mặt không cảm xúc là do bị bệnh, nguyên lai không phải như vậy, khuôn mặt người này vẫn có biểu cảm.

Tuy rằng vẻ mặt của anh ta lúc này tuyệt đối không phải tốt lành gì, thế nhưng Đào Tử Kiệt cảm thấy cả người ung dung, cậu một mình bảo vệ bí mật này quá lâu, không ngừng nói dối những người khác, có lúc ngay cả mình đều không nhận rõ đâu là thật đâu là giả.

Một tảng đá nặng trong lòng được vứt bỏ, Đào Tử Kiệt có dư khoảng trống để suy nghĩ lung tung.

Mạc Bắc giống như người nhà của Diệp Sở Sinh, quan hệ của hai người là lão đại và thuộc hạ, nhưng lại thân như tay chân, anh ta sẽ giết mình để báo thù cho Diệp Sở Sinh sao? Dùng cách nào để giết đây?

Kết quả Mạc Bắc cũng không rút súng, cũng không có bất kỳ động tác gì, chỉ hỏi một câu: “Cậu có hối hận không?”

“Ha ha ha ha! Lão tử vì sao phải hối hận! Diệp Sở Sinh anh ta chính là tên cuồng biến thái! Chết chưa hết tội! Người như thế đáng ra phải chết từ lâu rồi, không phải sao? Anh ta đã chết tôi cao hứng còn không kịp, có cái gì mà hối hận! Thực sự là quá buồn cười, anh còn lại hỏi tôi có hối hận không? Ha ha ha.....” Nói tới chỗ này, thanh âm của Đào Tử Kiệt kích động khó kìm, gần như điên cuồng mà cười to không thôi.

Mạc Bắc đẩy kính, đứng dậy, mở cửa phòng làm việc. Lúc hắn quay đầu lại, ánh mắt cũng không phải là oán hận mà là thương hại.

“Nếu như cậu hối hận, có lẽ còn có cơ hội giành lấy cuộc sống mới, đáng tiếc.....”

Diệp Sở Sinh mắc chứng biến thái cưỡng ép, nhưng thời điểm hắn đối tốt với một người chính là móc tim móc phổi ra mà đối xử. Đào Tử Kiệt chỉ nhớ kỹ sự tàn ác của hắn mà cố ý lơ đi cái tốt của hắn, kỳ thực cũng là một loại triệu chứng ép buộc, không chịu tha thứ cho đối phương nhưng tại sao đồng thời cũng không chịu bỏ qua cho mình?

Năm tháng trôi qua không một tiếng động, nước chảy hoa rơi.

Lưu Huỳnh sinh hạ một cậu nhóc kháu khỉnh nặng 3,6kg, mẹ tròn con vuông.

Đào Tử Kiệt lúc tiếp nhận hài tử trong tay y tá, cả người đều nhũn ra, ánh mắt ôn nhu, hoàn toàn không có chút sát khí nào của lão đại xã hội đen.

Cậu ôm lấy bé con trong tã lót, nắm chặt tay Lưu Huỳnh nói: “Để tôi là cha nuôi của bé con, để tôi chăm sóc và bảo vệ nó.”

Trên đường từ bệnh viện đa khoa về biệt thự, lúc đi ngang qua Vịnh Thiên Thủy, Đào Tử Kiệt bảo tài xế dừng xe lại. Cậu một mình đi tới dốc đá, thả gậy chống xuống, đưa tay đốt lấy thuốc, một cái nhét vào bên mép của mình, một cái khác nhẹ nhàng đặt bên cạnh thanh chắn.

Hướng ánh mắt về phía mặt biển sóng sánh kia, Đào Tử Kiệt muốn nói gì đó, nhưng nghĩ nát óc cũng không lời ra một câu.

Mãi đến tận khi điều thuốc cháy hết, mới qua loa vài câu.

“Này, tên biến thái chết tiệt, Lưu Huỳnh vì anh sinh được một đứa con trai, rất khỏe mạnh..... Cứ như vậy đi, tôi biết một người mưu mô như anh, khẳng định vẫn còn hận tôi, chờ tôi chết rồi, sẽ bảo người đem tro cốt của tôi đến nơi này rải đi, anh hài lòng chưa?”

Gió nổi lên, thổi đi chút khói bụi, thổi cả lời nói nhẹ nhàng của cậu.

Tất cả đều theo gió chậm rãi tung bay, không dấu vết.

42. Chương 41: Kết Thúc 2

Năm nay mùa đông đặc biệt ấm áp.

Là toàn cầu ấm áp hóa sao? Hay là tận thế sắp xảy ra? Đào Tử Kiệt chẳng quan tâm chút nào.

Bởi vì cậu cần phải quan tâm nhiều chuyện lắm, trên giang hồ gió nổi mây vần, trong bang thì long tranh hổ đấu, ngoại trừ việc công ra Đào Tử Kiệt còn phải quan tâm Diệp Thiên Ân, chính là tiểu ma đầu chỉ mới có bảy tháng tuổi, trước trước sau sau đã đổi qua mấy lần bảo mẫu, tất cả đều không quản được cậu nhóc. Tiểu ma đầu chỉ nhận đúng mẹ mình và Đào lão đại, những người còn lại đều không quan tâm, một khi dám khinh nhờn ma thể, chỉ có nước đi phục dịch cứt đái.

Mẹ của tiểu ma đầu đã đi Nhật Bản mua hàng, Đào lão đại cũng không thể lưng công trẻ con để đi đàm phán, vì thế nhanh chóng nảy ra một chủ ý liền bọc thêm ba lớp tả lột quanh cái mông nhỏ, con nuôi con cứ từ từ mà đi tiểu, lão tử chạy trước đây!

Đào lão đại chân trước còn chưa ra khỏi cửa, bảo mẫu đã ở phía sau kêu la ầm ĩ.

Đào lão đại nhìn lại, nhất thời ngây người. Hóa ra tiểu ma đầu không chỉ tiến hoá, mà còn học được kỹ năng mới, chớ sửa.

Nôn ra từ cả miệng lẫn mũi, đem sữa trắng phun ra ba thước, thực sự là một khung cảnh hùng tráng.

Đào lão đại hít sâu một cái, đằng đằng sát khí quay đầu trở về, buông lỏng tay, ngồi xổm trước cái xe đẩy của trẻ con, rặn ra một nụ cười vô cùng quyến rũ: “Con à, nếu không thì hai người chúng ta thương lượng đi, con để cha nuôi đi ra ngoài nửa ngày, cha nuôi buổi tối cùng con tắm ngâm bồn được không?”

Tiểu Ma Đầu lỗ mũi phì ra một cái bong bóng trắng, duỗi ra móng vuốt nắm lấy mặt cậu, há mồm y nha y nha vài câu.

Đại ý của Diệp Thiên Ân là, cha nuôi đi đi, ở bên ngoài gặp người nào, đã làm chuyện gì, trở về đều phải bàn giao rõ ràng cho con, còn có, lúc tắm ngâm bồn không cho phép cướp vệt đồ chơi của con.

Đào lão đại đương nhiên nghe không hiểu lời nói của trẻ con, lông mày co rút đến tận hai lần, luôn cảm giác tên nhóc này cùng lão quỷ cha của nó là một đức hạnh.

Sắp xếp xong Tiểu Ma Đầu, Đào Tử Kiệt còn không kịp hít thở đã chạy đi.

Đám phán tan vỡ, người hai bên rút dao rút kiếm, dính chặt như keo sơn mà đâm chém nhau loạn thành một đoàn.

Đào Tử Kiệt cách một lớp bảo tiêu san sát, nhìn bãi chiến trường say sưa, nhiệt huyết dâng trào, ước gì mình cũng có thể xông lên làm một vỏ lớn.

Nhưng cậu chỉ có thể hung hăng dùng để giày mài sàn nhà, lúc này không giống ngày xưa, cậu bây giờ còn có nhà có người, còn trọng trách gánh vác toàn bộ bang phái, muốn chơi liều mạng cũng chơi không nổi.

Vì thế mỗi lúc như thế này, cậu liền đặc biệt oán hận cha đẻ của Tiểu Ma Đầu.

Tiên sư nhà nó làm lão đại thì có sướng ích gì, khó chịu cũng không thể bắt cứ lúc nào tìm người đánh một trận, không phải bởi vì giữ cái vị trí lão đại của tên khốn kiếp nào đó kia, lão tử cần phải uất ức như vậy sao?

Không oán thì thôi, một khi oán là phải oán đến cùng, tiên sư nó Diệp Sở Sinh, lúc trước anh nếu không phải là xã hội đen mà là ông chủ một tiệm xe thì tốt biết bao, vậy là lão tử đã có thể trở thành ông chủ tiệm xe tiếp theo, có thể mỗi ngày đổi một chiếc xe mà đi.

Cậu oán Diệp Sở Sinh rất nhiều chuyện, chờ oán xong, chém giết cũng kết thúc.

Đào Tử Kiệt đi thu thập tàn cục, không nhịn được lại oán thêm vài câu, biến thái quả thật là tác quái!

Kỳ thực không thể trách Đào lão đại oán hận quá sâu, bởi vì từ khi tiếp quản bang phái tới nay, mới biết cái gì gọi là người so với người làm người ta tức chết.

Đồng dạng đều là lão đại, Đào Tử Kiệt bận bịu như con quay, Diệp Sở Sinh thì lại rất nhàn nhã.

Cậu muốn để mắt đến cấp dưới bởi vì như vậy có thể bảo đảm sẽ không có xảy ra loạn lạc, Diệp Sở Sinh

nhưng lại có thể làm một ông chủ vô tâm, một tuần không lộ diện ở công ty cũng là chuyện bình thường, thế nhưng thủ hạ ai nấy cũng đều rất ngoan ngoãn, nên làm gì làm gì, tựa như chỉ lo còn làm không đủ tốt.

Đào Tử Kiệt chắc chắn sẽ không thừa nhận sự lãnh đạo của mình kém người nào đó, vì lẽ đó liền đem nguyên nhân đổ lỗi đến một chỗ, là ai cũng đều sợ biến thái.

Người ta thường nói vận mệnh là vô thường.

Nhưng chuyện này, vô thường tức là bình thường, sinh lão bệnh tử.

Diệp lão gia tử đến cùng cũng không thể sống quá mùa đông này, buổi tối Tết Nguyên Tiêu, hai chân duỗi một cái, buông tay khỏi nhân gian.

Lúc Đào Tử Kiệt chạy đến bệnh viện thì đã phủ vải trắng, bởi vì bị bệnh tật dằn vặt quá lâu, đáng người bên dưới vải trắng tựa hồ ốm dơ xương, dường như chỉ cần một tay liền có thể ôm lên. Chuyện ngoài dự đoán chính là, tin tức lão gia tử qua đời vừa được truyền ra, đêm đó có không ít người đến bệnh viện, tiền bối trên nghề, danh nhân trong thành phố, bang phái đối địch, đều dồn dập đi đến tiễn lão gia tử một quãng đường.

Nguyên lai muốn biết một người bình sinh sống như thế nào, chỉ cần lúc hắt qua đời, nhìn thấy người tâm thái tổng biệt của người khác là hiểu rõ. Đào Tử Kiệt chợt nhớ tới người nào đó, người cả đời này, tìm kiếm bất lực, chớp mắt cũng đã qua.....

Hành trình của cuộc sống chính là một ngọn núi, bạn sớm muộn cũng phải vượt qua, bất luận là vượt qua dễ dàng hay gian khổ, kết quả đều một dạng. Ông trời không có đặc biệt hậu đãi ai, có thiên thiên vạn vạn người, thì có thiên thiên vạn vạn câu chuyện trở trêu.

Đào Tử Kiệt không muốn đi oán, bởi vì cậu mệt.

Cúi đầu, hôn lên ngón tay cái của Diệp Thiên Ân đang ngủ say, tự lẩm bẩm: “Cũng may còn có con.....”

Bởi vì để tổ chức đám tang chu đáo cho Diệp lão gia tử, Đào Tử Kiệt tạm thời thả xuống công ty cùng bang phái, toàn tâm toàn ý chuẩn bị thật tốt tất cả.

Ngày đưa tang lão gia tử, người tới nhiều lắm, vòng hoa chất đầy linh đường. Người khác cúi đầu lạy bái cái, Đào Tử Kiệt thì lại quỳ xuống, dập đầu sáu cái, trong đó có một nửa là vì chính mình dập đầu, lão gia tử Trung Can Nghĩa Đằm, nên nhận được. Còn lại một nửa này, là thay Diệp Sở Sinh dập đầu.

Còn nguyên nhân vì sao, cậu không muốn để tâm đến.

Dập đầu xong, thấp xong hương, Đào Tử Kiệt không ngồi vào chỗ dành cho khách mà là lui qua một bên,

đứng bên cạnh Lưu Huỳnh đang mặc đồ tang. Lưu Huỳnh ngẩn người, ngẩng đầu nhìn cậu một hồi lâu, con mắt dần dần ướt. Cô gọi người cầm đèn đến, tự tay đặt ở bên trái mình, vuốt vuốt nếp nhăn.

Đào Tử Kiệt quỳ xuống, đem lưng ưỡn lên đến mức thẳng tắp, vô cùng nghiêm túc.

Khách viếng sau khi cúi người lạy trên linh đường, người điều hành buổi lễ sẽ bảo gia thuộc tạ lễ, Đào Tử Kiệt cùng Lưu Huỳnh đồng thời cúi người xuống.

Lưu Huỳnh giương mắt nhìn cậu, trong lòng cảm thấy đau nhói, kỳ thực thật không nguyện nhìn thấy cậu như vậy. Đào Tử Kiệt cũng chỉ mới có 30, còn có một cuộc sống tốt đẹp phía trước, một thể quỳ xuống như thế này, tựa hồ đã đem nửa cuộc đời còn lại của mình định sẵn.

Thủ hạ nói nhỏ bên tai, thời gian đưa tang sắp đến, xe tang đã chuẩn bị sắp xếp xong.

Đào Tử Kiệt gật gù, trên mặt chút không lộ ra bất kỳ biểu hiện gì, người khác tưởng rằng lạnh lùng, kỳ thực cậu là đang nhẫn đau. Quỳ không tới nửa giờ, cơn đau nơi chân trái lại bắt đầu tái phát, Đào Tử Kiệt vẫn cắn răng nhẫn nại, nhịn lâu đến nỗi mất cả tri giác. Cho nên khi Lưu Huỳnh nắm lấy tay cậu, Đào Tử Kiệt thật lâu mới có phản ứng.

Lưu Huỳnh không chỉ có nắm nhẹ vào, mà dùng cả móng tay, nếu như không phải cách ống tay áo, phỏng chừng đã thấy máu.

Đào Tử Kiệt nhìn theo ánh mắt ngạc nhiên của cô, thân thể lão đảo, tựa như một tượng đá sừng sững trong nháy mắt sụp đổ.

Trong linh đường chẳng biết lúc nào có thêm một người, đứng núp sau cái cột trắng, dựa lưng vào vách tường, chỉ có thể nhìn thấy nửa người. Bởi vì cách nhau quá xa, người kia lại hết sức biết điều, vì lẽ đó khuôn mặt vô cùng mờ hồ.

Nhưng Đào Tử Kiệt nhận ra được, Lưu Huỳnh cũng nhận ra được, không có ai có thể nhúc nhích.

Lưu Huỳnh bất động, là bởi vì không xác định được ý đồ của đối phương, nếu như người kia chỉ muốn lặng lẽ tham gia tang lễ cũng không muốn lộ diện, như vậy cô cũng không tiện mà tỏ ra quen biết. Mà Đào Tử Kiệt bất động, nguyên nhân đơn giản hơn nhiều, bởi vì cậu không dám động.

Sợ là chính mình nhìn lầm, sợ lại một lần nữa nhận lầm người, sợ người mình thấy chỉ là một vong hồn.....

Nếu như cả hai đều không phải, vậy thì càng đáng sợ.

Đến lúc đưa tang, toàn linh đường đứng lên, quan tài công kênh được giơ lên, vàng mã được quăng bay khắp nơi. Đào Tử Kiệt tay vẫn run, sau khi nhận lấy di ảnh mới trấn định lại, cậu hít thật sâu lấy hơi,

thay con đỡ đầu nâng di ảnh đi trước linh cữu.

Cậu bước đôi chân đau đớn đi về phía trước, đối diện cũng có người tới đón.

Người kia mặc một cái áo bành tô đen, vóc dáng cao gầy cân xứng, hai bên mai tóc đã có dấu vết hoa râu, lấp ló khuôn mặt sắc sảo. Hấn bước chân thẳng tắp đi tới, dưới chân đạp lên đầy tiền giấy dưới đất, vô cùng kiên định.

Hấn đã về, đang đi về phía mình, hấn đến cùng muốn làm cái gì? Là dự định cùng mình tính sổ hay sao?

Đào Tử Kiệt sợ thì có sợ, nhưng không có trốn, cũng không có nơi nào có thể trốn.

Hai người đối diện, bước đến gần nhau.

(toàn văn xong)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-lua>